

五
世
五
世
五
世
五
世

*Ngày tháng trôi chảy, nhưng bóng hình rún rờ,
nhưng lần sau gặp lại, họ vẫn chìm trong mắt nhau.*

**NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN**

Chương 1: Cuộc gặp đầu tiên

Sắc mặt kẻ bị đẩy ra hết như người gặp ma giữa ban ngày, một sự biểu lộ vô cùng sinh động trên gương mặt điển trai quá mức, lông mày gã nhướn lên khiến mọi cảm xúc không thể diễn đạt bằng lời đều thi nhau hiện ra, như thể người bị cưỡng hôn chính là gã

Chưa bao giờ cô nghĩ mình sẽ gặp Tôn Văn Tấn trong tình huống như thế!

Đó có thể coi là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm Đường Du quay lại thành phố N. Theo chỉ dẫn, Đường Du bắt taxi từ khách sạn nơi cô ở để đến biệt thự tìm Tô Nhiêu. Từ trong xe nhìn ra ngoài, toàn là cảnh thành phố ban đêm phồn hoa, náo nhiệt với những sắc đèn màu xanh đỏ.

Ra khỏi thành phố ồn ào, xe dần đi lên núi. Xung quanh con đường núi là những cây ngô đồng Pháp cao lớn, trồng thành hàng. Tay lái xe không kìm được sự tò mò, liền hỏi: “Cô sống ở đây à?”

“Không, tôi đến thăm bạn!”

“Ha ha, bạn cô giàu có thật đấy! Đây là khu người giàu nổi tiếng của thành phố N chúng tôi. Mỗi căn biệt thự cũng dễ đến mấy chục triệu.” Tay lái xe nhất thời nổi hứng trầm trồ thốt lên đầy ngưỡng mộ, nói xong, thấy Đường Du không phản ứng gì nên không tiếp tục nữa.

Những tòa biệt thự nối tiếp lướt qua cửa kính ô tô mỗi lúc một nhiều, lát sau, xe rẽ ngoặt rồi dừng lại, đến nơi rồi.

Trả xong tiền taxi, Đường Du thấy một phụ nữ từ trong nhà ra đón, chị ta thấy cô xuống xe liền vội cười hỏi: “Cô có phải là Đường Du không? Tô Nhiêu dặn tôi đón cô.”

Đường Du ngạc nhiên hỏi: “Tô Nhiêu đâu, cô ấy đi đâu rồi?”

“Cô ấy à.” Người phụ nữ cười đầy ẩn ý, “vừa nghe bảo Tôn Văn Tấn về liền lập tức xuống núi đón rồi, thế nên mới dặn tôi ra cổng lớn dẫn cô vào. Nhưng mà, tôi ra đến cổng đã thấy Tôn Văn Tấn rồi, Tô Nhiêu không đón được anh ấy chắc sẽ quay về ngay thôi. Cô vào trong nhà đợi đi.”

May quá, gặp Tôn Văn Tấn cũng là lý do chính Đường Du đến thành phố N lần này. Trước khi đến đây, cô đã tự nhủ với mình là phải xem người đàn ông đó thế nào mà khiến Tô Nhiêu mới gặp đã không thể dứt ra được. Đường Du và Tô Nhiêu cùng học Đại học ở thành phố B. Đã hai tháng nay không thấy Tô Nhiêu xuất hiện ở khoa. Phải biết rằng cả hai mới chỉ là sinh viên năm thứ hai, hơn nữa, trước đây Tô Nhiêu chưa từng biết trốn học bao giờ. Do hoàn cảnh gia đình khó khăn, việc cô học đại học đã ngốn hết khoản tiền tích góp của mẹ nên Tô Nhiêu vô cùng trân trọng việc học hành. Không ngờ, cô gái ngoan đó đã nghỉ liền một mạch hai tháng nay không đến trường.

Việc này xảy ra sau khi Tô Nhiêu quen Tôn Văn Tấn. Đường Du không khuyên can được nên đành phải bịa lý do rằng bạn bị ốm. Hôm cô lên khoa xin nghỉ, chủ nhiệm khoa còn gặng hỏi rốt cuộc Tô Nhiêu bị bệnh gì. Bệnh gì à? Virus bệnh này tên là Tôn Văn Tấn! Đương nhiên Đường Du không nói vậy, chỉ nói rằng Tô Nhiêu bị thương hàn, phải nằm viện mấy tháng. Thầy có biết cuốn “Thương hàn tạp bệnh luận” của Trương Trung Cảnh không? Vào thời cổ đại bệnh này được coi là trọng bệnh, hầu như không chữa được, ngay cả thời nay cũng khó chữa trị, nên bạn ấy phải nằm viện rồi.

Thầy chủ nhiệm nhìn Đường Du hoa chân múa tay minh họa, cuối cùng gật đầu bảo hiểu rồi, rồi dặn Đường Du nói với Tô Nhiêu nhớ mang xác nhận của bệnh viện về.

Đường Du và Tô Nhiêu năm nay hai mươi tuổi, là sinh viên năm thứ hai khoa Tiếng Pháp của một trường đại học tại thành phố B.

Ba tháng trước, đó là lúc mới khai giảng, sau khi từ nhà trở lại trường, tủ quần áo của Tô Nhiêu nhét đầy những bộ quần áo thời trang kiểu dáng mới nhất, hơn nữa lại toàn của các hãng danh tiếng. Sở dĩ Đường Du biết đến các logo này là do trước đây cô học trong trường trung học dành cho giới quý tộc, ở đó mọi người đều là fan trung thành của các hãng danh tiếng. Trước đây cô cũng từng mua khá nhiều, nhưng từ khi lên đại học, cô bắt đầu học cách ăn mặc giản

dị chỉ với quần jean và áo thun. Tô Nhiêu không phải con nhà khá giả, cô chỉ có mẹ là một bác sĩ bình thường. Cô thường ngày cũng cực kỳ tiết kiệm, nhưng giờ đây, giá mỗi món trong tủ quần áo của cô nếu treo trong hiệu cũng dễ đến mấy số không đằng sau. Dần dần, Đường Du còn thấy trong tủ lạnh bắt đầu có thêm vài lọ nước hoa đắt tiền. Tô Nhiêu còn tặng cho Đường Du lọ nước hoa Lục Thần mà cô mới mua. Đường Du thấy khó hiểu.

Tô Nhiêu nói: “Mình bây giờ không thích loại ấy, đổi dùng loại khác rồi.”

Trước đây cô vẫn hay dùng nước hoa Lục Thần, còn nói là thích nhất vì nó chống được muỗi nữa.

Thấy Đường Du tỏ vẻ nghi ngờ, Tô Nhiêu bắt đầu giới thiệu cho Đường Du về những lọ thủy tinh trong tủ lạnh, nào là hương gì, mùi hương thay đổi trong từng giai đoạn ra sao, nghe rất ư thành thạo sành sỏi.

Đường Du cuối cùng cũng hiểu ra, “Những điều này đều do gã đó dạy cậu phải không?”

Đàn ông mà hiểu phụ nữ và đồ dùng của phụ nữ đến như vậy, lại còn mua được nhiều món đồ đắt tiền thế, liệu có tin tưởng được không?

Quả nhiên không lâu sau, Tô Nhiêu bỏ bê việc học hành theo Tôn Văn Tấn đi thành phố N. Sau đó cô bỏ học luôn hai tháng trời. Đường Du gọi điện thoại nói thế nào cô cũng không về. Đường Du hỏi cô rốt cuộc có còn cần tương lai nữa không? Tô Nhiêu đáp: “Dù cho không học nữa thì giờ mình vẫn muốn ở cùng anh ấy, cùng lắm là bỏ học, lấy anh ấy.”

Đường Du luôn tin tưởng rằng con gái không nên quá yêu một người đàn ông, bởi một khi đã trao trọn trái tim đi rồi, sẽ rất mạo hiểm, dựa vào gì để sống đây? Tô Nhiêu cũng rất tán thành quan điểm này. Nghe nói bố Tô Nhiêu cũng là một gã Trần Thế Mỹ, sau khi thăng quan phát tài liền bỏ vợ, lấy con gái cấp trên, tiếc rằng gần chục năm trời rồi cũng vẫn chỉ làm một chức quen. Mẹ Tô Nhiêu vất vả một mình nuôi cô trưởng thành. Cuộc sống chỉ hai mẹ con mười mấy năm trời khiến Tô Nhiêu ghê sợ và mất niềm tin đối với hôn nhân, nhưng

giờ đây cô ấy nói gì? Kết hôn?

Tôn Văn Tấn, Tôn Văn Tấn, Đường Du vò nát tờ giấy ăn trong tay.

Khi cô được dẫn vào tòa biệt thự, trong phòng khách đã có đầy những người trẻ tuổi. Bọn họ đều có một đặc điểm chung: đàn ông rất đẹp trai, đàn bà rất đằm dáng, ăn mặc lộng lẫy, thái độ thì ngạo mạn, xem ra không ai đơn giản cả. Đường Du không thấy Tô Nhiêu đâu, cũng không quen ai ở đây, cô ngồi một lát rồi đi vào nhà vệ sinh.

Lúc đi ra, cô nghe thấy giọng một cô gái cất lên ở chỗ sofa.

“Cô nàng Tô Nhiêu này vẫn cứ tưởng thật đấy, cũng không biết đường mà tìm hiểu rõ tình hình, chả biết bản thân mình là ai mà đã lao thân vào, ngày nào cũng không rời Tôn Văn Tấn nửa bước, coi chừng sau này rồi hối chẳng kịp.”

“Bỏ qua đi, chuyện này ấy à, người thích đánh, kẻ lại thích ăn đòn, không chừng có khối người đang ngưỡng mộ Tô Nhiêu đấy. Cậu biết cô trợ lý của Tôn Văn Tấn chứ? Cậu chưa gặp cô đó rồi. Đường đường là đại tiểu thư nhà họ Chu, trẻ trung, tốt nghiệp trường danh tiếng ở Mỹ, xinh đẹp, tài hoa, giàu có nổi tiếng trong giới thượng lưu vậy mà lại chịu làm thư ký cho Tôn Văn Tấn, ngày ngày bám gót anh ta. Ngần ấy năm như thế, ắt phải có tình ý gì. Thông minh như Tôn Văn Tấn chả lẽ không nhận ra? Thế mà anh ta lại chẳng để ý gì đến Chu tiểu thư đó.”

“Nhưng mà, không phải là cậu không biết, con mắt của gã Tôn Văn Tấn này rất hiểm mà, chỉ có điều cái cô Tô Nhiêu này...”

“Ha ha, đã bảo rồi mà, chuyện này à, người thích đánh, kẻ thích ăn đòn. Thôi, không nói nữa, cẩn thận không cô bạn của Tô Nhiêu nghe thấy.”

Rõ ràng biết có bạn của Tô Nhiêu ở đó mà vẫn rôm rả thế, rốt cuộc là có ý gì? Xem ra những người này đều không coi Tô Nhiêu ra gì. Nghe bọn họ nói về bạn mình như vậy, Đường Du không muốn nghĩ gì thêm nữa, chỉ muốn mau chóng gặp Tô Nhiêu và cả gã Tôn Văn Tấn kia nữa để xem gã rốt cuộc giỏi giang tới mức nào.

Thảm cỏ bên ngoài biệt thự được chăm sóc rất kỹ lưỡng, sang

tháng Mười một rồi mà vẫn xanh tốt. Gần đó có một bể bơi. Bao quanh khu biệt thự là rất nhiều cây to, một luồng gió mang theo hơi thở thiên nhiên thổi ào đến. Sở hữu một tòa biệt thự ở nơi như thế này, không biết kẻ giàu có mà Tô Nhiêu quen biết là người thế nào.

Đạo quanh tòa biệt thự một vòng, mắt Đường Du luôn hướng về phía cánh cổng sắt. Lúc này, người phụ nữ kia nói Tô Nhiêu đi đón Tôn Văn Tấn một lát sẽ về ngay, cô liền chọn một nơi có tầm nhìn rõ nhất, hy vọng Tô Nhiêu vừa về là có thể thấy ngay. Cô đi đến bể bơi, vẫn không thấy bóng dáng Tô Nhiêu đâu, lúc này mới phát hiện nước ở ngay cạnh chân. Cô vốn rất sợ nước, đúng lúc đó tất cả đèn trong vườn vụt tắt, cả khu vườn chỉ thấy duy nhất làn nước lấp lánh ánh sao trong bể bơi, bên dưới tối om tựa hồ có bóng ma ẩn nấp. Đường Du chăm chú nhìn, không gì khác ngoài chiếc bóng của chính cô trên mặt nước.

Không, trên mặt nước đột nhiên xuất hiện thêm bóng người nữa, cô hét lên, loạng choạng lùi lại vài bước. Một làn hơi ấm lan tỏa phía sau lưng, toàn thân cô bị ai đó ôm trọn. Cánh tay rắn chắc của người đó siết chặt quanh eo, bên tai Đường Du vang lên giọng đàn ông ấm áp, “Ồ, hóa ra em ở đây.”

Giọng nói đó gần đến nỗi có cảm giác môi anh ta chạm cả vào cổ cô, mang theo hơi ấm và nhịp thở, tê tê ngứa ngứa, giọng anh ta trầm ấm. Tay anh ta ôm chặt eo cô. Toàn thân Đường Du run lên, chưa từng có người đàn ông nào gần cô đến thế. Cảm nhận có sự nguy hiểm, cô toan giãy ra thì liền bị anh ta ra tay trước, anh ta dùng một tay xoay mặt cô sang một bên, tay kia vẫn ôm chặt eo, sau đó rướn người qua bả vai hôn lên môi cô. Đường Du kinh hãi, muốn hét to lên, bất giác cô mở to miệng, hơi thở của anh ta theo đó xộc vào bên trong cơ thể.

Không hiểu sao Đường Du run lên như người trúng phải thuốc mê, rõ ràng trong đầu đang ra lệnh cho bản thân phải kháng cự, phải giãy dụa nhưng trong tích tắc bị hôn đó, chân tay cô không sao điều khiển được, toàn thân mềm nhũn. Không thể phủ nhận rằng, gã đàn ông này hôn rất giỏi, nụ hôn sâu và vô cùng dịu dàng nhưng sức cánh tay anh ta vẫn rất mạnh. Mùi đàn ông mạnh mẽ hòa trộn mùi thuốc lá chẳng ngờ lại không hề đáng ghét chút nào. Trong đời Đường Du, cô chưa từng bị ai hôn như thế.

Rốt cuộc người này là ai, cuối cùng cô cũng có phản ứng, cô dùng sức đẩy đối phương ra, trừng mắt, “Anh là ai?”

Sắc mặt kẻ bị đẩy ra hết như người gặp ma giữa ban ngày, một sự biểu lộ vô cùng sinh động trên gương mặt điển trai quá mức, lông mày gã nhướn lên khiến mọi cảm xúc không thể diễn đạt bằng lời đều thi nhau hiện ra, như thể người bị cưỡng hôn chính là gã.

Vẻ mặt đó càng khiến Đường Du thêm giận dữ, đôi lông mày lá liễu dựng đứng cùng cặp mắt to tròn của cô cảnh giác nhìn đối phương.

Nhận thấy vẻ phẫn nộ của Đường Du, nhưng ánh mắt gã đàn ông vẫn chăm chăm nhìn cô không chút ngại ngùng, tựa hồ cuối cùng cũng nhìn rõ rồi, gã chậm chậm nhướn miệng cười.

Dẫu sao cũng là một cô gái, Đường Du không kiềm chế được, mặt dần đỏ ửng lên. Cô chau mày, thở hổn hển, “Anh là ai hả?”

Cô cảnh giác nhìn đối phương, mắt mở to, mặc dù làm ra vẻ giận dữ nhưng trong đôi mắt trong veo lại vương chút hoảng hốt. Cô thấy bất an như thể đang rất sợ điều gì.

Gã đàn ông không trả lời mà còn tiến về phía cô thêm hai bước. Chỉ nghe một tiếng Đường Du bỗng cuống cả lên, cô lùi lại vài bước như để tự vệ, sau đó “ùm”, cô ngã xuống bể bơi.

Đường Du không biết bơi, cô vùng vẫy trong nước vài cái rồi dần chìm xuống. Khi nước ngập đến tai, chỉ còn nghe thấy tiếng ì ùm, cả người đã bị chìm ngấm. Không thể nào thở nổi, bốn bề là nước đang bủa vây, nhấn chìm cô. Mắt tối sầm, cảm giác có vật gì đó dưới chân đang kéo cô xuống, cổ họng như bị ai đó bóp nghẹt, cô thấy ngộp thở, đầu ù ù, một nỗi sợ tuyệt vọng ủa đến.

Sau một hồi vẫy vùng Đường Du mới được cứu lên, người đang ôm lấy cô vẫn là gã đàn ông đó. Cuối tháng Mười một, nhiệt độ dưới bể bơi rất thấp, cô lạnh đến nỗi toàn thân run rẩy, chỉ có hơi ấm từ người gã truyền sang và tiếng cười khe khẽ như muốn chọc tức của gã phía sau là khiến tai cô nóng ran. Lên đến bờ, cô vội đẩy gã ra. Lúc này, đèn trong khu vườn bỗng bật sáng, Tô Nhiêu đi về phía bể bơi với vẻ mặt ngạc nhiên, “Không biết lúc này ai đã dập cầu dao điện?”

Không đợi nghe câu trả lời, cô chú ý ngay đến hai người đang ướm như chuột lột cạnh bể bơi, “Tiểu Du, cậu sao thế?”

Trông thấy Tô Nhiêu, Đường Du nghĩ ngay đến người đàn ông đứng bên. Cô không quen gã nên không biết nên trả lời ra sao. Dù gã ta đã cứu cô nhưng cũng chính tại gã mà cô ra nông nỗi này, còn chưa rõ trắng đen, phải trái thế nào đã ôm hôn người ta. Đáng ghét nhất là gã vẫn đang nhăn nhở cười. Đường Du bước về phía Tô Nhiêu, không nói một lời.

Chẳng thể ngờ Tô Nhiêu lại tiến về phía kẻ đó, hỏi: “Văn Tấn, sao hai người đều ướm sũng thế, có phải ngã xuống bể bơi không?”

Tô Nhiêu gọi gã ta là gì? Văn Tấn à? Đường Du quay người lại nhìn Tô Nhiêu rồi lại nhìn gã đàn ông đang ướm sũng, trợn tròn mắt, “Tô Nhiêu, anh ta... anh ta chính là Tôn Văn Tấn sao?” Cô nhìn Tôn Văn Tấn thêm lần nữa, dưới ánh đèn có thể quan sát được rõ ràng hơn. Vài sợi tóc trên trán gã vẫn đang rỏ nước, những đường nét trên khuôn mặt tinh xảo như thể được vị họa sĩ tài ba nào đó vẽ ra, một vẻ tuấn tú không chút khuyết điểm.

Đây... đây chính là Tôn Văn Tấn sao?

“Ừ, đây là Văn Tấn, người mà mình từng kể với cậu rất nhiều lần.” Trong khi Đường Du còn đang ngần người ra thì gã đàn ông đã giải thích với Tô Nhiêu chuyện vừa rồi, “Anh đi đứng thế nào mà lại ngã xuống bể bơi thế, không biết hôm nay dưới đó mấy độ à, thôi, hai người mau về thay đồ không lại bị cảm.”

Đường Du chau mày, rồi lại nhìn Tôn Văn Tấn, phát hiện gã cũng đang nhìn cô, không những thế ánh mắt của gã hình như đã đợi cô lâu lắm rồi. Không hiểu sao cô luôn cảm giác ánh mắt ấy cứ xoáy vào môi cô một cách tục tằn như muốn gọi cô nhớ điều gì đó.

Thì ra người này chính là Tôn Văn Tấn, Đường Du còn nhìn gã thêm mấy lần nữa, cuối cùng cô nhận ra điểm mấu chốt, mọi nguyên nhân đều do chính khuôn mặt này mà ra, sắc mặt cô bỗng trầm xuống.

Đường Du vốn không có cảm tình với những gã bảnh trai, đằng này Tôn Văn Tấn lại điển trai quá mức. Mẹ của Trương Vô Kị từng

nói phụ nữ càng xinh đẹp thì càng dễ lừa gạt người khác, thực ra, đàn ông cũng chẳng hề kém cạnh, không những thế họ còn thường dựa vào hình thức trời phú của mình để kiêu căng, nhưng tại sao một người như Tôn Văn Tấn lại có thể yêu Tô Nhiêu được nhỉ?

Tô Nhiêu là cái tên khá đẹp, đọc lên có cảm giác man mác buồn, viết ra thấy thật kiều diễm. Tuy thế, hình thức của cô lại rất đối bình thường, không hề thướt tha xinh đẹp, mà người còn hơi béo, chẳng hề giống với cái tên chút nào, nếu so sánh Tô Nhiêu với các cô gái đang ngồi trong phòng khách kia, thì người có hình thức kém nhất ở đó cũng đẹp hơn Tô Nhiêu không biết bao nhiêu lần. Chả trách khi này họ bàn tán về Tô Nhiêu với thái độ khinh thường như vậy.

Sau khi thay đồ xong, Đường Du và Tôn Văn Tấn lại chạm trán nhau khi xuống cầu thang. Mặt gã hơi đỏ, gã ho một tiếng hắng giọng, nói: “Xin lỗi cô, lúc này không nhìn rõ nên tôi tưởng cô là Nhiêu Nhiêu.”

Lúc này Đường Du mới để ý hôm nay cô và Tô Nhiêu mặc hai chiếc áo gió giống nhau. Đường Du mua chiếc áo đó hồi học năm thứ nhất, Tô Nhiêu rất thích nó nhưng vì đắt quá nên hồi đó không mua được. Không ngờ đến thành phố N Tô Nhiêu lại mua nó. Đường Du khẽ “hứ” một tiếng, thầm nhủ sao ngay cả người yêu của mình mà gã ta cũng không nhận ra?

Đêm hôm đó, Đường Du và Tô Nhiêu ngủ chung phòng. Cứ ngỡ sau hai tháng không gặp nhau hai người sẽ có nhiều chuyện để hàn huyên, nhưng có ai biết trong lòng cả hai đều đang chất chứa vô số tâm sự không thể thốt thành lời. Đường Du trở mình mãi, không sao ngủ được.

Khi Đường Du còn nhỏ, bố mẹ ly hôn, mẹ tự sát. Từ nhỏ cô đã bị bố đưa đến thành phố B học trường nội trú. Từ tiểu học đến trung học rồi bây giờ là đại học cô đều học tại thành phố B. Có lẽ vì xinh đẹp nên ngay từ thời phổ thông cơ sở, cô đã luôn được bọn con trai lấy lòng, nhưng cô chẳng bao giờ thèm để ý đến họ. Song cũng bởi là người luôn cuốn hút sự chú ý của phần lớn nam sinh trong trường nên chẳng có bạn gái nào thích cô, tính cách cô vì thế trở nên cô quạnh. Trước đây, một thầy giáo môn Quốc họa từng nói, có thể vì từ nhỏ cô đã không được sống trong không khí đầm ấm gia đình và thiếu thốn tình cảm của người mẹ nên tính cách cô trở nên lập dị, cô độc,

không thích giao tiếp với người khác.

Tô Nhiêu là bạn đại học của Đường Du, bố mẹ Tô Nhiêu cũng ly dị khi cô còn nhỏ. Tuy nhiên tính cách của Tô Nhiêu và Đường Du lại hoàn toàn trái ngược nhau. Tô Nhiêu là cô gái khoan dung, chân thành, tốt bụng và khiêm tốn, ở trường cô rất cởi mở, chan hòa, trước đợt tập quân sự ba ngày cô đã làm quen với tất cả các bạn trong lớp, rồi trở thành lớp trưởng. Vào tháng cuối cùng của học kỳ một năm thứ nhất, Đường Du bị ốm, người vàng vắt bơ phờ mà không rõ bệnh gì, ngày nào cũng sốt, cơ thể kiệt sức. Cô không nói với ai mà chỉ xin phép thầy giáo cho nghỉ học. Khi đó cả lớp chỉ có Đường Du trọ ở ngoài nên Tô Nhiêu vì việc lớp phải thường xuyên đến tìm gặp Đường Du. Sau đó, cũng là Tô Nhiêu phát hiện Đường Du ngất xỉu trong nhà trọ nên đã đưa cô đi bệnh viện, phải truyền nước suốt nửa tháng. Thời gian đó toàn là Tô Nhiêu chăm sóc Đường Du, vì cô không ăn được đồ ăn sẵn mua ở ngoài nên Tô Nhiêu phải nấu ăn giùm ở nhà trọ. Tô Nhiêu giúp cô nấu nướng, giặt giũ và chăm sóc khi cô phải truyền nước trong bệnh viện, thậm chí khi cô sốt li bì, Tô Nhiêu còn giúp cô lau rửa. Đường Du ngần này tuổi rồi nhưng chưa từng được ai đối xử tốt như thế. Mẹ Đường Du tự sát khi cô mới lên chín, sau đó lại bị bố đưa đến thành phố B, ngoài việc đưa cô một tấm thẻ tín dụng thì cả năm cũng chẳng thèm ngó ngang gì. Còn người cậu duy nhất, do năm đó oán hận mẹ cô nên đã di cư sang Canada, từ bấy đến nay cũng không hề hỏi han đến một lời. Những người thân thiết nhất đều đối xử như vậy, nên cô mới sinh ra tính cách cô quạnh đến nỗi ốm ngất trong phòng mà vẫn không có ý định nhờ vả họ.

Sau khi Đường Du khỏi ốm, họ trở thành bạn. Đường Du trọ một mình bên ngoài, hơn nữa vẫn còn phòng trống nên sang học kỳ hai, Tô Nhiêu đã chuyển đến ở cùng.

Tô Nhiêu là cô gái tốt bụng, đáng yêu nhưng có một nhược điểm là thiếu khả năng kiềm chế trước những thứ đẹp và vô cùng để ý đến hình thức bình thường của mình, cô thường đứng trước gương rồi thở vắn than dài. Dù sao Tô Nhiêu cũng có lý khi quan trọng hóa hình thức, vì đàn ông đâu có nhìn thấy ngay sự chân thành, khoan dung, khiêm tốn, tốt bụng ở phụ nữ mà điều họ để ý trước tiên chính là hình thức bên ngoài. Cũng bởi lý do đó mà nhân duyên của Tô Nhiêu rõ ràng là hơn hẳn Đường Du nhưng suốt năm thứ nhất đến năm thứ hai đại học, Đường Du luôn có các vệ tinh vây quanh, còn Tô Nhiêu lại chẳng có ai. Hai mươi năm nay, Tôn Văn Tấn là người tình đầu

tiên của Tô Nhiêu. Người ta thường nói phụ nữ thường yêu hết mình ở mỗi tình đầu, chắc là không sai, ít nhất là đúng trong trường hợp của Tô Nhiêu.

Trời tối đen như mực, cả hai nằm trên giường mà không sao chợp mắt được, không khí có phần ngột ngạt. Tô Nhiêu có lẽ do chợt dạ liền chủ động nói, “Tiểu Du, có phải cậu nghĩ mình thật ngốc nghếch, cậu đang khinh thường mình đúng không?” Trước đây nghe Diệc Thư nói hàng ngàn lần rằng do bụng dạ đàn bà nông cạn, nên vô tình đề cao người đàn ông, không ngờ giờ đến lượt mình cũng không tránh khỏi cái quy luật đó. Tô Nhiêu vừa thấy hổ thẹn lại vừa thấy bất lực, nhưng dẫu sao giờ đây cô đã dám thẳng thắn hỏi Đường Du có khinh thường cô không thì rõ ràng cô đã chấp nhận số phận rồi.

“Chỉ vì gã Tôn Văn Tấn ấy mà cậu bỏ bê việc học hành, cậu còn nói cùng lắm là bỏ học lấy anh ta sao?”

Tô Nhiêu không nói gì.

Đường Du sực nhớ ra một chuyện, cô hỏi: “Tôn Văn Tấn đã cầu hôn cậu chưa?”

“Chưa.”

Đường Du không biết nói thế nào với Tô Nhiêu nữa, bình thường xem ra cô cũng rất thông minh, không hiểu sao sau khi gặp người đàn ông này lại trở nên như vậy, vội vã lao vào mạo hiểm. Im lặng một hồi, cuối cùng Đường Du chỉ có thể thốt lên, “Cậu không điên đấy chứ?”

Chẳng phải vết xe đổ vẫn còn hằn rõ nét đó sao, gần nhất là bố Tô Nhiêu đã bỏ rơi mẹ con cô, khiến hai mẹ con không nơi nương tựa mười mấy năm trời; chẳng đâu xa là mẹ Đường Du vì chuyện ly hôn mà tự sát. Những chuyện như thế chính bản thân họ đã trải qua, Tô Nhiêu lẽ ra phải là người sớm ý thức được hơn bất kỳ ai.

Tô Nhiêu lặng im một lát, có lẽ đang tự kiểm điểm, sau đó nói với giọng thành khẩn: “Cậu không phải là mình nên đâu biết mình cảm thấy may mắn thế nào khi gặp được anh ấy. Mình sợ nếu mất anh ấy rồi, mình sẽ chẳng bao có được cơ hội thứ hai như thế này nữa.”

“Chưa bao giờ mình nghĩ lại được một người đàn ông đẹp trai như thế yêu, cũng chưa từng có người đàn ông nào yêu chiều, quan tâm đến mình như thế. Khi mới đến đây, ngay cả bằng vệ sinh cũng do anh ấy mua, mình cứ như công chúa ấy, mình cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Cậu cũng biết, một người đàn ông hoàn mỹ như vậy sao có thể yêu người như mình, nhưng đó là cơ hội trời ban, dù sau này có phải ân hận thì giờ mình cũng không muốn từ bỏ.”

Người chưa từng được làm công chúa, một khi đã được coi như công chúa rồi thì đâu dễ từ bỏ ngôi vị, hưởng hờ lại được người như Tôn Văn Tấn cung phụng. Nghĩ đến ánh mắt Tô Nhiêu nhìn Tôn Văn Tấn tối hôm nay, đôi mắt ngập tràn tình yêu của cô cứ bám riết Tôn Văn Tấn, đến nỗi con người dường như bất động. Có lẽ phụ nữ là những con bạc bẩm sinh, dù biết rõ rằng sẽ thua nhưng vẫn cứ chơi, vì nếu bỏ lỡ canh bạc này rồi thì e rằng sau này sẽ không còn cơ hội chơi nữa.

Đường Du thở dài, cũng không thể trách Tô Nhiêu, đây có lẽ là số phận của người phụ nữ, trời sinh ra họ vốn là vậy rồi.

Sau cả đêm nói chuyện, Tô Nhiêu vẫn không muốn quay lại trường, Đường Du thì không thể nán lại thành phố N thêm nữa. Cô còn có một việc quan trọng khác trong chuyến đi lần này là đến thành phố S, bố cô đã hẹn ở đó. Trên đường ra bến xe, Tôn Văn Tấn và Tô Nhiêu cùng tiễn cô. Nhìn bạn, Đường Du thầm thở dài nghĩ Tô Nhiêu thật đáng thương.

Trước lúc chia tay, cô ôm Tô Nhiêu, “Nhiêu Nhiêu à, về trường lần này mình sẽ nói với thầy giáo là cậu bị cảm lạnh vừa mới khỏi thì lại bị ngã cầu thang, phải bó bột hai tháng, nhưng nhớ phải chuẩn bị giấy xác nhận của bệnh viện đấy nhé.” Đường Du nghĩ, xin nghỉ thêm cho bạn hai tháng nữa, sau đó sẽ là thi cuối kỳ rồi nghỉ đông, nếu Tô Nhiêu vẫn không muốn quay lại trường thì cô cũng chẳng còn cách nào.

Mắt Tô Nhiêu rơm rớm, cô gật gật đầu.

Tôn Văn Tấn đứng cạnh đó chợt hỏi: “Cô Đường Du đi thành phố S có việc gì à?”

Đường Du vẫn chưa quên chuyện tối hôm trước, cô lạnh lùng

nhìn gã nói từng tiếng: “Có việc cắt đứt quan hệ cha con.”

Tôn Văn Tấn “ồ” một tiếng rồi tiếp: “Cô vui tính thật.” Đường Du nhìn gã với ánh mắt khinh miệt, sau đó đi thẳng vào trong bến. Cô không nói đùa mà sẽ cắt đứt quan hệ cha con thực sự.

Kể từ tháng Chín năm nay, ông Đường Kỳ Chính cha cô không gửi tiền vào thẻ tín dụng cho cô nữa. Trước đây Đường Du chưa từng kiểm tra xem trong thẻ có bao nhiêu tiền, chỉ biết tiền học phí, tiền sinh hoạt của cô đều dùng tấm thẻ này, nhưng chưa khi nào dùng hết. Cha cô bỗng dưng không gửi tiền, cô cũng chẳng buồn hỏi tại sao. Lần trước cô đã dùng thẻ rút tiền trả ba tháng thuê nhà, số còn lại chỉ đủ cầm cự đến tháng Mười một, nhưng học phí vẫn chưa đóng, số tiền mang theo người cũng đang hết dần. Tuy vậy, lần này cha cô muốn cắt đứt quan hệ, cô cũng không có ý định cầu xin. Cô chưa bao giờ chủ động tìm ông ta khi cần bất kỳ thứ gì. Từ lúc mẹ cô mất, cha cô chưa từng coi cô là con gái của ông. Nhưng bây giờ, ông ta muốn chính thức cắt đứt quan hệ cha con, còn gọi cô từ thành phố B về, mời cả luật sư và nhân viên công chứng đến, còn phải ký cả một biên bản chính thức thật không hiểu sao lại làm rùm beng thế. Chẳng lẽ ông ta sợ sau khi cắt đứt quan hệ rồi, cô sẽ ân hận, sẽ muốn nối lại tình cha con nên cố ý mời nhiều nhân chứng đến để lỡ sau này nếu cô chối cãi thì cũng khó hay sao?

Trở lại trường từ thành phố S, buổi chiều cô đến văn phòng khoa tìm thầy hướng dẫn, nói rằng Tô Nhiêu bị gãy chân, phải bó bột không đi học được, khi nào Tô Nhiêu gửi chuyển phát nhanh giấy chứng nhận của bệnh viện đến, cô sẽ mang nộp. Thầy giáo nhìn Đường Du nói: “Thầy biết rồi, em nói với Tô Nhiêu nhớ đưa cho thầy tất cả hóa đơn trước khi kết thúc học kỳ, học phí của trường chúng ta bao gồm cả bảo hiểm thân thể, nhiều nhất có thể thanh toán được tới sáu mươi phần trăm.”

“Dạ?”

Thầy hướng dẫn vừa dặn dò vừa giải thích: “Tô Nhiêu chỉ có mẹ, gia cảnh khó khăn, em nhắc bạn đừng quên nhé.”

“Dạ, vâng ạ.”

Chương 2: Tai họa bất ngờ xảy ra với Lâm Khai

Phụ nữ đôi khi thật lạ, chỉ một hành động rất bình thường của đàn ông thôi cũng khiến họ khắc sâu tận đáy lòng.

Từ văn phòng khoa đi ra, Đường Du nhận được điện thoại của Lâm Khai. Anh nói phải về quê làm một số giấy tờ.

Lâm Khai là nghiên cứu sinh sắp tốt nghiệp, dự định sẽ ở lại thành phố B làm việc nên phải về nhà chuẩn bị rất nhiều giấy tờ. Trước đây anh từng nói với Đường Du chuyện này nhưng cô không để ý, chỉ âm ừ cho qua.

Lâm Khai là người yêu của Đường Du, đang làm nghiên cứu sinh của một trường đại học nổi tiếng của thành phố B, chuyên ngành anh học nghe rất cao siêu, Đường Du không nhớ chính xác gọi là gì, chỉ nhớ mang máng là làm về nghiên cứu. Một lần, trường của Lâm Khai tổ chức tọa đàm, Tô Nhiêu rất mê vị giáo sư thuyết trình hôm đó nên cứ nằng nặc rủ Đường Du đi cùng. Vì số người hâm mộ vị giáo sư đó tương đối nhiều nên khi buổi tọa đàm kết thúc, mọi người chen nhau rất đông. Đường Du nắm chặt tay Tô Nhiêu chen ra nhưng vẫn bị tuột, cô vội kéo lại. Khi ra khỏi Phòng thông tin mới phát hiện người mà nãy giờ cô kéo tay không phải Tô Nhiêu mà là một anh chàng đang mặt đỏ tía tai. Chàng trai đó chính là Lâm Khai.

Đường Du chau mày, “Sao lại là anh?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Khai càng đỏ hơn, anh nói nhỏ nhẹ: “Em khỏe thật, kéo được anh ra tận đây.”

Thực ra trong lòng Đường Du thấy rất ngượng nhưng cô không thể để lộ điều đó. Cô lại chau mày, “Sao lại trách tôi, ai bảo tay con trai gì mà nhỏ như tay con gái.”

Lâm Khai vẫn mặt đỏ tía tai.

Lúc này, Tô Nhiêu đã ra đến nơi, Đường Du xấu hổ không muốn để bạn biết chuyện kéo nhầm người nên vội vã kéo tay Tô Nhiêu đi ngay.

Sau đó, có một lần Đường Du tan học từ trường về nhà trọ, cô thấy trên đường Lâm Âm có anh chàng bị một cô gái chặn đường, cô gái bướng bỉnh không ngần ngại thổ lộ tình cảm, “Nói để anh biết, em thật sự rất mến anh.”

Chàng trai đỏ mặt, nói: “Em... em đã từng nói rồi, anh biết.”

Cô gái tiếp: “Nhưng em muốn làm bạn gái anh!”

Chàng trai nho nhã, bẽn lẽn ấy tỏ ra hơi hoảng hốt, anh nhìn cô gái dạn dĩ đang đứng trước mặt, không biết nên trả lời thế nào.

Cô gái tiến về phía chàng trai thêm một bước, nhìn thẳng vào mắt anh ta, “Có được không hả, anh phải nói gì đi chứ?”

“Nhưng anh có người yêu rồi.”

“Lúc trước anh cũng nói thế, em bảo đưa em đi gặp thì anh nói cô ta học ở trường này nhưng sao đến tận giờ này vẫn chưa thấy đâu, anh thì không muốn đi nữa, có phải anh muốn gạt em không?”

“Anh không gạt em, đúng là cô ấy học ở trường này nhưng anh chỉ biết cô ấy học ở đây, không biết cô ấy tên gì, học khoa nào.” Nói đến đây, hình như chàng trai đã thấy Đường Du, mặt anh càng đỏ hơn, sợ Đường Du trông thấy, anh ta vội vã quay người đi về hướng cổng trường.

Cô gái không chịu bỏ cuộc, vội chạy đuổi theo.

Đường Du không hiểu mình làm gì khiến chàng trai đó hoảng hốt bỏ chạy, cô cười một mình, không để ý nữa mà tiếp tục sải bước. Vừa ra khỏi cổng, cô liền bị cô gái kia gọi với theo, “Này, bạn gì ơi!”

“Cậu gọi mình?” Đường Du quay người lại hỏi.

“Ừ, cậu qua đây một lát.” Cô gái trông rất trẻ con, tóc loăn xoăn, mắt tròn tròn, quần áo sắc sỡ, trang điểm lòe loẹt, xem ra còn nhỏ

tuổi, chẳng trách lại dám chặn đường tỏ tình.

Đường Du liền đi lại.

“Anh ấy vừa nói là thích cậu, muốn cậu làm bạn gái, cậu thấy sao?”

Đường Du ngạc nhiên nhìn chàng trai nhưng anh ta chỉ cúi gằm mặt. Tưởng anh ta muốn lấy cô ra làm lá chắn, thấy đàn ông con trai mà bị cô bé theo đuổi đến nỗi không biết trốn vào đâu, cô cảm thấy vừa buồn cười vừa không biết nên làm thế nào. Đường Du cũng không có ý vạch trần anh chàng nên chỉ tỉnh bơ nói, “Tôi thấy sao thì có liên quan gì đến cậu?”

“Nếu cậu cũng thích anh ấy thì hãy đồng ý làm người yêu của anh ấy, kể từ giờ phút này mình...” cô gái sục sục, “từ giờ phút này... mình sẽ không làm phiền nữa.”

Đường Du ngược mắt quan sát chàng trai, một gã một sách đích thực, mặt mày sáng sủa, chỉ có điều mặt anh ta cúi thấp quá, có lẽ là do xấu hổ. Đường Du cười đáp, “Ừ, nếu như anh ấy thích và muốn kết bạn, thì cũng được thôi.”

Nghe Đường Du nói xong câu đó, cổ chàng trai cũng đỏ ửng lên, đầu vẫn cúi thấp.

Cô gái giận dỗi nhìn chàng trai rồi lại nhìn Đường Du, giậm giậm chân quay lưng bỏ đi.

Đường Du bật cười, chàng trai dường như vẫn không dám nhìn lên nhưng cô đã nhận ra anh này chính là người cô kéo nhầm tay tại buổi tọa đàm lần trước, tuy vậy, cô cũng không nói gì, quay lưng đi. Vừa đi được hai bước, phía sau bỗng vang lên giọng nói, “Này, em đừng đi.”

Đường Du quay người lại, ngạc nhiên nhìn anh ta, “Lại chuyện gì nữa đây?”

“Em vẫn chưa... chưa nói em học khoa nào, lớp nào và tên là gì.” Giọng anh ta rất nhỏ.

“Nói cho anh biết để làm gì?”

“Lúc này, chẳng phải em nói là, nếu anh thích, em sẽ đồng ý làm bạn với anh sao?”

Đường Du dờ khóc dờ cười nói, “Lúc này chỉ vì tôi muốn giúp anh ứng phó với cô bé kia thôi, anh tưởng thật à?”

Chàng trai bỗng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Đường Du, chậm rãi nói: “Nếu em đồng ý, là thật cũng được.”

Trong thời gian này, quanh Đường Du đang có rất nhiều chàng trai theo đuổi. Họ làm mọi cách để lấy lòng cô, người thì đốt nến, người thì thả bóng bay, người thì nửa đêm canh ba tỏ tình dưới tầng nhà cô trọ, người thì nhờ chuyển thư tình đến cô, người lại nhờ Tô Nhiêu làm mai mối, tất cả họ đều có điểm chung là vô cùng táo bạo, điều gì cũng dám nói, hễ mở miệng là thề thốt đời đời kiếp kiếp. Còn chàng trai này, khuôn mặt thanh tú nhưng nhút nhát, không biết đến cả cách từ chối con gái. Đường Du nhìn anh ta, lúc này mặt anh không đỏ nữa, chỉ có mồ hôi là đang túa ra trên trán, cô bỗng thấy anh ta có phần đáng yêu, nên cười nói: “Để tôi suy nghĩ thêm.”

“Suy nghĩ thêm” thường là cái cớ để người ta từ chối, tiếc rằng đến cả điều đó Lâm Khai cũng không nhận ra. Mấy ngày sau, cũng trên con đường này Đường Du lại gặp Lâm Khai, anh muốn hỏi cô đã suy nghĩ xong chưa.

Đường Du nghĩ một lát rồi bật cười, anh chàng này đúng là nghiêm túc thật. Sau này nghĩ lại, cô cũng không hiểu tại sao mình lại bằng lòng. Chỉ có điều, với Lâm Khai, cô thấy rất hài lòng. Anh học ngành Khoa học tự nhiên, hình thức khá, tính tình chất phác, mai này đi làm sẽ mua nhà ngay tại thành phố B rồi họ sẽ sinh một cậu con trai, Lâm Khai sẽ nghiên cứu khoa học, cô sẽ làm phiên dịch, họ sẽ là một gia đình trí thức bình thường trong thành phố này, quá ổn, có thể đây chính là lý do Đường Du đồng ý yêu anh.

Sau đó, Đường Du và Lâm Khai mỗi tuần gặp nhau một lần, ăn cơm cùng nhau rồi ai lại về trường người nấy, thỉnh thoảng có nhắn tin qua lại, chủ yếu là Lâm Khai gửi tin nhắn, gọi điện cho Đường Du. Tiếp xúc nhiều với Lâm Khai, Đường Du dần thấy yêu chàng trai này, anh thật sự rất tốt. Lâm Khai cũng là người thành phố N, biết Đường

Du thích ăn đặc sản nơi đó, mỗi lần về nghỉ hè hay nghỉ đông, anh đều không quên mang cho cô rất nhiều món quà đặc sản, theo thầy đi nghiên cứu, cũng vẫn nhớ mang về những đặc sản vùng miền cho cô, đi Sơn Đông thì mang về hạt thông, hạt điều, đi Tân Cương thì mang nho, mỗi lần lại túi to túi nhỏ vác về trường. Một lần, Đường Du đang ở thư viện, sắp đến giờ đóng cửa, do đến kỳ kinh, bụng rất đau, cô liền gửi tin nhắn cho anh nói không muốn đi bộ, không ngờ Lâm Khai lập tức đạp xe ba mươi phút từ trường anh đến thư viện, chở cô về nhà trọ xong lại đạp xe ba mươi phút về trường. Nhà trọ của Đường Du thực ra chỉ cách thư viện có năm phút đi bộ, thế nên cô rất cảm động. Giờ đây nhớ lại những lời Tô Nhiêu nói hôm trước, đến kỳ kinh, Tôn Văn Tấn cũng mua băng vệ sinh cho cô, Đường Du nghĩ có thể phụ nữ ở thời điểm đó thường rất yếu đuối nên dễ mềm lòng, âu cũng là điều dễ thứ tha.

Về đến nhà trọ, lúc ngang qua tầng một, bà chủ nhà liền gọi với theo, “Sắp đến hạn nộp tiền thuê nhà rồi, nhớ đóng cho bác tiền thuê ba tháng tới nhé.”

Căn hộ Đường Du thuê cứ ba tháng lại nộp tiền một lần, lần trước nộp vào tháng Chín, hôm nay là ngày mồng hai tháng Mười hai, vẫn còn sáu ngày nữa. Đường Du đáp: “Vâng, cháu nhớ rồi ạ.”

Vào đến nhà, cô bắt đầu lục lọi khắp nơi, tìm thấy một tấm thẻ ngân hàng khác, nhập mã số thẻ kiểm tra số tiền còn lại, trên màn hình hiện lên các khoản cô chi tiêu trong vòng hơn nửa năm. Đường Du thoáng nhìn rồi chột giật mình, trong thẻ còn không đến năm trăm tệ. Học kỳ này mặc dù chưa nộp học phí nhưng đã nộp một lần tiền nhà vào tháng Chín, cộng với chi phí sinh hoạt hằng ngày trong ba tháng, chẳng ngờ số tiền trong thẻ giờ chỉ còn ít thế. Trước đây, chiếc thẻ tín dụng mà cha cô đưa không có giới hạn, hơn nữa, từ trước đến giờ cô không hề có khái niệm gì về tiền bạc, chi tiêu cũng không có kế hoạch. Bấy nhiêu năm như thế cô cũng không nghĩ là nên rút tiền từ tấm thẻ đó để tích góp riêng vậy nên bây giờ, vấn đề tiền bạc mà cô phải đối mặt thật gay go.

Căn hộ cô thuê có một phòng khách, hai phòng ngủ, do gần trường, đường lại dễ đi nên tiền thuê mỗi tháng là hai nghìn tệ. Nếu theo thông lệ ba tháng nộp một lần thì sau sáu ngày nữa cô phải gom đủ sáu nghìn tệ.

Đường Du bắt đầu thấy lo lắng, phòng này trước đây chỉ mình cô thuê, lúc đầu vì còn phòng trống, Tô Nhiêu muốn đến ở cùng, cô cũng không để bạn phải nộp tiền nhà. Hơn nữa, thấy điều kiện kinh tế nhà Tô Nhiêu không dư giả gì nên cô chưa từng có ý để bạn san sẻ. Giờ đây, điều Đường Du cần phải nghĩ là kiếm tiền ở đâu.

Cô biết trong khoa có nhiều sinh viên làm thêm bên ngoài, có người làm nhân viên bán hàng trong cửa hàng KFC hoặc siêu thị, cũng có người làm việc văn phòng trong công ty hoặc nhận tài liệu về dịch. Nhưng Đường Du nghĩ, điều cô cần bây giờ là một công việc kiếm được nhiều tiền trong thời gian ngắn. Cô biết một nơi, trước đây Tô Nhiêu từng nói, có những sinh viên nữ trẻ đẹp trong khoa làm việc trong các hộp đêm, công việc nhẹ nhàng, kiếm tiền nhanh mà không nhớ việc học hành. Còn nữa, có một số được lòng các đại gia nên dễ dàng sống sung sướng, không phải lo toan gì chuyện cơm áo, nhưng thế thì phải uống rượu với khách. Đường Du nghĩ không biết nơi đó họ có tuyển người phục vụ không.

Buổi tối, Đường Du đến dãy phố toàn các quán bar, chọn một quán tương đối sang trọng. Cô ngược mắt nhìn, trên tấm biển có hàng chữ “Loạn thế giai nhân”, sau khi vào bên trong, Đường Du được một nhân viên lễ tân đưa lên lầu. Thấy bộ dạng phục vụ nhiệt tình của nhân viên, mặt Đường Du ửng đỏ rồi vội vã nói trước khi được chào đón: “Tôi đến xin việc, xin hỏi ở đây có cần người phục vụ không?”

Cô lễ tân quan sát một lát, nói: “Tôi cũng không rõ, nhưng tôi sẽ đưa cô đi gặp Tổng giám đốc.”

Hộp đêm này không hề thiếu nhân viên, có lẽ thấy Đường Du xinh đẹp nên tay tổng giám đốc lập tức đồng ý và bảo nhân viên dẫn cô đi gặp một chị tên là Đào Hoa.

Người nhân viên vừa đi vừa giới thiệu. Thì ra chị Đào Hoa là ca trưởng, họ Diệp, hơn ba mươi tuổi nhưng do biết làm đẹp nên khó đoán được tuổi, rất xinh đẹp và có nét giống Quan Chi Lâm⁽¹⁾.

Người nhân viên nói lại lời của Tổng giám đốc với Diệp Đào Hoa. Nhưng chị ta hầu như không để ý, thói quen nghề nghiệp khiến chị tiến lại búng búng khuôn mặt và nắn nắn eo Đường Du, rồi nói: “Làm nhân viên phục vụ thì thật đáng tiếc.” Tuy vậy chị ta cũng không có ý

ép buộc, do Đường Du không tiếp lời, chị cũng không nhắc lại nữa. Có một chuyện xảy ra trước khi Đường Du rời hộp đêm, thì ra nhân viên phục vụ ở đây phải nộp tiền đặt cọc, không nhiều, chỉ ba trăm tệ nhưng với Đường Du thì quả là khó, cô nói với Diệp Đào Hoa: “Giờ em không có tiền.”

Diệp Đào Hoa nhìn kỹ Đường Du thêm lần nữa, hiểu rằng nếu không quá bế tắc thì người như cô đâu có đến nơi này. Chị ta xoa xoa tay, nói: “Thôi được, em có thể để Chứng minh thư ở đây.” Sau khi mọi thứ xong xuôi, lúc chuẩn bị ra về, Diệp Đào Hoa hỏi thêm: “Em thật sự không định làm cùng chị à? Chị sẽ giới thiệu cho em những người tốt nhất, có thể em chưa biết, nhân viên tiếp rượu chỉ cần uống được rượu, không phải tiếp khách đâu.”

Đường Du cảm ơn rồi lễ phép từ chối.

Trên đường tiễn Đường Du ra, người nhân viên nói: “Chị Đào Hoa chưa từng hứa hẹn với ai thế đâu, chị ấy cũng chẳng ép buộc ai cả. Thực ra làm phục vụ cũng tốt, không giống các đám tiếp rượu, lương là do khách bo, uống đến nổi dở sống dở chết, có lúc còn bị coi thường. Làm phục vụ cũng có khi được tiền bo, một tháng cũng kiếm được không ít đâu.”

Khi đã chính thức vào làm, người nhân viên hôm trước giới thiệu Đường Du với các nhân viên khác. Họ phần lớn đều còn rất trẻ, Đường Du năm nay hai mươi tuổi, thế nhưng những người ở đây chủ yếu chỉ mười sáu mười bảy, lớn hơn một chút chỉ có cô lễ tân, người hôm trước dẫn Đường Du vào, năm nay hai mươi một tuổi, tên là Lý Văn. Lý Văn cho cô hay, tuổi tác những người đến đây làm việc ngày càng nhỏ, họ chủ yếu ở nông thôn, trình độ văn hóa thấp, lại không muốn làm trong nhà máy, ở thành phố thì không tìm được việc nên mới chọn nghề này.

Đường Du không cho Lý Văn biết mình là sinh viên đại học, cũng không nói tại sao cô lại đến đây. Đương nhiên, Lý Văn là người hiểu biết, không mấy khi hỏi những chuyện riêng tư. Ngày đầu tiên đi làm, Lý Văn chỉ cho cô cách kiếm thêm tiền. Phần lớn là nhờ vào thuốc lá, giá thuốc lá trong hộp đêm thường cao hơn bên ngoài gấp đôi thậm chí gấp bốn lần; còn rượu nữa, nhân viên có thể lén lút mua rượu, thuốc lá ở bên ngoài rồi cất trong tủ quần áo cá nhân, đợi khi có khách cần mua sẽ tự thu tiền của khách rồi đến tủ quần áo lấy. Trong

hộp đêm bao giờ cũng thu tiền trước rồi mới đưa đồ cho khách, hóa đơn cũng do nhân viên quản, chỉ cần không viết vào hóa đơn thì số tiền đó thuộc về mình rồi. Tuy nhiên, rượu là mặt hàng lớn, không gọn gàng như thuốc lá. Nếu bán được vài bao thuốc lá với giá cao thì thu nhập một đêm cũng rất khả quan.

Đường Du nói: “Chả lẽ chị Đào Hoa và giám đốc không biết chuyện này sao?”

“Chị Đào Hoa biết nhưng không quan tâm lắm, chỉ cần ông chủ không phát hiện thì chị ấy chẳng gây khó dễ cho bọn mình đâu, yên tâm đi.”

Quan hệ của Đường Du ở trường vốn thường chẳng ra làm sao, ở hộp đêm cô cũng không cố ý lấy lòng ai nhưng những nhân viên ở đây rất quan tâm và không hề nạt nộ dù cô mới đến, có chuyện gì cũng kéo cô ra nói, nào là chuyện phiếm, chuyện khách hàng, chuyện thị phi của đám tiếp viên, chuyện chị Đào Hoa. Tuy họ chỉ là những cô bé nhưng lại rất nghĩa khí. Đường Du nghĩ có thể do có cùng hoàn cảnh nên mọi người dễ cảm thông nhau.

Vì mới đến nên mọi việc của Đường Du đều do Lý Văn hướng dẫn. Có một phòng gọi mấy chai Hennessy, Lý Văn dẫn Đường Du mang lên, khi ngang qua hành lang, họ thấy rất nhiều tiếp viên đang uốn ẹo quanh Diệp Đào Hoa châm thuốc, nịnh nọt.

Lý Văn thì thầm: “Trên lầu có khách VIP, bọn họ đều muốn được lên tiếp nên đang lấy lòng chị ấy.”

Dù mới đến làm có hai ngày nhưng Đường Du biết có nhiều kẻ lắm tiền đến đây tiêu khiển, tuy nhiên cô chưa thấy khách nào có nhiều tiếp viên tranh nhau đi tiếp như thế.

Lý Văn nói: “Chuyện ở đây thì nhiều, cậu mới đến, chưa biết đâu, thôi, không nói nữa, bọn mình mang rượu lên đi, hai chai Hennessy XO, hai chai Chivas Royal, này này, cẩn thận kéo võ.”

Bài học đầu tiên của Đường Du khi đến làm việc tại “Loạn thế giai nhân” là làm quen với giá các loại rượu và thuốc lá ở đây, Hennessy XO và Chivas Royal là hai loại rượu tương đối đắt ở hộp đêm này, Lý Văn nói khách bình thường sẽ không gọi, dù có gọi cũng không gọi

luôn cả chai, mà chỉ gọi từng ly. Đường Du nghĩ mấy người này đúng là phung phí thật!

Sau khi đã mang rượu lên, cả hai đi ra, Đường Du cứ ngó nghiêng qua cánh cửa. Lý Văn kéo cô lánh vào nhà vệ sinh nói: “Đừng ngó nghiêng nữa kẻo hai con người rơi ra lúc nào không hay đấy,” rồi vừa nói vừa hứng nước tấp vào mặt, “Không ngờ lại chính là bọn họ, chả trách lúc nãy các ả tranh nhau đến sút đầu mẽ trán.”

Đường Du thản nhiên hỏi: “Cậu biết họ à?”

“Ừ, các chị em ở đây chẳng ai là không biết, tuy họ rất ít lui tới.” Lý Văn đắc ý gật gù nói, “Lúc nãy cậu có để ý người đàn ông bên trong mặc áo chàm bi sẫm màu, bên ngoài mặc chiếc áo len cassimere nâu sẫm bó sát người không? Cái gì, cậu không chú ý lắm à? Trời ạ, sao lại không để ý cơ chứ, tiếc công cậu cứ ngó ngó nghiêng nghiêng. Lúc nãy, cả phòng chỉ người đó là nổi trội nhất, mỗi anh ta không mặc com lê, nói để cậu biết, khi mới đến đây mình nghe nói...”

Lý Văn hào hứng kể với Đường Du, có một lần Diệp Đào Hoa gặp phải một tên xã hội đen, gọi nữ tiếp viên tiếp rượu nhưng lại không trả tiền bo, cô tiếp viên bèn tìm chị Đào Hoa khóc lóc, chị ta liền đi nói lý với hắn. Tên đó không cần biết lý lẽ, nhất quyết không chịu trả tiền bo, còn hung hăng nói: “Tiền bo, muốn tiền bo sao? Muốn chết không hả?”

Lý Văn nói, tuy chị Đào Hoa là phận đàn bà nhưng chưa từng đối xử tệ với tiếp viên. Chuyện như vậy dĩ nhiên chị ta không thể nào bỏ qua, chị nói với hắn: “Dù có là ai đã gọi tiếp viên rồi thì phải trả tiền bo.”

Tên đó liền vung tay tát chị, toan tát cái thứ hai thì một người đột nhiên tóm tay hắn, nói: “Này, anh bạn, đánh phụ nữ chả có gì hay ho cả.”

Lý Văn kể tiếp: “Cậu đừng tưởng người trong hộp đêm chúng ta đông, thực ra, lúc cần thì đến bảo vệ cũng trốn tiệt. Đám tiếp viên thường ngày rất thân thiết với chị, nhưng đều sợ xã hội đen nên chẳng ai dám lộ mặt. Chỉ có người đàn ông đó, hình như là lần đầu đến đây mà đã có nghĩa khí như thế khiến chị Đào Hoa vô cùng cảm kích. Sau đó tên xã hội đen rút ra một con dao, đâm mạnh vào đùi anh

kia, không để ý nên anh bị đâm khá sâu, vết đâm máu chảy đầm đìa, cuối cùng tên đó lợi dụng lúc nhốn nháo trốn mất, còn chị Đào Hoa vừa khóc vừa đưa anh ta đi bệnh viện. Kể từ đấy, chị Đào Hoa kết bạn với anh ta, chuyện này lưu truyền mấy năm trong hộp đêm rồi. Chắc cậu chưa biết, rất nhiều người còn nói trong lòng chị Đào Hoa có hình bóng của người ấy rồi. Chị Đào Hoa đã không tiếp khách từ lâu rồi, năm ngoái còn có con của một vị cán bộ cấp cao lái chiếc Lamborghini đến, anh này rất thích chị, mua cả nhẫn kim cương Cartier đến cầu hôn nhưng cũng bị từ chối. Thế nhưng, hể anh chàng này đến thành phố là chị nhất định đích thân tiếp đón. Có tiếp viên đã từng tiếp rượu người này kể, anh ta rất nguyên tắc, cho tiền boa cao nhưng không bao giờ gây khó dễ, còn gọi những món mà tiếp viên thích nữa, dung mạo thì khôi ngô, vừa giàu có lại phong độ, xem ra là người đứng đắn. Chậc, chị Đào Hoa cũng là người trọng nghĩa, tiếc là xuất thân không tốt lắm. Thôi, không buồn chuyện nữa, mau đi xuống kéo lát nữa phó tổng giám đốc lại hỏi bọn mình đi đâu.”

Chị Đào Hoa trước đây chuyên quản lý tiếp viên và nhân viên phục vụ nhưng do quá bận nên ông chủ giao việc quản lý nhân viên phục vụ cho phó tổng giám đốc. Lý Văn nói người này vô cùng cay nghiệt, cả nhân viên phục vụ lẫn tiếp viên đều chẳng ai ưa.

Đường Du cầm khay theo sau Lý Văn, đến thang máy, đúng lúc cửa thang máy vừa mở, người đàn ông đang đợi ở đó bỗng làm động tác mời, ý là để họ vào trước. Lý Văn cúi thấp đầu, mặt chột ửng đỏ. Đường Du cũng cúi thấp, cô thấy người đàn ông này mặc áo len cassimere màu nâu sẫm, bên dưới là chiếc quần kaki, chiếc áo chấm bi sẫm màu bên trong lộ ra, vài sợi tóc mái rủ xuống trán, dáng điệu rất phong trần. Chả trách Lý Văn ngại ngùng thế, Đường Du chưa từng thấy người đàn ông nào ăn mặc tùy hứng mà lại tạo cảm giác trang nhã, sang trọng đến như thế, lại còn rất lịch thiệp mời họ vào trước nữa. Phụ nữ đôi khi thật lạ, chỉ một hành động rất bình thường của đàn ông thôi cũng có thể khiến họ khắc sâu tận đáy lòng.

Đường Du chợt nhớ đến những lời Tô Nhiêu kể, khi cô đến kỳ, băng vệ sinh cũng đều do anh ta mua. Đường Du nghĩ, người đàn ông này phải chẳng luôn cư xử đặc biệt với mọi phụ nữ, từ Tô Nhiêu cho đến người từng trải như chị Đào Hoa rồi bây giờ là Lý Văn. Đường Du cố nép sát vào Lý Văn, đầu vẫn cúi gằm. Cô mặc trên mình đồng phục của hộp đêm, chải mái gọn gàng nên Tôn Văn Tấn đã không nhận ra. Lúc mang rượu lên, Đường Du tưởng mình nhìn nhầm, hóa

ra đúng là gã. Giờ gã đang trong hộp đêm này, vậy Tô Nhiêu đâu?

Thang máy dừng ở tầng một, Tôn Văn Tấn lại mời họ ra trước. Đường Du ra trước tiên, tiếp đến là Lý Văn cầm chiếc khay lễ mễ theo sau. Đi được một quãng xa, Lý Văn mới trách móc, nói: “Sao đi nhanh thế, làm mình quên cả cảm ơn người ta.”

Đường Du nhìn cô rồi chậm rãi nói: “Chẳng phải lúc nãy cậu đi chậm rề rề đó sao?”

Mặt Lý Văn lại đỏ bừng, cô khẽ kéo tay áo Đường Du, mắt sáng lấp lánh, nói: “Cậu có biết...”

“Mình biết, cậu muốn nói người đàn ông đó chính là anh ta phải không?” Mình còn biết cả tên hắn nữa cơ, cô tự nhủ với lòng mình thế.

Lý Văn ngạc nhiên hỏi: “Sao cậu biết?”

“Thì lúc nãy chẳng phải chính cậu nói là anh ta mặc áo chàm bi sẫm màu bên trong, bên ngoài mặc áo len cassimere nâu sẫm đó sao?”

Sau đấy, phó tổng giám đốc gọi Đường Du ra nói vài câu gì đó, lúc cô quay vào, Lý Văn vui mừng thông báo: “Có tin vui đây, chị Đào Hoa để tụi mình phục vụ phòng đó tối nay.”

“Chính là cái phòng đó.” Thấy Đường Du gần như không phản ứng gì, Lý Văn nói thêm.

Đường Du chỉ “ừ”, không thấy hưởng ứng lắm. Lý Văn hệt hắng giải thích: “Chị Đào Hoa thường không cho phép nhân viên tùy tiện vào đó bởi họ hình như không thích người lạ, còn nữa, chị ấy lần nào cũng chọn những nhân viên phục vụ tháo vát nhất. Cậu đúng là may mắn, mới vào làm mà đã được cùng mình vào đó phục vụ rồi.”

Lên đến nơi, Lý Văn cứ viện cớ mang đồ, lúc thì thu đĩa ra, lúc lại mang đĩa vào, hoặc cùng một thứ mà đem vào mấy lần. Đường Du thấy buồn cười nhưng không có ý giễu cợt. Lý Văn ở bên trong, còn Đường Du đứng ngoài cửa. Cô viện cớ: “Mình mới đến, sợ vào trong đó lại căng thẳng, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì không hay nên cậu cứ ở trong, mình đứng ngoài này.”

Đúng lúc Lý Văn định vào bên trong lần thứ n thì bỗng một cô gái trẻ từ phía hành lang đối diện xông tới, đập mạnh cửa phòng bước vào bên trong, giơ chiếc túi giấy đang cầm trên tay ném mạnh vào một người đàn ông. Chắc do vung tay quá mạnh nên vài tờ tiền trong túi rơi lả tả xuống tấm thảm trong phòng.

Cô gái hét to: “Tôn Văn Tấn, đừng can thiệp chuyện của tôi!”

Tôn Văn Tấn đứng lên nhìn cô gái, không có vẻ gì là tức tối, rồi cúi người nhặt từng tờ tiền gần đó nhét vào trong túi giấy. Rồi gã lại đứng lên, nhìn cô gái, điềm đạm nói: “Nhiễm Nhiễm, anh chỉ muốn tốt cho em.”

Lúc này, Diệp Đào Hoa đã kịp đến nơi, chị nhìn cô gái, bực bội nói: “Chu Nhiễm, cô có bị thần kinh không đấy?”

Tôn Văn Tấn liền ngăn Diệp Đào Hoa, rồi lại nhìn Chu Nhiễm, khuyên: “Nhiễm Nhiễm, nghe anh, đừng dẫn sâu thêm nữa.”

Không ngờ, Tôn Văn Tấn vừa dứt lời, cô ta liền cầm ly rượu cạnh đó hất vào mặt gã, lạnh lùng nói: “Tôn Văn Tấn, nếu anh còn làm hỏng chuyện của tôi thì không xong đâu.” Nói dứt lời ném phăng chiếc ly vào cửa, vụn thủy tinh văng xuống thảm.

Đường Du toan đi tránh về phía hành lang thì thấy Chu Nhiễm trong phòng lao ra. Cô ta rất đẹp, đôi mắt to, trang điểm đậm, chỉ có điều dù đánh phấn đậm nữa cũng không thể làm mờ đi nét ảm đạm vô hồn trên gương mặt.

Diệp Đào Hoa tức tối, quát: “Chu Nhiễm...”

Việc Tôn Văn Tấn bị hất rượu trước mặt mọi người khiến ngay cả các tiếp viên cũng ngạc nhiên, vậy mà anh ta lại không hề tức giận còn kéo tay Diệp Đào Hoa, nói: “Bỏ qua đi.”

Không biết lúc này Lý Văn đang làm gì, Đường Du bắt đầu cúi người thu dọn những mảnh vỡ lại. Cô nghe thấy Tôn Văn Tấn nói: “Đào Hoa, số tiền này, lần sau em giúp anh đưa cho cô ấy.”

“Cái gì?” Diệp Đào Hoa cảm thấy gã thật kỳ cục, người ta không cần nữa mà cứ khăng khăng đòi đưa.

Trong phòng vang lên giọng trêu đùa uể oải, “Bị hắt như thế vẫn chưa đủ đâu, xem sau này cậu ấy còn dám động đến gái trinh nữa không.”

Tôn Văn Tấn không để ý, tiếp tục nói với Diệp Đào Hoa: “Đào Hoa, hãy giúp anh, dấu sao cô ta cũng từng bên anh một thời, anh không muốn thấy cô ta ra nông nỗi này.”

Giọng Tôn Văn Tấn có chút thỉnh cầu, Diệp Đào Hoa hạ giọng ngán ngẩm nói: “Đưa tiền thì có tác dụng gì, cô ta có cảm kích đâu, có cần phải làm như vậy không? Thực ra, chỉ cần anh nói khéo khéo, cô ấy sẽ nghe. Trước đây, cô ấy vốn rất nghe lời anh đấy thôi, mỗi tội ương bướng quá, chỉ thích nghe những lời ngon ngọt. Nhiệm Nhiệm không cần tiền có phải là anh không biết đâu.”

Lúc này, người đàn ông bên cạnh cất tiếng đùa, “Ha ha, cô ấy không cần tiền, nhưng em không biết là Văn Tấn của chúng ta giờ nghèo tới mức chỉ còn mỗi tiền thôi sao.”

Giọng Tôn Văn Tấn vẫn khăng khăng, “Dù thế nào, Đào Hoa, nhờ em cả đấy.”

Đường Du thu dọn xong thì thấy Lý Văn vẫn đang trong phòng, cứ sờ cái nọ, mó cái kia, biết là cô không muốn đi. Quen biết Lý Văn chưa lâu, cũng không hiểu con người cô lắm, chỉ biết là cô thích buôn chuyện, nếu không đã không kể cho Đường Du nhiều chuyện như thế. Đường Du cúi đầu lấy khăn giấy gom mảnh thủy tinh vỡ lại rồi bước xuống lầu.

Cô cuối cùng cũng hiểu ra: Gặp phải gã đàn ông như thế, Tô Nhiêu sao dứt ra nổi cơ chứ?

Tôn Văn Tấn vừa có tiền, vừa có địa vị, hình thức lại đẹp, hiểu tâm lý phụ nữ, tiêu tiền phóng khoáng, nhẫn nại, phụ nữ không thích gã mới là lạ, nhưng, có bao nhiêu cô gái sẵn sàng sống chết vì gã, tại sao gã lại chọn Tô Nhiêu?

Đường Du xuống lầu một lát thì Lý Văn cũng xuống, quả nhiên lập tức kéo tay cô ra kể. Các chị em khác cũng đến nghe, chắc là chuyện trên lầu vừa rồi đã làm kinh động họ. “Cậu biết cô gái lúc nãy là ai không? Đó là Chu Nhiễm, trước đây làm tiếp viên ở hộp đêm

này, là sinh viên đại học. Cô ta rất xinh đẹp, nghe nói nhà nghèo, không có tiền đóng học phí nên phải làm thêm, chị Đào Hoa biết chuyện, bèn cho vào phòng VIP ấy, sau đó không thấy tăm hơi đâu nữa. Nghe nói cô ta đi theo người đàn ông đó, nhưng không lâu sau lại quay về Hộp đêm Loạn thế giai nhân này. Trước đây, cô ta không bao giờ tiếp khách, lần này chả hiểu sao, khách loại nào cũng tiếp, rồi lại còn nghiện ngập, cờ bạc, không có tiền nên đành bán mình. Người đàn ông đó biết chuyện, muốn giúp cô ta trả nợ, còn cho thêm tiền nữa, ai ngờ, cô ta không những không nhận mà còn hất rượu vào anh ta. Ôi dà, anh này đúng là biết kiếm chế, lúc này bạn bè ở đó nhiều như thế mà anh ta cũng không trở mặt.” Lý Văn nhìn Đường Du, như thể chợt phát hiện ra điều gì, “Này, cô Chu Nhiễm đó trông rất giống Đường Du.”

Những cặp mắt đổ dồn về phía Đường Du, may thay đúng lúc chị Đào Hoa đến, hỏi: “Đường Du đâu, cô ấy đâu rồi?”

Mọi người lần lượt tản ra, chị Đào Hoa đi tới, trong tay cầm một xấp tiền, nói: “Anh ta bảo cô vất vả, lúc này thu dọn mảnh vỡ thủy tinh có bị cứa vào tay không?”

“Dạ, không.” Đường Du đáp.

Mấy người gần đó chợt đồng thanh thốt lên kinh ngạc, không ngạc nhiên làm sao được? Tiếp viên uống dở sống dở chết một đêm cũng chỉ được vài trăm tệ tiền bo, nhìn xấp tiền chị Đào Hoa đưa cho Đường Du, chắc chắn không dưới hai ngàn tệ.

Tiếp đến, chị Đào Hoa lại đưa Lý Văn một xấp tiền khác, ít hơn xấp của Đường Du, nhưng cũng chẳng ít hơn là bao.

Đêm đó, về đến nhà, Đường Du nhìn thấy giày của Tô Nhiêu ngoài cửa, trong phòng khách có một chiếc va li nhỏ, nhìn vào phòng Tô Nhiêu thấy cửa đã đóng. Đường Du không gõ cửa, tan làm xong, đi tàu điện ngầm về đến đây đã là mười hai giờ đêm rồi. Trước khi ngủ, Đường Du cứ nghĩ về Chu Nhiễm, Lý Văn nói, Chu Nhiễm đã từng theo Tôn Văn Tấn một thời gian, anh ta đối xử với cô ta cũng tốt, giờ ra nông nỗi này, tính cách cô này cũng mạnh mẽ thật. Nghĩ đến đây, Đường Du bỗng thấy lo lo cho Tô Nhiêu.

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, Đường Du đã không thấy Tô Nhiêu

đâu. Đánh răng, rửa mặt xong rồi đến trường cũng không thấy bóng dáng cô, gọi mấy cuộc điện thoại nhưng Tô Nhiêu đều không nghe. Sáu giờ chiều, về đến nhà trọ, thấy cửa phòng Tô Nhiêu mở, bên trong không có ai. Đường Du cầm bộ đồng phục, chuẩn bị đến nhà ăn sau đó đến hộp đêm làm.

Buổi tối, trở về nhà trọ sau khi tan ca, đêm đã rất khuya, Đường Du nghe thấy phía cầu thang vang lên tiếng kêu the thé, tiếp đó là vài tiếng rì rạc, thì ra là tiếng mèo kêu, tiếp nữa là tiếng chửi bới của bà chủ nhà. Đường Du rất quen với giọng đó, là diễn viên Kinh kịch nghiệp dư nên bà sở hữu chất giọng the thé đến nhức óc, rồi tiếp nữa là một giọng còn kinh khủng hơn, đó là giọng của Tô Nhiêu, bọn họ đang cãi nhau, nguyên nhân hình như vì con mèo.

Quen biết với Tô Nhiêu lâu như thế nhưng Đường Du chưa bao giờ thấy cô tức giận ai, càng không thể ngờ cô còn biết cãi nhau, những lời độc địa phát ra như súng liên thanh khiến bà chủ nhà không chen được câu nào. Đường Du đã trọ ở đây hơn một năm, trước đây, con mèo này cứ nửa đêm là kêu ầm ĩ, không sao ngủ nổi, mấy lần cô mắng nó Tô Nhiêu đều khuyên can, nói sau khi chồng bà chủ nhà qua đời, chỉ còn mỗi con mèo vui buồn cùng bà ta nên khuyên cô bỏ qua. Trước đây mỗi khi gặp bà chủ nhà ôm con mèo đi dạo trong khu, Tô Nhiêu còn cười đùa vui vẻ, khen ngợi vài câu, nhưng giờ thì...

Đường Du đi mau hơn, khi đến nơi thì mấy người hàng xóm đã bị đánh thức rồi, cô thấy mặt bà chủ nhà đỏ bừng bừng, hơi thở dồn dập, sợ xảy ra chuyện nên cô vội vã kéo Tô Nhiêu lên phòng. Người Tô Nhiêu nồng nặc mùi rượu, vừa lên đến phòng đã lấy chăn trùm kín đầu, không nói một lời.

Đường Du đi tắm rửa, lúc quay lại thì thấy Tô Nhiêu nằm úp trên giường nôn ọe, trên nền nhà đã có một đống. Nhìn Tô Nhiêu như vậy, Đường Du đau lòng lắm. Cô rót một cốc nước, nói: “Nhiêu Nhiêu, súc miệng đi.”

Đường Du nhớ đến Chu Nhiễm nên không nói gì, cô vào nhà vệ sinh tìm giẻ và chổi lau sàn để dọn bãi nôn.

Tô Nhiêu cầm cốc nước, ngơ ngác nhìn bạn, đến lúc Đường Du xong việc ngẩng đầu lên, đã thấy Tô Nhiêu giàn giụa nước mắt, nói

trong tiếng nấc: “Tiểu Du, mình... mình rất yêu anh ấy, cái gì anh không thích, mình đều không dám làm. Nhưng, tại sao, tại sao anh ấy vẫn không cần mình?”

Tại sao ư? Tô Nhiêu không xinh đẹp, xuất thân cũng chẳng ra gì, cả đời chưa làm mất lòng ai trừ bà chủ nhà, vậy tại sao Tôn Văn Tấn lại đến với cô? Có lẽ tại quá nhàm chán với mẫu đơn quốc sắc nên muốn thử chút hương vị của cây cỏ? Hay có thể gã đàn ông này trời sinh đã thích làm tổn thương trái tim phụ nữ... Nhưng Đường Du làm sao thốt ra được những lời này.

Khó khăn lắm Tô Nhiêu mới ngủ được, sợ nửa đêm cô nghĩ quần nên Đường Du không dám về phòng mà ngủ tạm trên chiếc ghế cạnh giường Tô Nhiêu.

Quá nửa đêm, điện thoại của Đường Du bỗng kêu inh ỏi. Cô giật mình tỉnh giấc, sợ ảnh hưởng đến Tô Nhiêu, cô vội vã ra phòng khách nghe, đến tận ban công mới dám lên tiếng, “A lô, ai đấy ạ?”

Thường thì rất ít người gọi điện cho cô, trừ Tô Nhiêu, thỉnh thoảng văn phòng khoa có gọi, nhưng, đã quá nửa đêm rồi, ai gọi điện cho cô giờ này cơ chứ?

Đường Du nghe điện thoại, đầu dây bên kia lại không nói gì. Cô a lô vài tiếng, cảm thấy thật kỳ lạ, người đó không đập máy, cũng chẳng nói gì. Cô nhìn vào màn hình điện thoại, số điện thoại hiển thị có mã vùng thành phố N, cô nói: “A lô, a lô, Lâm Khai, là anh đúng không? Có việc gì thế, sao anh không nói gì?”

Đáp lại cô vẫn chỉ là sự yên lặng, không một tiếng trả lời.

Đợi khoảng ba phút, Đường Du không thể nhẫn nại thêm được nữa, cô dọa: “Nếu anh vẫn không nói gì, em sẽ đập máy.”

Đợi thêm khoảng một phút, Đường Du toan đập máy thì ở đầu dây bên kia, giọng Lâm Khai cất lên nghe rất nhỏ, như thể đang cố để không bật khóc, “Tiểu Du, anh đây.”

“Anh làm em sợ chết khiếp, sao mãi mà anh không nói gì?”

Lâm Khai không trả lời Đường Du mà lại hỏi: “Đường Du, em

vẫn ổn chứ?”

“Em vẫn ổn, nhưng sao muộn thế này rồi mà anh còn gọi đến?” Đường Du từng chứng kiến những cô bạn trong lớp yêu đương, họ nấu cháo điện thoại với bạn trai cả ngày lẫn đêm, đến giờ học cũng không muốn dập máy, như tiếc không thể lúc nào cũng dính chặt với nhau. Tình cảm của Đường Du và Lâm Khai chưa bao giờ mãnh liệt như thế, dường như cô không yêu hết mình, may thay Lâm Khai hình như cũng không thích kiểu đó, nhưng sao giờ đã quá nửa đêm rồi anh còn gọi đến chỉ để hỏi han?

Không ngờ, phía bên kia lại im lặng, Đường Du chẳng có gì để nói, cũng không biết Lâm Khai rốt cuộc đã gặp phải vấn đề gì nên đành nhân nại chờ đợi. Một lúc lâu sau, giọng Lâm Khai nghẹn ngào: “Tiểu Du, anh rất nhớ em.”

Đường Du chưa kịp trả lời thì điện thoại đã tút tút, Lâm Khai dập máy rồi? Đường Du nhìn điện thoại, kiểm tra thêm lần nữa, chợt nghĩ đến giọng Lâm Khai lúc này không bình thường. Cô vội gọi lại, gọi mấy lần nhưng chỉ nghe thấy thông báo: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Đường Du nhìn điện thoại một hồi lâu, thời gian hiển thị trên đó đã là năm giờ sáng. Tối qua, sau khi tan ca, vì phải chăm sóc Tô Nhiêu, gần ba giờ sáng cô mới ngủ, giờ thấy mệt, không gắng gượng được nữa. Cô tự nhủ, sẽ gọi lại cho Lâm Khai sau, ngủ thêm chút nữa không lại nhớ buổi học ngày mai.

Sáng sớm, Đường Du bị đánh thức bởi tiếng chuông hẹn giờ trong điện thoại, không muốn dậy chút nào nhưng hôm nay học môn đọc hiểu tiếng Pháp, rất quan trọng, hơn nữa vị giảng viên người Pháp lại vô cùng đẹp trai, cô không thể không đi. Đường Du rửa mặt bằng nước lạnh, cầm theo giáo trình, trước khi ra khỏi nhà cô sang phòng Tô Nhiêu xem thử, Tô Nhiêu vẫn đang ngủ rất say. Đường Du vội xé một trang giấy trong cuốn vở, viết vào đó vài dòng, đặt cạnh gối của Tô Nhiêu rồi đến trường.

Nội dung tiết học của vị giảng viên người Pháp rất nhiều, Đường Du chăm chú lắng nghe, hết giờ cô liền nhào người gục lên bàn, mệt đến nỗi không muốn cử động. Mấy nam sinh đi đến giả vờ hỏi han: “Trưa rồi, không đi ăn cơm à?” Đường Du đang buồn ngủ, không đáp

lời, chỉ nghe thấy giọng mấy nữ sinh: “Giỏi giang cái nổi gì cơ chứ!”

Đường Du mở to mắt, nhưng không phải để đôi co với đám nữ sinh vừa rồi, cô bỗng nhớ đến cuộc điện thoại của Lâm Khai sáng sớm nay, liền rút di động ra gọi nhưng không ai nghe máy. Cô nghĩ một lát rồi gọi đến phòng ký túc xá của Lâm Khai để hỏi số điện thoại nhà riêng. Đường Du bấm máy gọi, lập tức có người nghe, đầu dây bên kia là giọng một phụ nữ đứng tuổi, cô nhận ra đó là mẹ Lâm Khai. Có lần mẹ anh đã đến trường, cố ý muốn xem mặt cô, Đường Du lúc đó rất hoảng sợ, còn trách Lâm Khai sao không báo trước.

Đường Du là cô gái từ nhỏ đã xinh đẹp, tiền bạc được cha chu cấp nên chẳng khi nào thiếu, chỉ kém người khác là không có một gia đình bình thường. Từ nhỏ đến lớn, thầy cô và bạn bè đều nói cô kỳ quặc, ít khi chủ động chuyện trò với ai, còn có vẻ khinh khỉnh, khác người nhưng thực ra trong lòng cô lại rất tự ti. So sánh bản thân mình với bạn bè hoặc với những cô gái kém hơn về điều kiện kinh tế, hình thức hay sự sắc sảo, cô đều cảm thấy vô cùng tự ti. Bởi họ đều có một gia đình bình thường, có người thương yêu, dịp lễ tết đều có nơi chốn để đi, mỗi cô là không, đến bạn bè cũng chỉ có một mình Tô Nhiêu. Cuộc sống đôi khi là thế, khi hầu hết mọi người đều tỏ ra xa cách với mình, mình sẽ tự hỏi phải chăng bản thân đúng là đang thiếu thứ gì đó. Đường Du sợ để lại ấn tượng không tốt với mẹ của Lâm Khai nên rất thấp thỏm. Nhưng bà đã lặn lội từ thành phố N lên đến đây rồi, cô không thể không gặp.

Gặp rồi mới thấy bà là người rất hiền hòa, cởi mở, Đường Du vừa đến đã đưa ngay cho cô một túi lạp xưởng to, nói: “Cái này là do bác tự hun, Tiểu Khai nói cháu rất thích ăn lạp xưởng bác làm, cháu mang về đi, khi nấu cơm cho vào nồi cơm điện hấp qua là có thể ăn được ngay.”

Mặt Đường Du ửng đỏ, Lâm Khai đứng cạnh đó khẽ cười. Mẹ Lâm Khai lại lấy từ trong túi ra mấy đôi giày bông, rồi nói với Đường Du: “Những đôi giày này là do bác tự làm, Tiểu Khai bảo chân cháu sợ lạnh, mùa đông hay bị nể. Trước khi đến đây, bác vội làm cho cháu vài đôi, toàn bằng bông mới năm nay đấy, sợ cháu lạnh nên bác đệm hơi dày, không biết có vừa chân không?”

Đường Du càng bối rối hơn. Cô có nhược điểm là người khác đối xử với cô không ra gì, cô cho đó là hợp lý, thậm chí bố cô muốn cắt

đứt quan hệ cha con, cô cũng bất cần. Nhưng cô lại sợ người ta đối xử tốt với mình, vì như vậy cô sẽ không biết nên đền đáp thế nào.

Sau này Đường Du mới biết, thì ra Lâm Khai đã sớm kể cho bố mẹ anh về cô. Họ đều làm giáo viên, một người dạy tiểu học, một người dạy cấp hai, cả hai đều tốt bụng, chất phác. Lâm Khai chỉ mới kể sơ sơ thôi nhưng mẹ anh lại rất coi trọng, trong lòng Đường Du rất cảm kích. Mẹ của cô, trước khi ly hôn, do bị cuộc sống hôn nhân giày vò nên thường xuyên trút giận lên Đường Du lúc bấy giờ mới chín tuổi. Sau này người cha lại nhẫn tâm vứt cô một mình ở thành phố B, càng không cần phải nhắc đến người cậu di cư của cô nữa. Nhiều năm nay, trái tim cô đã bị những người thân thiết nhất làm nguội lạnh, giờ đây mẹ Lâm Khai lại thổi vào đó một luồng gió ấm áp, có thứ gì đó đang dần tan chảy trong trái tim vốn băng giá của cô.

Những đôi giày vừa khít chân Đường Du, mùa đông năm ấy chân cô không bị nứt nẻ nữa. Lần đó, trước khi về, mẹ Lâm Khai còn cầm tay cô nói: “Tiểu Du, bác có điều này muốn nói, mong cháu đừng giận.” Đường Du không hiểu mẹ Lâm Khai sẽ nói gì khiến cô giận, không ngờ tiếp đó bà lại cẩn trọng nói: “Nếu tết nhất không đi đâu, nếu cháu không chê thì về nhà bác nhé. Bác còn biết làm cả món thịt xông khói nữa.”

Lúc này, Đường Du đang giữ máy, cô chỉ nghe thấy phía đầu dây bên kia vang lên hai tiếng “Tiểu Du”, sau đó là tiếng khóc thút thít.

Đường Du bỗng lo lắng, một linh cảm chẳng lành chợt trỗi dậy, “Bác ơi, có chuyện gì vậy, tối qua Lâm Khai gọi điện thoại cho cháu, anh ấy...”

“Tiểu Khai, nó gặp rắc rối rồi.”

“Bác ơi, bình tĩnh kể cho cháu nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Lâm Khai ạ?”

“Nó lái xe, đâm vào người ta, bị người nhà người ta đưa đi rồi, họ hung hăng lắm, đến giờ này vẫn chưa về...” Mẹ Lâm Khai cố gắng đến nỗi nói không rõ đầu đuôi. Đường Du nghe không rõ ràng lắm, trước khi dập máy, cô nói: “Cháu sẽ mua vé đến đó ngay, bác đừng quá lo lắng.”

Chương 3: Hoàn toàn bế tắc

Lúc này giọng nói pha lẫn vẻ giễu cợt của Tôn Văn Tấn mới cất lên, "Cô Đường Du, đây là cách mà cô nhờ vả người khác sao?"

Dường Du vội thu dọn sách vở rồi chạy thẳng về nhà, đến nơi, cô thấy Tô Nhiêu đang ra sức bấm điện thoại. Đường Du vào phòng thu dọn đồ, khi đi ra vẫn thấy Tô Nhiêu đang gọi điện, từ trong điện thoại phát ra tiếng thông báo tự động lặp lại không đổi: "Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã ngừng hoạt động."

Tôn Văn Tấn đúng là kẻ tàn nhẫn, nhìn mắt Tô Nhiêu đỏ hoe, sắc mặt nhợt nhạt, Đường Du thấy xót lắm. Cô vẫn còn nhớ, sau khi ly hôn, mẹ cô lúc nào cũng ôm khư khư lấy điện thoại gọi liên tục cho bố cô, vẻ mặt giống hệt Tô Nhiêu bây giờ, đều là sự cố chấp điên cuồng. Khi đó, bố cô không bao giờ trả lời điện thoại, sau khi mẹ qua đời, Đường Du vĩnh viễn chẳng bao giờ biết mẹ rốt cuộc có điều gì muốn nói với bố. Cô càng không biết rằng, giá như lúc đó bố cô trả lời điện thoại thì có thể mẹ cô đã không tự sát.

Nghĩ đến đó, Đường Du quên cả việc phải nói với Tô Nhiêu về chuyện tiền thuê nhà, chỉ nói là có việc phải đi thành phố N ngay, mong Tô Nhiêu ở lại tự biết chăm sóc bản thân. Ra đến cửa, Đường Du liền gọi điện cho mẹ của Tô Nhiêu, nói qua về tình hình của bạn, may thay, mẹ Tô Nhiêu nói sẽ xin nghỉ để đến đây xem sao.

Trong người Đường Du chỉ có hơn hai ngàn tệ được khách boia ở hộp đêm tối qua, sau khi mua vé máy bay thì chẳng còn lại là bao. Xuống máy bay, cô bắt xe đi thẳng đến nhà Lâm Khai, nhớ mang máng là nhà Lâm Khai ở khu giáo viên. Chiếc xe dừng lại trước khu tập thể cũ, nhà Lâm Khai ở tầng ba. Đường Du gõ cửa, một phụ nữ đứng tuổi ra mở cổng, vừa trông thấy Đường Du liền sững sờ giây lát, giọng bỗng nghẹn ngào, "Tiểu Du... cháu đấy à..."

Đó chính là mẹ của Lâm Khai, trong phòng không có ai khác, Đường Du vừa an ủi bà vừa hỏi han tỉ mỉ tình hình.

Thì ra Lâm Khai có một người cậu họ, buôn bán ở tỉnh ngoài, có chiếc xe cũ để lại cho gia đình Lâm Khai dùng. Trước đây Lâm Khai đã từng thi lấy bằng lái, nhưng lâu ngày không lái nên lạ tay. Sáng sớm hôm đó anh lái xe đi làm giấy tờ, không cẩn thận nên đâm vào một phụ nữ trung niên. Người phụ nữ đó làm việc lật vật trong thành phố, sống ở khu ngoại thành, chồng bà ta là kẻ lười nhác, thích hưởng thụ, cả gia đình chỉ sống nhờ vào việc buôn bán nhỏ lẻ của bà ở chợ rau. Cách đây không lâu, bà ta mắc bệnh ung thư tử cung, sau khi phẫu thuật cắt bỏ tử cung, gia đình bà nợ họ hàng bạn bè một khoản tiền lớn. Biết Lâm Khai đâm phải bà ta, họ hàng liền xúi giục ông chồng mượn có đòi tiền, mặc dù chỉ bị gãy xương nhẹ nhưng họ lại đòi số tiền bồi thường lên đến mười vạn. Bố mẹ Lâm Khai cả đời dạy học, lại nuôi dạy Lâm Khai học đến cao học nên mười vạn đối với gia đình anh quả là không nhỏ, tương đương với cả một đời tích cóp nên không thể chấp nhận. Thương lượng không xong, người nhà của người phụ nữ đó ngày nào cũng đến nhà Lâm Khai gây chuyện, đe dọa nếu không đền tiền sẽ tìm người đâm gãy chân của Lâm Khai. Gia đình ba người nhà anh đều là trí thức, nhân hậu, thật thà, họ hàng trong thành phố này cũng không đông nên không ứng phó được với đám người hung hăng đó. Nghĩ rằng người anh họ của mẹ Lâm Khai đang làm kinh doanh ở tỉnh bên có thể giúp tìm ra cách giải quyết, bố anh liền đến đó gặp. Nhưng khi ông vừa đi khỏi, đám người đó lại đến. Thương mẹ bị cao huyết áp, dễ bị kích động nên Lâm Khai đã hẹn bọn họ ra ngoài nói chuyện, chẳng ngờ đến bây giờ vẫn chưa thấy về.

Đường Du đến thành phố N lúc chập tối. Đêm đó, cô cùng bà Lâm đợi ở nhà đến chín giờ, vẫn không thấy Lâm Khai về, gọi điện thoại cũng không ai nghe. Mẹ Lâm Khai rất lo lắng liền gọi điện cho ông Lâm. Đường Du đề nghị, “Bác Lâm, hay chúng ta báo cảnh sát?”

Ông Lâm ở đầu dây bên kia cũng nghe thấy lời của Đường Du, ông bất lực nói: “Đám người đó là dân ngoại thành, vào thành phố làm xây dựng, to gan lắm. Cảnh sát cũng đau đầu vì bọn họ, giờ chúng ta cũng chẳng có cách gì. Giả sử cảnh sát giải quyết được lần này, e rằng sau này chúng lại gây khó dễ.”

Bà Lâm nói: “Đồng nghiệp của em bảo, đám người này nay đây mai đó, không cố định một nơi, việc gì cũng dám làm. Tiểu Khai nhà chúng ta động đến bọn họ coi như rủi ro to rồi, chỉ sợ nếu làm không đúng theo ý chúng thì sau này sẽ chuốc họa vào thân mất.”

“Nhưng đến tận giờ này vẫn chưa có tin tức gì của Lâm Khai, giờ phải làm sao?” Sáng nay, Lâm Khai bị bọn người đó dẫn đi, đúng mười tiếng rồi vẫn chưa thấy tin gì.

Ông Lâm thở dài trong điện thoại. Hai ông bà đều là giáo viên, rất thật thà chất phác, Lâm Khai cũng là hạng thư sinh, giờ xảy ra chuyện, đành để người ta ức hiếp chứ chẳng biết làm thế nào. Hơn nữa, bố anh giờ lại đang ở tỉnh bên, muốn quay về ngay cũng mất vài tiếng đồng hồ nên chỉ khuyên mọi người cố đợi thêm chút nữa.

Gác máy điện thoại rồi, hai người tiếp tục đợi đến mười giờ, Lâm Khai vẫn chưa về. Đường Du không thể ngồi yên, cô nghĩ đến lời bố Lâm Khai nói, đám người đó làm xây dựng, rất to gan. Trước đây, khi bên ngoài trường của Đường Du có công trình xây dựng, cô đã nghe được không ít những chuyện cướp bóc, cưỡng hiếp, giết người, nên trong lòng thấy rất bất an. Ngặt nỗi, mẹ Lâm Khai ở bên cạnh nên cô không dám tùy tiện báo cảnh sát, đành cứ chốc chốc lại bấm gọi số di động của anh. Không ngờ, gần mười rưỡi thì nổi máy được với Lâm Khai. Đường Du vội hỏi: “Lâm Khai, có phải anh không, anh đang ở đâu?”

Đáp lại cô không phải là giọng Lâm Khai, mà là một giọng thô lỗ: “Mày là đứa nào?”

Di động của Lâm Khai sao lại nằm trong tay hắn? Đường Du vội nói, “Tôi là bạn gái của Lâm Khai, anh ấy đâu, các người làm gì anh ấy rồi?”

“Được, mày là bạn gái nó nên tao cũng nói thật cho mày biết, tao là Trần Dũng, chồng của Lý Mỹ Hoa. Nếu chúng mày muốn nó bình an trở về, tốt nhất hãy mang tiền đến đây. Bằng không, đừng mong gặp lại nó.” Gã đàn ông đó hung hãn đe dọa.

Bà Lâm có lẽ nghe được, hồi hộp nhìn Đường Du. Lòng bàn tay Đường Du túa mồ hôi nhưng cô buộc mình phải bình tĩnh, kiềm chế nói, “Các anh đừng quá mạnh động, tai nạn đã xảy ra, chúng tôi đồng ý bồi thường, đợi đến khi nào có báo cáo điều tra tai nạn giao thông, chúng ta sẽ hện luật sư cùng bàn bạc...”

Gã đàn ông nóng nảy hét lên, “Bàn bạc cái gì, tao vẫn chỉ một câu đó thôi, không đưa tiền thì chúng mày đừng hòng gặp lại nó!”

Cánh tay Đường Du nhúc buốt, thì ra mẹ Lâm Khai cũng nghe thấy giọng gã đàn ông trong điện thoại, bất giác bà nắm chặt cánh tay cô lúc nào chẳng hay. Cô càng bối rối hơn, “Anh làm thế là bắt cóc tổng tiền, anh có tin là tôi sẽ gọi điện báo cảnh sát ngay không?”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khẩy giễu cợt, “Cứ báo đi.”

Bàn tay đang giữ điện thoại của Đường Du run lên, nhưng cô vẫn cố hết sức nhẹ nhàng nói với gã: “Đừng nóng vội, cái các anh cần là tiền, chúng tôi không nói là sẽ không đền, nếu làm ầm ĩ việc này, e rằng cũng chẳng có lợi gì cho các anh.” Đường Du chợt nghĩ đến lời bà Lâm kể lúc nãy, hình như có nhắc đến đứa con gái bảy tuổi của Lý Mỹ Hoa đang chăm sóc mẹ trong bệnh viện, liền nói, “Nếu làm ầm ĩ chuyện này, anh không sợ giết người đền mạng nhưng vợ con anh vẫn đang trong bệnh viện. Con gái anh vẫn còn nhỏ dại, anh không nghĩ đến họ sao?”

Nói đến đó, Đường Du dừng lại, đầu dây bên kia không có phản ứng gì, không biết liệu đối phương còn đang nghe không, cô chậm rãi nói tiếp: “Hay là thế này, tối nay các anh hãy thả Lâm Khai về, ngày mai chúng ta cùng tìm luật sư bàn chuyện bồi thường, phải đền bao nhiêu, chúng tôi sẽ không thiếu của các anh một đồng.”

Ở đầu dây bên kia, Trần Dũng chần chừ, vì đã gặp cả ba người nhà họ Lâm nên hẳn biết chắc rằng không phải họ đang giở trò. Hơn nữa hôm nay đã dạy cho Lâm Khai một bài học rồi, tin rằng tên nhãi con này sẽ biết điều hơn. Hẳn chỉ cần tiền, thấy thái độ của Đường Du sẵn sàng đền bù và nghĩ đến đứa con gái nên hẳn cũng không muốn làm to chuyện, liền đáp, “Cũng được, nhưng bọn mày tự đến mà đón người, thẳng oắt đó không đi nổi nữa rồi.”

Đường Du nghĩ thầm, có lẽ Lâm Khai bị hành hạ không nhẹ. Cô bình tĩnh hỏi địa chỉ, rồi dặn bà Lâm, nếu quá một giờ đêm chưa thấy hai người về thì dù có thế nào cũng phải gọi điện báo cảnh sát, nói rồi Đường Du ghi lại địa chỉ cho bà.

Bà Lâm không yên tâm, Đường Du bèn cố cười nói để bà an lòng, “Không sao đâu ạ, lúc nãy đã nói rõ qua điện thoại rồi, chúng tôi không dám làm bừa đâu. Hơn nữa, cái chúng cần là tiền, chỉ cần chúng ta chấp nhận đền thì chúng sẽ không gây khó dễ, bác cứ yên tâm ở nhà.” Bà Lâm có tiền sử bệnh cao huyết áp, lúc nãy nghe thấy những lời

trong điện thoại, sắc mặt giờ đã nhợt nhạt rồi.

Lần theo địa chỉ tìm đến, đó là một gian xây thô của khu nhà đang xây dựng của thành phố N, công nhân không có chỗ ở nên chọn một nhà đang xây dở làm chỗ trú. Đến nay, các nhà xung quanh vẫn chưa hoàn thành, nhưng việc quay vòng vốn của công ty bất động sản không tốt nên tạm ngừng thi công, do đó cả khu xây dựng gần như không một bóng người, ban đêm lại càng trở nên hoang vu.

Đường Du lần mò theo địa chỉ tìm từng dãy, cuối cùng cũng tìm được gian nhà đó. Căn nhà đó chưa lắp cả cửa, chỉ có một tấm gỗ đặt ghéch lên một phía bên tường, có lẽ để che chắn. Các thiết bị cấp điện trong phòng vẫn chưa lắp đặt xong, bên trong chỉ thấy một chiếc đèn ắc quy đang rọi vào bức tường gạch trơ trụi, ánh sáng lờ mờ, ảm đạm. Trong phòng có một chiếc giường, nền nhà chất hàng đống những thứ hổ lốn, Lâm Khai đang ngồi trên một tấm bê tông, lưng dựa vào bức tường gạch. Đường Du vội lo lắng đi tới, thấy quần áo Lâm Khai xộc xệch, trán bầm tím và có vết máu, khuôn mặt cũng bị sưng vù lên.

Sự xuất hiện của Đường Du đã gây chú ý cho người đàn ông đang ngồi trên giường, hẩn nhẩm người dậy nhìn cô.

Đường Du cúi xuống, toan đỡ Lâm Khai dậy, gã đàn ông liền hỏi: “Mày là bạn gái của thằng này à?”

Giọng hẩn tỏ rõ vẻ ngạc nhiên, có lẽ không ngờ người yêu của Lâm Khai lại xinh đẹp thế. Đường Du lạnh lùng nói: “Tôi đưa anh ấy về nhà trước, chuyện bồi thường, ngày mai chúng ta hẹn luật sư.” Trong tình huống này, Đường Du không muốn nói gì nhiều, dứt lời liền dìu Lâm Khai đứng lên, chuẩn bị đi. Ra đến cửa, gã đàn ông vẫn không chịu buông tha, giơ tay ngăn lại, lố mẫm nhìn chằm chằm vào mặt cô nói, “Chờ chút đã.” Nhìn một lát rồi tiếp, “Thằng ôn này đúng là đại phúc, được cô em xinh đẹp thế này hầu hạ.”

Đường Du bị hẩn soi đến khó chịu, cô chau mày nhưng không muốn gây chuyện nên nhẩn nhịn bỏ qua ánh mắt tục tằn đó, toan lách người qua hẩn.

Hẩn ta không hề có ý định nhường đường, “Từ từ đã, còn việc bồi thường nữa?”

Đường Du ngẩng đầu nhìn, nhả nạt nói, “Tôi đã nói rồi, việc bồi thường ngày mai chúng ta hẹn luật sư cùng bàn bạc. Anh yên tâm, lúc đó phải đền bao nhiêu, chúng tôi tuyệt đối không thiếu một xu.” Vừa nói cô vừa lách người qua hắn, không gian tĩnh mịch khiến Đường Du thấy căng thẳng. Cô trách mình không dúi được Lâm Khai rời ngay khỏi chỗ này, Lâm Khai bị thương, không đi nhanh được, mồ hôi bắt đầu túa ra trên lưng cô.

Vừa ra đến cổng, gã đàn ông đã đuổi theo, có lẽ do vẫn chưa thỏa mãn, hắn giơ tay ra kéo Đường Du. Như có dự cảm, cô vùng người quay lại, cảnh giác nhìn hắn, “Anh muốn gì?”

Câu nói đó đã gọi lên mọi ý nghĩ xấu xa trong đầu gã đàn ông. Hắn chính là Trần Dũng, một kẻ lười biếng, thích hưởng thụ, nghiện cờ bạc, gái gú, bệnh tình của vợ đã ngốn hết toàn bộ gia tài nhà hắn, lại vì vợ bị cắt bỏ tử cung, bệnh nặng mới hồi phục nên lâu lắm rồi hắn không đụng chạm đến đàn bà. Giữa công trường đêm khuya, tĩnh mịch, thấy một cô gái xinh đẹp nõn nà như Đường Du, nhất cử nhất động của cô đều gọi lên nỗi thèm khát trong hắn. Hắn hất mạnh Lâm Khai sang một bên, vừa kéo Đường Du vào lòng hôn vừa thở dốc nói: “Em à, hãy cùng anh một lần, lát nữa anh sẽ để bọn em về. Anh cũng không bắt bạn trai em bồi thường nữa, sau này cũng sẽ tuyệt đối không quấy nhiễu nó nữa, em đồng ý nhé.”

Đường Du bị Trần Dũng ôm gọn, bị mùi trên cơ thể hắn tấp vào mặt, tay hắn sờ soạng thân thể cô. Đường Du chưa từng bị làm nhục thế này bao giờ, cô hét lên, vừa đá vừa cào cấu, nhưng sức cô sao có thể mạnh bằng hắn.

Lâm Khai bị Lý Dũng hất mạnh xuống đất, thân thể anh vốn gầy yếu, trước đó đã bị đánh đập, xương cốt toàn thân rã rời, giờ lại bị văng mạnh xuống đất, chỉ thấy một cơn đau nhức, trước mắt đen kịt, đầu choáng mắt hoa vẫn chưa hồi phục lại, thì bỗng nghe thấy tiếng kêu của người yêu. Anh cố mở mắt ra, thấy Lý Dũng đang dùng một tay bịt miệng Đường Du, hai chân kẹp chặt, miệng hôn loạn xạ trên cơ thể cô, tay kia thọc vào bên trong qua lớp quần áo. Lâm Khai tức nổ đom đóm mắt, vùng người đứng lên, dùng toàn bộ sức lực nhào tới tóm chặt hắn. Trần Dũng gạt phăng ra khiến Lâm Khai lại bị quật mạnh xuống đất.

Hắn giống như gọng kìm kẹp chặt khiến Đường Du dù đã cố hết

sức cũng không thể nào thoát ra được, “xoẹt” một tiếng, quần áo cô bị Trần Dũng xé toạc, tay hắn thô lỗ vội lần mò phần dưới. Đường Du vừa xấu hổ vừa tức giận, trong lúc giãy giụa bỗng sờ thấy con dao gài ở thắt lưng, cô sức nhớ ra, lúc này trước khi rời nhà Lâm Khai đến đây, cô đã mua con dao gọt hoa quả này ở sạp hàng trước cổng khu tập thể giáo viên. Đường Du len lén rút con dao đó ra, nhưng lưỡi dao lóe sáng, Trần Dũng đã cảnh giác giơ tay giằng lấy, trong lúc tranh cướp, con dao rơi xuống đất.

Đường Du càng giãy giụa, dục vọng của Trần Dũng càng dâng trào, không để ý đến con dao mà dùng một tay khống chế Đường Du, toàn thân đê xuống khiến cô không thể cử động, tay kia tụt quần cô rồi hắn tháo dây lưng của mình.

Đường Du cố hết sức nhưng không sao thoát ra được, trông thấy bộ mặt dữ tợn vì dục vọng của hắn, cô thấy sợ hãi khủng khiếp. Không thoát ra được, cô chỉ biết khóc thét lên, thái độ dụi xuống, van xin: “Buông tôi ra, xin anh hãy buông tôi ra.”

Hắn thở hổn hển, “Cô em đừng kêu, đừng động đây, nếu ngoan ngoãn, anh hứa sẽ không làm hại đâu, sẽ xong ngay thôi, anh... anh không nhìn được nữa rồi.”

Đúng lúc Trần Dũng thò thứ ấy ra, ngực hắn bỗng âm ỉm, máu bắn vào mặt Đường Du. Hắn quay đầu lại nhìn, không tin vào mắt mình, Lâm Khai đã buông thõng con dao xuống, đang vội vàng lùi lại sau vài bước, đứng nhìn máu đang phun ra từ sau lưng hắn.

Trần Dũng đê mê vì dục vọng nên quên khuấy đằng sau còn có Lâm Khai và con dao gọt hoa quả trên nền đất. Trong lúc khẩn cấp, Lâm Khai đã nhặt con dao đó lên, lợi dụng lúc hắn không để ý mà đâm mạnh một nhát vào tim. Trần Dũng quay đầu lại nhìn Đường Du, tay hắn dần dần trượt khỏi người cô, hết như chiếc gậy đang dựng thẳng bị đổ xuống, co giật một lúc, mắt chăm chăm nhìn cô.

Đường Du chưa kịp phản ứng, đờ đẫn hồi lâu, rồi chợt kêu lên, ôm đầu ngồi sụp xuống gào thét không ngừng.

Là một chàng trai nhút nhát, không biết đến cả cách từ chối con gái, nhưng giờ đây Lâm Khai bỗng trấn tĩnh lạ thường, anh bước đến ôm Đường Du, nhẹ nhàng an ủi cô, cố quên sự đau đớn của bản thân

điều Đường Du đi. Đêm đó, sau khi đã đưa người yêu về nhà an toàn anh mới đi tự thú, nửa đêm canh ba, anh dùng chìa khóa mở cửa vì không muốn làm ảnh hưởng đến mẹ.

Đường Du chờ đợi, không biết đã xảy ra chuyện gì. Cô chỉ muốn hét lên, trước mắt luôn hiện ra cảnh tên đàn ông đè cô ra cưỡng bức ngã gục trên mặt đất, co giật vài cái rồi tắt thở, từ dưới cơ thể của hắn, vệt máu đỏ sẫm lan dần, lan dần ra. Đường Du gắng sức bỏ chạy nhưng vệt máu như có mắt, cứ bám theo cô mãi không thôi như thể muốn nhấn chìm khiến cô không còn biết chạy đi đâu, chỉ cứ hét mãi lên.

Cảnh sát hỏi gì, cô cũng chỉ hét lên, hét mãi, rồi cứ ôm đầu lùi lại phía sau.

Không có cách nào khác, cảnh sát đành để cô về nhà.

Đến khi Đường Du hoàn toàn tỉnh lại mới biết Lâm Khai đã vì cô mà giết người. Cảnh sát nói mặc dù anh ra tự thú nhưng tạm thời vẫn chưa thể kết luận được là ngộ sát hay mưu sát. Lời khai của Đường Du nói rõ ý đồ của Trần Dũng là cưỡng bức tình dục, tuy nhiên, cô lại không đưa ra được chứng cứ đủ mạnh, ngoại trừ bộ quần áo bị xé rách và bộ phận sinh dục của Trần Dũng lộ ra ngoài. Nhưng hắn lại không có hành vi phóng tinh trước khi chết, Đường Du cũng chưa bị xâm hại, quan trọng hơn cả Đường Du là người yêu của nghi phạm nên lời khai của cô không có sức thuyết phục.

Ông bà Lâm lo lắng đến bạc cả đầu, mẹ anh cả ngày lẩm bẩm, “Đến con gà Tiểu Khai còn không dám giết, sao có thể giết người chứ!” nói đi nói lại rồi khóc. Đường Du áy náy, không dám nói câu gì.

Sáng sớm hôm ấy, bố Lâm Khai gõ cửa phòng Đường Du, tinh thần hoảng loạn, “Tiểu Du, cháu có nhìn thấy bác gái đâu không?”

Đường Du nhìn đồng hồ, mới năm giờ, lúc này bên ngoài trời vẫn chưa sáng, cô nói là không biết.

Thì ra sáng sớm tỉnh dậy, ông Lâm không thấy vợ đâu, ông xuống nhà tìm khắp một lượt cũng không thấy. Nghĩ đến dáng vẻ thất thần của bà tối qua, cả Đường Du và ông Lâm đều hết sức lo lắng. Cô vội vã rửa mặt chải đầu rồi theo ông ra ngoài tìm, đến đồn cảnh sát, rồi lại

đến nhà mấy người bạn bà hay đến chơi, đều không thấy. Tìm từ sáng sớm tinh mơ đến mãi tận hơn mười một giờ trưa vẫn không thấy bóng dáng bà đâu. Ngồi trong xe taxi, ông Lâm hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác. Đường Du là người nóng tính, Lâm Khai xảy ra chuyện như thế này, cả nhà đã cứ rối bung lên, giờ mẹ Lâm Khai trong lúc hỗn loạn lại không thấy đâu. Đang buồn bực, cô chợt nghĩ, mẹ con thường hay đồng cảm, Lâm Khai xảy ra chuyện, người buồn khổ nhất chính là mẹ anh, nghĩ thế, cô lại tự trách bản thân.

Khi xe taxi ngang qua trước cổng ủy ban nhân dân thành phố, Đường Du bỗng trông thấy một bóng dáng quen thuộc, cô lập tức bảo tài xế dừng xe. Đúng là bà Lâm, hình như bà đang ôm chân ai đó không ngừng kêu khóc. Người kia khoảng trên dưới năm mươi tuổi, mặc com lê, đi giày da, lông mày hơi chau lại, sắc mặt tỏ rõ sự khó chịu. Do chứng kiến nhiều cảnh kẻ ỷ quyền bắt nạt người khác, cô thấy thần sắc người này không lương thiện, sợ hấn gây bất lợi cho bà, cô vội chạy đến đỡ bà Lâm dậy. Không ngờ bà không chịu đứng lên, cứ ôm chân người đó luôn miệng nói: “Sở trưởng Tô, chúng tôi bị oan, chúng tôi bị oan.”

Đường Du không khuyên can được, lại sợ bà làm vị này tức giận, trong lòng cô đang rối bời thì không ngờ giọng người đàn ông đó bỗng trở nên ôn hòa, ông ta cúi xuống đỡ tay bà Lâm, nhã nhặn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Bà Lâm đứng lên, do quá kích động nên nói không rõ đầu đuôi. Ông Lâm bèn ngăn không để bà nói nữa. Lúc này Đường Du mới để ý, đứng sau sở trưởng Tô còn có mấy vị mặc com lê đen nữa, trong số đó có cả Tôn Văn Tấn. Gã nhìn Đường Du, rõ ràng là đã nhận ra cô.

Bà Lâm Khai nói gì, sở trưởng Tô không hiểu, ông quay người nhìn Đường Du, lúc này cô mới thật thà kể lại thêm một lần nữa. Sở trưởng Tô nghe xong gật gật đầu, rồi ôn tồn an ủi bà Lâm, sau đó ngoảnh đầu sang hỏi Đường Du, “Cô là gì của anh ta?”

“Dạ, cháu, chúng cháu là bạn học ạ.”

“Thật là đáng quý, vất vả cho cô quá.” Dứt lời, sở trưởng Tô hắng giọng một tiếng rồi nói với ông bà Lâm, “Chuyện gia đình bác tôi biết rồi, các vị cứ về đi. Tôi nhất định sẽ sai người điều tra rõ, nhà nước sẽ không để người tốt bị oan.” Rồi lại nói với một người phía sau, “Tiểu

Trần, lát nữa cậu không bận gì thì giúp tôi đưa hai vị này về.”

Người được gọi là Tiểu Trần vội đáp: “Vâng, anh cứ yên tâm.” Người này, Đường Du cũng biết, lần trước trong phòng VIP tại hộp đêm Loạn thế giai nhân, cô nhớ anh ta chính là người trêu chọc Tôn Văn Tấn sau này còn dám động đến gái trinh nữa không.

Lên xe của Tiểu Trần, Đường Du ngồi cùng bố mẹ Lâm Khai ở phía sau, Tôn Văn Tấn ngồi cạnh lái xe. Tiểu Trần thả lỏng tay phanh khởi động xe, sau đó hết quay xuống nhìn Đường Du lại quay sang nhìn Tôn Văn Tấn rồi mới quay đầu lại.

Trên đường về nhà, bà Lâm nói với chồng, thì ra sáng sớm tinh mơ bà đã đến cổng ủy ban đọi, không vào bên trong mà đọi ở cổng. Đến mười một giờ trưa mới trông thấy một chiếc xe lái vào trong, bà biết mặt người trong xe, lần trước bản tin tình có đưa tin về ông ta, hình như là cán bộ mới lên nhậm chức. Bà liền chặn trước xe, bảo vệ cũng không kéo được ra, bà cứ nhào người lên nắp capô buộc sở trưởng Tô phải xuống xe. Nghe bà Lâm thăm thì kể lại xong, ông Lâm trách, bà làm vậy ngộ nhờ làm mất lòng sở trưởng Tô thì chẳng hóa ra lợn lành thành lợn què à? Bà Lâm bỗng căng thẳng, hỏi nhỏ Tiểu Trần phía trước mặt, “Sếp Trần này, tôi...”

Tiểu Trần bật cười, Tôn Văn Tấn ngồi bên cũng không nhịn được, cười khe khẽ. Tiểu Trần nói: “Đừng, bác đừng gọi cháu là sếp, cháu họ Trần, tên là Trần Thích, cháu không phải là người trong ủy ban, chỉ là tiện đường đưa sở trưởng Tô về thôi.”

“Anh Trần này, các anh có thân thiết với sở trưởng Tô không?”

“Chuyện này, nói thế nào nhỉ, bọn cháu cũng chỉ do công việc nên đến gặp sở trưởng Tô thôi.”

Bà Lâm vẫn muốn hỏi thêm nhưng ông Lâm đã ngăn lại.

Về đến nhà, Đường Du cảm ơn họ. Trần Thích gật gật đầu nhưng đôi mắt lại cứ đảo tròn, hết nhìn cô lại nhìn Tôn Văn Tấn. Thần sắc của anh ta có chút kỳ lạ như thể phát hiện ra bí mật gì rất đáng ngạc nhiên. Tôn Văn Tấn thì ngược lại, gã không hề nhìn cô, cũng không hề nói năng gì từ đầu chí cuối.

Buổi trưa, nhà Lâm Khai có khách, đó là người nhà bà Lâm. Hôm trước bố Lâm Khai đã sang tỉnh bên báo tin, họ liền vội vã bán đồng hàng hóa trong tay với giá rẻ để kịp đến đây, họ là vợ chồng người anh họ của bà Lâm.

Cả hai vợ chồng làm nghề buôn bán, bà chị dâu nói: “Cô chú đừng lo lắng, tình hình của Tiểu Khai không nghiêm trọng lắm đâu, chúng ta sẽ mời luật sư, ngày mai đi mời luôn đi, sau đó thương lượng với họ. Những chuyện thế này bọn họ gặp nhiều rồi, thế nào cũng có cách.”

Người anh họ bỗng trầm ngâm: “Hôm nay cô chú gặp sở trưởng Tô à?”

Bà chị dâu bỗng giật mình, “Sở trưởng Tô, có phải chính là Tô Bất Dị, mới lên nhậm chức cách đây không lâu không? Cô chú gặp được ông ta cơ à? Nghe nói quyền lực ông ta giờ rất mạnh vì có người đứng sau nâng đỡ, bây giờ người trong ngoài thành phố N đều phải nể nang. Hay ngày mai cô chú đi tìm ông ấy lần nữa xem sao?”

Ông Lâm cười khổ nảo, “Tìm ông ấy thì có tác dụng gì. Hôm nay đã gặp được rồi, cũng chỉ nói đại khái thôi chứ có cách gì đâu. Giờ Tiểu Khai phạm tội hình sự, hơn nữa người như Tô Bất Dị đâu phải muốn gặp là được.”

“Chú Lâm, chú ngốc thế, chị nói để chú hay,” rồi bà chị dâu thận trọng nói nhỏ, “Chị nghe người ta nói, Tô Bất Dị rất tham lam, sở thích nhiều. Vấn đề là phải dứt được tiền vào, chỉ cần tiền đến tay hắn thì chuyện này chả có gì to tát.”

Ông bà Lâm ngạc nhiên nhìn vợ chồng người anh họ.

“Tiểu Khai không mưu sát, lại đã tự thú, chắc chắn không bị xử tội chết, nhưng nhẹ nhất cũng bị tù ba đến bảy năm, đến lúc được thả thì cũng là người đã từng ngồi khám, còn tương lai gì cơ chứ, cô chú nghe tôi, dứt khoát bỏ tiền ra chuộc Lâm Khai về. Nếu thiếu tiền, dù phần lớn tiền của tôi đều dồn vào chuyện kinh doanh, nhưng trong ngân hàng vẫn có hai ba mươi vạn. Số tiền đó định chuẩn bị cho Tiểu Nguyệt đi du học nước ngoài, giờ cần cứu Tiểu Khai ra trước, tiền không thành vấn đề.”

Ông bà Lâm vốn là những người thật thà, nhân hậu, chưa từng trải qua việc gì nghiêm trọng, những việc như thế này họ chưa từng gặp phải nên quyết định sẽ nghe theo ý kiến của người anh họ. Người anh có mấy mươi vạn, cộng thêm tiền tích góp một đời của ông bà Lâm khoảng mười vạn, cũng kha khá rồi. Thế nhưng nghe người anh họ nói xong, họ lại thấy còn một điều khó nữa: Bất Dị tuy bằng lòng nhận tiền nhưng không phải tiền của ai cũng nhận, chắc chắn ông ta có cách nhận tiền riêng, vậy khoản tiền này phải dứt thế nào đây?

Vợ chồng người anh họ đều buôn bán ở tỉnh ngoài, không quen biết nhiều người trong thành phố, nghĩ đi nghĩ lại cũng không biết nên chọn ai thì thích hợp.

“Vậy phải làm thế nào đây, có cách nào không?” Sự việc lại rơi vào bế tắc.

Lúc này, bà chị dâu bỗng lên tiếng, nói: “Trước đây, khi chưa chuyển sang làm buôn bán, trong cơ quan tôi hình như có người chuyên làm chuyện này. Nghe nói cô ta quen khá nhiều nhân vật tầm cỡ, hay cô chú thử đi gặp xem sao?”

Ngày hôm sau, vợ chồng người anh họ dẫn ông bà Lâm và Đường Du đi gặp người đó. Trong nhà hàng, bà chị dâu kể lại đầu đuôi câu chuyện, nói đồng ý bỏ tiền ra, cuối cùng khẩn nài nói: “Chị Lục, Lâm Khai là thằng cháu ruột của tôi, việc này trông cậy cả vào chị, mong chị giúp cho.”

Những năm gần đây người phụ nữ này đã thay các vị tai to mặt lớn trong thành phố N làm không biết bao nhiêu chuyện nên đương nhiên biết Tô Bất Dị là kẻ tham lam vô độ. Chị ta liếc nhìn mấy người, cuối cùng chậm chậm nhả một vòng khói thuốc, nói: “Muốn đi cũng được, nhưng phải để cô bé này đi một mình.” Dứt lời, đôi mắt bà ta rực sáng nhìn Đường Du.

“Cháu ạ?” Đường Du ngạc nhiên hỏi.

Mấy người cùng ngẩng đầu nhìn Đường Du.

“Đúng, là cháu đấy, lúc này chả phải cháu nói là người yêu của Lâm Khai sao? Vậy cháu đi đi, nếu người khác đi, cô không dẫn đến đâu.” Bà ta dừng dừng nói.

Mấy năm nay, Đường Du cũng khá từng trải rồi, nhưng dù sao cũng vẫn chỉ là cô sinh viên năm thứ hai, đối với những chuyện này cô hoàn toàn không hiểu gì, trong lòng có chút sợ hãi, nghĩ một lát cuối cùng cô hạ quyết tâm, nói: “Vâng, cháu đi với cô.”

Đường Du hoàn toàn không thể ngờ nổi, ngay chiều hôm đó bà ta đã dẫn cô đi, khi xe taxi dừng lại, cô vô cùng ngạc nhiên, chính là tòa biệt thự lần trước cô đến tìm gặp Tô Nhiêu, “Chị Lục, ở đây ạ?”

Bà Lục vừa ấn chuông cửa, vừa quay lại đáp lời, “Sao, cô từng đến đây rồi à?”

Ấn chuông một hồi lâu mới có người ra mở, Trần Thích đứng ở cổng, trông thấy họ liền hỏi: “Chị dẫn cô ta đến đây có việc gì?”

Đang nói thì bỗng từ bên trong vang lên giọng của Tôn Văn Tấn, “Trần Thích, ai đấy?” vừa nói xong anh ta đã ở trước mặt, miệng ngậm một điếu thuốc, đưa mắt nhìn Đường Du, “Thì ra là cô.”

Bà Lục không ngờ Đường Du quen Trần Thích và Tôn Văn Tấn, chị ta liếc nhìn cô, không đỡ lời nữa mà muốn xem Đường Du ăn nói ra sao.

Đường Du còn trẻ, cả đời chưa hề cầu xin ai, người đàn bà họ Lục thì như không liên quan gì, cô bị Trần Thích và Tôn Văn Tấn hỏi đến nỗi không kịp phản ứng, lắp bắp nói: “Tôi, tôi muốn gặp các anh có chút việc.”

Phòng khách này cô đã từng đến một lần, nhưng giờ cũng không khỏi hơi ngạc nhiên. Vì trong phòng có một chiếc bàn, mấy người đang ngồi tụm lại chơi mạt chược, sở trưởng Tô cũng đang ngồi chình ình ở đó. Trông thấy ông ta, Đường Du hơi run.

Mấy người ngồi vào chỗ, Trần Thích liếc Tôn Văn Tấn cười cười, kéo Đường Du qua giới thiệu với mọi người ở đó một cách tự nhiên: “Nào, để tôi giới thiệu người đẹp với mọi người, đây là cô Đường Du, hình như vẫn đang học đại học. Còn đây là sở trưởng Tô, người hôm qua cô đã gặp.”

“Chào sở trưởng Tô, cháu là Đường Du.”

“Ồ, sở trưởng Tô, anh và cô này đúng là có duyên nợ.” Một giọng cợt nhả cất lên.

Tô Bất Dị điềm đạm nói: “Các cậu ăn nói phải chú ý, người ta mới chỉ là cô bé, chưa dặn dẽ.” Nói rồi cười mà như không cười liếc mắt nhìn Đường Du.

“Sở trưởng Tô, cô Đường Du đây đúng là có việc muốn nhờ ông giúp. Cô ấy vẫn là sinh viên, chưa hiểu biết, sau này còn làm phiền ông nhiều.”

“Chị Lục, chị còn nói với tôi những lời đó sao, cô Đường đây, tiền đồ rộng mở, cần tôi giúp gì cơ chứ. Nhưng chị đã nói thế, tôi cũng không vòng vo nữa, có việc gì, nói ra là xong. Nào, mọi người chơi mạt chược đi chứ.”

Lúc này, Trần Thích chọt lên tiếng: “Mời cô Đường Du ngồi, hay là muốn chơi vài ván, tôi nhường chỗ cho, tôi cũng mệt rồi.”

Mặt Đường Du nóng ran, nhưng không dám từ chối mà luôn mỉm cười, cô cảm ơn rồi lịch sự từ chối, “Thôi ạ, các anh cứ tiếp tục, tôi không biết chơi.”

Bà Lục lên tiếng: “Đường Du, đừng đứng mãi thế, mau ngồi đi.”

“Phải đấy, ngồi bên này.” Người bên cạnh Tô Bất Dị ân cần nhường chỗ. Đường Du vội tìm một chỗ trên ghế sofa nói: “Không làm phiền các anh.”

Bà Lục hình như có chuyện gì đó, nghe điện thoại xong liền đi luôn. Đường Du đành ngồi đó một mình. Những người ở đó vừa đánh mạt chược vừa kéo cô nói chuyện. Đường Du còn quá non nớt, ý nghĩ đơn giản, đâu biết ứng phó, họ hỏi gì cô đáp nấy, chỉ trong chốc lát họ đều biết rõ chuyện của cô. Lúc này Tô Bất Dị mới cất tiếng: “Cô học tiếng Pháp, sau này làm ngành ngoại giao, góp sức cho nước nhà, rất tốt. Đúng rồi, lần trước cô nói anh bạn học trường đại học Q, học cao học, cậu ấy học ngành gì vậy?”

“Ồ, cao học trường đại học Q, đúng là nhân tài.” Người bên cạnh nói chen vào.

Trần Thích tiếp lời: “Nhân tài thì có tác dụng gì, tiếc là người ta đang phải ngồi trong sở cảnh sát kia.”

“Sao, phạm tội gì à?”

“Nghe nói là ngộ sát một kẻ hiệp dân, đúng không?” Trần Thích miệng ngậm điếu thuốc nhìn Đường Du.

Không đợi Đường Du trả lời, giọng người lúc nãy lại cất lên, “Ồ, chuyện này sở trưởng Tô cần lưu tâm nhé, là nhân tài trường đại học Q đấy, ngộ sát một tên hiệp dân thì không đáng được quan tâm hay sao? Những chuyện này chẳng phải một câu nói của sở trưởng Tô là xong hay sao.”

Kẻ ca người xướng, Đường Du ngồi đó mặt lúc ửng đỏ lúc lại tái nhợt, không biết tiếp lời như thế nào.

Đường Du không nói gì, bọn họ cũng thôi không bàn tán nữa. Tôn Văn Tấn vừa ngậm thuốc vừa đánh mặt chược, chẳng để ý gì đến Đường Du. Đánh xong mấy ván, Tô Bất Dị nghe điện thoại rồi phải đi ngay, trước khi đi còn cố ý cười cười, vỗ vỗ vai Trần Thích, Trần Thích cũng gượng cười còn Tôn Văn Tấn thì chỉ lạnh lùng liếc nhìn Đường Du.

Khi trong phòng cuối cùng chỉ còn lại ba người, Trần Thích ngồi trên ghế sofa hút thuốc, Tôn Văn Tấn mang ra một ly cà phê đặt trước mặt Đường Du, sau đó ngồi xuống đối diện, mặt mỉm hỏi: “Cô Đường Du hôm nay đến tìm chúng tôi có việc gì vậy?”

Đường Du đắn đo, không biết nên nói ra hay không. Xem ra Trần Thích và Tô Bất Dị có vẻ rất thân thiết, nhưng cô không quyết định được, suy nghĩ một hồi lâu vẫn chưa hạ được quyết tâm.

Đường Du im lặng, Tôn Văn Tấn thờ ơ quấy ly cà phê trước mặt, lặng lẽ nhìn cô.

Trần Thích cười nói: “Cô tìm bọn tôi chẳng phải là vì anh bạn học trường đại học Q đó sao?”

Đường Du vội ngẩng đầu nhìn Trần Thích.

“Cô Đường đúng là người có tình có nghĩa.” Trần Thích ngồi phía đầu bàn nói, “Chuyện anh bạn của cô, hôm qua tôi cũng đã nghe nói. Lúc này chị Lục cũng đã nói lại, thực ra nếu muốn được trắng án, cũng chẳng phải là không có cách.”

Đường Du gồng người lên, khẽ đáp, “Thế, việc này chúng tôi phải cảm tạ các anh thế nào?”

Trần Thích nghiêng mình qua chiếc bàn, tay đặt lên tay Đường Du, nói mập mờ: “Chính là cô.”

Đường Du chợt biến sắc, đứng phắt dậy, ánh mắt bỗng trở nên cảnh giác. Dù sao cô còn quá trẻ, nóng vội, lại chưa từng chịu nhục bao giờ.

Trần Thích không hề ngạc nhiên chút nào, anh ta ngồi lại vị trí cũ, vẫn kiêu cườì mà như không cườì quan sát Đường Du, thái độ rất thông thả, nhàn nhã. Lúc này giọng nói pha lẫn vẻ giễu cợt của Tôn Văn Tấn mới cất lên, “Cô Đường Du, đây là cách mà cô nhờ vả người khác sao?”

Bị giễu cợt, Đường Du không nén nổi giận dữ, hơn nữa, cô cũng không ngờ Trần Thích lại thẳng thừng như thế, tuy tâm lý đã có sự chuẩn bị, nhưng lúc này cô vẫn thấy rất ngỡ ngàng. Dù trong lòng đang sôi lên nhưng cuối cùng cô nén giận ngồi xuống.

Trần Thích nhấp từng ngụm nhỏ cà phê, dừng dừng nói: “Nhưng tôi nói để cô hay, Tô Bất Dị thích gái trinh, điều này, phải xem biểu hiện của cô rồi.” Đoạn anh ta lại tiếp, “Việc này hai bên cùng tự nguyện, tôi không ép cô, có nhiều người muốn nhưng không phải ai cũng còn cái đó.”

Trần Thích nói rất chậm, từng câu từng chữ, lần này Đường Du rất bình tĩnh, cô ngồi thẳng lưng, nghe xong câu đó cơ thể cô gần như bất động, sau đó gật đầu nói: “Việc hôm nay đã làm phiền đến các vị, giờ tôi phải về.”

“Được, có cần tôi tiễn cô không, ở đây không gọi được xe.”

Đường Du đứng dậy, nói: “Không cần.”

“Thôi được, nếu đổi ý, có thể đến tìm tôi bất kỳ lúc nào, đây là danh thiếp của tôi.” Trần Thích dứt lời liền rút danh thiếp ra đặt trên bàn rồi đẩy về phía Đường Du. Cô nhìn tấm danh thiếp, cười nói: “Cảm ơn, nhưng tôi không cần.” Dứt lời cô liền quay đầu bước đi.

Chương 4: Hiến thân vì nghĩa

Trái tim cô giờ giống như một phiến băng lạnh giá, dù vô cùng cứng rắn nhưng có ai biết được rằng chính sự giá lạnh đó đang giày vò tâm can khiến cô nhói buốt tận xương tủy.

Đường Du vừa về đến nhà, ông bà Lâm chưa kịp hỏi han tình hình ra sao thì nhận được điện thoại của người đàn bà họ Lục. Không biết bà ta nói gì, sắc mặt ông Lâm trở nên nghiêm trọng, đến lúc cuối Đường Du chỉ nghe thấy vọng ra một câu “Nói để anh hay, việc này có đưa bao nhiêu tiền tôi cũng không làm đâu, anh chị nhờ người khác đi”. Dứt lời liền dập máy “cộp” một tiếng, vì câu cuối cùng bà ta nói rất to nên Đường Du nghe thấy rõ mồn một.

Đường Du đứng ở giữa phòng, ông bà Lâm không buồn nhìn cô, cả hai đều trầm ngâm, không khí trở nên gượng gạo, nặng nề.

Mặc dù họ không trách móc gì nhưng Đường Du vẫn thấy tủi thân. Ở khu biệt thự trên núi đó không có taxi, lúc cô xuống đến chân núi đã là bảy giờ, chẳng còn lại bao nhiêu tiền nên cô không dám bắt taxi, đành đi bộ mãi mới đến được ga tàu điện ngầm, sau đó lại đi bộ một quãng xa mới về đến đây, nhưng không ai hỏi xem hôm nay có phải chịu ức hiếp gì không. Cả một buổi chiều, đến một ngụm nước cũng không được uống, vất vả khổ sở để cuối cùng nhận được thái độ này sao? Tại sao lại như vậy? Đường Du nghĩ thế, khóe mắt đỏ hoe.

Buổi tối, ông bà Lâm không ăn uống gì mà đi luôn. Đường Du trong phòng đi ra, thấy hai phòng ngủ và phòng khách đều trống không, trong lòng chột lạnh lẽo. Những ngày này bố mẹ Lâm Khai hết sức tin tưởng và coi trọng cô, đi đâu cũng đều gọi đi cùng, sao hôm nay lại để cô ở nhà một mình?

Cô đi tàu điện ngầm đến quán bar, không có nhiều tiền nên đành chỉ gọi hai chai bia. Trong lòng cô chất chứa tâm sự, khóe mắt mang nặng nỗi oán hận. Những cô gái đẹp có tâm sự trong quán bar từ trước đến nay không thiếu người chú ý, chỉ trong chốc lát đã có người

đến bên giúp cô gọi rượu, cô cũng chẳng từ chối, có đàn ông tình nguyện thanh toán, sao lại không uống?

Tâm trạng Đường Du đang rất tệ, khi còn làm ở Loạn thế giai nhân, cô đã nghe nhiều chuyện về các cô gái bị uống phải thuốc mê rồi thiệt thân trong quán bar. Nhưng giờ cô không quan tâm đến nữa, cô muốn say, muốn buông thả, sao phải sống khổ sống sở như thế? Không ai đối xử tốt với cô, những tưởng bố mẹ Lâm Khai thực sự tốt nhưng hôm nay mới biết, họ tốt với cô cũng chỉ vì con trai họ, nếu không phải là người yêu của anh thì chắc gì họ đã quan tâm.

Đường Du uống như điên dại, Trần Thích ở phía trong đi ra bỗng nhìn thấy cô, anh ta ngoảnh đầu lại nhìn Tôn Văn Tấn rồi đưa mắt ra hiệu. Tôn Văn Tấn liền đi về phía cô. Đường Du đã say, nhìn không rõ người trước mặt. Tôn Văn Tấn đuổi những gã đàn ông lòng dạ khó lường đã mua rượu cho cô đi. Đường Du bỗng lên cơn, vừa khóc vừa giằng rượu lại, “Tôn Văn Tấn, anh muốn gì, anh thấy thương hại tôi phải không, nói cho anh biết, tôi đếch cần, những người đó mua rượu cho tôi là muốn tôi say, muốn tôi lên giường. Còn anh, anh đuổi họ đi để được cái gì, các anh và Trần Dũng thì khác gì nhau chứ?”

Mắt Đường Du lơ lơ nhìn Tôn Văn Tấn, gã mặc sơ mi trắng, áo gi lê màu khói thuốc là lượt cầu kỳ, com lê vắt trên tay, ăn vận chỉnh chu, nhưng cũng có gì khác? Những tưởng bố mẹ Lâm Khai tốt bụng, khâu giày bông cho cô, mất công làm những món ngon lấy lòng cô, nhưng giờ đây họ chỉ biết lo lắng cho con trai họ, có quan tâm gì đến cô. Nhưng như vậy cũng chẳng có gì sai cả, nếu không có Lâm Khai, cô và họ sẽ chẳng liên quan gì với nhau. Rốt cuộc là tại sao? “Tôn Văn Tấn, ngần này tuổi rồi nhưng tôi chưa từng lợi dụng hay phản bội ai, cũng chưa từng vì bản thân mà bán đứng người khác. Tôi chỉ không thích những kẻ lòng lang dạ sói nhưng lại luôn tỏ ra đạo mạo trang nghiêm. Tôi đã làm gì sai mà các anh dám nói năng như thế? Nếu tôi là con nhà bình thường, có bố mẹ thương yêu, anh chị yêu quý, họ hàng chăm sóc, các anh có dám nói với tôi như thế không? Anh dám nói hấn thích gái trinh không? Nếu tôi là con gái họ thì hôm nay họ có đối xử như vậy không? Chắc chắn là không, các anh chỉ bắt nạt tôi thôi... Nhưng cũng hay, Lâm Khai trẻ trung, xuất sắc, thông minh lễ độ, là sinh viên trường danh tiếng, tiền đồ rộng mở. Còn tôi chỉ có một mình, không cha mẹ, không bạn bè, không người quý mến, dầu chết cũng chẳng ai thương, chẳng ảnh hưởng gì. Lâm Khai, anh ấy không thể chết, anh ấy mà chết, trên thế giới này ít nhất cũng có bố mẹ, họ

hàng đau buồn. Hơn nữa, Lâm Khai đã giết người vì tôi, tôi mắc nợ anh ấy, tôi phải cứu anh ấy, tôi không thể quên ơn phụ nghĩa. Tôn Văn Tấn, mau đưa tôi đi gặp ông ta, chúng ta đi bây giờ, đi ngay lập tức.”

Đường Du không biết mình đã nói lộn xộn những gì, chỉ muốn mượn rượu trút sầu, giống như người ngã xuống nước vó được cọng rơm khô là Tôn Văn Tấn. Cô muốn hỏi tại sao bấy nhiêu năm nay cô phải khổ sở một mình, ốm đau không người chăm sóc, phải tự mình gắng gượng cho đến lúc khỏi bệnh; dịp lễ tết, mọi người hân hoan, vui vẻ đoàn tụ, sum vầy nhưng với cô, những dịp ấy là sự hành hạ khủng khiếp. Có phải vì cô không tốt nên ông trời muốn trừng phạt? Nhưng cô chưa từng làm tổn thương ai, chỉ sợ người khác làm tổn thương mình, chính bởi vậy cô phải tự bảo vệ, vì cô chỉ có một mình. Thế nhưng, người ta lại bảo cô lạnh lùng, kỳ cục, khó gần. Chẳng ai quý mến cô, trước khi gặp Tô Nhiêu và Lâm Khai, thậm chí chưa một ai khiến lòng cô ấm áp. Tuy gia cảnh nhà Tô Nhiêu khó khăn, nhưng chí ít cô ấy cũng có mẹ thương yêu. Trong hai mươi năm qua, dù có đời sống vật chất phong phú nhưng có ai biết được đến một con búp bê vải Đường Du cũng chưa từng được ai mua cho, mẹ cũng không, mà bố cũng không. Những người cô gặp trong ngần ấy năm lại càng không quan tâm gì đến cô. Một cô gái từ lúc ấu thơ đến tận bây giờ chưa từng được nhận một con búp bê vải thì quả thật đáng thương!

Cô không nơi nương tựa, lang thang khắp nơi, một mình cô độc. Khi bão táp ập đến, cô quen với sự đốn đau, cảnh giác, kiên cường; khi bị ai đó làm tổn thương, lòng cô không thấy đau, mắt không rơi lệ, trái tim không yếu mềm. Trái tim cô giờ giống như một phiến băng lạnh giá, dù vô cùng cứng rắn nhưng có ai biết được rằng chính sự giá lạnh đó đang giày vò tâm can khiến cô nhói buốt tận xương tủy.

Những tưởng tuổi hai mươi là độ tuổi đẹp nhất, vậy mà tại sao cuộc đời cô lại tuyệt vọng đến thế?

Giờ có người yêu cô, người bị cô kéo nhằm tay, trong khoảnh khắc đỏ mặt lên vì xấu hổ đã phải lòng cô, rồi ngày ngày đứng đợi ở cổng trường chỉ mong được gặp lại cô. Khi bị một cô gái theo đuổi, anh nói đã có bạn gái nhưng không biết tên gì, học khoa nào, chỉ biết mỗi con đường mà ngày nào cô cũng ngang qua. Một chàng trai thật thà, trẻ trung, khôi ngô, tốt bụng, thông minh, tiền đồ rộng mở đã dành cho cô tình yêu thuần khiết, đã yêu khi cô gần như tuyệt vọng.

Chàng trai tốt ấy giờ giết người vì cô, phải đền đáp thế nào đây, nhất định cô sẽ báo đáp dẫu có thịt nát xương tan.

Gái trinh có là gì, một cô gái trinh đổi lấy một tương lai của một chàng trai tốt, cũng đáng chứ sao?

Tôn Văn Tấn, tôi đã nghĩ kỹ rồi, mau đưa tôi đi gặp ông ta.

Đường Du không biết nói bao lâu mới ngủ, lúc tỉnh dậy cô thấy mình đang nằm trên giường, ngẩng đầu nhìn xung quanh, đoán chắc đây là phòng trong khách sạn. Quần áo trên người cô vẫn nguyên, cơ thể đầy mùi hôi, đầu như muốn vỡ tung, nhất thời vẫn chưa nghĩ ra ai đã đưa mình đến đây. Cô đi tắm gội, đang rửa mặt thì nghe thấy tiếng chuông cửa, cô liền chạy ra, nhưng rồi lại ngập ngừng.

Tôn Văn Tấn đang đứng trước cửa. Những gì xảy ra tối hôm trước bỗng như nước thủy triều ào về.

Rượu, đàn ông, Tôn Văn Tấn, và cả... những lời nói tối qua, cuối cùng Đường Du cũng nhớ lại mọi thứ. Cô ngơ ngác rồi bật cười, giống như cọng cỏ thu mảnh mai, rung lên khe khẽ, nhỏ bé mà lạnh lẽo, thì ra là như vậy.

Ngơ ngẩn một hồi, cô lại cười, nhưng lần này là cười với Tôn Văn Tấn, cô nói, “À, anh Tôn, cảm ơn anh chuyện tối qua!”

Đường Du vẫn chưa rửa mặt xong, toan quay người đi vào nhà vệ sinh, như thể nhớ ra điều gì, cô ngoảnh đầu lại nói thêm: “Anh Tôn này, đợi tôi đi rửa mặt. Còn nữa, có cần phải tắm rửa không? Nhưng tôi không có quần áo để thay.”

Tôn Văn Tấn nhìn Đường Du, không phản ứng gì. Cô gượng cười, “Hôm qua tôi đã sai, còn trẻ người, non dạ nên không hiểu biết nhiều. Khi nào đưa tôi đi gặp sở trưởng Tô, cần làm những gì thì anh cứ nói. À, tôi là gái trinh.”

Tôn Văn Tấn nhìn cô không chớp mắt. Cái nhìn lần đầu tiên là khi vớt cô từ dưới nước lên, trong bóng đêm cô mặc chiếc áo gió ướt sũng nhưng vẫn toát lên phong thái đặc biệt, nhưn mây trợn mắt nhìn anh. Câu nói xúc phạm của Trần Thích hôm qua khiến cô đứng phắt dậy ra về. Còn một lần nữa, đó là khi cô khinh khỉnh nói là đi cắt đứt

quan hệ cha con. Về mặt lúc nào cũng bất cần ấy giờ đã bị giấu kỹ, thay vào đó là điệu bộ cung kính lấy lòng, điệu cười giống cọng cỏ thu ẩm đạm, thê lương.

Tôn Văn Tấn dán mắt nhìn gương mặt cô, tình bơ nói, “Tôi qua cô đã uống nhiều.”

“Ồ, thế hôm qua tôi không mạo phạm gì anh chứ?” Đường Du khẽ cười. Cô vẫn mỉm cười, cười mà thấy lòng mình chua xót, tim nhức nhối, rồi vội đi vào phòng tắm, nói, “Anh Tôn, đợi tôi một lát, sẽ xong ngay thôi.”

Tiếng nước xối vang lên, Đường Du bắt đầu tắm.

Tôn Văn Tấn lấy trong tủ rượu một chai vang Lafite 82 và một chiếc ly sau đó rót ra, vừa uống một ngụm, Đường Du đã ăn mặc gọn gàng đứng trước mặt. Mặc dù tóc vẫn đang rỏ nước, vẫn mặc bộ quần áo nhàu nhĩ đêm qua nhưng trông cô đã sạch sẽ, mát mẻ hơn rất nhiều.

Tôn Văn Tấn đặt ly xuống, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhìn cô, chậm chậm nói, “Cô đi đi.”

“Tôn Văn Tấn, anh?” Đường Du ngạc nhiên.

Tôn Văn Tấn không nói gì thêm, miệng nhấp từng ngụm rượu nhỏ, mắt cũng chẳng nhìn cô.

Đường Du nhìn hồi lâu rồi cúi đầu nói: “Tôi hiểu rồi. Anh Tôn, cảm ơn anh chuyện tối qua.”

Không biết điều gì đã khiến gã đàn ông sang trọng, quyền thế này thay đổi, nhưng, nếu gã không muốn giúp nữa thì cô chỉ có thể dựa vào bản thân. Đấy, hoàn toàn chẳng có ai ép buộc cô! Hôm đó, mặc dù bà Lục luôn mồm nói không dây dưa chuyện này nữa nhưng có lẽ vẫn còn hy vọng. Đường Du đi ra cửa, còn hy vọng là tốt rồi, cô vẫn cười, trong lòng trào dâng nỗi xót xa, bước chân cô nhanh dần.

Chưa đi đến cửa, cánh tay cô bỗng bị kéo lại từ phía sau.

Đường Du ngoảnh mặt lại, cô vẫn cười, giọng nhẹ nhàng, ngọt

ngào: “Anh Tôn, anh còn muốn dặn dò điều gì?”

Ánh mắt Tôn Văn Tấn đảo khắp khuôn mặt cô, Đường Du miễn cưỡng rặn ra nụ cười, bất chợt gã xoay người cô người lại. Một giây sau, Tôn Văn Tấn không kìm nén được, hôn tới tấp. Gã vòng tay đỡ người cô, lưng Đường Du bất chợt lạnh ngắt, trong miệng có hương vị rượu vang Lafite đắt đỏ.

Đường Du không phản ứng gì, cũng chẳng giãy giụa, mở mắt chăm chăm nhìn gã.

Đôi mắt cô rất to, trong sáng giống như mắt của một con nai, một con nai đã chạy đến bờ vực rồi mà vẫn bị người ta bắt được. Dưới chân là mỏm đá, phía trước đã hết lối, đằng sau là họng súng thợ săn, không còn đường lùi, nó không phản kháng, chỉ mở to mắt nhìn, nhìn người thợ săn đang từng bước tiến đến gần, nhìn đến tận khi bị tóm chặt cổ rồi mà vẫn không muốn nhắm mắt lại.

Tôn Văn Tấn đưa tay lên xoa mắt Đường Du để cô nhắm lại, môi vẫn quăn riết lấy cô. Bàn tay kia di chuyển trên người cô, một cơ thể hoạt bát, trẻ trung, tràn trề sinh lực đang bao bọc lấy một tâm hồn rỉ máu.

Gã không thể ngờ sự việc lại diễn ra như thế, nhưng một khi đã xảy ra rồi thì không sao cưỡng lại được.

Lưỡi Tôn Văn Tấn cẩn thận liếm láp trên môi cô từng li từng tí, như thể đó là một việc quan trọng nhất đời. Gã đưa lưỡi vào miệng cô tìm kiếm, nghe thấy tiếng thở của cô dần trở nên gấp gáp, gã từ từ mất kiểm soát. Nụ hôn chưa thỏa mãn kéo dài xuống cổ, xương quai xanh rồi đến ngực, hai tay gã lần cởi quần cô, cuối cùng bị cô giữ lại. Tôn Văn Tấn tạm dừng lại, nhìn cô.

Khoảng cách rất gần, gã có thể nghe thấy tiếng thở gấp gáp, hơi thở nóng nóng của cô phả lên mặt. Cô có thể thấy ánh mắt tràn đầy dục vọng của gã đang hùng hực nhìn khiến mặt mình nóng ran, da cô căng lên. Tay gã dễ dàng tuột khỏi tay cô, tiếp tục cởi quần. Người cô cứng lại, Tôn Văn Tấn thì thầm: “Anh sẽ giúp em cứu Lâm Khai.”

Kể từ giây phút đó cô không ngăn cản, cũng không nói gì, hai mắt nhắm nghiền, răng cắn chặt vào môi.

Lúc bị Tôn Văn Tấn đẩy nằm lên giường, cô giơ tay toan tắt chiếc đèn trước cửa sổ nhưng bị gã giữ lại. Gã nhìn sâu vào trong mắt cô, thì thầm bên tai: “Nếu đau, em hãy ôm chặt anh.”

Không hiểu đó là cảm giác gì, Đường Du thấy đau, nhưng dần dần cũng không đau lắm, chỉ thấy ngộp thở như thể có gì đó đang đè nặng trên ngực. Sự đè nén điên cuồng khiến cô muốn hét lên, muốn phát cuồng, tuy nhiên, cô lại không phát ra âm thanh nào, người chỉ nhẹ run lên.

May thay, khi sự đè nén lên đến cao trào, Tôn Văn Tấn ôm chặt lấy cô.

Sau khi làm xong, gã không rút ra ngay lập tức mà vẫn nằm úp trên người Đường Du, tay ôm chặt cô. Lát sau, gã hôn lên trán cô rồi trở mình xuống giường, trong phòng tắm vang lên tiếng nước sôi. Đường Du cuộn tròn bất động trên giường, không biết lúc này cô đang nghĩ gì.

Lát sau, Tôn Văn Tấn quấn khăn tắm đi ra, gã vén chăn, nhẹ nhàng bế cô lên. Thì ra, trong bồn tắm đã chứa đầy nước, độ ấm vừa đủ, Đường Du đã lấy lại tinh thần, Tôn Văn Tấn ở bên ngoài cẩn thận giúp cô đóng cửa.

Đường Du bắt đầu tắm, kỳ cọ thật kỹ, trên người, ngực đều có vết hôn, có cả máu trên đùi nữa, may mà nước rất ấm, cô chậm rãi tắm rửa.

Trong phòng không có quần áo, Đường Du khoác tạm chiếc áo choàng tắm, quần áo cô giờ này có lẽ rơi vãi lung tung trên nền nhà, cô đi chân trần ra tìm. Tôn Văn Tấn chỉ tay lên ghế, nói: “Bộ quần áo này mới mua, em...”

Đường Du đưa mắt nhìn quanh, thấy chiếc ga giường dính máu đã được thay, trên ghế có một bộ quần áo gấp gọn gàng, có cả đồ lót. Trông đều mới tinh, nhãn mác đã được bóc đi, bộ quần áo nhàu nát của cô cũng được Tôn Văn Tấn cẩn thận gấp lại đặt trên ghế. Đường Du cười nói: “Không cần đâu, tôi mặc quần áo cũ cũng được.” Nói rồi cô cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Thay xong đồ đi ra, Tôn Văn Tấn nhìn cô, giọng gã có chút không

tự nhiên, “Hôm nay em vẫn về?”

“Vâng.”

“Muộn rồi, để anh đưa về.”

“Không cần đâu, tôi tự bắt taxi về. Anh Tôn, chuyện của Lâm Khai, vẫn phải phiền đến anh.” Đường Du tìm điện thoại di động, lưng quay về phía gã.

“Được, nhưng để anh đưa về.”

Đường Du không từ chối nữa, hai người lặng lẽ xuống lầu. Dù đã muộn, nhưng trong đại sảnh còn rất nhiều người, chẳng ai để ý đến họ, có lẽ cũng giống như hôm qua, liệu có ai biết được cô không còn là gái trinh? Liệu có ai nhìn ra được sự trao đổi bản thủ vừa mới diễn ra?

Ngồi lên xe của Tôn Văn Tấn rồi, cả hai đều lặng im.

Đã rất khuya, những ngọn đèn bên đường hắt xuống thứ ánh sáng tro tro, trên đường hầu như không có người bộ hành, ngoài tiếng động cơ ô tô ra, bốn bề tĩnh mịch đến kỳ lạ.

Sự yên ắng quá mức khiến Tôn Văn Tấn cảm thấy khó chịu, chính gã không hiểu tại sao sự việc lại diễn ra như thế, có lẽ vì muốn phá vỡ sự yên lặng đang làm lòng mình xáo trộn, gã đưa tay ra bật CD.

Giai điệu chậm chậm vang lên trong xe, là bài “Duyên phận một đời” của Đồng An Cách. Giọng ca sầu muộn của người ca sĩ cất lên, “Giấc mộng đời anh đã khép lại, trái tim anh là một dòng sông, chờ em đến mở ra, chờ em đến băng qua...” Tôn Văn Tấn một tay giữ vô lăng, tay kia sờ khắp người tìm thuốc lá, không thấy thuốc đâu, tiếng hát làm gã ớn lạnh. Gã toan tắt đĩa hát, không ngờ, Đường Du khe khẽ nói: “Ấy, đừng tắt.”

Tôn Văn Tấn dừng tay, mặt hơi đỏ lên. Giọng ca trầm thấp, buồn rười rượi của Đồng An Cách lại tiếp tục. Hiệu ứng âm thanh trong xe rất tuyệt vời, cảm giác tiếng hát vang lên ngay bên tai, thậm chí như còn nghe thấy cả tiếng thở của người hát, cả đĩa đều là những bản tình ca du dương nhưng không hiểu vì sao lại khiến lòng chua xót,

“Đôi môi em ấm nồng, nụ hôn em ngọt ngào, phải chăng ta đã quen em từ kiếp trước, kiếp này lại được gặp nhau...”

Nghe đến đây, Tôn Văn Tấn đưa tay tắt, viện có nói: “Bài này cũ quá, đôi sang đĩa khác nhé. Cô thích nghe nhạc đồng quê hay nhạc pop? Cô thích Châu Kiệt Luân hay Thái Y Lâm?”

Đường Du khẽ cười, giọng dửng dưng: “Không cần đâu.”

Tôn Văn Tấn không nói gì thêm, gã đã tìm thấy thuốc lá, nhưng nghĩ Đường Du đang ngồi trong xe nên lại cất đi. Sự tĩnh lặng trở lại, Tôn Văn Tấn cuối cùng đã lấy lại bình tĩnh.

Đến khu tập thể giáo viên, Tôn Văn Tấn dừng xe, Đường Du nói: “Anh Tôn, không phiền anh nữa, để tôi tự xuống.”

Tôn Văn Tấn bỏ dở động tác mở cửa, gật đầu.

Đường Du xuống xe, đóng cửa lại, mới đi được vài bước thì Tôn Văn Tấn gọi cô. Cô quay lại, cúi người, mặt hướng vào phía trong xe, “Anh Tôn, còn việc gì nữa ạ?”

Tôn Văn Tấn nhìn vào mắt cô, nói từng chữ: “Cô Đường, hãy yên tâm, chuyện tối nay, sẽ không có người thứ ba biết.”

Thế nghĩa là sao, không kiện cáo được ư? Đường Du cười tự giễu, đương nhiên không kiện được rồi, cô và gã có liên quan gì chứ? Một đêm của cô gái trinh đôi lấy tương lai cho một chàng trai. Nghĩ đến đây, Đường Du cười, “Nếu được như thế thì cảm ơn anh!”

Cô vừa đi vừa nghĩ, trải qua một đêm, ai biết được cô không còn là gái trinh nữa? Lúc đầu nghĩ, việc ấy thật bẩn thỉu, đáng hổ thẹn, không thể chấp nhận được, nhưng giờ cô lại cảm thấy chẳng qua cũng thế mà thôi. Người ta coi trọng chữ trinh là vì để giữ lại cho chồng, cho hạnh phúc sau này. Nhưng giờ đây cuộc đời cô chắc chắn không được hưởng hạnh phúc đó nữa rồi. Cô tiếc nuối cảm giác an toàn bên Lâm Khai, tiếc nuối người như bố mẹ anh nên nghĩ nếu không yêu nhau nữa cũng sẽ coi anh là bạn. Chính ý nghĩ đó đã hại Lâm Khai đến nỗi giết người vì cô. Giờ đây, nhân quả tuần hoàn, cô không thể trách móc ai, sai lầm ai gây ra thì người ấy chịu. Tuy nhiên, cô còn may hơn khối người, chỉ ít tối qua, Tôn Văn Tấn cũng biết quan tâm

đến tâm trạng và cảm giác của phụ nữ. Gã lại có cái mã đẹp trai, ít nhất cô cũng nên cảm ơn vì đó không phải là lão Tô Bất Dị năm mươi tuổi.

Sau khi Đường Du đi khỏi, Tôn Văn Tấn cũng quay xe về, gã tiện tay mở nhạc nghe. Lúc này chỉ ấn nút tạm dừng nên giờ đây lời ca nổi tiếp cất lên, “... có lẽ chỉ mình em mới hiểu ra tất cả, nỗi nhớ xa xôi chất chứa lúc này. Có lẽ chỉ mình em mới thay đổi mọi thứ, nỗi nhớ kiếp trước, kiếp này mới hay...”

Đồng An Cách nổi tiếng vào những năm chín mươi thế kỷ trước, nhưng giờ đây giọng ca du dương, u buồn, khàn khàn mang chút thê lương của anh lại đưa nỗi lòng Tôn Văn Tấn về một nơi xa xôi, gợi gã nhớ lại một số chuyện, một số người và cả một khuôn mặt nữa.

Nỗi nhớ xa xôi chất đầy lên trước mắt.

Gã xoay mạnh vô lăng, xe đột ngột quay đầu.

Khi Trần Thích tìm thấy Tôn Văn Tấn, phát hiện gã đang hút thuốc bên chiếc xà đôi trong sân thể dục một trường phổ thông trung học của thành phố N, phía trên là các phòng học, dưới đất rơi đầy đầu mẩu thuốc lá. Trần Thích chầm chậm tiến lại, Tôn Văn Tấn ngẩng đầu lên, Trần Thích không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi bên.

Tôn Văn Tấn hỏi: “Cậu có thuốc lá không? Tối qua tôi hút hết rồi, cho tôi một điếu.”

“Cậu cũng biết là Thẩm Tử Tịnh quản thuốc lá của mình rất chặt, số thuốc lá nội bộ này chỉ sản xuất hạn chế, khó khăn lắm mới kiếm được đấy, vậy mà trong một đêm đã bị cậu đốt hết rồi.”

Tôn Văn Tấn nhìn gã, “Cậu có không?”

Trần Thích đành phải lấy ra một điếu đưa Tôn Văn Tấn, “Hút ít thôi.” Nói rồi lay lay tay gã, “Này, tối qua cậu ở đây cả đêm à?”

Tôn Văn Tấn châm thuốc, hít một hơi, chậm chậm nhả vòng khói khiến khuôn mặt gã trở nên mơ hồ, gã không nói gì.

“Ôi trời, sao gặp một cô gái thôi mà đã ra nông nỗi này hả?”

Tôn Văn Tấn chưa hút được mấy hơi, đột nhiên vút phăng điếu thuốc xuống đất, nhắc chân đứng dậy.

“Này, cậu...” Trần Thích tiếc rẻ nhìn, chau mày, tức không nói nên lời, “Đồ lãng phí.”

“Đi thôi.” Tôn Văn Tấn thản nhiên nói.

“Đi đâu?” Trần Thích hỏi.

“Tìm Tô Bất Dị.”

“...” Ánh mắt Trần Thích nhìn gã ngờ vực.

“Mình đã hứa giúp cô ấy cứu Lâm Khai.”

“Cái gì, cậu không có não à? Cậu biết rõ là Tô Bất Dị luôn ngáng chân cậu, chính là muốn thanh toán cậu, thế mà còn...” Trần Thích ngạc nhiên nhìn Tôn Văn Tấn.

“Nếu ông ta muốn tiền, mình sẽ chi.” Giọng Tôn Văn Tấn cụt lùn, thản nhiên.

“Cậu... đúng là ăn phải bùa mê thuốc lú rồi, đến nước này rồi, có cần thiết không? Hình thức của cô ta chỉ là giống thôi mà, nhưng dù có giống y chang đi nữa thì cũng không phải...” Nói đến đây, Trần Thích đột nhiên dừng lại, hạ thấp giọng, “Với cô Chu Nhiễm lần trước cậu vẫn chưa chịu thiệt đủ hay sao?”

Lúc Trần Thích lái nhái phía sau, Tôn Văn Tấn đã đi được một quãng xa. Anh ta vút điếu thuốc đang hút dở xuống đất, miệng cắn nhả đuổi theo, “Mẹ kiếp, thế này là thế nào, bao nhiêu năm rồi mà nhắc đến cũng không được.”

Khi Tôn Văn Tấn về đến khách sạn, nhân viên phục vụ đang dọn phòng, gã bao phòng này trong thời gian dài. Mặc dù có biệt thự ở thành phố N nhưng thỉnh thoảng gã mới về đó ở vài ngày, người nhân viên này cũng do gã chỉ định. Thấy Tôn Văn Tấn về, dọn dẹp xong, cô phục vụ giơ ra một chiếc vòng tay, nói: “Ông Tôn, tôi thấy cái này trong bồn tắm.”

Tôn Văn Tấn đưa tay đón lấy, là một chiếc lắc quý phi. Chiếc lắc tay bằng ngọc bích, màu sắc dịu dàng tinh tế, có lẽ là của Đường Du. Tối qua, gã luôn cảm giác trên người cô có gì đó cộm cộm, chắc là vật này.

“Cảm ơn cô.” Tôn Văn Tấn gật đầu lịch sự cảm ơn.

Cô phục vụ mặt ửng đỏ, cúi đầu nói: “Phòng đã dọn dẹp xong rồi, tôi xin phép ra.”

“Chào cô.” Tôn Văn Tấn xoay xoay chiếc lắc.

Đường Du về đến nhà thì phát hiện chiếc lắc biến mất, cô hoang mang, sao lại không thấy đâu cơ chứ? Đó là món quà của bà ngoại đã tặng cho cô khi còn sống, cô đeo nó mười mấy năm rồi, khôngỡ tháo ra, sao giờ không thấy đâu? Cô bắt đầu lục trong ký ức. Nghĩ mãi mà không ra, cô chợt thấy xót xa trong dạ, không phải buồn vì chuyện mất trinh tối qua mà buồn vì chuyện chiếc lắc. Cô nghĩ, sao mình đen đủi thế, món quà đã theo cô mười mấy năm trời sao bỗng dưng lại biến mất.

Đường Du không biết quy trình làm án của cảnh sát là thế nào, cô hơi lo lắng. Đêm đó, Tôn Văn Tấn chỉ hứa thôi, có ai làm chứng cuộc đánh đổi của họ đâu, càng chẳng ai nói cho cô hay Tôn Văn Tấn đáng tin hay không. Cô không sợ mình đã mất trinh vô ích, chỉ sợ nếu Tôn Văn Tấn nuốt lời thì tương lai tốt đẹp của Lâm Khai... cô nghĩ thế và bắt đầu lo sợ.

Vì lo lắng chuyện đó, cô cũng không nói gì với bố mẹ Lâm Khai. Những ngày này, họ bắt đầu không tin tưởng cô, không biết họ và vợ chồng người anh đang bàn tính kế sách gì cứu Lâm Khai, bây giờ làm gì họ cũng đều không gọi cô, thậm chí cả khi ăn cơm cũng không gọi.

Đường Du chỉ cười lặng lẽ.

May thay, hai ngày sau, Lâm Khai trở về.

Cả nhà đứng ở cửa, hết sức ngạc nhiên.

“Mẹ, bố, Tiểu Du, con về rồi.”

“Sao con lại về được, ai cho con về?”

“Con vô tội.”

“Vô tội? Tức là không phải quay về nhà lao, không cần phải ra tòa nữa?”

“Vâng, cảnh sát nói có chứng cứ đầy đủ, chứng minh con phòng vệ chính đáng, không phải ra tòa nữa. Người nhà Trần Dũng cũng không có ý định kiện tụng, nên con được tha.”

Đường Du đứng sau bố mẹ Lâm Khai, nhìn ra cửa từ một quãng xa, cười chua xót. Cô nghĩ, Tôn Văn Tấn đúng là có bản lĩnh.

Chương 5: Hộp đêm loạn thế giai nhân

Anh ta ngồi một mình một góc, cách biệt với mọi người, lặng lẽ hút thuốc, đôi mắt chằm chứa nỗi buồn bã, sự từng trải, tựa hồ cuộc sống này chỉ đem lại toàn những thương đau, cô quạnh, đổi thay, khiến người khác không khỏi tò mò muốn biết tại sao.

Buổi tối hôm đó, Đường Du mua ngay vé tàu quay về thành phố B. Lúc tiễn biệt, Lâm Khai rất muốn giữ cô lại. Vì anh mới trải qua nạn lao tù, mọi người trong gia đình vẫn chưa hoàn hồn, muốn anh ở lại nhà thêm vài ngày, còn Lâm Khai thì muốn cô đợi để cùng về thành phố B.

Đường Du rất kiên quyết, lúc đi cũng không để Lâm Khai tiễn, ông bà Lâm đều tỏ ra lạnh nhạt, đến nửa câu khách sáo dường như cũng tiếc. Không biết hôm đó bà Lục rốt cuộc đã nói gì mà khiến họ thay đổi thái độ nhanh đến vậy. Nhưng cũng chẳng sao, Lâm Khai đã bình an trở về, cô và họ từ nay không nợ nần gì nhau nữa.

Đường Du mua vé ghế cứng, từ thành phố N về thành phố B mất mười mấy tiếng đồng hồ, chặng đường tương đối vất vả, nhưng trên người cô đã chẳng còn bao nhiêu tiền. Vấn đề tài chính buộc cô phải đối mặt với rất nhiều chuyện, như tiền thuê nhà vì giờ đã là trung tuần tháng Mười hai, rồi cả công việc ở hộp đêm Loạn thế giai nhân, cô mới chỉ làm ở đó có hai buổi, lúc đi do quá hoang mang nên cũng chẳng kịp gọi điện thoại xin nghỉ, bây giờ...

Khác với những gì cô nghĩ, khi đến Hộp đêm Loạn thế giai nhân, Đường Du đang thấp thỏm không biết nên thuyết phục thế nào để Diệp Đào Hoa và gã phó giám đốc có khuôn mặt mẹ kế tha thứ cho việc nghỉ không lý do và cho cô thêm một cơ hội thì Diệp Đào Hoa bỗng nhìn thấy cô, mắt chị ta sáng lên, vội thân mật kéo tay cô, nói: “Đường Du, mấy ngày nay đi đâu mà không đến làm? Mau thay đồng phục đi, lát nữa khách sẽ đông đấy.”

Thái độ yêu chiều của Diệp Đào Hoa khiến Đường Du ngạc nhiên, cô vào phòng để đồ thay đồng phục, khi đi ra cũng đúng lúc Lý Văn

phấn chấn đi tới, “Tiểu Du, về rồi đấy à, mấy ngày nay cậu đi đâu đấy, gọi điện thoại cũng chẳng được?”

“Ừ, xin lỗi nhé, mình về quê, điện thoại hết tiền, tìm mình có việc gì không?”

“Không có gì, chỉ là cậu đã lỡ mất vở kịch hay.”

Vở kịch hay? Là vở gì vậy? Cô đang ngạc nhiên tại sao mình nghĩ không lý do mấy ngày như thế, điện thoại cũng không gọi được mà chị Đào Hoa chẳng những không trách mà còn nhiệt tình chào đón quay lại làm việc. Đúng rồi, còn cả phó giám đốc nữa, lúc này không thấy gã ở đại sảnh, cô nhớ trước đây lúc nào gã cũng ngồi ở đó quan sát nhân viên làm việc với ánh mắt đầy soi mói, gã đâu rồi?

“Cậu không biết à? Sau hôm cậu đi, phó giám đốc liền đuổi việc cậu, nói là cậu mới đến làm có hai buổi chưa hết thời gian thử việc, theo như thỏa thuận trước đó sẽ không được trả lương. Lúc cậu đi, lại xảy ra một chuyện. Hẳn ta còn nói không cho phép bọn mình bán thuốc lá, bán rượu riêng nữa, cấm bọn mình lười biếng, ăn trộm đồ điểm tâm hay trái cây của khách, thậm chí khi dọn phòng cũng không được phép lượm rượu thừa. Hôm đó có một chị trước đây làm phục vụ ở hộp đêm này kết hôn, rất tốt với mọi người, mời cả bọn đi uống rượu mừng, vui quá nên lúc quay về làm có mấy người về muộn, phó giám đốc liền đuổi việc tất cả bọn họ. Sau đó bọn mình quyết định bỏ làm tập thể, chưa nhận lương cũng không làm nữa. Cậu biết quán Người đẹp đối diện kia chứ? Hơn nửa năm nay luôn cùng bọn mình tranh giành khách hàng, nhân viên và người phục vụ. Hôm ấy, bọn mình không làm nữa, ca trưởng của Người đẹp liền mời bọn mình uống rượu và còn hỏi mình về cậu, nói cậu mới đến làm có hai buổi, sao thoát cái đã không thấy đâu.”

“Nên bây giờ một số chị em sang làm bên chỗ Người đẹp, một số khác chuyển nghề, mấy người bọn mình vì nể chị Đào Hoa mới quay về. Đương nhiên là có yêu cầu, bởi vậy phó giám đốc bị đuổi rồi, mọi việc giờ đều do một mình chị Đào Hoa quản lý. Giờ đang thiếu người phục vụ nên chị Đào Hoa thấy cậu quay về, vui đến nỗi không khép được miệng. Mỗi người được tăng thêm mười phần trăm lương, ông chủ còn hứa sẽ phát tiền thưởng cuối năm cao gấp bốn lần cho mấy người nhân viên cũ bọn mình nữa.”

Không ngờ lại có chuyện đáng mừng như thế, Đường Du nghĩ, từ giờ về sau sẽ tiếp tục làm ở hộp đêm Loạn thế giai nhân này.

Còn vấn đề tiền nhà trọ nữa, lúc Đường Du về thì không thấy Tô Nhiêu đâu nhưng bà chủ nhà đã kịp nhìn thấy cô. Tưởng bà đến giục trả tiền nhà, toan mở miệng thì bà nắm tay cô, mắt rơm rớm: “Đúng là nghiệt ngã. Sao các cháu không chịu nói sớm, bác đã bảo Tô Nhiêu là cô gái ngoan như thế, không thể bỗng chốc thay đổi nhanh như vậy. Thì ra bố nó mắc bệnh máu trắng, cũng chẳng biết có chữa trị được hay không, cháu giúp bác chuyển đến nó lời xin lỗi nhé, đêm đó, bác đã không đúng...”

Hả? Bố Tô Nhiêu mắc bệnh máu trắng, chuyện gì vậy? Máy năm nay, Tô Nhiêu hận bố đến nỗi không muốn nhắc, chỉ sống với mẹ, sao bỗng nhiên xuất hiện tin tức về ông ấy? Đường Du ngơ ngác.

“Tiền thuê nhà...”

“Tô Nhiêu đã nộp tiền thuê ba tháng rồi. Lần trước bác có nhắc chuyện tăng giá, cháu hãy quên việc đó đi. Ba tháng tới, giá vẫn không đổi, cứ yên tâm ở nhé.”

Bà chủ nhà đi rồi, Đường Du vẫn cứ ngơ ngác. Gọi cho Tô Nhiêu thì không liên lạc được, gọi điện cho mẹ cô nhưng chẳng ai nghe, không liên lạc được nên Đường Du không biết rốt cuộc tình hình là thế nào.

Đường Du vẫn có việc phải tìm gặp thầy hướng dẫn, gõ cửa văn phòng, thầy giáo mời cô vào. Cô sợ sệt đứng trước bàn làm việc, “Thưa thầy, em có chút việc muốn hỏi.”

“Việc gì thế?”

“Về việc vay hỗ trợ học tập ạ.”

“Đơn xin vay hỗ trợ năm nay đã nộp đi từ lâu, sắp có phê duyệt của ngân hàng rồi, e là em phải đợi sang năm tới.”

“Dạ.”

“Thưa thầy, em nợ tiền học phí có được không?”

“Em nợ bao nhiêu?”

“Dạ, sáu nghìn ạ.”

“Thầy cũng không rõ, đây là việc của phòng tài vụ, không thuộc quản lý của khoa, nhưng...” Thầy trầm ngâm một lát mới hạ thấp giọng nói, “Thầy biết là không được phép nợ học phí, nhưng phòng tài vụ cũng không thể vì chuyện chưa nộp học phí mà yêu cầu trường đuổi học em.”

“VẬY Ạ, EM BIẾT RỒI.” Đường Du muốn bật cười. Chả trách trước đây Tô Nhiêu nói, thầy hướng dẫn trong văn phòng khoa tiếng Pháp này được sinh viên yêu quý nhất, năm nào cũng được bình bầu là “Mười gương mặt tiêu biểu nhất” và danh hiệu “Giảng viên được yêu mến”. “À, thưa thầy, em còn một vấn đề nữa ạ.”

“Chuyện gì vậy?”

“Em muốn biết chương trình vừa học vừa làm của trường ta còn chỗ không ạ?”

“Không, hết từ lâu rồi.” Thầy hướng dẫn xua xua tay, “Em đừng nghĩ đến việc đó nữa.”

“Vâng, cảm ơn thầy.” Đường Du quay người đi về hướng cửa.

“Này... từ từ đã... em quay lại đây.” Thầy giáo gọi Đường Du. Cô quay lại, “Thưa thầy, còn việc gì nữa ạ?”

“Thầy nhớ mang máng, có em khóa trên đã tốt nghiệp, gần đây muốn tìm người biên dịch, em có làm không? Thầy cho số điện thoại liên lạc.”

“Thật vậy ạ? Được thế thì tốt quá.” Đường Du mừng rỡ. Cô biết trong trường có nhiều sinh viên nhận bản thảo dịch bên ngoài về làm, thù lao hậu hĩnh, lại liên quan đến chuyên ngành. Tuy nhiên, những việc như thế, hầu như đều do người quen giới thiệu, hoặc những anh chị khóa trên sau khi tốt nghiệp nhường lại cho các em khóa dưới.

Đường Du quen biết ít, nếu không, ý nghĩ đầu tiên của cô đã không phải là đến hộp đêm Loạn thế giai nhân làm phục vụ, không

ngờ lại có thể biết được thông tin từ thầy giáo. Ghi xong số điện thoại, cô cúi đầu, giọng chân thành: “Em cảm ơn thầy ạ.”

Thầy hướng dẫn cười, “Chính bởi vậy, nếu có thời gian hãy năng đến văn phòng khoa, mỗi lần trong khoa tổ chức hoạt động giáo dục tâm lý, em đều vắng mặt. Ủy viên tâm lý lớp em luôn nói em không hòa đồng, còn ám chỉ em có vấn đề tâm lý, giờ thầy thấy em cũng bình thường đấy chứ.”

Đường Du cười ngượng nghịu.

Sau đó Đường Du liên lạc với chị khóa trên, chị ta họ Phù, tên Thanh. Phù Thanh nhìn cô, hỏi: “Em là sinh viên năm mấy?”

“Em đang học kỳ một năm thứ hai.”

“Thế em đã học môn Phương pháp dịch Hán chưa?”

“Vẫn chưa ạ.” Ở khoa họ, năm thứ nhất học Pháp ngữ sơ cấp, học kỳ một năm thứ hai bắt đầu học Pháp ngữ trung cấp, đến kỳ cuối năm thứ hai mới học Pháp ngữ cấp bốn, còn Phương pháp dịch Hán năm thứ tư mới bắt đầu học. Điều này, Phù Thanh chắc chắn biết rõ hơn cô.

Phù Thanh không nói gì, nhìn Đường Du cân nhắc.

“Chị có tài liệu gì cần dịch không ạ? Hay, để em dịch thử một đoạn?”

Phù Thanh đưa mắt nhìn cô, cười, “Cô bé này, đúng là cầu tiến, nhưng việc này tạm thời em chưa làm được. Tuy nhiên, chị có mấy thứ khác cần dịch, một vài cuốn truyện tranh đơn giản, sách thiếu nhi, có vài lời đối thoại thôi, thứ này thì em có thể làm được.”

Lần đầu tiên nhận bài dịch nên Đường Du không dám lơ là, tối nào cũng thức đến khuya. Cô dịch các cuốn truyện tranh màu khổ lớn, thường là những mẩu chuyện thiếu nhi, lời thoại không khó. Mấy bản thảo đầu tiên, cô dịch rất nhanh, khi giao lại cho Phù Thanh, chị ta lộ rõ vẻ hài lòng, nhìn Đường Du cười nói: “Dịch khá lắm. Em mang bản dịch đến địa chỉ này nhé, đây là số điện thoại của họ, người phụ trách tên là Chương Duyệt, thù lao thanh toán một tháng một

lần. Nhưng chị cũng nói trước, công việc chỗ họ không ổn định, lúc thì một tháng chỉ nhận được vài cuốn, lúc lại nhiều đến phát ngán. Cũng chẳng sao, dịch nhiều tiền nhiều, dịch ít tiền ít, không vấn đề gì chứ?”

Đường Du gật gật đầu. Ban ngày cô phải đến trường, tối làm thêm ở hộp đêm, về nhà tắm giặt xong mới bắt đầu dịch, ngày nào cũng gần sáng mới đi ngủ. May mà cô còn trẻ, cơ thể vẫn chịu đựng được, buổi trưa có thể nghỉ ngơi qua loa một chút.

Khoảng hơn một tuần sau, Đường Du nhận được điện thoại của Lâm Khai, cô nghĩ đã đến lúc phải nói rõ ràng.

Thành phố B có lịch sử văn hóa lâu đời, có rất nhiều công viên. Lâm Khai vốn định hẹn ở công viên bên ngoài trường cô nhưng Đường Du từ chối, nói: “Trường anh rộng, bên trong có nhiều vườn hoa, em sẽ đến trường gặp anh.”

Nhìn thấy cô, Lâm Khai cười cười nói, “Tiểu Du, anh ngại quá, lần này không mang quà gì. Mẹ anh bảo gấp gáp nên không kịp làm, năm ngoái mẹ hứa làm giày bông, có lẽ cũng không làm được nữa rồi, bệnh phong thấp của mẹ năm nay rất nặng.” Nụ cười của Lâm Khai vô cùng gượng gạo, mặt anh hơi đỏ.

Đường Du cũng cười. Lâm Khai không biết nói dối, anh có thói quen xấu là khi căng thẳng, xấu hổ, hay nói dối, mặt đều ửng đỏ.

Đường Du không hỏi thêm những chuyện đó, chỉ hỏi qua về thủ tục sau vụ án, khi chắc chắn vụ án đã kết thúc, cô cũng yên tâm phần nào.

Cô nói: “Lâm Khai, em có chuyện muốn nói với anh, có lẽ sau này chúng ta không thể như trước đây được nữa.”

Lâm Khai nhìn cô lặng thinh.

“Tức là, sau này chúng ta vẫn là bạn nhưng không phải là người yêu của nhau, anh hiểu chứ? Như thế, anh có chấp nhận không?”

Lâm Khai vẫn lặng im.

Đường Du nhìn anh, nói thế là quá đủ rồi, hy vọng anh dần dần sẽ hiểu.

“Tại sao? Có phải vì anh đã giết người không?” Lâm Khai điềm tĩnh hỏi.

Đường Du giật nảy mình, cô nhìn vào mắt anh, “Không phải chuyện đó, anh rất tốt, anh đã giết người vì em, là em có lỗi với anh. Không làm người yêu nữa, vì em thấy chúng mình không hợp, chúng mình...” Giọng cô đầy khó khăn.

Lâm Khai vội ngắt lời, “Sao lại không hợp, anh đã làm gì sai sao? Em không thích anh điếm nào, anh sẽ sửa.”

“Không phải tại anh, mà là em, em có vấn đề, em không xứng với anh.” Cô chia tay Lâm Khai không phải vì cô không còn trinh trắng nữa, mà chỉ là cô không thể nào quên được thái độ của bố mẹ anh đêm đó, và cả giây phút Tôn Văn Tấn ra khỏi thân thể cô, trái tim cô giống như nhúm tro tàn. Cô thừa nhận, tâm lý mình có chút không bình thường, hơi hướng của người theo chủ nghĩa hoàn hảo, cô không mong muốn sự việc thành ra như vậy, sự việc không nên như vậy, nhưng một người theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ giờ đã trở nên lỗ chỗ vết thương. Đường Du không trách ai, chỉ là cô không có phúc, không xứng với Lâm Khai.

“Hay tại bố mẹ anh, có phải họ đã nói gì em?” Lâm Khai cuống lên. Trước khi đến đây, bố mẹ đã nói chuyện với anh, phản đối chuyện hai người, còn nói một số chuyện về Đường Du trong khi anh đang ở trong trại giam.

Nhưng đó đâu phải là nghĩa vụ của cô, Lâm Khai không quan tâm, không để ý chút nào. Anh chỉ yêu cô, muốn mang đến cho cô cảm giác yên bình, muốn trông thấy nụ cười của cô. Anh biết rất rõ Đường Du chưa bao giờ yêu anh, nhưng như thế thì đã sao, điều đó đâu quan trọng gì, tình yêu của anh vô cùng thuần khiết và anh muốn trao trọn nó cho cô.

Thấy nét mặt Lâm Khai đầy vẻ khẩn thiết, Đường Du cảm thấy hơi ấm lòng, cô không hiểu rốt cuộc anh yêu cô vì điều gì, chỉ biết anh rất thật lòng. Đường Du khẽ cười, “Không phải tại bố mẹ anh mà là tại em. Em đã suy nghĩ kỹ rồi, anh hiểu chứ?” Đường Du chưa từng

trách mẹ anh, thái độ của họ như thế cũng là thường tình.

Lâm Khai không nói gì, hai bàn tay úp vào mặt.

Đường Du đứng dậy, nghĩ, anh ấy yêu mình như thế, ắt hẳn sẽ rất buồn, nhưng thời gian sẽ làm nguôi ngoai. “Lâm Khai, anh là người xuất sắc, sau này chắc chắn sẽ gặp được cô gái tốt hơn em. Em về trước đây, anh giữ gìn sức khỏe.”

Vẫn đi học, đi làm và dịch bài, cô tính toán sơ sơ, cứ theo mức thu nhập hiện tại, cộng thêm việc không phải nộp tiền nhà ba tháng tới, tiêu pha tiết kiệm một chút, đến khai giảng năm học mới năm sau, có lẽ sẽ tích đủ tiền trả nợ học phí năm thứ hai. Tuy nhiên, những tháng ngày này quả là chật vật.

Cô bắt đầu học nấu cơm, tuy không ngon nhưng cũng chẳng sao.

Một tháng sau, Tô Nhiêu quay về, nhưng trông cô đã thay đổi nhiều. Đường Du ngạc nhiên hỏi: “Nhiêu Nhiêu, mắt cậu sao thế, lúc trước một mí mà? Cả mặt và lông mày nữa...” Cô chợt hiểu ra, “Một tháng nay, cậu đi phẫu thuật thẩm mỹ à?”

Hàng loạt câu hỏi khiến Tô Nhiêu không kịp trả lời, giọng cô cũng nhỏ đi nhiều, “Mình đi Hàn Quốc làm thẩm mỹ, mất một tháng mới lành vết, nên...”

“Cậu điên rồi!” Tô Nhiêu sao có thể làm chuyện này chứ, hơn nữa, xem chừng cũng tốn không ít tiền của, “À này, cậu lấy tiền ở đâu ra thế?”

“Cậu đừng hỏi.”

“Thế mình hỏi cậu, sao lại phải đi thẩm mỹ?” Hai mươi năm nay chẳng phải là vẫn ổn đấy thôi, sao phải chỉnh sửa?

Đắp hai mí, mài xương cắt cằm thành ra thế này, muốn giấu người khác cũng chẳng được, sau này sẽ đối diện với bạn bè, thầy cô ra sao? Còn nữa, nghe nói diện tích phẫu thuật thẩm mỹ rộng có ảnh hưởng lớn đến dung mạo, không cẩn thận có thể dẫn đến thương tật, muốn trở lại hình dáng ban đầu cũng khó, Tô Nhiêu đúng là điên rồi.

“Điều này, cậu có thể đừng hỏi được không?” Nét mặt Tô Nhiêu hết sức ảm đạm.

Đường Du giật mình, có lẽ cô đã hiểu ra phần nào nên không hỏi nữa. Sau khi phẫu thuật thẩm mỹ, ngày nào Tô Nhiêu cũng đội mũ, quàng khăn, đeo kính che đi khuôn mặt.

Đến lớp, các bạn hỏi thăm, cô đều lảng tránh, thầy cô quan tâm hỏi han chuyện bệnh tình trước đây, cô chỉ kể qua loa rồi vội vã bỏ đi.

Trong phòng của cô bày đầy những hộp những lọ, ngày nào cũng bôi bôi lên mặt, ăn cơm không dám nhai mạnh nên chỉ còn cách là hầm thức ăn thật nhuyễn, ngay cả cười cô cũng không dám vì sợ ảnh hưởng đến vết mổ. Tô Nhiêu nói bác sĩ còn dặn đi dặn lại là sau này không được cười nhiều.

Đường Du nhìn bạn, trong lòng thấy xót xa thay. Cô gái Tô Nhiêu ngày nào, giờ lao vào tình yêu như con thiêu thân, bất chấp tất cả.

Bây giờ Tô Nhiêu không ăn được thức ăn trong căng tin nên ngày nào cũng phải tự mình nấu nướng. Cô cũng không hòa đồng như trước đây, gần như chẳng gần gũi với bạn bè. Cô chủ động nói với Đường Du: “Sau này cậu không phải trả tiền thuê nhà nữa, giờ mình có tiền rồi.”

Có cảm giác như giờ Tô Nhiêu còn nhiều tiền hơn lúc sống cùng Tôn Văn Tấn. Đường Du nhớ đến chuyện Tôn Văn Tấn giúp Chu Nhiễm ở hộp đêm Loạn thế giai nhân. Lẽ nào, Tô Nhiêu dùng tiền của Tôn Văn Tấn?

Có tiền rồi, tính tình Tô Nhiêu cũng trở nên thay đổi. Hôm ấy, sau khi tham gia xong hoạt động ngoại khóa do trường tổ chức, Đường Du kéo tay cô ra bắt xe buýt. Lên đến xe, Đường Du đứng vẫn chưa vững nên không cẩn thận giẫm phải chân người đứng trước, cô vội nói lời xin lỗi rồi rít. Người đàn ông trạc hơn bốn mươi tuổi đó, sau khi cô đã xin lỗi, không chịu bỏ qua mà cứ cằn nhằn chửi mắng.

Đường Du một mực nhẫn nại nhưng gã đó càng lúc càng khó chịu hơn, “Cô có biết đây là loại giày gì, đất thế nào không? Mù à? Không được bố mẹ dạy dỗ sao?...” khiến cả xe đều đổ dồn mắt về phía cô, phần lớn ánh mắt tỏ ra thương hại. Đường Du nhẫn nại, cô dự định

sẽ xuống xe ở trạm tới. Không ngờ, lúc này Tô Nhiêu bỗng quay người lại, giáng một cái tát lên mặt gã đàn ông đó.

Mọi người trên xe đều sửng sò, gã đàn ông không tin nổi, ôm mặt nhìn cô, cô cũng trơ trơ nhìn lại. Đường Du sợ đối phương ra tay, bước lên đứng trước mặt Tô Nhiêu theo phản xạ tự nhiên. Không ngờ Tô Nhiêu lại vớ tay đẩy Đường Du về phía sau nói: “Cậu đứng đây làm gì?” xong lại tiếp tục nhìn đầy khiêu khích. Cuối cùng, gã ta cũng không dám làm gì, xe buýt vừa đến trạm liền ôm mặt đi xuống.

Đáng mừng là cuối cùng Tô Nhiêu cũng có bạn trai. Một hôm Đường Du tan học về thì thấy một anh chàng quàng vai Tô Nhiêu đưa cô về, trông rất tình cảm, thấy vậy Đường Du cũng yên tâm đôi phần.

Ngày hôm đó, Đường Du tra xong tài liệu, làm xong bài tập ở thư viện, không kịp ghé qua nhà vì sợ bị muộn, cô mua một bắp ngô và một hộp sữa chua ở căng tin rồi sau đó vội vã đến hộp đêm ngay.

Vừa thay xong đồng phục, từ phòng thay đồ đi ra cô liền trông thấy Lâm Khai đứng ở hành lang.

Thoạt đầu, Đường Du rất ngạc nhiên, bởi vì từ khi chia tay, cả một quãng thời gian ấy cô đâu có gặp anh lần nào. “Lâm Khai, sao anh lại ở đây?” Quen Lâm Khai đã lâu, cô biết việc giáo dục đạo đức gia đình anh rất bảo thủ và nghiêm khắc, anh chưa từng biết đến những nơi quán bar, hộp đêm như thế này. Đường Du nghĩ một lát rồi như chợt hiểu ra, “Anh đã đi theo em?”

Lâm Khai nhìn cô, hỏi: “Tiểu Du, sao em lại ở đây?”

Đường Du cười, “Có gì đâu, em làm ở đây, giờ em cần có việc làm.”

Lâm Khai rõ ràng đã quên rằng họ đã chia tay, giọng anh nghe đau xót, “Tiểu Du, sao em lại làm thế? Hết tiền sao không nói với anh? Anh là nghiên cứu sinh, được hưởng trợ cấp, anh cũng có thể làm thêm, em đừng đến nơi này nữa...” Lâm Khai vội kéo tay Đường Du ra phía ngoài.

Đường Du chau mày, hất mạnh tay, “Lâm Khai, em đã nói rõ với anh từ lâu rồi, sau này chúng ta chỉ là bạn bè bình thường, đừng quan

tâm đến chuyện của em nữa.”

“Đường Du, em đừng bướng bỉnh nữa, một sinh viên chuyên ngành tiếng Pháp đến đây làm gì? Em không cần tương lai nữa sao?” Lâm Khai lộ rõ vẻ tức giận, từ khi quen nhau, anh chưa từng to tiếng với cô.

Trông thấy phía đầu hành lang có vài bóng nhân viên đi lại, cô cười, “Lâm Khai, anh không cần phải hét lên như thế. Anh muốn tất cả mọi người ở đây biết em là sinh viên sao?”

Câu nói của Đường Du khiến Lâm Khai bình tĩnh phần nào, sau đó cô chậm chậm nói: “Xin lỗi, bố con em đã cắt đứt quan hệ, thẻ tín dụng không còn tiền nữa. Học phí năm nay vẫn nợ chưa đóng, lại còn tiền nhà, tiền sinh hoạt nữa nên tạm thời không có cách nào khác. Giờ em phải ra làm, nếu không sẽ bị trừ lương. Cảm ơn anh đã quan tâm, nhưng, anh mau về đi, nơi này không hợp với anh.” Dứt lời cô liền quay người đi.

Các chị em trong hộp đêm những lúc nhàn rỗi thường thích buôn chuyện trên trời dưới biển, Đường Du đã sớm quen với điều này. Khi đi ra, cô thấy một nhóm đang thì thầm to nhỏ chỗ quầy bar, trông thấy cô, mọi người liền tản ra. Đường Du cười, trong lòng đã đoán được chuyện gì.

Buổi tối, trong lúc dọn dẹp, Lý Văn hỏi, “Tiểu Du, cậu đúng là sinh viên khoa Pháp học viện ngoại ngữ à?”

“Ừ.”

“Hôm nay, bọn họ bảo, chàng trai đó...”

“Anh ấy là nghiên cứu sinh trường Đại học Q.”

“Các cậu...”

“Ừ, trước đây, anh ấy là người yêu của mình, nhưng, có lẽ cậu cũng nghe họ nói rồi đấy, bọn mình chia tay rồi, đừng hỏi nguyên nhân tại sao. Anh ấy xuất sắc từ nhỏ, mình không xứng.” Đường Du nói hết những gì trong đầu khiến Lý Văn không biết nên hỏi gì thêm, ánh mắt vừa ngưỡng mộ, vừa tiếc nuối.

Bị Lâm Khai làm lộ thân thế, trong hộp đêm Loạn thế giai nhân dần có chuyện kể về Đường Du. Nhiều người biết cô là sinh viên của học viện ngoại ngữ, vừa xinh đẹp lại vừa có khí chất. Nghe nói trong thành phố B có không ít con nhà quyền thế đêm nào cũng đến hộp đêm Loạn thế giai nhân chỉ để ngắm nhìn cô vì Đường Du là nhân viên phục vụ nhưng chưa từng uống rượu cùng khách. Có người bỏ tiền ra mời rượu, cô chỉ chau mày. Còn có người kể con một vị cán bộ cấp cao có ý muốn qua đêm cùng cô với giá cao ngất trời nhưng cô không thèm để ý, không tức giận cũng không biểu lộ gì, hằng ngày vẫn quét dọn phòng, làm tốt công việc phục vụ của mình.

Đường Du cũng nghe qua chuyện đó, trên mặt cô chẳng hề có biểu lộ gì, chỉ thấy buồn cười, nhưng một khi chuyện đã truyền ra ngoài rồi thì lại trở nên vô cùng kỳ bí.

Diệp Đào Hoa đương nhiên thấy vui vì nhiều khách quen của Người đẹp giờ trở thành khách quen của Loạn thế giai nhân. Làm nghề này đã lâu, tiếp xúc với đàn ông cũng nhiều nên chị ta cũng hiểu biết đôi chút. Chị ta thấy mừng vì trước đây Đường Du từ chối không làm nhân viên tiếp rượu, chị hiểu tật xấu của đàn ông. Với họ, cứ nhất nhất nghe theo là hạ sách, gần mà như xa là trung sách, biết họ có nhu cầu nhưng không đáp ứng là thượng sách. Đường Du càng làm bộ, họ càng ngứa ngáy khó chịu, đó mới chính là điều cuốn hút. Chính bởi vậy cho dù ai đưa ra ý nghĩ không để Đường Du yên phận, chị luôn giúp cô từ chối khéo, “Xin lỗi, Đường Du chỉ là nhân viên phục vụ, khi mới đến đây, cô ấy đã nói rõ là không tiếp rượu, mong các vị thông cảm.” May mà Diệp Đào Hoa vào nghề đã lâu, đã chủ định rõ ràng là phải bảo vệ Đường Du, nên phần lớn khách vẫn chịu phục, không ai dám làm càn.

Sau này Đường Du có gặp Chu Nhiễm mấy lần ở hộp đêm, khuôn mặt cô ta gầy đét khiến đôi mắt trông càng to, chắc là tại dùng thuốc kích thích trong thời gian dài, đôi mắt cô ta vô hồn, sắc mặt xám xịt, chỉ ngồi một lúc đã ngáp liên tục, tính khí cũng khó chịu, động một chút là chửi mắng. Tuy nhiên, cô ta vẫn đẹp, chỉ có điều vẻ đẹp này khiến người ta thấy xót xa, giống như bông hồng sắp tàn, dù mỗi cánh hoa đều nở bung, nhưng sắc màu đã nhạt phai. Lý Văn nói: “Cậu biết không, lúc Chu Nhiễm mới đến, tất cả mọi người đều rất thương. Cậu không biết ngày trước cô ấy được trọng vọng thế nào đâu, tính tình lại hoạt bát, đáng yêu. Chu Nhiễm cũng là sinh viên, gia cảnh khó khăn, không có tiền đóng học phí, lúc mới đến đây cô ấy cầu xin bọn

mình đừng để ai biết, nếu có nhìn thấy nhau trên phố cũng coi như không quen, cô ấy nói muốn sau này sẽ quên đi chuyện đã từng làm tiếp viên ở đây.”

“Lúc ấy, bọn mình đều thấy buồn và thương cảm cho cô ấy, sau đó chị Diệp Đào Hoa giới thiệu vị khách tốt nhất cho Chu Nhiệm. Chị Đào Hoa thích người đàn ông phóng khoáng, biết tôn trọng và tâm lý với phụ nữ đó nên đã giới thiệu Chu Nhiệm cho anh ta. Nghe nói người đó cũng đối xử rất tốt, ai ngờ vài tháng sau cô ta đã ra nông nỗi này.”

Đang nói chuyện thì một cô tiếp viên đi tới, nghe thấy họ đang thì thầm to nhỏ liền cười nhạt tiếp lời: “Con người ta đều có số, Chu Nhiệm với cao nên giờ mới khổ thế đấy.”

“Cũng không nói thế được, Chu Nhiệm xinh đẹp, lại là sinh viên, mọi người đều yêu mến, khó tránh khỏi hơi hiếu thắng.” Lý Văn bất bình thay Chu Nhiệm.

“Hiếu thắng là một chuyện, biết lượng sức mình lại là chuyện khác, làm cái nghề như chúng tôi đây, không lúc nào được quên thân phận của mình. Cậu biết trong đời Tôn Văn Tấn hận nhất điều gì không? Nghe nói Chu Nhiệm quan hệ với người đàn ông khác sau lưng anh ta nên mới bị tổng cổ. Những năm trở lại đây, phụ nữ đến với anh ta tuy nhiều nhưng anh ta luôn quan niệm thà ít còn hơn xấu, chả có mấy ai gần gũi được lâu. Không biết kiếp trước Chu Nhiệm thấp loại nhang gì mà có thể ở bên anh ta mấy tháng. Chị Đào Hoa nói, nếu Chu Nhiệm cứ tiếp tục như vậy, Tôn Văn Tấn sẽ mặc xác.”

“Ôi, trời.”

“Đường Du, Lý Văn ơi! Chị Đào Hoa bảo hai người mang hoa quả và đồ uống.” Giọng một người phục vụ từ xa vọng lại.

“Ừ, đến ngay đây.” Lý Văn vừa nói vừa kéo Đường Du đi.

Kể từ khi Đường Du được biết tiếng ở hộp đêm Loạn thế giai nhân, hầu như mỗi lần phòng VIP có khách, Diệp Đào Hoa đều chỉ định hai người bọn họ phục vụ. Lúc đầu Đường Du còn lo lắng sẽ chạm mặt Tôn Văn Tấn, nhưng sau nghĩ lại, chẳng có gì phải sợ, chả lẽ vì Tôn Văn Tấn mà cô phải bỏ việc ở đây? Không, không thể như

thế được. Tuy nhiên, làm lâu rồi mà vẫn chưa gặp phải anh ta, Đường Du cũng dần quên đi chuyện đó.

Lý Văn bê khay rượu, Đường Du bê khay hoa quả. Theo yêu cầu của khách, Lý Văn mở từng chai rượu, Đường Du thì cúi thấp đầu, ngồi quỳ chân bày hoa quả và đồ ăn vặt lên bàn. Cô nghe có giọng nói quen thuộc nên vội cúi thấp hơn, đúng là Trần Thích. Không nghe thấy giọng Tôn Văn Tấn, cô nghĩ, có lẽ anh ta không ở đây, may quá.

Không biết Trần Thích đang nói với ai, một giọng nữ, nũng nịu, còn rất trẻ. Đường Du không dám ngẩng đầu nhìn, nhưng từ giọng nói đó cô đã lờ mờ đoán được địa vị cũng như cuộc sống sung túc của cô ta. “Anh rể, chẳng phải hôm nay anh hứa sẽ hẹn Tôn Văn Tấn đến đây sao? Anh ấy đâu?”

“Ôi, trái quýt à, không phải là em đã mê anh ta rồi đấy chứ? Nói em biết, mấy em non nớt lắm, không biết nhìn người. Đừng thấy Tôn Văn Tấn bây giờ ngồi kia lạng lẽ vờ nghiêm túc, thực ra, hồi trẻ còn ‘chơi’ hơn chúng ta nhiều. Mới mười mấy tuổi đã học người ta chơi rock, từng đốt ghita trong hầm rượu đấy.”

“Trần Thích, đừng tranh thủ nói xấu lúc tôi vắng mặt nhé.” Tôn Văn Tấn khẽ cười, vẫn giọng bốn cột, nghe xa mà gần.

Lưng Đường Du quay về phía gã, đầu cúi thấp hết cỡ, mọi thứ đã bày biện xong nhưng cô không dám đi ra ngay.

Cô gái bị gọi là “trái quýt” lúc này bỗng đứng phắt dậy, giọng lắp bắp, “Anh Văn Tấn, anh... anh...”

“Ồ, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới.”

“Đang bàn tán chuyện gì hay ho về tôi thế?” Tôn Văn Tấn hào hứng hỏi.

“Chúng tôi đang bảo trái tim anh bị chó tha đi rồi, có còn tim nữa đâu.”

“Cậu xéo đi.”

“Anh Văn Tấn, ngồi đây đi.” Cô gái kia vội nhích sang bên.

“Ôi, trái quýt à, anh ta là gì của em? Anh là anh rể của em mà lúc thường có thấy em nhường chỗ bao giờ đâu? Này, đừng cấu nữa, đau...” Trần Thích nheo mày, “trái quýt” rõ ràng là không nể nang gì. Anh ta xoa xoa tay, chau mày nói: “Này, sao con gái họ Thẩm nhà em đều thích cấu cánh tay người khác thế, cánh tay này của anh chắc bị họ Thẩm nhà em làm lệch mất.”

Tôn Văn Tấn bật cười, “Đáng đời!” Gã không ngồi cạnh “trái quýt” mà nói: “Em ngồi đi, anh ngồi bên này.” Nói xong liền ngồi xuống bên Trần Thích, “Này, cậu xích ra một chút đi.”

Đường Du muốn nhân cơ hội này đi ra ngoài, cô đưa mắt ra hiệu với Lý Văn nhưng Lý Văn cứ ngồi yên phía kia, trên tay cầm chai bia cuối cùng, không nở mở ra.

“Anh Văn Tấn, anh hát nhé? Em chọn bài cho, anh thích hát bài nào?” “Trái quýt” lấy lòng.

“Anh không biết hát, em tự chọn bài đi.” Giọng Tôn Văn Tấn nghe thật ảm áp.

“Anh nói dối, anh rể nói lúc trẻ anh còn chơi rock nữa, anh thích ca sĩ nào, em chọn bài cho.”

“Đừng nghe cậu ấy, anh không biết hát, em cứ hát đi.” Tôn Văn Tấn từ chối.

“Trái quýt” dẫu môi nhìn Trần Thích, “Anh rể...”

“Hồi trẻ cậu ấy thích ca sĩ Lube của Nga, nhưng lâu không thấy hát nữa rồi.” Dừng một lát, Trần Thích nhìn Tôn Văn Tấn, cười gian xảo, “Bây giờ cậu ấy thích những bản tình ca của Đồng An Cách, sâu muộn, tang thương mà sâu sắc. Đồng An Cách, chàng ca sĩ được mệnh danh là Hoàng tử Hoa Hồng, em biết chứ? Nếu có bản lĩnh, em mời được anh Văn Tấn hát bài *Tình duyên một đời*, đảm bảo nghe sẽ vô cùng sướng tai, ngay cả cách luyến láy cũng giống hệt Đồng An Cách.”

“A, vậy thì em muốn nghe *Tình duyên một đời* của Đồng An Cách. Nào, nhanh lên...”

Không biết tay ai nhanh thế, chẳng mấy chốc trong phòng đã vang lên khúc nhạc dạo đầu du dương của bài *Tình duyên một đời*. Tôn Văn Tấn đứng dậy, tiến về phía máy chọn bài ấn vài nút, màn hình lập tức chuyển thành bài *Ba mươi sáu kể trong tình yêu* của Thái Y Lâm, gã nói: “Anh không biết hát, nghe mọi người hát vậy, anh rất thích nghe Thái Y Lâm.”

Không biết Đường Du đã bao lần ra ám hiệu với Lý Văn nhưng cô ta không hề có phản ứng gì. Đây là những biểu hiện hết sức bình thường của Lý Văn mỗi lần gặp Tôn Văn Tấn, do đó, Đường Du tranh thủ lúc Tôn Văn Tấn tiến về phía máy chọn bài hát liền cúi mặt lui ra ngoài. Ra đến hành lang, cô vỗ vỗ ngực, thở một hơi, “May quá, vẫn chưa bị phát hiện.”

Đường Du đi về phía thang máy, cô thấy Lý Văn cũng đi ra. Lý Văn vẫy tay, nói: “Này, đợi đã.” Sau khi đã vào bên trong, cô ta đặt chiếc khay đang cầm xuống, mặt vẫn đỏ, hào hứng nói, “Tiểu Du, chính là anh ta, hóa ra hôm nay bọn họ đến.”

Xem ra bệnh si tình của Lý Văn không hề nhẹ, Đường Du trêu chọc, nói: “Cậu lấy gương ra soi đi, nước miếng sắp chảy ra rồi kìa.”

Lý Văn không đáp lại lời trêu chọc của Đường Du, mà nói: “Tiếc thật, lúc nãy cứ tưởng là sẽ được nghe anh ấy hát.”

Đường Du khẽ hừ một tiếng dửng dưng.

Lý Văn không chịu phục, nói: “Tiểu Du này, cậu không biết sao? Nói cho cậu biết, không chỉ mình tớ mà tất cả nhân viên trong hộp đêm này đều chết mê chết mệt anh ta. Anh ta không thường xuyên đến đây lắm, mỗi lần đến đều có bạn gái đi cùng nên rất ít khi gọi nhân viên tiếp rượu. Thỉnh thoảng chị Đào Hoa mới giới thiệu vài người vào, nghe bọn họ nói, Tôn Văn Tấn lúc nào cũng lịch thiệp. Còn nữa, thấy bảo, đã có không ít chuyện xảy ra với anh ta, hồi trẻ gia đình anh ta thuộc loại vô cùng quyền thế, sau này không hiểu tại sao lại chuyển sang làm kinh doanh.”

“Khi tiếp viên hỏi chuyện, anh ta chỉ cười, nói là doanh nhân, không hé lộ thêm bất kỳ điều gì nữa. Bình thường ngồi ở trong phòng, tuy hầu hết thời gian trông anh ta rất bất cần đời nhưng cũng có lúc thoáng liếc qua sẽ bắt gặp một vẻ xuất thần xa xôi, trong căn

phòng âm ỉ, anh ta ngồi một mình một góc, cách biệt với mọi người, lặng lẽ hút thuốc, đôi mắt chắt chứa nỗi buồn bã, sự từng trải, tựa hồ cuộc sống này chỉ đem lại toàn những thương đau, cô quạnh, đổi thay, khiến người khác không khỏi tò mò muốn biết tại sao. Nhưng hề hởi là ngay lập tức anh ta liền trở lại nét bỡn cợt, khinh đời, chính vì thế mà chị Đào Hoa đã vì anh ta buồn lòng suốt mấy năm nay.”

Sau đó, Đường Du hạn chế vào phòng đó, may mà các nhân viên phục vụ khác lại đều muốn vào, Đường Du dễ dàng đổi việc phụ trách phòng cho họ. Thỉnh thoảng Lý Văn tìm Đường Du báo cáo lại tình hình trong phòng. Ví dụ như, cô gái có giọng nũng nịu đó hóa ra là em vợ của Trần Thích mới đi du học nước ngoài về, hình như có gặp Tôn Văn Tấn rồi bị sốc, cứ quẩn luyến chị gái để hỏi về anh ta. Học kỳ tới này không đi nữa mà cứ đòi anh rể tạo cơ hội, thấy bảo, tấn công mạnh lắm.

Lý Văn đúng là chuyên gia buôn chuyện bẩm sinh, chỉ cần đi một vòng quanh phòng là lại có phát hiện mới. Cuối cùng, Lý Văn thở dài, “Đúng là tốt số, người như Tôn Văn Tấn, bọn mình sao sánh được, nghĩ đến thôi cũng chẳng dám.”

Đường Du cười khinh miệt, “Anh ta tốt đến thế sao?” Chẳng lẽ câu đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu lại đúng thế? Tính tình Tô Nhiêu ôn hòa, từ trước đến giờ chưa từng làm mất lòng ai, sao Tôn Văn Tấn lại hại cô ấy đến nỗi phải bỏ học? Còn Chu Nhiễm nữa, cứ cho rằng cô ta phản bội đi chẳng nữa, nhưng nhìn Chu Nhiễm mặt mày ủ rũ, nếu không có nguyên nhân thì tại sao kết cục lại thảm khốc thế? Chuyện của bản thân cô lại càng khó tin hơn. Cô nói: “Lý Văn, đừng nghĩ đến anh ta nữa, người đàn ông này, cậu không lường được đâu.”

“Ôi, tớ đâu dám nghĩ, chỉ là tò mò, không biết cô gái như thế nào mới vừa ý anh ta thôi.” Lý Văn rầu rĩ.

Nói là không nghĩ nhưng sao lại biểu hiện như thế? Phụ nữ luôn thích hoang tưởng, không biết thế nào mà lại đau khổ vì một người đàn ông. Người như Tôn Văn Tấn, có tiền, hào phóng, phong độ, điển trai, đi đến đâu cũng khiến chị em phụ nữ bâu lại. Tuy nhiên, đối với phụ nữ, anh ta có nguyên tắc, có giới hạn, có mục đích, quần áo lúc nào cũng chỉnh tề, phớt lờ như không, phụ nữ dựa vào đâu mà dám thương hại anh ta?

Đường Du đã từng đọc ở trong sách, nói phụ nữ thường yêu người đàn ông làm họ đau khổ. Bởi lẽ phụ nữ có khuynh hướng bị ngược đãi, họ không hề quan tâm đến người đàn ông ân cần với họ, mà lại dành tình yêu cho người làm tổn thương họ nhất, có lẽ đây chính là căn tính xấu của con người.

Đường Du làm vệ sinh xong đi ra, cũng đã gần hết giờ, đang định đi đến phòng thay đồ thì có người tìm cô, nói có khách muốn cô uống rượu cùng. Kể từ khi Đường Du nổi danh ở hộp đêm Loạn thế giai nhân, thường xuyên có người làm âm vô cứ gọi cô uống rượu, loại người nào cũng có, chuyện này đã không còn xa lạ, nếu chị Đào Hoa không bị gây phiền hà thì có lẽ sẽ không đến tìm cô.

Cô vội đến đại sảnh, Lý Văn không ở đó, các chị em bên cạnh nói cho cô biết người đó tên là Hà Khâm, hình như là con nhà quyền thế, thái độ rất ngông cuồng.

Đường Du cười nhạt, giọng Hà Khâm nghe rõ mồn một, hình như đang làm âm ỉ lên với chị Đào Hoa. Chị Đào Hoa vào nghề đã lâu, khách đến đây ít nhiều cũng nể mặt, chắc gã này lai lịch cũng không nhỏ, nên mới dám làm loạn trong hộp đêm như thế, “Mời cô ta uống ly rượu mà cũng khó thế sao? Chị Đào Hoa này, chị đã làm ở hộp đêm này gần ấy năm, có bao giờ Hà Khâm tôi cư xử tệ bạc mà sao chị lại không nể mặt? Hôm qua tôi đã cược với bọn họ rồi, chỉ mời cô ta thôi, chị Đào Hoa, giải quyết thế nào đây.”

Đường Du nghĩ một lát, đặt đồ đang cầm trên tay xuống, đi đến nói: “Anh Hà, có phải tôi muốn uống gì anh cũng mời không?”

Trông thấy Đường Du, Hà Khâm liền nghiêng người về phía cô, đổi giọng, “Hết lòng vì người đẹp, vinh hạnh quá.”

Đường Du cười, “Cảm ơn anh Hà trước.”

Cô ngoảnh mặt nhìn về phía tủ rượu, Hà Khâm cũng đi cùng, vừa đi vừa khoác cánh tay lên vai Đường Du. Cô không phản ứng gì, nhưng chọn rượu thì không vớ vẩn chút nào. Cô biết Lafite 82 là loại đắt nhất ở đây, nghe nói bán đấu giá lên tới bốn vạn nhân dân tệ một chai. Người bình thường đến quán bar đâu dám gọi, hộp đêm Loạn thế giai nhân cũng chỉ có đúng một chai, là do ông chủ sưu tầm, đặt ở đây để trưng bày.

Đường Du gọi rồi nhưng người phục vụ không dám mở. Mọi người nhìn nhau. Diệp Đào Hoa biết đó là đồ sưu tầm của ông chủ nên cũng không dám quyết định.

Vụ chai vang Lafite 82 đã thu hút rất nhiều người đến xem.

Trần Thích và Tôn Văn Tấn đi ra đúng lúc vở kịch đang hồi gay cấn nhất. Gần đó có người chỉ vào Đường Du nói, “Cô gái đó nổi danh nhất ở Loạn thế giai nhân bây giờ đây, là sinh viên khoa Tiếng pháp của học viện ngoại ngữ, xinh xắn, cá tính, từng có chàng nghiên cứu sinh trường đại học Q đến đây tìm, muốn cô quay về nhưng cô ta không bằng lòng. Làm phục vụ ở đây, lương chỉ một nghìn tệ, thường xuyên có khách bỏ ra hàng mấy nghìn tệ chỉ mong uống cùng ly bia, cô ấy không tức giận cũng không động lòng, hiếm có phải không? Chỉ không hiểu tại sao lại không bằng lòng theo anh người yêu ấy về. Nghe nói anh ta tình sâu nghĩa nặng lắm. Thấy bảo trước đây chưa từng đến hộp đêm bao giờ, gần đây ngày nào cũng đến nhưng cô ta lại chẳng hề rung động.”

Người phụ nữ bên cạnh lạnh lùng nói: “Còn nguyên nhân nào khác đâu. Đàn bà nếu không vì quá bế tắc thì sao phải đến nơi này. Có điều, nguyên nhân gì thì các anh làm sao mà biết được. Các anh ở trên cao, ăn ngon mặc đẹp, chỉ có mỗi một nỗi buồn là không biết đi đâu tiêu tiền, không giống như dân thường chúng tôi. Cô Đường Du này, làm sao mà lại không duyên không có bỏ anh người yêu nghiên cứu sinh chứ, còn không biết đã có bao chuyện đau lòng khác xảy ra với cô ấy nữa!”

Nghe đến đây, Trần Thích hào hứng nhìn Tôn Văn Tấn. Người kia nói tiếp: “Hà Khâm hôm nay chơi không đẹp lắm, chả phong độ gì cả.”

Trần Thích nói: “Văn Tấn, hay cậu mời cô Đường qua đây một lát?”

“Cậu được lắm, đừng nói linh tinh nữa, chúng ta về thôi.” Tôn Văn Tấn dừng dừng đáp.

“Hay để tôi gọi Hà Khâm qua đây, lâu lắm không gặp nhau rồi, lần trước nghe nói anh ta bị ông bố gửi ra nước ngoài, nhớ quá.” Dứt lời anh ta liền chen vào đám đông, Tôn Văn Tấn không nhìn theo mà

vẫn bước tiếp ra ngoài.

“Trái quýt” theo sau, giọng điệu chảy nước, “Anh Văn Tấn, chờ em với.”

Chương 6: Tô Nhiêu tự sát

Mình rất buồn. Không dám tưởng tượng phần đời tiếp theo không còn anh ấy ở bên, nghĩ đến đó mình không muốn sống nữa.

C hai Lafite 82 rốt cuộc không được mở, Trần Thích qua chào hỏi Hà Khâm, làm bộ không thấy Đường Du, nhẹ nhàng kéo Hà Khâm đi ngay. Hà Khâm không nói gì, đành tạm bỏ cuộc. Bàn tay Đường Du túa mồ hôi, giả sử hôm nay chai rượu đó được mở thật thì cô có uống hay không, e rằng mở ra rồi thì cậu con trời đó chắc chắn không dễ bỏ qua. Nhưng, lúc này Trần Thích có nhận ra cô?

Rất lâu sau đó Đường Du không gặp lại những người có liên quan đến Tôn Văn Tấn. Thi cuối kỳ xong, Đường Du được nghỉ. Người yêu mới của Tô Nhiêu đã đưa cô về nhà, trước khi về thành phố N, Lâm Khai đến nhà trọ mời cô cùng anh về quê đón Tết. Với Lâm Khai, nhiều lúc Đường Du không biết nên cư xử thế nào. Lúc thường, chỉ cần nói vài câu với người ngoài là anh đỏ mặt tía tai, còn cô đã nói rất nhiều lần rằng quan hệ giữa hai người đã chấm dứt, nhưng cho dù đã dùng mọi lý lẽ lần thể hiện thái độ cứng rắn, Lâm Khai cũng chỉ im lặng, sau đó vẫn cứ đến Loạn thế giai nhân để được nhìn thấy cô.

Hôm từ chối Lâm Khai, mãi đến tận hai giờ đêm Đường Du mới dịch xong bài, trước khi đi ngủ cô đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, bất chợt thấy Lâm Khai đang ngồi hút thuốc dưới gốc cây ngân hạnh. Không ngờ anh còn biết hút thuốc, dưới gốc cây, tàn thuốc đen đen lò mò, trong lòng Đường Du hết sức ân hận. Cô biết mình không hề yêu Lâm Khai, nhưng không nghĩ tình cảm của anh lại sâu nặng thế. Cô thầm hạ quyết tâm, dự định học kỳ sau sẽ chuyển vào ký túc xá ở hoặc tranh thủ tìm công việc dịch thuật sau đó không làm ở hộp đêm Loạn thế giai nhân nữa.

Trước Tết mấy hôm, Đường Du chẳng biết đi đâu nên một mình dạo phố. Hồi trước, cô ở nội trú trong trường hạng sang, mỗi khi Tết đến, các bạn học đều được người nhà đón về, chỉ có cô một mình ở lại

đón Tết. Có thầy cô giáo thương cảm mời về nhà, song cô từ chối. Cô thà đơn độc một mình còn hơn nhận chút tình cảm bố thí của người khác. Thế nhưng đêm ba mươi, ngay cả người đầu bếp trong căng tin cũng nghỉ, cô đành mua mì ăn liền rồi dùng nồi cơm điện nấu. Không ngờ, những năm tháng như thế cô cũng chịu đựng được, lúc ấy không biết cô mới mấy tuổi?

Nghĩ đến đây, Đường Du bật cười, cảm thấy mình đang oán hận, nhưng có gì đáng hận đâu, chẳng phải cô đều đã vượt qua được đấy thôi? Cô đã trưởng thành, sau này nhất định sẽ không buồn vì phải đón Tết đơn độc nữa, từ nhỏ cô đã chỉ có một mình, vậy có gì phải buồn?

Nghĩ thế, cô bỗng thấy hào hứng, liền cầm ví ra siêu thị mua đồ. Những ngày Tết, siêu thị thật náo nhiệt, Đường Du đẩy xe, nhìn từng dãy hàng hóa lung linh ngập mắt mà không biết nên mua gì. Vừa đến dãy hàng tươi sống, chợt nghe thấy có tiếng người gọi. Ngoảnh lại nhìn, thì ra là Lý Văn. Qua bên đó mới biết một đám chị em trong hộp đêm Loạn thế giai nhân đều có mặt ở đây, ai cũng đẩy những chiếc xe chất đầy rau, quả, thịt và cả trái cây khô nữa.

Lý Văn nói: “Mấy người bọn mình định đón Tết chung, đang mua đồ chuẩn bị cho bữa tất niên.” Dứt lời liền nhìn vào chiếc xe đẩy của Đường Du, “Cậu vẫn chưa mua được gì à?”

“Mình cũng đang mua đồ chuẩn bị đón tất niên đây, nhưng đi một vòng rồi mà chả biết mua gì.” Đường Du cười chữa thẹn.

“Hay đón Tết cùng bọn mình đi.”

Mấy chị em này đều là người ngoại tỉnh, không về nhà được nên tập hợp lại cùng nhau đón Tết. Mua chút rau quả, thịt và cả rượu nữa là thành một mâm cơm thịnh soạn đón giao thừa, Lý Văn đã mấy năm ăn Tết ở thành phố B như thế rồi. Mọi người thấy Đường Du một mình, cũng đoán cô không có nơi về, chẳng ai hỏi vì sao, tất cả đều nhao nhao mời cô.

Là chỗ thân quen, Đường Du hiểu rõ tính cách của họ, dù thích buôn chuyện nhưng họ đều rất tốt bụng nên cô đồng ý. Cả nhóm góp tiền lại mua đồ, lương họ không cao, hơn nữa còn trẻ nên ham chơi, thích làm đẹp, trong túi chả lúc nào có nhiều tiền, vì thế cũng không

dám chọn mua đồ đắt. Trước khi rời siêu thị, Đường Du một mình đi chọn mua một ít hoa quả loại hơi đắt và một con gà.

Tất cả kéo nhau về nhà trọ của một người trong nhóm làm cơm tất niên, mấy cô người Tứ Xuyên bắt tay vào làm lẩu, mấy cô vùng Đông Bắc làm món sủi cảo. Đường Du không biết làm món gì nên vừa nhặt rau vừa nghe các chị em kể chuyện nhà. Mọi người vui vẻ nấu nướng rồi vừa ăn vừa xem chương trình liên hoan Chào Xuân, vui vẻ nâng ly chúc tương lai tốt đẹp, tất cả đều rất vui. Cuối cùng, sau khi đã cơm no rượu say, bụng ai nấy đều căng tròn, cả đám nằm bất động trên sàn. Đường Du nghĩ cũng không còn sớm nữa, toan ngồi dậy thì bị Lý Văn kéo lại, “Về làm gì, ngủ lại đây luôn đi.”

“Đúng đấy, đừng về nữa, bên ngoài lạnh chết đi được, mọi người ngủ thôi.”

Sàn nhà lót bằng những tấm thảm xốp mềm hình vuông, không có đệm, nhưng bên trên có trải chiếu, lại lót thêm chăn, nằm lên thấy êm êm, dễ chịu mà ấm áp, Đường Du nghĩ đến cái lạnh bên ngoài nên cũng không muốn động dậy.

Một cô ôm thêm mấy cái chăn đến, ném bộp xuống. Có người hỏi: “Sao chị có nhiều chăn thế?”

“Chị chả sợ gì, chỉ sợ lạnh. Lúc rời nhà, mẹ chị bảo, một mình ở bên ngoài, dù chịu tủi thế nào cũng không được để bị lạnh, bị đói, bởi vậy chị đã mua rất nhiều chăn.”

“Tốt quá, có nhiều chăn thế này, hôm nay Tiểu Du đừng về nữa, ở lại ngủ luôn đi.” Lý Văn vừa ngáp vừa nói, giọng có vẻ đã buồn ngủ lắm rồi.

Vậy là cô đồng ý ngủ lại, cả phòng la liệt chăn, sáu cô gái ngủ trên sàn. Đây là đêm ấm áp nhất của Đường Du kể từ khi cô đến thành phố B này.

Học kỳ mới bắt đầu, Đường Du lại tìm được một công việc. Có một khu nhà gần trường muốn cho trẻ học tiếng Pháp, mời Đường Du đến dạy phát âm và Pháp ngữ cơ bản, mỗi tuần dạy hai buổi chiều, sáu mươi tệ một buổi. Đầu học kỳ, Đường Du nhận được lương liền đi đóng học phí mà cô đã nợ. Nghĩ đến công việc ở hộp đêm Loạn thế

giai nhân, cô có phần lưỡng lự, thấm thía nỗi khổ khi tài chính hạn hẹp ít tiền. Giờ không được chu cấp nữa, tiền đối với cô là quan trọng nhất.

Lúc này Lý Văn đã thăng chức lên làm quản lý, thay phó giám đốc đã bị đuổi việc trước đây, trợ giúp chị Đào Hoa quản lý nhân viên phục vụ. Lý Văn vốn sở hữu tinh thần quần chúng, lại có lòng thương xót “dân tình” nên chức vụ mới ở hộp đêm tương đối thuận lợi.

Mấy hôm sau, Đường Du lại gặp Lâm Khai, anh giờ không chỉ hút thuốc mà còn uống cả rượu. Lúc đầu mấy cô tiếp viên thấy anh cũng đẹp trai liền đến bắt chuyện nhưng bị Lâm Khai thờ ơ, sau đó lại biết giữa anh và Đường Du có vướng mắc nên không bén mảng nữa. Chẳng ai dạy Lâm Khai hút thuốc, uống rượu nhưng anh có vẻ rất thành thạo, trông anh suy sụp, chán chường, khuôn mặt không còn vẻ sáng sủa như trước, nhân viên phục vụ còn nói nhìn vẻ phiền muộn của Lâm Khai, người khác cũng thấy náo nề. Lý Văn từng trách Đường Du, nói, cô đã biến một anh chàng đẹp trai ngày nào giờ bị giày vò đến nỗi không ra người ra ngợm nữa.

Đường Du cười, trong lòng khổ sở lắm. Lâm Khai, Lâm Khai, sao cô không còn nghĩ sẽ sống cùng anh đến đâu bạc răng long, sinh một đứa con, có một mái nhà, cùng dạy con cái, sẽ nói với con rằng có rất nhiều người yêu quý nó, nuôi dạy để nó trở thành người lương thiện, khỏe mạnh, tự tin và có tương lai tốt đẹp. Giấc mộng đó của cô và Lâm Khai giờ không thực hiện được nữa rồi, e rằng cả cuộc đời này cô cũng không sao quên được giây phút mình rời khỏi tay Tôn Văn Tấn đêm đó, dù sau này cuộc sống có mỹ mãn, thì cũng khó lòng quên cho được.

Lâm Khai, Lâm Khai, anh đang giày vò ai đây?

Để chuẩn bị cho kỳ thi chuyên ngành cấp bốn vào tháng Năm, mọi người đều ra sức ôn luyện, Đường Du không có thời gian quan tâm nhiều đến Lâm Khai nữa. Cô không thể cho anh biết chuyện đêm đó, vì không nở nhả tâm nên cứ kéo dài. Ngày ngày đi học, ôn tập, đi làm, quầng mắt cô thâm lại, sắc mặt nhợt nhạt.

Tan ca về nhà, Đường Du đã mệt đến nỗi chẳng muốn tắm rửa nhưng trên người toàn mùi thuốc lá. Vừa lấy quần áo để đi tắm, đẩy cửa phòng, cô bỗng phát hiện Tô Nhiêu nằm sóng soài trên nền nhà,

bên dưới có vết máu, loang lổ lẫn với nước. Đường Du hết hoảng, đầu choáng váng, khó khăn lắm mới diu được Tô Nhiêu vào sát tường, cô run rẩy gọi mấy câu. Tô Nhiêu không hề phản ứng gì, nét mặt nhợt nhạt, nằm bất động. Đường Du không biết làm thế nào, chợt nhớ lại năm chín tuổi, mẹ cô cũng nằm trên vũng máu, không còn hơi thở như thế này, người Đường Du bỗng run lên.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, người đến có vẻ đang rất hết hoảng. Đường Du gượng đứng dậy ra mở cửa, đến nơi, tay vừa chạm vào cánh cửa, chân bỗng nhũn xuống, cô ngã ập xuống. May thay đối phương đã kịp đỡ, diu cô lên. Đường Du đứng lên mới phát hiện người trước mặt chính là Tôn Văn Tấn.

Tôn Văn Tấn cuống cuống hỏi, “Tô Nhiêu đâu, cô ấy ở đâu?”

Đường Du vội đưa Tôn Văn Tấn đến phòng tắm, vừa thấy máu, đầu cô lại choáng váng, đứng không vững, đành phải dựa vào tường, từ khi mẹ tự sát, cô bị dị ứng với máu.

Tôn Văn Tấn rất bình tĩnh, gã nghe tiếng thở của Tô Nhiêu, rồi nhanh nhẹn sơ cứu, sau đó bế cô xuống lầu. Tôn Văn Tấn đi rồi, Đường Du kìm nén cơn buồn nôn và choáng váng, bật chiếc điện thoại lên, trên màn hình là dòng tin nhắn: Nhiêu Nhiêu, đừng làm chuyện dại dột, anh sẽ đến ngay. Người gửi tin là Tôn Văn Tấn.

Cô định toan thoát khỏi mục Tin nhắn, bỗng phát hiện trong mục Hộp thư đã gửi có rất nhiều tin Tô Nhiêu gửi Tôn Văn Tấn. Hình như mỗi tin nhắn Tô Nhiêu đều cẩn thận lưu lại. Đường Du không nén được tò mò liền mở ra xem. Cô đọc tất cả các tin nhắn, theo trình tự thời gian, dần dần cũng hiểu được đầu đuôi sự việc.

Tô Nhiêu: Anh Văn Tấn thương yêu, ngày mai đến trường em nhé, em nhớ anh.

Tôn Văn Tấn: Nhiêu Nhiêu, xin lỗi em, chúng ta đã chia tay rồi.

Tô Nhiêu: Không, em không đồng ý.

Tô Nhiêu: Văn Tấn, anh không được quên em, em rất yêu và nhớ anh.

Tô Nhiêu: Văn Tấn, anh chẳng phải đã nói là sau khi chia tay, có vấn đề gì vẫn có thể tìm gặp anh sao? Chẳng phải chính anh nói là chia tay rồi vẫn có thể làm bạn sao?

Tô Nhiêu: Lúc trước anh nói, chia tay rồi vẫn sẽ quan tâm đến em, vậy em đang ốm đây, anh có quan tâm không?

Tô Nhiêu: Hôm nay lạnh quá, em đã tắm nước lạnh mấy lần, giờ khắp người nóng ran, em ốm thật rồi. Văn Tấn, anh từng nói nếu em ốm, anh sẽ vẫn quan tâm.

Tô Nhiêu: Anh không đến, em sẽ đi tắm tiếp, tắm đến khi nào anh đến mới thôi. Anh từng nói, nếu em ốm, anh sẽ đến thăm, chưa từng có ai quan tâm đến em, chỉ có anh hứa nếu sau này em ốm hay buồn, anh sẽ ở bên cạnh. Chính anh đã nói vậy, sao giờ lại quên?

Tô Nhiêu: Văn Tấn, anh vẫn không đến sao? Em không muốn tắm nước lạnh nữa, lạnh quá. Anh có biết cảm giác cửa vào mạch máu thế nào không? Đúng là đau thật, nhất là khi nước lạnh ngấm vào, đau lắm. Mẹ Tiểu Du trước đây cũng chết do cửa mạch máu. Nếu anh vẫn không đến, có thể em sẽ không bao giờ gặp được anh nữa.

Tôn Văn Tấn: Nhiêu Nhiêu, đừng làm chuyện dại dột, anh sẽ đến ngay.

Những tưởng cuộc sống của Tô Nhiêu đã yên ổn, sao có thể làm chuyện thê thảm thế này. Đường Du chờ đợi một lúc rồi cầm điện thoại di động xuống lầu.

Tôn Văn Tấn đưa Tô Nhiêu vào bệnh viện, cấp cứu cầm máu, khâu vết thương, bác sĩ truyền máu cho Tô Nhiêu nói nếu đến muộn một chút, chắc chắn sẽ không cứu được. Dù tính mạng của Tô Nhiêu đã tạm qua cơn nguy hiểm nhưng do mất quá nhiều máu, cơ thể rất yếu, vẫn còn hôn mê.

Lúc này Tôn Văn Tấn đang ngồi trên chiếc ghế dài, bệnh viện cấm hút thuốc nên miệng gã ngậm một điếu nhưng không châm lửa, không biết gã đang nhìn về đâu, ánh mắt sâu thẳm, sắc mặt vô hồn.

Đường Du không thể hiểu con người này, mỗi lần gặp gã đều khác nhau. Lần đầu tiên bên bể bơi, đó là bộ mặt của kẻ vô lại, khinh

đời; sau này ở hộp đêm Loạn thế giai nhân, dù chỉ là hai nhân viên phục vụ, gã vẫn rất lịch sự mời vào thang máy trước, khiến trái tim Lý Văn cứ rộn ràng.

Lý Văn nói, nhiều lúc trông Tôn Văn Tấn rất khinh đời, có lúc lại thấy gã vừa cô đơn vừa sầu muộn khiến người ta không khỏi xót xa, nhưng cứ hễ nói chuyện với người khác là gã liền trở lại ngay dáng vẻ bất cần đời.

Đối với phụ nữ, gã rất có bài bản, lúc trêu đùa, có thể khiến nhân viên trong hộp đêm ngượng chín mặt, tim đập loạn xạ, đích thị là một công tử trắng hoa chính hiệu. Nhưng hôm đối diện với “trái quýt” mà Trần Thích dẫn đến, gã lại cẩn thận giữ đúng bốn phận, chùng mực, khi Trần Thích trêu đùa, gã cũng ngượng ngùng đỏ mặt; với Chu Nhiễm, nghe nói là bị cô ta phản bội nhưng gã vẫn tận tình tận nghĩa.

Lý Văn nói, dáng điệu hút thuốc của gã vừa cô đơn, vừa trống trải, chị Đào Hoa thì suốt ngày u uất vì gã. Rốt cuộc gã là người thế nào?

Đường Du từng rất hận Tôn Văn Tấn, nếu không phải do gã, cô và Lâm Khai giờ đâu đến nông nỗi này? Nhưng nghĩ cho kỹ, cô hiểu rằng dù không có đêm đó, quan hệ giữa cô và Lâm Khai cũng sẽ chẳng có kết quả. Cái đêm Tôn Văn Tấn đưa cô về, khi trong xe vang lên ca khúc *Tình duyên một đời*, mặt gã hơi đỏ. Có thể thấy, dù Tôn Văn Tấn luôn tỏ ra khinh đời nhưng trong sâu thẳm con người này lại không phải vậy. Lý Văn nói nhìn vào ánh mắt của gã, có cảm giác như thể cuộc sống này chỉ mang lại toàn nỗi thương đau nên gã phải giả bộ để che đậy vết thương lòng chẳng chịt.

Đường Du không hiểu tại sao Tôn Văn Tấn lại chọn cô. Nhưng giờ đây cô không muốn nghĩ đến điều đó, bản thân cô cũng không cảm nhận, không ý thức được rằng những thành kiến về gã đàn ông này đang phai nhạt dần trong tâm trí mình.

Lúc này, Tôn Văn Tấn lên tiếng: “Muộn quá rồi, cô về trước đi.”

Đường Du ngoảnh mặt lại nhìn gã.

Gã lẩn tránh ánh mắt cô, nói, “Tôi ở đây được rồi, có cần gọi người đưa cô về không?”

Đường Du nhìn vào phòng bệnh, nói: “Không cần đâu, tôi không yên tâm.”

Tôn Văn Tấn gật gật đầu.

Không khí tạm lắng xuống, hai người gượng gạo ngồi trên ghế. Người bạn thân nhất của cô tự sát vì người đàn ông này, cô và gã lại từng qua đêm thân mật với nhau. Giờ ngồi cạnh nhau, cô không khỏi nhớ lại rất nhiều chuyện. Tôn Văn Tấn cũng hơi luống cuống, gã đứng lên nói đi ra ngoài hút thuốc.

Hôm đó gã ở cả đêm trong căn phòng được phép hút thuốc. Trời sáng, Tô Nhiêu tỉnh dậy, Đường Du đi gọi Tôn Văn Tấn, không ngờ gã nói: “Cô ấy không sao là tốt rồi, tôi không gặp đâu.”

“Sao lại không gặp, giờ cô ấy...”

Gã đứng lên, chiếc gạt tàn bên cạnh đầy đầu mẩu thuốc lá, gã dập thuốc, ngắt lời Đường Du, “Đừng nói với Tô Nhiêu là tôi đến.”

Tôn Văn Tấn đi rồi, cô mới sực nhớ, vội đuổi theo, “Anh Tôn, xin hỏi, hôm đó anh có nhìn thấy một chiếc lắc tay? Một chiếc lắc quý phi, hình bầu dục, màu ngọc bích.”

Đường Du nhìn gã, hình như gã đã hiểu ra hôm đó là hôm nào. Mặt Đường Du nóng ran, Tôn Văn Tấn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô. Cô càng lúng túng hơn, Tôn Văn Tấn nói: “Không thấy.” Dứt lời liền quay người bước đi.

Trong suốt một thời gian dài, Đường Du không hiểu tại sao Tôn Văn Tấn lại cư xử như vậy, sau này nghĩ, Tô Nhiêu giờ ra nông nỗi này, nếu cho cô ấy biết gã hôm đó có đến thì sẽ thế nào. E rằng nếu nói ra, tình cảm Tô Nhiêu dành cho gã lại biến đổi theo hướng cực đoan.

Sau khi được cứu sống, Tô Nhiêu tuyệt đối không nhắc đến Tôn Văn Tấn. Chỉ tiếc cho khuôn mặt cô, kết quả phục hồi ban đầu tương đối ổn. Nhưng vết mổ vừa khép miệng lại khiến phần dưới mắt xuất hiện vết lõm lớn, vành mắt sưng lên, khuôn mặt trở nên cứng nhắc, trông giống như con quái vật. Việc phẫu thuật thẩm mỹ khiến nhiều người tưởng rằng sẽ có được đôi mắt to, chiếc cằm thanh mảnh, sống

mũi cao, sẽ trở nên đẹp hơn trước đây, nhưng có ai biết được, thực ra những cái đó đâu có thích hợp với bản thân mình. Đường Du thờ dài nhìn Tô Nhiêu.

Y tá mang đồ ăn sáng đến, Tô Nhiêu nhìn vào khẩu phần ăn, nước mắt bỗng trào ra.

Lúc này Đường Du mới dè dặt hỏi, “Nhiêu Nhiêu, sao cậu ngốc thế?”

Nước mắt Tô Nhiêu rơi xuống mỗi lúc một mau. Cô nói, “Tiểu Du, mình không muốn sống nữa, tưởng sẽ quên được anh ấy, tưởng có bạn trai mới rồi sẽ quên được, nhưng mình không sao quên nổi. Tối qua, chợt nghĩ mình và anh ấy sau này không thể nào ở bên nhau nữa, mình rất buồn. Không dám tưởng tượng phần đời tiếp theo không còn anh ấy ở bên, nghĩ đến đó mình không muốn sống nữa.”

“Trước đây mình từng nói với cậu mình thích anh ấy vì anh ấy đẹp trai, và rất tốt với mình, nhưng, Tiểu Du à, thực ra không phải thế. Anh ấy tốt với mình, nói những điều khiến mình vui, dành cho mình sự quan tâm, yêu thương mà trước đây mình chưa bao giờ được nhận. Lúc đầu mình không hiểu vì sao anh ấy lại tốt như thế, nhưng mình biết anh ấy không yêu mình, thậm chí mình không được phép khuấy động một phần tâm hồn anh. Trước mặt mọi người anh luôn tỏ ra khinh đời, lúc vui có thể bỡn cợt với mọi cô gái, nhưng khi chỉ có một mình, anh lại không nói dù chỉ một câu. Tuy thế mình vẫn muốn ở bên anh ấy, lặng lẽ bên cạnh thôi cũng được, như thế, anh ấy sẽ không cô đơn. Mình biết anh ấy thích những cô gái xinh đẹp, đàn ông nào chẳng như vậy, nên mình đã xin bố tiền đi phẫu thuật thẩm mỹ, chỉ cần anh đồng ý cho mình ở bên. Tiểu Du, mình chưa từng yêu ai như thế, mình chỉ yêu anh ấy, anh ấy có yêu mình hay không cũng chẳng sao. Nhưng cơ hội tuột mất rồi, mình không thiết sống nữa.”

Đường Du ôm chặt lấy bạn, nhẹ nhàng an ủi, “Nhiêu Nhiêu, đừng nên như thế, cậu phải nghĩ đến mẹ mình chứ, bác chỉ có mỗi mình cậu.”

Tô Nhiêu vẫn nức nở, nước mắt giàn giụa, vừa khóc vừa gật đầu nói: “Ừ, mình biết, mình biết rồi.”

Tô Nhiêu không ăn nổi đồ ăn của bệnh viện, khó khăn lắm mới đỡ

được cô nghỉ một lát, tranh thủ lúc bạn ngủ, Đường Du quyết định về nhà lấy ít quần áo. Trên đường về, cô ghé qua siêu thị mua con gà về hầm, vội vã thu dọn đồ, rồi đến trường xin phép nghỉ học, sau đó mới mang canh gà đến bệnh viện. Đến phòng bệnh của Tô Nhiêu, cô thấy bên ngoài có hai người mặc com lê đen, trông như vệ sĩ. Đường Du đi đến cửa, mấy người đó thấy cô cầm trên tay chiếc bình giữ nhiệt và túi du lịch nên không ngăn cô, mà né sang một bên để cô vào.

Vừa mở cửa ra thì nghe thấy tiếng Tô Nhiêu đang khóc, một người đàn ông mặc com lê đen đang ôm lấy cô, vỗ về. Có lẽ tiếng mở cửa khiến Tô Nhiêu giật mình, cô vội vùng ra khỏi lòng người đó, lau lau khóe mắt, nói: “Tiểu Du, cậu đến rồi à?”

“Mình mang cho cậu ít quần áo, đồ dùng cá nhân, có cả canh...” Chưa nói hết câu, cô sững người, đôi mắt mở to kinh ngạc nhìn người đàn ông.

Tô Nhiêu thút thít, giọng vẫn rất yếu, “Tiểu Du, cảm ơn cậu, đây là bố mình. Bố, đây là bạn học ở trọ cùng con, tên là Đường Du.”

Người đàn ông cũng thoáng sững sờ khi thấy Đường Du, nhưng phản ứng lại rất nhanh. Ông ta mỉm cười, gật đầu, “Đường Du, chào cháu, Nhiêu Nhiêu làm phiền cháu rồi.” Ngữ khí vừa nhân hậu, hòa nhã, vừa đứng đắn, là lời chào hỏi thân mật chuẩn mực nhất của bậc cha chú nói với con cháu, khiến người ta không dám tin rằng đây chính là Tô Bất Dị, kẻ có ánh mắt và lời nói sàm sỡ trong căn biệt thự của Tôn Văn Tấn hôm nào.

Sau khi đặt đồ xuống, Đường Du không nói gì thêm, Tô Nhiêu chẳng phát hiện ra điều gì bất thường. Cô nói với Đường Du rằng bố cô, đến thành phố B họp, đúng lúc cô xảy ra chuyện. Đường Du biết rất ít về bố của Tô Nhiêu. Cả hai đều không thích nói về chuyện gia đình, chỉ thoáng có cảm giác rằng Tô Nhiêu luôn canh cánh trong lòng và rất oán hận chuyện bố cô bỏ rơi mẹ con cô năm đó. Đường Du không thể ngờ rằng có một ngày Tô Nhiêu lại thân mật với ông ta đến vậy. Nghe nói, bố Tô Nhiêu sau khi lấy con một cán bộ to vẫn chỉ làm chức quen, sao lại có thể là Tô Bất Dị, kẻ thét ra lửa của thành phố N?

Đường Du vốn định xin nghỉ học để ở bệnh viện suốt đêm chăm sóc Tô Nhiêu, nhưng đối diện với Tô Bất Dị trong phòng bệnh, cô không sao bình tĩnh được, ruột gan cứ rối bời, khó khăn lắm mới tìm

được cơ hội nói với Tô Nhiêu là cô phải đi làm thêm, rồi vội vã rời bệnh viện.

Cô nhớ lại lúc ở phòng bệnh, mặc dù Tô Bất Dị giả bộ hỏi han như chưa hề quen biết, nhưng Đường Du vẫn thấy chột dạ, cảm giác trong mỗi ánh mắt và ý nghĩa lời nói của lão ta đều vô cùng khả nghi.

Bố của Tô Nhiêu chính là Tô Bất Dị sao?

Đến hộp đêm, Đường Du chẳng thể nào tập trung vào công việc, liên tục mang nhầm rượu và làm đổ mấy đĩa trái cây. Lý Văn phải nhắc nhở cô, “Hôm nay cậu sao thế, nếu làm vỡ đồ nữa, mình không bao che cho cậu được đâu, hay về nghỉ trước đi, mình giúp cậu.”

Lý Văn phụ trách bộ phận, đã lâu không làm việc phục vụ. Trong lòng Đường Du vừa hoang mang, vừa rối bời nên đành nhờ Lý Văn thể ca, còn cô ngồi suy nghĩ trên chiếc ghế cạnh quầy bar.

Lát sau Lý Văn cùng một nhân viên phục vụ khác từ bên trong đi ra, người kia nói: “Lý Văn này, cậu có nhận thấy là cái người đàn ông mà chị Đào Hoa thích dạo này rất thường xuyên lui tới đây không, dạo trước, một năm anh ta chỉ đến mấy lần.”

Lý Văn nghĩ một lát rồi nói: “Có lẽ đúng thật, từ mùa đông năm ngoái, số lần anh ta đến đây nhiều hơn. Nghe chị Đào Hoa nói công ty bất động sản ở thành phố N của anh ta đã chuyển rồi, giờ muốn khai thác thị trường trong thành phố B.”

Bắt đầu từ năm ngoái, Đường Du đã mấy lần nghe nhắc Tôn Văn Tấn trong hộp đêm Loạn thế giai nhân, thường thì nếu tránh được, cô đều lần tránh. Lý Văn thì ngược lại, lâu rồi không làm công việc phục vụ, lần này vừa thể ca cô đã may mắn gặp được Tôn Văn Tấn. Nhưng Đường Du giờ không còn tâm trí nghĩ đến việc đó, sáng sớm nay vừa mới gặp anh ta, lòng dạ còn đang rối bời, cô liền chuyển sang đại sảnh.

Lâm Khai đang ở trong đại sảnh, anh ngồi đó lặng lẽ hút thuốc.

Có lẽ bị vụ tự sát của Tô Nhiêu ảnh hưởng, trông thấy Lâm Khai, tâm trạng Đường Du bỗng sầu muộn hơn. Cô từng tự nhủ, mình chia tay với Lâm Khai chẳng phải vì đã không còn trong trắng, cũng chẳng

phải vì thái độ của bố mẹ anh. Trong lòng cô hiểu rõ, với con người của Lâm Khai, với cách chăm sóc, yêu thương anh dành cho cô trước đây, tương lai họ không hẳn là không có hạnh phúc. Hơn nữa, nếu cô thành vợ anh, ông bà Lâm có thể sẽ vẫn đối tốt với cô, như trước đây.

Nhưng với người như cô, ngần ấy năm nay chỉ có một mình, hơn mười năm tự mình bươn chải, tự đối diện với bão táp cuộc đời, cô đã chuẩn bị sẵn cho mình một ý chí kiên cường. Không bạn bè cũng chẳng sao, không người thân cũng chẳng can hệ gì, không người quan tâm cũng mặc kệ, cô chưa từng cầu xin ai. Cha cô không gửi tiền vào thẻ tín dụng, cắt đứt tình phụ tử thì cô làm phục vụ trong hộp đêm kiếm tiền; Lâm Khai xảy ra chuyện, cô thà tìm Tô Bất Dĩ làm vật hy sinh chứ chưa từng nghĩ sẽ tìm cha cô, nhờ giúp đỡ, lúc nào cô cũng quyết đoán như thế. Bao nhiêu năm nay, do chỉ có một mình nên cô nhạy cảm, cẩn trọng trong việc tự bảo vệ mình.

Lâm Khai tốt với cô, cô sẵn lòng báo đáp, nhưng chuyện hiến thân cứu anh khiến lòng cô đã có vết rạn, trong tiềm thức, Lâm Khai không thể tạo cho cô cảm giác an toàn, không thể khiến cô tin cậy được nữa. Thêm vào đó, phản ứng của ông bà Lâm càng làm cô sợ, nhớ sau này giữa anh và cô xảy ra chuyện, chắc chắn họ sẽ đứng về phía anh. Người khác đối xử không tốt cũng không sao, cô có thể cảnh giác từ xa, chỉ sợ lại bị chính người gần gũi nhất làm tổn thương, lúc ấy, một mình cô sao có thể tự vệ? Bởi vậy cần phải ngăn chặn trước tất cả mầm mống có thể gây ra sự tổn thương, nên cô luôn sống một cách cẩn trọng, miễn cảm, cực đoan, bất an.

Cô từng rất tin tưởng Lâm Khai, thậm chí từng nghĩ sẽ cùng anh sống đến đầu bạc răng long, nhưng cô và anh không thể quay lại với nhau nữa rồi.

Cô đang nghĩ làm thế nào để nói chuyện với Lâm Khai, bỗng từ cửa vọng lại tiếng của tổng giám đốc, “Ôi, Hà công tử, lần trước nghe nói anh từ Mỹ về, sao chưa kịp gặp mặt đã mất tăm thế, cứ tưởng anh lại sang Mỹ rồi.”

Hà Khâm rầu rĩ, “Đừng nhắc nữa, vừa từ Mỹ về lại bị ông bô đưa sang Nhật. Mới về đến nơi, đang bực mình đây.”

Đường Du vẫn nhớ tay Hà Khâm, lần trước đang gay cấn thì được Trần Thích giải vây, sau rồi không gặp lại anh ta nữa, thì ra là đi

Nhật. Nghe thấy giọng tổng giám đốc vồn vã, trong lòng Đường Du cũng hiểu. Kinh doanh hộp đêm này rất vất vả, hằng đêm, chỉ cần có khách quen đến là tổng giám đốc phải chủ động đến tận phòng uống rượu cùng, cứ từ phòng này lại sang phòng khác, ân cần hầu hạ. Đường Du không muốn gây phiền phức, quay người toan đi. Nhưng con mắt tinh tường của Hà Khâm đã sớm nhận ra cô, món nợ lần trước vẫn sờ sờ trước mắt, gã ta vội tiến nhanh tới cản cô lại, “Ồ, cô Đường, lại gặp nhau rồi.”

Loạn thế giai nhân được coi là hộp đêm có tiếng ở thành phố B, các thiếu gia lắm tiền đến đây cũng không phải là ít. Thiếu gia thường đều được gán mác du học nước ngoài về, dù chẳng có phong độ, nhưng cũng vẫn làm bộ làm tịch, ít nhất vẫn giữ phép lịch sự tối thiểu. Những kẻ thô lỗ, ngang ngược như Hà Khâm chỉ là thiểu số.

Thấy Hà Khâm ép Đường Du uống rượu, bộ dạng như quyết không buông tha nếu chưa đạt được mục đích, tổng giám đốc cũng không dám can thiệp.

Đường Du đang chán nản, toan nhận rượu uống, bỗng Hà Khâm “ó” lên một tiếng. Cô ngẩng đầu nhìn, Hà Khâm đang đau đón ôm trán, mặt mũi nhăn nhó, máu chảy xuống nhuộm đỏ một mảng trên vai áo sơ mi trắng, dưới chân là những mảnh chai bia vỡ. Hấn tức tối nhìn người đang đứng bên Đường Du, là Lâm Khai, trên tay anh vẫn đang cầm đoạn cổ chai vỡ.

Mắt Lâm Khai đỏ ngầu, ngùn ngụt men say, hôm nay anh đã uống rất nhiều.

Tổng giám đốc đứng bên cạnh, tròn mắt kinh hãi.

Có cô phục vụ nào đó đã nhanh nhẹn đi báo ngay cho Lý Văn, Lý Văn biết quan hệ giữa Lâm Khai và Đường Du hơn bất kỳ ai, chỉ không ngờ chàng Lâm Khai sầu muộn đó lại có thể đập vỡ đầu Hà Khâm. Xem chừng không trông mong được gì ở tổng giám đốc, cô vội chạy đi tìm chị Đào Hoa.

Không biết chị Đào Hoa đang nói chuyện với ai mà đóng kín cửa phòng. Lý Văn gọi to, “Chị Đào Hoa, chị Đào Hoa, ra đây một lát.”

Diệp Đào Hoa mở cửa, thoáng không vui, “Sao, có chuyện gì mà

hốt hoảng thế?”

“Chị Đào Hoa, Đường Du xảy ra chuyện rồi, cậu Lâm Khai...” Lý Văn không biết chị Đào Hoa đang nói chuyện với ai, có thể nhận ra chị đang không hài lòng nhưng chuyện kia còn quan trọng hơn nên cô không để tâm nhiều mà vội kể sơ qua sự việc.

Nghe nhắc đến Hà Khâm, Diệp Đào Hoa chau mày, “Cậu kia là gì của Đường Du, chẳng phải họ đã chia tay sao?”

Trước đây để tránh phiền phức nên Đường Du nói giữa cô và Lâm Khai không còn quan hệ gì, tuy nhiên, việc này chỉ Lý Văn biết rõ. Chuyện của hai người có liên quan đến Tôn Văn Tấn nên Đường Du không thể tâm sự cùng Tô Nhiêu, mà cô lại không có bạn bè nào khác, may mà ở loạn thế giai nhân này có Lý Văn là tương đối thân, Lý Văn lại thích buôn chuyện, thành ra biết không ít những vướng mắc tình cảm giữa Đường Du và Lâm Khai.

Đường Du tin tưởng Lý Văn vì mặc dù thích buôn chuyện, nhưng đối với những người thân thiết, cô rất tốt bụng và biết cảm thông. Sau khi biết chuyện của Đường Du, cô không bao giờ hé lộ điều gì, ngược lại còn tiếc cho mối tình của họ.

Lý Văn kể lại chuyện của Đường Du và Lâm Khai cho chị Đào Hoa nghe, ngoài những gì liên quan đến Tôn Văn Tấn mà cô không rõ ra, những chuyện khác cô đều kể hết. Cô hiểu rõ thân thế Hà Khâm, người bình thường đâu dám đắc tội, nhưng chị Đào Hoa vốn là người nghĩa khí, không như tổng giám đốc. Chị xuất thân phong trần, nên dễ đồng cảm với những cô gái gặp nạn. Chị Đào Hoa quen biết nhiều, có thể nói được vài câu trước mặt Hà Khâm, nếu chị đồng ý giúp đỡ, chắc sẽ ổn.

Lý Văn nói: “Chị Đào Hoa, Đường Du làm việc trong hộp đêm này đã lâu, em tin chị cũng hiểu đôi chút về cô ấy. Với người khác, Đường Du luôn lạnh nhạt, không có bố mẹ, bạn bè cũng chẳng nhiều, nhưng thực ra cô ấy luôn khao khát được quan tâm. Anh chàng đó rất yêu Đường Du, sắp tốt nghiệp nghiên cứu sinh rồi mà không chăm chỉ làm nghiên cứu, chỉ vì Đường Du nên ngày nào cũng đến hộp đêm uống đến say mềm, không thiết gì tiền đồ nữa. Một người an phận như anh ta đã vì Đường Du mà giết người, giờ lại vì cô ấy mà đánh Hà Khâm. Cô ấy rất đau đớn trong lòng nhưng không nói ra được.

Chị Đào Hoa, hãy giúp Đường Du, bình thường dù luôn lạnh nhạt, bất cần nhưng với cô ấy, anh ta rất quan trọng, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, chắc hẳn cô ấy sẽ rất buồn.”

Trước mắt chị Đào Hoa hiện lên hình ảnh Lâm Khai, trước đây có nghe nói về chuyện của Đường Du nên chị cũng mấy lần để ý anh chàng này. Ban đầu trông có vẻ chính tề đứng đắn, nhưng dần dần đã trở nên phóng túng ở Loạn thế giai nhân, ngày nào cũng lếch thếch, tiêu tụy, ánh mắt nhìn Đường Du như muốn vỡ vụn ra. Chị Đào Hoa trầm ngâm, đoạn nói: “Em chờ một chút, chị đang có bạn bên trong.”

Chị Đào Hoa toan bước vào, thì một người từ phía trong đi ra, đó là Tôn Văn Tấn. Lường được Tôn Văn Tấn đã nghe hết những gì Lý Văn nói, nên chị không né tránh nữa mà nói luôn: “Văn Tấn, chuyện Chu Nhiễm em nhất định giúp anh giải quyết, giờ nhân viên xảy ra chuyện, em qua xử lý một chút, anh cứ về phòng trước đi.”

Tôn Văn Tấn gật gật đầu.

Khi Diệp Đào Hoa đến đại sảnh, Lâm Khai đang bị mấy gã thanh niên ấn người xuống, mặt gí sát xuống sàn. Hà Khâm cũng chẳng vội bằng bó vết thương, máu đầy đầu và mặt. Hắn đạp chân vào mặt Lâm Khai làm nhục cho hả giận. Lúc này, Đường Du đang cầu xin, lời lẽ ngọt ngào, uống rượu đều vô tác dụng. Hà Khâm bình thường ý thế có người ông lắm mưu nhiều kế và người bố giàu có nên luôn coi trời bằng vung, gặp phải chuyện thế này, hắn đâu dễ bỏ qua.

Diệp Đào Hoa thấy Đường Du tóc tai rũ rượi, nước mắt đầm đìa, chỉ thiếu nước quỳ xuống cầu xin. Trong lòng cũng lấy làm bất nhẫn, bình thường đã quen với Đường Du lạnh lùng, ôn hòa, đâu biết cô cũng có lúc như thế này. Vậy là chị vội qua rồi rít, nhận lỗi, giúp Hà Khâm lau máu trên mặt.

Hà Khâm hất tay Diệp Đào Hoa ra, chẳng thèm để mắt đến chị ta, nhấc chân ra, nói với mấy thanh niên vạm vỡ: “Lôi nó lên.”

Lâm Khai đã bị đàn cho một trận, lúc Hà Khâm kêu người lôi dậy, chân còn đứng không vững. Hà Khâm nói với Diệp Đào Hoa: “Đào Hoa, đây là địa bàn của chị nên tôi nể mặt, đem nó ra ngoài xử lý.”

Nếu ra khỏi Loạn thế giai nhân, không biết cậu con trời này sẽ

hành hạ Lâm Khai thế nào, Diệp Đào Hoa cuống lên, Đường Du không dám khóc nữa, vội đứng lên kéo tay Hà Khâm. Hắn nghiêng đầu nhìn cô, Diệp Đào Hoa nhét vào tay Đường Du chiếc khăn mùi soa, sau đó bấm vào eo rồi nâng tay cô lên ra hiệu lau vết máu trên mặt Hà Khâm.

Chị Đào Hoa đứng bên luôn miệng khuyên giải, Đường Du vừa lo lắng vừa sợ hãi, tay cô run lấy bậy. Hà Khâm quan sát khuôn mặt nửa cúi của cô từ trên cao, có thể thấy rõ hàng mi cô liên tục chớp chớp, lệ trong suốt còn vương, sống mũi thẳng tắp, thon nhỏ, đôi môi xinh xắn, hồng tươi, chiếc cằm nhọn nhọn, nước da trắng ngần. Trái tim Hà Khâm thoáng rung động, hắn tóm lấy tay cô, nói: “Nó không đi cũng được nhưng em phải đi cùng anh.”

Đường Du ngẩng đầu sợ hãi nhìn Hà Khâm, hắn nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt lộ rõ ý đồ, bộ dạng có vẻ hung hăng lắm.

Diệp Đào Hoa biết rằng đây chính là sự thỏa hiệp cuối cùng của đối phương, do vậy, cũng không tiện nói gì, chỉ biết đợi Đường Du trả lời. Có lúc, người bươn chải ngoài đời cũng không thể theo ý mình, chị ta cũng không thể làm gì được.

Trong tích tắc, Đường Du khóc như mưa, giọng cô lắp bắp như thể có gì đó mắc trong cổ họng. Giọng cô khe khẽ: “Được, chỉ cần anh tha cho anh ấy.” Nhưng toàn thân cô đã run lên vì sợ hãi.

Diệp Đào Hoa nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay kia của cô như muốn nói: “Yên tâm, cứ đi đi, chị nhất định sẽ chăm sóc Lâm Khai.”

Hà Khâm hất đầu ra hiệu, mấy gã thanh niên đang giữ Lâm Khai liền buông tay, không biết từ đâu xuất hiện một người bảo vệ tiến lại đỡ anh. Đường Du nhìn Lâm Khai, lau nước mắt rồi cùng Hà Khâm rời hộp đêm.

Vừa ra đến cửa, cánh tay Đường Du bị một người đàn ông kéo lại, Hà Khâm chau mày quay đầu lại thì thấy Trần Thích và Tôn Văn Tấn.

Tôn Văn Tấn kéo Đường Du vào lòng, một tay ôm lấy eo cô. Hà Khâm chau mày, kìm chế không phản ứng lại. Trần Thích khẽ cười, “Anh Hà, đừng giận, hôm nay nể mặt bọn tôi đi.”

Hà Khâm trừng mắt lên, không nói gì, Trần Thích lại cười, “Lần sau giới thiệu cho cậu một em trẻ trung, xinh đẹp, coi như hôm nay chúng tôi thất lễ, hôm khác đền tội sau nhé.”

Hà Khâm nhếch mép, nhìn Tôn Văn Tấn cười nhạt, “Cô ta chỉ là người phục vụ trong hộp đêm này thôi mà, anh cũng có hứng thế à?”

Tôn Văn Tấn vẫn không lên tiếng, Trần Thích liền tiếp lời: “Anh Hà, hãy nhìn kỹ cô ta đi.”

Hà Khâm liếc nhìn một cái, không nói gì. Trần Thích kéo hẳn sang một bên nói vài câu, không biết nói những gì. Hẳn ngoảnh đầu nhìn Đường Du, rồi lại nhìn Tôn Văn Tấn, gã vẫn đang ôm eo Đường Du. Hà Khâm cũng chỉ biết tự nhận mình đen đui, tức giận bỏ đi.

Trần Thích nói với theo phía sau: “Hà Khâm, anh đang bị thương, hay để tôi lái xe đưa đi viện?”

Hà Khâm lạnh lùng đáp, “Không cần.”

Hà Khâm ra khỏi cửa, mấy thanh niên sau lưng hẳn cũng ra theo. Trần Thích đến kiểm tra vết thương của Lâm Khai, Đường Du cũng vô cùng hoảng hốt, vội ngồi bên Lâm Khai. Trần Thích liếc nhìn nét mặt Đường Du rồi lại nhìn Tôn Văn Tấn, không nói năng gì.

Sắc mặt Diệp Đào Hoa cũng biến đổi liên tục, không ngờ Tôn Văn Tấn lại ra tay. Ánh mắt của Hà Khâm nhìn Tôn Văn Tấn trước lúc bỏ đi khiến tim chị ta thất lại. Lòng chị rối bời, nặng nề, dường như đã thấy điềm chằng lành. Chị nhìn Đường Du rồi lại nhìn Tôn Văn Tấn. Mặc dù trông họ vẫn bình thường nhưng vẫn có gì đó khiến chị không yên, chị nắm chặt chiếc khăn mùi soa trong tay.

Trần Thích vén áo Lâm Khai lên, thở dài, “Tên Hà Khâm hung hăng thật.”

Nhìn những vết tím bầm trên người Lâm Khai, nước mắt Đường Du lại trào ra. Vết thương khắp người, đau ê ẩm nhưng đầu óc anh vẫn tỉnh táo. Anh nắm tay Đường Du, muốn nói mà không sao thốt ra lời. Đôi mắt thường ngày trong veo như nước, giờ đã bị sưng tím híp tịt lại. Thấy Đường Du khóc nức nở, bao lời muốn nói đều tắc ở cổ họng, ngứa ngáy, khó chịu, cuối cùng chỉ biết thần thờ nhìn Đường

Du rơi nước mắt.

Đường Du đau lòng lắm, Lâm Khai trước đây nho nhã, lịch sự chứ đâu thô thảm thế này. Cô nắm chặt lấy tay anh. Trần Thích đang kiểm tra vết thương của Lâm Khai, trông thấy thế, cánh tay sững lại nhìn Đường Du rồi bất giác ngoảnh đầu tìm Tôn Văn Tấn, nhưng gã đã rời khỏi đó tự bao giờ.

Chương 7: Kịch giả tình thật

Cô ngang ngạnh, mạnh mẽ, tự lập, biết nín nhịn và cũng vô cùng kiên ngạo, chưa từng dựa dẫm ai hay có tham vọng gì, cũng chưa từng cầu xin hay để ai đó nhận ra ở mình vẻ u buồn.

Trần Thích giờ cũng không hiểu nổi tâm tư của Tôn Văn Tấn, anh ta biết giữa Tôn Văn Tấn và Đường Du có gì đó không bình thường.

Chuyện của Chu Nhiệm lần trước, đến tận bây giờ Tôn Văn Tấn vẫn đang phải giải quyết một đống những rắc rối, bài học vẫn sờ sờ ra đó, gã sao mắc lại sai lầm cũ được? Thế nên đến giờ gã vẫn chưa tiến thân bước nào với Đường Du. Nhưng Trần Thích lại lờ mờ cảm nhận được, Tôn Văn Tấn dường như có một cảm giác đặc biệt đối với cô gái này.

Chuyện ở thành phố N lần trước, nếu trao Đường Du cho Tô Bất Dị, kiểu gì Tô Bất Dị cũng không quên ơn họ. Lúc đầu còn sợ Tôn Văn Tấn sẽ phản đối, nhưng rồi gã cũng đồng ý để người đàn bà họ Lục đó gọi điện dọa dẫm ông bà Lâm. Những tưởng gã đã không vương vấn gì rồi, không ngờ cái giá còn đắt hơn. Nhưng sau khi trả giá đắt để cứu Đường Du, gã lại dễ dàng để cô đi. Nếu không tình cờ gặp lại nhau ở Loạn thế giai nhân, có thể từ giờ về sau Tôn Văn Tấn sẽ không bao giờ tìm cô nữa. Dẫu sao cũng gặp rồi, thấy cô bị Hà Khâm chọc ghẹo, thấy người yêu cô bên cạnh, mặt gã chẳng hề biến sắc, mỗi lần gặp cô, gã cũng chẳng buồn để mắt, song lại không thể nào kìm được ý muốn trở lại đây nữa.

Cuộc đời Tôn Văn Tấn đã trải qua nhiều thăng trầm, gã sớm trở nên khôn khéo, trên thương trường cũng chẳng phải chưa từng gặp những chuyện “hy sinh” hay “bị hy sinh”. Với phụ nữ, gã thành thạo, khéo léo, chỉ vài ba câu nói ngẫu hứng của gã cũng đủ khiến một cô gái say mê đến độ suốt buổi tối không dám ngẩng đầu lên. Tuy nhiên, Trần Thích biết, Tôn Văn Tấn đâu có nghiêm túc với mấy cô đó. Những lúc nghiêm túc gã thường rất khó hiểu. Ví dụ như với Đường Du, chẳng ai biết được rốt cuộc là gã đang nghĩ gì.

Tôn Văn Tấn đã đi khỏi đó rồi, Trần Thích cũng đứng lên.

Lúc này mọi người đều đã tản đi, Đường Du xin phép Diệp Đào Hoa cho nghỉ rồi dìu Lâm Khai ra về. Nhìn theo Đường Du, trong đầu Trần Thích vẫn đang suy đoán tâm tư của Tôn Văn Tấn. Anh ta quay vào phòng thì Diệp Đào Hoa đột nhiên kéo tay áo lại, chỉ vào mấy người phía sau Đường Du. Lúc này Trần Thích mới để ý thấy mấy thanh niên đang bám theo Đường Du và Lâm Khai, sức nhớ là mấy người này lúc nãy đi cùng Hà Khâm nhưng hóa ra không bỏ đi cùng hẳn.

Diệp Đào Hoa nói: “Trần Thích, hãy giúp cô ấy.”

Trần Thích thoáng trầm ngâm, ngoảnh đầu nhìn hướng Tôn Văn Tấn mất hút, suy nghĩ một lát rồi tiến về phía trước.

Đường Du vừa ra khỏi cửa thì bị Trần Thích kéo lại, cô ngoảnh đầu nhìn với ánh mắt khó hiểu, Trần Thích nói nhỏ: “Để tôi đưa cậu ấy đến bệnh viện.”

“Không phiền anh nữa, tự tôi đi cũng được. Anh Trần, cảm ơn anh về chuyện hôm nay.” Đường Du chân thành cảm ơn.

“Đào Hoa tìm cô có việc.” Vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu, rồi tiếp, “Nghe tôi đi.” Đường Du ngoảnh lại nhìn, trông thấy mấy tên tay chân của Hà Khâm, cô giật mình, mặt biến sắc. Trần Thích nói tiếp: “Yên tâm đi, có tôi ở đây, cô vào gặp Đào Hoa trước, tạm thời không nên rời hộp đêm.”

Đường Du nhìn Lâm Khai, ngoảnh đầu lại, nhìn Diệp Đào Hoa ở đằng xa, cuối cùng cũng buông tay ra.

Quay lại chỗ Diệp Đào Hoa, chị ta cười an ủi, “Để Trần Thích đưa cậu ấy đi bệnh viện, em cứ làm việc bình thường, đợi đến lúc hết giờ hãy về, đừng lo lắng gì.”

Sau đó Đường Du tiếp tục làm việc, mấy tên tay chân trước cửa không biết đã đi đâu, cô lấy làm bất an, may mà Lý Văn thấy cô đứng ngồi không yên nên không để cô phục vụ khách. Chẳng có việc gì làm, nhưng Diệp Đào Hoa vẫn muốn cô ở lại, cô đành ngồi thẫn thờ trên ghế sofa trong đại sảnh. Lát sau, Trần Thích về, cô định ra hỏi nhưng

anh ta đi luôn vào phòng như thể chẳng có điều gì cần nói. Thấy thế, cô cũng không dám mạo muội hỏi han. Tối nay đã làm phiền anh ta quá nhiều rồi, cô vốn không muốn mắc nợ ai, hơn nữa, Tôn Văn Tấn cũng đang trong phòng đó.

Cô vào nhà vệ sinh gọi điện cho Lâm Khai nhưng gọi mấy cuộc đều không được, đợi đến lúc hết giờ, cô thay đồ, rời hộp đêm mà lòng dạ bồn chồn như lửa đốt.

Đường Du vừa ra đến cổng đã gặp ngay Tôn Văn Tấn, hình như gã đợi ở đó đã lâu. Trông thấy gã, cô cúi đầu, muốn đi nhanh qua.

Không hiểu sao, giờ hể nhìn thấy gã là cô lại hốt hoảng. Chính con người này đã hại bạn thân nhất của cô đến nỗi phải tự sát, hiện vẫn đang nằm trong bệnh viện; hại Chu Nhiễm thành gái điếm “khách nào cũng tiếp”. Hình như người phụ nữ nào gặp gã cũng không thể tự kiềm chế, Đường Du thấy sợ. Đặc biệt khi cô nhận ra, cảm giác thù địch của cô đối với gã đang mất dần đi trong vô thức.

Nếu là trước đây, dẫu là cô và gã đã từng có một đêm ân ái đáng si nhục, bằng vào một chút thù địch ấy, cô vẫn có thể làm ngơ, ngênh ngang đi qua trước mặt gã.

Nhưng giờ cô nhận thấy bản thân không còn cảm giác muốn đối kháng với Tôn Văn Tấn nữa, vì thế tâm trạng cứ hoang mang, rối loạn như thể biết trước mặt có cạm bẫy, tự nhủ mình phải cẩn thận, đừng để bị mắc vào nhưng lúc nào cũng sợ ngộ nhỡ mất tỉnh táo, sập xuống bẫy.

Đang nghĩ ngợi vẫn vợ, chưa đi được mấy bước thì cô nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Tôn Văn Tấn vang lên phía sau, “Để anh đưa về.”

“Để anh đưa về”, một câu cầu khiến, không hề có xưng hô, như thể quan hệ của họ đã thêm thân mật. Ngoảnh đầu lại nhưng ánh mắt của Đường Du chỉ dám dừng ở chiếc áo sơ mi của gã, cô vuốt tóc gượng cười, “Không cần đâu, tôi đi một mình cũng được, cảm ơn anh.”

“Cô Đường, để Văn Tấn đưa cô về thì hơn.” Trần Thích đã đi đến nơi, ánh mắt chứa hàm ý sâu xa.

Đang ngờ ngác thì Tôn Văn Tấn đã kéo Đường Du vào lòng đưa đi. Toàn thân cô cứng đờ nhưng ánh mắt Trần Thích khiến cô không dám chống cự nên đành cúi mặt, cố bình thần bước theo Tôn Văn Tấn. Cô thậm chí không dám nhìn gã, giữa hai người như chẳng hề có chuyện gì xảy ra, chỉ có điều, vai cô đang chịu sức nặng bởi cái ôm ghì của Tôn Văn Tấn, người gần như lọt thỏm trong lòng gã. Khoảng cách gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được mùi cơ thể, nhịp thở và cả hơi ấm của gã. Hai người không nhìn nhau, cũng không nói gì. Nét mặt đều rất bình thản, chỉ có Đường Du là cảm nhận được dưới vẻ bình thản ấy là từng đợt sóng ngầm đang cuồn cuộn dâng trào.

Lên xe, Đường Du ngồi đờ người, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Tôn Văn Tấn cũng không nói gì, thường thì gã nói nhiều trước mặt các cô gái, như thế nói mãi mà không hết, khiến trống ngực các cô đập loạn xạ. Có lúc gã cũng trầm ngâm, có lúc lại như mất hồn, đờ đẫn nhìn về một phương nào đó, uống hết ly này đến ly khác, hồi lâu không nói một lời. Những điều này đều do Lý Văn kể cho cô. Đường Du hoảng loạn lắm, vì sao mỗi lần đối diện, Tôn Văn Tấn đều khiến cô cảm thấy kỳ lạ, dường như mỗi lúc cô lại càng không hiểu nổi chính bản thân mình.

Chẳng cần nghĩ ngợi nữa, cứ coi gã như người xa lạ, cô tự nhủ, sau đó thay đổi tư thế, cất tiếng: “Phiền anh đưa tôi đến bệnh viện.”

Tôn Văn Tấn đáp lời, khởi động xe, buông lỏng vô lăng, chiếc xe êm ru chạy thẳng về phía trước.

Để khởi gượng gạo, Đường Du không ngồi ở ghế trước mà ngồi hàng ghế sau. Trong xe tĩnh lặng như tờ, cô ngoảnh mặt ra ngoài, trong lòng vẫn còn chút hoang mang, bỗng vô tình thấy đôi mắt Tôn Văn Tấn qua gương chiếu hậu. Cặp lông mày của gã hơi chau lại, hàng mi dài, ánh mắt sâu thẳm thẳm, không biết đang nghĩ ngợi gì, cô ngần ra nhìn hình ảnh gã trong gương. Tôn Văn Tấn có vẻ rất nhạy cảm, gã đưa mắt nhìn, Đường Du bối rối quay mặt đi.

Lúc này, Đường Du đã hơi mất bình tĩnh, nhưng cô chỉ còn cách buộc mình phải trấn tĩnh lại.

Cuối cùng xe cũng dừng lại trước cổng bệnh viện trung tâm thành

phố, Đường Du toan mở cửa xe, Tôn Văn Tấn đã mở giúp, cô hơi cúi mặt, nói, “Cảm ơn anh!”

Đường Du chưa đi được bao xa, bỗng bị kéo giật lại, cô loạng choạng quay người. Tôn Văn Tấn ở ngay phía trước, cô bất giác ngửa người ra sau, chưa kịp phản ứng, Tôn Văn Tấn đã hôn lên môi.

Đường Du kinh ngạc, trong tích tắc máu trong cơ thể đều dồn hết lên đỉnh đầu, cô quên khuấy mất phải phản kháng, chỉ biết lùi dần. Tôn Văn Tấn tiếp tục dần tới, cô lùi một bước, gã tiến một bước, Đường Du lùi đến tận cửa xe. Tôn Văn Tấn tận dụng lợi thế ép chặt cô vào cánh cửa, cánh tay gã như gọng kìm siết chặt eo, Đường Du bị ấn vào cánh cửa chịu đựng nụ hôn của gã.

Mùi đàn ông xa lạ, nồng nặc tấp vào mặt, cảm giác nguy hiểm vừa lạ vừa quen, Đường Du cuối cùng cũng phản ứng lại, cô dùng hai tay cố hết sức đẩy Tôn Văn Tấn ra, nhưng không nổi. Gã dễ dàng bắt tréo hai tay sau lưng cô, dùng một tay giữ, tay kia nâng mặt cô lên hôn, vừa mãnh liệt vừa dữ dội.

Thái độ bất thường của Tôn Văn Tấn khiến Đường Du hoảng sợ, gã dùng sức rất mạnh, khiến cô không sao cử động được, vừa lo lắng, vừa hoang mang, mồ hôi sau lưng cô túa ra. Bất giác, Đường Du gồng mạnh tay, dồn hết sức lực đẩy gã ra. Không có đường lùi, lưng áp sát vào cửa xe, cô cảnh giác nhìn gã như một con mèo đang xù lông, ánh mắt có xen lẫn vẻ thù địch.

Tôn Văn Tấn nhìn Đường Du đang thở dốc, ánh mắt hai người nhìn nhau chằm chằm, chưa kịp phản ứng, gã lại nhào người về phía cô, cô quay người toan chạy, nhưng đã bị gã nhanh nhẹn tóm lấy eo, nghe tiếng thở của Tôn Văn Tấn bên tai, người cô cứng đờ lại. Người ngoài nhìn thấy cảnh này sẽ nghĩ quan hệ hai người có gì đó mập mờ, nhưng giọng gã cất lên bên tai cô: “Đừng cử động, phía bên trái, ở đó có một chiếc xe, cô nhìn mấy người bên trong đi... Hà Khâm không tin cô là người yêu của tôi, lúc này, khi Trần Thích đưa Lâm Khai đến bệnh viện đã không ngăn được hắn ta, Lâm Khai bị đâm thêm một nhát, không ngờ tôi đưa cô đến bệnh viện, hắn cũng cho người theo dõi.”

Cô kinh hãi, nhìn theo hướng Tôn Văn Tấn chỉ, cô nhận ra mấy tên tay chân của Hà Khâm, lại nghe chuyện Lâm Khai bị đâm, cảm

giác máu trong cơ thể cô hồ như đông đặc lại. Đường Du khẽ run lên, nhưng rốt cuộc cũng không chống cự nữa.

Gã khẽ quay người cô lại, lần này cô rất hợp tác, không giãy giụa, chỉ khi bị gã lại nâng cầm lên mới thấy gượng gạo. Cô khẽ cúi đầu, mùi cơ thể và hơi ấm của gã lại bao phủ, Đường Du không biết nên nhắm mắt lại hay mở mắt nhìn vào một điểm nào đó, mắt chớp liên tục, mặt dần nóng lên mà không dám nhúc nhích.

Khi môi đã chạm môi, lúc đầu Tôn Văn Tấn chỉ hôn nhẹ, Đường Du rốt cuộc cũng nhắm mắt lại, có phần bị động. Rồi gã đưa lưỡi vào miệng cô một cách khéo léo, khi lưỡi khẽ lướt qua lưỡi cô, Đường Du run lên, người mềm nhũn, cơ thể cứ trượt xuống, không sao kiểm soát nổi. Một tay gã vẫn giữ eo, tay kia kéo tay cô vòng qua cổ. Nụ hôn bắt đầu mãnh liệt, cầm cô bị kẹp chặt, dù lần này không hề có sự phản kháng, nhưng gã vẫn dùng sức mạnh một cách bất thường. Gã hôn không biết chán như thể hận không nuốt chửng được cô. Cánh tay mạnh như gọng kìm siết chặt eo khiến cô lọt thỏm trong lòng, Đường Du bắt đầu ngộp thở. Không biết bao lâu sau, Tôn Văn Tấn mới buông ra.

Khi ấy Đường Du phát hiện mình đã nhón mũi chân lên đón nhận nụ hôn tự khi nào, lúc buông ra còn loạng choạng không vững, gã lại ôm lấy cô, khuôn mặt Đường Du áp sát ngực gã. Lúc này, cổ cô cũng đỏ bừng lên, cô liền vội đẩy gã ra, đứng thẳng người lại.

Cô ngoảnh đầu quan sát chiếc xe của Hà Khâm, nó đã rời khỏi đó từ bao giờ. Chiếc xe cách họ không xa, chẳng hiểu sao cô không hề nghe thấy tiếng động cơ, nhớ lại chuyện vừa nãy, mặt Đường Du chợt đỏ bừng.

Tôn Văn Tấn bật cười, nhìn bộ dạng của Đường Du, nói: “Mồ hôi túa ra rồi kìa.”

Đường Du không biết trả lời sao, yên lặng đứng đó, trong đời cô chưa từng gặp phải chuyện gì như thế này, mặt lại càng đỏ bừng lên.

Dáng vẻ của Đường Du khiến không khí càng trở nên gượng gạo, như ý thức được điều đó, Tôn Văn Tấn ho một tiếng, trong phút chốc trở lại vẻ trầm tĩnh. Đúng lúc đó, Đường Du nghe thấy tiếng gọi vang lên cách đó không xa: “Tiểu Du, Văn Tấn.”

Đường Du như bị sét đánh, vội ngẩng đầu nhìn lên, Tôn Văn Tấn cũng đưa mắt nhìn, khuôn mặt hai người đều biến sắc, Tô Nhiêu đang đứng trước cổng bệnh viện. Cô đã thay bộ áo bệnh nhân bằng quần áo của mình, cổ tay vẫn băng bó. Ánh mắt cô bình thản, u ám, khuôn mặt không chút biểu cảm.

Đường Du ngẩn người một lúc sau đó vội chạy về phía Tô Nhiêu. Thấy Đường Du đi về phía mình, Tô Nhiêu liền quay người chạy vào trong bệnh viện, đến cầu thang lớn trong tòa nhà chính Đường Du mới đuổi kịp. Cô kéo cánh tay Tô Nhiêu lại, giọng khẩn khoản nói: “Nhiêu Nhiêu...”

Tô Nhiêu quay đầu, ánh mắt ngờ ngác, bi ai như con thú nhỏ bị thương. Cổ họng Đường Du như tắc nghẹn, muốn nói mà không sao thốt lên lời.

Tô Nhiêu vội giấu ánh mắt ấy, bối rối hất tay Đường Du ra, tiếp tục lên lầu.

Đường Du chạy theo, nắm chặt tay bạn, run run giọng gọi, “Nhiêu Nhiêu...”

Tô Nhiêu ngoảnh đầu, nước mắt lưng tròng, đong đầy khóe mắt nhưng cố kìm nén. Sau khi làm phẫu thuật, đôi mắt cô khiến người ta nhìn vào thấy sợ, trái tim Đường Du như bị bóp nghẹt. Tô Nhiêu nói trong tiếng nấc: “Tiểu Du, cậu không biết rằng anh ấy gần như đã muốn kết hôn với mình sao? Có phải chính là cậu, vì cậu mà anh ấy không cần mình nữa?”

Nước mắt Đường Du bỗng trào ra. Bấy nhiêu năm nay cô chỉ có duy nhất một người bạn, giờ chính cô lại làm tổn thương người đó, Đường Du không biết nói sao, cổ họng cô tắc nghẹn, nước mắt như suối.

Tô Nhiêu nhìn thẳng vào mắt Đường Du, “Lâm Khai nói đúng không? Người đàn ông đó chính là Tôn Văn Tấn sao? Cậu đã lên giường với anh ấy?”

Đường Du khẽ run lên, cô đâu ngờ Lâm Khai biết chuyện đó. Mắt Tô Nhiêu không còn ngẩn lệ nữa, cô nhìn về phía Tôn Văn Tấn, mắt nheo nheo, sự hằn học đó khiến Đường Du ớn lạnh. Cô vẫn giữ chặt

tay, không chịu buông, bỗng Tô Nhiêu giơ tay kia giáng cho Đường Du một cái tát.

Cô lão đảo, tay vẫn không buông Tô Nhiêu ra. Đường Du chưa kịp phản ứng gì, thì cái tát thứ hai đã giáng xuống. Mặc dù cổ tay của Tô Nhiêu vẫn đang quấn băng, nhưng cái tát mạnh đến nỗi Đường Du nổ đom đóm mắt, hai tai ù ù. Tô Nhiêu còn muốn tát nữa, nhưng Đường Du đã thấy máu thấm qua lớp băng trắng nên đành buông tay ra.

Thoát khỏi Đường Du, Tô Nhiêu quay người chạy lên lầu. Đường Du thân người ra, lại gọi “Nhiêu Nhiêu, Nhiêu Nhiêu...” Rồi cố gắng cuống cuồng đuổi theo. Chưa chạm đến người thì Tô Nhiêu như đã sớm biết trước, hất mạnh tay, Đường Du loạng choạng lùi lại, rồi bước hụt, tụt cả chân. Cô đau đến nỗi mặt mày nhăn nhó, nhưng vẫn gắng gượng, ánh mắt đau đáu nhìn Tô Nhiêu, “Nhiêu Nhiêu, nghe mình giải thích...”

Tô Nhiêu nghiêng rặng, mắt nhìn chăm chăm một lúc, rồi bất chợt giơ tay đẩy mạnh Đường Du, do bất ngờ, Đường Du bị mất thăng bằng, ngã lăn xuống cầu thang. Lúc đầu Tôn Văn Tấn không lên theo, sợ Tô Nhiêu bị kích động, không nghĩ sự việc sẽ diễn ra như thế, khi gã lên đến nơi thì đã chậm mất một bước. Đường Du bị đẩy ngã, trán trầy xước, chảy máu, tóc rối bù nhưng cô vẫn vùng vằng muốn bò dậy lên. Tôn Văn Tấn đến đỡ liền bị cô hất ra.

Tôn Văn Tấn thấy tay Đường Du cũng bị trượt một mảng da lớn, máu thấm sang cả tay gã. Nhưng cô vẫn cố nhìn theo Tô Nhiêu, dù chẳng hề khóc mà nước mắt cứ tuôn trào. Bị ngã từ trên cao xuống, chân hình như bị gãy, cô thử đứng dậy nhưng hễ chạm chân xuống đất là lại oạt xuống, không thể nào đứng lên được. Cô nhìn theo Tô Nhiêu, mặt nhăn lại nhưng vẫn gọi, “Nhiêu Nhiêu, Nhiêu Nhiêu...”

Tô Nhiêu là người bạn duy nhất của cô, là người chăm sóc lúc cô ốm tưởng chết, từng đưa cô đi bệnh viện, giúp giặt đồ, nấu canh bổ dưỡng cho cô ăn, sao Đường Du có thể dễ dàng để tuột như thế, dù việc đã đến mức này, cô vẫn muốn cố gắng níu giữ. Cuộc đời Đường Du vốn thiếu thốn, không bao giờ dám ước muốn xa vời, những gì cô có đâu nhiều nên có ai thấu hiểu sự mất mát đáng sợ với cô đến nhường nào.

Từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống, Tô Nhiêu nghiêng chặt rặng, nói

từng chữ, giọng chưa bao giờ thắm thiết đến thế, “Đường Du, Văn Tấn, đừng bao giờ để tôi nhìn thấy các người nữa.”

Đường Du càng thêm cuống, nhưng không thể bò dậy được. Tô Nhiêu đã quay người đi khỏi đó, Đường Du bật khóc, “Nhiêu Nhiêu, đừng đi...”

Tôn Văn Tấn chưa từng thấy Đường Du thế này bao giờ. Cô gái này thật phức tạp. Lần đầu gặp, thấy cô vô cùng mạnh mẽ. Bị cha ruồng bỏ, cắt đứt quan hệ, cô cũng chẳng mảy may rung động. Khi bạn trai gặp chuyện, cô lại chạy vạy khắp nơi cầu cứu, thậm chí còn không tiếc hiến thân cho Tô Bất Dị. Thái độ của ông bà Lâm khiến cô tủi thân, không dám kể với Lâm Khai, chỉ ngày ngày nhìn anh ta bỏ tiền ra mua say trong hộp đêm. Có kẻ mời uống rượu, dù có là ai, cho bao nhiêu tiền, cô cũng chẳng động lòng. Trước sự hăm dọa, nạt ép của Hà Khâm, cô cũng chẳng sợ. Còn giờ đây, khi bị người bạn thân nhất giáng liên tục hai cái tát, bị đẩy ngã từ trên bậc cao xuống gãy cả chân, không đứng dậy nổi, cô vẫn đang cố hết sức mình cầu xin tha thứ.

Cô ngang ngạnh, mạnh mẽ, tự lập, biết nín nhịn và cũng vô cùng kiêu ngạo, chưa từng dựa dẫm ai hay có tham vọng gì, cũng chưa từng cầu xin hay để ai đó nhận ra ở mình vẻ u buồn. Nhưng giờ đây, nhìn cô, trái tim Tôn Văn Tấn đau quặn. Gã cúi người, dịu dàng, cẩn trọng ôm cô vào lòng.

Tôn Văn Tấn đưa cô đến khoa xương, bác sĩ hỏi han tình hình, quan sát bên ngoài, dùng tay nắn nắn. Đường Du nghiêng chặt rằng, bác sĩ nói: “Có thể bị gãy xương.” Dứt lời liền nói với y tá đưa cô đi chụp phim, Tôn Văn Tấn lại bế Đường Du đi đến phòng chụp, cô được đặt trên một chiếc bàn cao. Trong khi bác sĩ thao tác máy, y tá nói: “Cô gái này gan lì thật, người khác khi được đưa đến đây, dù chỉ hơi trẹo chân, bác sĩ chưa chạm vào đã hét loạn xạ nhưng cô gãy cả xương rồi mà không khóc cũng chẳng nói năng gì.”

Tôn Văn Tấn nghĩ, Đường Du sao lại không thấy đau chứ? Bác sĩ lắc qua lắc lại chân, cô đau đến nỗi môi trắng nhợt, một bên mặt sưng phồng nhưng vẫn không nói gì, mắt ngấn lệ, vẻ mặt vô cùng nặng nề.

Chụp X-quang xong lại đến chụp CT, kết luận cuối cùng, ngoài mắt, tay bị trầy xước và gãy xương chân ra, các phần khác đều không

vấn đề gì. Nghe xong chẩn đoán của bác sĩ, Tôn Văn Tấn thở phào nhẹ nhõm.

Bác sĩ bó bột cho Đường Du. Nửa đêm, Trần Thích đến. Tôn Văn Tấn ngồi bên ngoài phòng bệnh, miệng ngậm điều thuốc theo thói quen, không biết là đang nghĩ gì, đờ đẫn như người mất hồn.

Trần Thích sợ nhất bộ dạng này của Tôn Văn Tấn, anh ta bước đến hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chân cô ấy bị gãy xương, bó bột rồi.” Tôn Văn Tấn nói như người ngủ mơ.

“Ô Nhiêu làm à? Cô ta cũng ác thật đấy...” Trần Thích đẩy cửa phòng bệnh của Đường Du, nhìn vào bên trong, có lẽ cô đã ngủ. Trần Thích đóng cửa lại, châm một điều thuốc, ngồi cạnh Tôn Văn Tấn.

“Lúc này, khi đưa Lâm Khai đến bệnh viện, tôi đã nói qua chuyện của cậu và Đường Du, mong cậu ta sau này bớt đại dột đi. Đến hành lang bệnh viện thì gặp Ô Nhiêu, thấy họ quen biết nhau nên tôi đã phó mặc cho cô ta. Chắc cậu ta đã kể lại cho Ô Nhiêu. Xin lỗi cậu, lúc ấy tôi cũng không nghĩ được nhiều như thế.”

Ngày hôm sau, bác sĩ nói Đường Du có thể xuất viện, về nhà phải chú ý, tốt nhất là dùng xe lăn hoặc gậy chống.

Tôn Văn Tấn vào phòng bệnh, thấy cô đang đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt bơ phờ, mắt sưng húp.

Gã nói: “Bác sĩ nói hôm nay có thể xuất viện, cô đang phải bó bột, đi lại không tiện, có cần về nhà tôi ở không?”

Môi Đường Du bạc phếch, khuôn mặt trông tiêu tụy, cô miễn cưỡng nặn ra nụ cười, “Tôi không sao, tự tôi lo được.” Giờ cô không muốn nhìn thấy gã thêm một phút nào nữa.

Tôn Văn Tấn ngần ngừ.

Lát sau có người đẩy xe lăn vào phòng, Tôn Văn Tấn nói: “Đây là xe thuê, bác sĩ nói, trong thời gian này, xương vẫn chưa liền nên không được tùy tiện vận động. Cô sống một mình, không tiện, nên tôi

đã mời một người giúp việc. Cô yên tâm, căn phòng đó chỉ có cô và người giúp việc, tôi sẽ về thành phố N.” Ngừng một lát, gã nói thêm, “Bố mẹ Lâm Khai cũng đến đây rồi.”

Tay Đường Du bấu chặt vào chần, cúi đầu không nói gì. Giờ chân đã gãy, không đi lại được, lại chỉ có một mình, Tôn Văn Tấn đã thay cô sắp xếp chu đáo, nhưng cô vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Tôn Văn Tấn đợi một lúc mới đến ôm cô, vừa đến gần, Đường Du liền kéo chần, thu người về phía sau, rồi bất chợt ngẩng đầu lên nhìn. Đôi mắt to sưng húp, ngân ngấn lệ, sáng lấp lánh như thủy tinh khiến người ta thấy mà chua xót. Cô không muốn gã đến gần, nhưng lại chỉ biết bất lực nhìn, ánh mắt như đang thỉnh cầu gã hãy tránh xa, mãi mãi về sau đừng gặp cô nữa.

Tôn Văn Tấn nhớ lại buổi tối hôm qua khi cô ngã xuống cầu thang, cố leo lên mà không sao nhấc chân nổi, rồi lại nhớ cái đêm cô uống say, kéo tay áo gã, luôn miệng hỏi: “Nếu là tôi con nhà lành, có bố mẹ, anh chị, họ hàng thương yêu, các anh có dám nói với tôi như thế không? Anh dám nói hấn chỉ thích gái trinh thôi sao?” Nhớ cả lúc gã thì thầm bên tai sẽ giúp cô cứu Lâm Khai, tay cô liền buông thõng như người chẳng còn thiết gì nữa. Tất cả những điều đó khiến trái tim gã nhói lên.

Gã cúi người, nhìn cô, “Giờ cô không thể tự lo liệu cho bản thân, không thể sống một mình được.” Gã giơ cánh tay ra, khi tay gã đã chạm đến, Đường Du lại muốn thu người về phía sau. Tôn Văn Tấn ấn tay lên bàn tay đang kéo chần khiến cô không lùi được nữa, đôi mắt mở to nhìn thẳng vào cô, giọng nói nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ, “Nghe lời anh!”

Suốt đêm không ngủ, trong mắt Tôn Văn Tấn vẫn lóe lên những tia đỏ, gã dịu dàng nhìn cô, trong ánh mắt sâu thẳm ẩn chứa sự cảm thông, thấu hiểu lẫn day dứt. Nước mắt Đường Du lại muốn trào ra, cô đành ngoảnh đầu nhìn nơi khác mong sao nó đừng rơi xuống. Cuối cùng Tôn Văn Tấn cũng bế cô lên, nhưng gã không đặt cô vào xe lăn mà bế thẳng xuống lầu, gã cẩn thận từng li từng tí như thể đang nâng niu một viên ngọc dễ vỡ.

Phía sau họ, y tá mang xe lăn xuống.

Đường Du ở trong căn hộ của Tôn Văn Tấn tại một khu cao cấp của thành phố B, rộng khoảng một trăm chín mươi mét vuông, nội thất bố trí đơn giản kiểu cổ điển. Gã mời cho cô một người giúp việc, rồi sau đó không thấy lui tới nữa.

Ngày nào cô cũng ở với người giúp việc, ở trường thì đã xin phép nghỉ, cô cũng không đến hộp đêm Loạn thế giai nhân nữa. Lý Văn có gọi điện thoại hỏi, nhưng cô không nói thật mà chỉ bảo bận việc học, không có thời gian làm thêm nữa.

Lý Văn ập úng, nói linh tinh vài câu rồi dập máy.

Tôn Văn Tấn vẫn chưa quay lại, Đường Du nằm trên giường học bài, người giúp việc là y tá của bệnh viện, rất chuyên nghiệp và cẩn thận, vì thế chân cô hồi phục rất nhanh.

Hôm đến bệnh viện tháo bột, Đường Du không phải ngồi xe lăn nữa, chỉ cần chống gậy là có thể tự đi lại được. Xuống thang máy, vừa ra khỏi cổng, cô bỗng nhìn thấy một chiếc xe đua màu đỏ đỗ trước cổng, một cô gái trang điểm đậm, đeo kính đen, miệng hút thuốc, nhìn cô chằm chằm.

Ban đầu Đường Du không để ý, người giúp việc đỡ cô chống gậy đi ra lề đường đón xe. Vừa đón được xe, bỗng nghe thấy giọng Trần Thích, “Cô Đường, xin chờ một chút.”

Trần Thích tiến lại nói với tài xế không cần taxi nữa, rồi quay sang bảo Đường Du: “Hôm nay trước lúc đi tôi bận chút việc nên đến muộn, xin lỗi cô, để tôi đưa cô đến bệnh viện.”

Đường Du ngoái đầu nhìn, xe của Trần Thích đỗ cách cổng tòa nhà không xa, nhưng không trông thấy chiếc xe đua đỏ nữa. Lúc này Đường Du mới nhớ cô gái lúc này trông quen quen, chẳng phải đó là Chu Nhiễm ở Loạn thế giai nhân sao?

Sau khi tháo bột, Đường Du chuyển khỏi căn hộ của Tôn Văn Tấn, quay về trường. Trong thời gian bị gãy chân phải ở chỗ Tôn Văn Tấn, bà chủ nhà có gọi điện đến nói Tô Nhiêu đã trả phòng, trước đây người giúp việc đã giúp cô thu dọn đồ mang đến căn hộ của Tôn Văn Tấn.

Về đến trường thì đã là trung tuần tháng Năm, kỳ thi tiếng Pháp cấp bốn toàn quốc sắp đến, lúc này cô mới phát hiện Tô Nhiêu không những trả phòng mà còn làm xong thủ tục, đi Pháp du học. Mọi người đều bàn tán xôn xao, thì ra Tô Nhiêu có một ông bố giàu có, muốn xuất ngoại là được xuất ngoại, giọng các bạn đều tỏ vẻ ngưỡng mộ.

Phòng trọ trước đây mà Đường Du ở, Tô Nhiêu đã trả lại, bây giờ học kỳ chưa kết thúc nên cô cũng ngại xin trường cho ở ký túc xá, đành phải thuê phòng gần trường. Phòng ở tầng một, diện tích nhỏ, tắm giặt, vệ sinh chung, vừa tối vừa ẩm ướt, may mà giờ đang mùa hè và quan trọng nhất là giá thuê rẻ. Hôm Trần Thích đưa đi bệnh viện tháo bột, nhân tiện đưa lương ở hộp đêm cho cô, đồng thời nhắc nhở cô sau này đừng đến đó nữa. Mất một nguồn thu nhập, lại phải nằm viện một tháng nên Đường Du càng phải tiêu pha dè sẻn hơn.

Nghỉ học mất hơn tháng trời, cô bắt đầu làm bài tập cả ngày, gần như không ra khỏi nhà, hệt như hồi sinh viên năm thứ nhất. Có lúc mệt quá, cô quay đầu nhìn ánh hoàng hôn chiếu vào cửa sổ rồi thần thờ theo chiếc bóng đổ dài của mình.

Những ngày này, không có Lâm Khai, không có Tô Nhiêu, không có Tôn Văn Tấn, cũng chẳng còn Loạn thế giai nhân. Chỉ mình cô, lặng lẽ làm một vài việc, ăn cơm, uống nước, đi học, ôn bài, mất ngủ, chẳng mấy khi nhớ đến một người, nhưng giờ đây, trước cái bóng cô liêu của chính mình, cô bỗng thấy nhớ.

Trước đây, có lần Tô Nhiêu kể: “Hồi nhỏ, mình bị mẹ mắng vì muốn mua một chiếc váy mới. Lúc ấy, mình rất tủ thân, nghĩ sao mình lại khổ sở hơn người khác, người ta có quần áo mới, đi học, tan học đều có xe đưa đón, còn có nhiều tiền tiêu vặt, mình thì chẳng có. Nghĩ vậy, mình bắt đầu oán hận mẹ, cả tháng trời hai mẹ con chiến tranh lạnh với nhau. Sau một tháng, mình gần như quên khuấy chuyện giận dỗi đó, chỉ là đã quen không nói chuyện với mẹ nữa, cũng chẳng có gì để nói cả. Một hôm, mình vô tình nói với mẹ một câu, mẹ bỗng òa khóc rồi nói muốn gì mẹ sẽ mua, chứ đừng thờ ơ như thế. Kể từ đó mình hạ quyết tâm, sẽ không bao giờ nặng lời với mẹ nữa. Mình biết mẹ luôn canh cánh chuyện bố phản bội nên sợ mất đi đứa con gái duy nhất, bởi vậy hơn mười năm nay mình không dám nhắc đến bố trước mặt mẹ. Mình cũng thề rằng cả đời này không nhận ông ấy nữa, vì mình không thể làm tổn thương mẹ được, bà ấy chỉ còn có mình mình thôi.”

Nhưng cuối cùng Tô Nhiêu cũng dùng tiền của Tô Bất Dị đi phẫu thuật thẩm mỹ, rồi nghe theo sự sắp xếp của ông ta đi Pháp du học. Chẳng lẽ cô không cần cả người mẹ duy nhất đó nữa sao?

Tô Nhiêu trước đây thân thiện, hòa nhã, nhân hậu, nhưng hai cái tát của cô tối hôm ấy rất đau, cổ tay đang bị băng bó mà vẫn mạnh như thế. Tô Nhiêu hận cô, thậm chí còn không cho Đường Du cơ hội giải thích đã một mình bay đến phương trời xa lạ.

Nghĩ đến đây, trái tim Đường Du đột nhiên đau nhói, như thể bị hàng trăm thứ gì đó giày xéo lên, cô đau đớn cúi gập người, thấy nước mắt mình lăn chã rơi trên nền nhà.

Từ nay, cô chỉ còn một mình.

Chương 8: Phiêu bạt vì tình

Cô nhìn bàn tay già, cố nén tiếng nức, "Anh Tôn, hôm đó anh nói, chuyện của chúng ta sẽ không có người thứ ba biết. Giờ anh đã quên lời hứa đó rồi sao?"

Cuộc thi Pháp ngữ cấp bốn diễn ra vào ngày hai mươi bảy tháng Năm, ngày hai mươi sáu Đường Du nhận được điện thoại của bệnh viện, nghe bác sĩ nói xong, mặt cô dần biến sắc.

Sau khi rời thành phố B, Tôn Văn Tấn ở lì tại thành phố N.

Trần Thích lấy làm ngạc nhiên, công ty bất động sản của Tôn Văn Tấn ở thành phố N, lần trước vì chuyện của Đường Du nên đã sang tên toàn bộ cho Tô Bất Di. Tôn Văn Tấn cũng dự định sẽ tiến quân vào thị trường bất động sản thành phố B, từng nhờ vợ Trần Thích là Thẩm Tử Tịnh giúp để ý chuyện đất đai, sao giờ về thành phố N rồi lại không muốn quay lại thành phố B nữa?

Hồi đầu tháng Sáu, Trần Thích từng giới thiệu cho Tôn Văn Tấn một mối làm ăn tốt, hợp tác với người châu Phi, có cả chính phủ tham gia. Trần Thích xác định đây là mối làm rất có lợi, gọi điện thoại báo cho Tôn Văn Tấn, nào ngờ, gã chẳng hề hào hứng.

“Văn Tấn, cậu không vấn đề gì đấy chứ, không thiết cả kiếm tiền nữa?” Tôn Văn Tấn từng bị lỗ lớn, sau này luôn canh cánh chuyện tiền nong. Về sau, dù đã rất giàu có nhưng gã vẫn ra sức kiếm tiền, Thẩm Tử Tịnh từng giễu, “Anh kiếm nhiều tiền thế để làm gì?” Tôn Văn Tấn đáp, giờ gã chỉ còn mỗi tiền, nếu không giữ được chút tiền ít ỏi này thì đời gã coi như chẳng có gì. Giờ đây, ngay cả tiền gã cũng chẳng buồn kiếm nữa, điều này khiến Trần Thích cảm thấy kỳ quái.

Tôn Văn Tấn cười, trở lại giọng điệu bất cần, “Trần Thích, kiếm nhiều tiền để làm gì? Cậu còn nhớ Trương Phó, học cùng bọn mình hồi tiểu học không? Lên cấp hai cậu ta sang Mỹ, sau đó mở công ty phần mềm, giờ đang sống ở thung lũng Silicon, giàu nứt đổ đổ vách. Thế nhưng hôm qua tôi nghe được tin, cậu ta bị nhồi máu cơ tim, đột

tử ngay tại văn phòng. Thế nên, nhiều tiền cũng để làm gì đâu, chả biết sống chết lúc nào. Cuộc đời này, nếu thứ mình muốn mà chẳng thể nào có được thì có nhiều tiền nữa cũng chỉ uổng công, tôi nghĩ thoáng rồi. Trần Thích, vẫn chưa muợn đâu, cậu cũng nghĩ thoáng thoáng đi, an phận cùng Thẩm Tử Tịnh hưởng thụ cuộc sống.”

Tôn Văn Tấn không muốn làm, Trần Thích đành làm một mình, anh ta không quên dặn dò Tôn Văn Tấn vào phút chót: “Em gái của Tử Tịnh sắp về nước, bay thẳng từ Mỹ về thành phố N, lúc đó phiền cậu tiếp đón nhé.”

Hễ nhắc đến cô nàng đó Tôn Văn Tấn lại thấy đau đầu, gã nhăn nhó, “Việc này tôi không giúp được đâu, bảo với em vợ cậu là mua vé máy bay đi thành phố B ý!”

Thẩm Tử Quất là em gái của Thẩm Tử Tịnh, Tôn Văn Tấn không dám dây dưa, cũng không dám lãnh đạm. Ban đầu, cô nàng đó đối xử với gã cũng tốt, tương đối ý nhị, nhưng có thể do sống ở Mỹ từ bé nên tính tình rất thẳng thắn, sau cùng đã hỏi thẳng rằng cô có điểm gì không hợp với gã. Mỗi lần cô nàng gọi điện thoại đến, Tôn Văn Tấn đều thấy sợ, hoặc không nghe hoặc vội vàng nói vài câu rồi lấy có máy di động sắp hết pin. Các bạn gái bên cạnh nói đùa không ngờ gã cũng có lúc bị cô gái nào đó theo đuổi đến nỗi không biết trốn vào đâu.

“Tôi cũng chẳng có cách nào, Tử Quất rất ngang ngạnh, ngay cả phụ huynh cũng phải bó tay. Cậu tưởng Tử Tịnh không mắng nó đấy, nó bảo không tin là không tóm được cậu, còn bảo Thẩm Tử Tịnh giúp lo đề cưới, cậu tự giải quyết đi, thế nhé, tôi dập máy đây, bye bye.”

Trần Thích dập máy nhanh đến nỗi Tôn Văn Tấn không kịp tiếp lời, gã nhìn chiếc di động, miệng rửa thầm một câu.

Hôm Thẩm Tử Quất về, Tôn Văn Tấn vẫn đi đón. Do sống ở Mỹ từ bé nên cô nàng rất hứng thú với những danh lam thắng cảnh của thành phố N, cô kéo Tôn Văn Tấn đi khắp nơi khiến gã mệt nhoài, cuối cùng gã đưa tiền cho cô, “Em đi cùng Tiểu Lỗi nhé.”

Tiểu Lỗi chính là Ôn Lỗi, bạn gái mới của Tôn Văn Tấn, chỉ đến thành phố N ở cùng Tôn Văn Tấn vào dịp cuối tuần, do một người bạn cũ giới thiệu, Tôn Văn Tấn cũng không từ chối. Thẩm Tử Quất có nghe nói rằng, trước khi cô Ôn Lỗi này trở thành bạn gái của Tôn Văn

Tấn, gã đã nói rõ, nếu cô đồng ý làm bạn gái, muốn gì thì nói với tôi, nhưng tình cảm thì tôi không có đâu, tôi cũng không tin vào thứ đó. Ôn Lỗi là người vùng Giang Triết⁽¹⁾, giọng nói nhẹ nhàng, ngọt ngào, tính cách dịu dàng. Khi ở bên nhau, Tôn Văn Tấn chưa khi nào thấy vẻ bất mãn trên khuôn mặt Ôn Lỗi, cái gì cô cũng nhất nhất nghe theo. Trần Thích nói, Tôn Văn Tấn giờ rất ghét các cô gái ngang ngược, buông thả, Thẩm Tử Quất vì thế cũng không dám quần quá chặt.

Thẩm Tử Quất trêu chọc, “Này, sao giờ anh lại thành ra thế này, giống hệt người trung niên, chỉ thích ngủ, tắm hơi, chơi mát chược.”

Tôn Văn Tấn đáp: “Anh năm nay ba mươi tuổi, đã là người trung niên rồi, ăn uống tạm bợ, rồi đợi chết thôi.”

Nghe đến từ “chết”, mặt Thẩm Tử Quất chợt biến sắc, cô nghĩ một lát rồi nở một nụ cười ngọt ngào. Biết Tôn Văn Tấn ghét nhất là những cô gái buông thả, ngang ngạnh, nên cô đành kiềm chế, “Anh Văn Tấn, đi cùng người ta đi, chẳng mấy khi em đến đây mà. Hơn nữa, hai đứa con gái bọn em đi không tiện, chẳng lẽ anh không sợ em gặp nguy hiểm sao? Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, chị gái và anh rể em...”

“Thôi được, anh đi cùng, được chưa? Sợ em thật đấy!” Tôn Văn Tấn đầu hàng. Bấy nhiêu năm nay, Tôn Văn Tấn luôn biết ơn Trần Thích nên rất dễ tâm tởi chuyện của anh ta. Thẩm Tử Quất là người nhà của Trần Thích, gã đành tự kích lệ tinh thần mà mặt mày nhăn nhó chuẩn bị hành lý để cùng Thẩm Tử Quất đi thành phố Y. Thành phố Y cách thành phố N không xa, là một địa danh phần hoa nổi tiếng thời cổ đại, có rất nhiều danh lam thắng cảnh. Thẩm Tử Quất muốn đến một khu vườn nổi tiếng của thành phố Y chơi, Tôn Văn Tấn nói cô bị ảnh hưởng do xem *Hồng lâu mộng*, nhưng cuối cùng gã vẫn đi cùng cô.

Khi Tôn Văn Tấn đang sắp xếp đồ trong phòng sách, Thẩm Tử Quất đặc ý sán lại. Dù bên cạnh gã có bạn gái, nhưng tính cách của Ôn Lỗi dịu dàng, điềm đạm, Tôn Văn Tấn không cho phép người khác vào phòng sách của mình, nên xưa nay Ôn Lỗi chưa từng bước vào đó. Ngay cả Thẩm Tử Quất ngang ngạnh đeo bám Tôn Văn Tấn cô ta cũng chỉ đứng từ xa nở nụ cười hiền lành.

Tôn Văn Tấn không ngờ Thẩm Tử Quất xông vào, gã đang cầm

chiếc lắc quý phi màu ngọc bích lên. Thẩm Tử Quát bỗng giật lấy đeo vào tay mình, đưa ra ánh sáng bên ngoài cửa sổ ngắm nghía, “Ôi, đẹp quá, vừa khít tay, sao anh lại có đồ trang sức của phụ nữ, tặng em nhé.”

Không ngờ Tôn Văn Tấn gắt giọng, “Mau trả lại anh, cẩn thận đấy.”

Thẩm Tử Quát tròn mắt nhìn Tôn Văn Tấn, mặt gã tím lại. Từ khi quen biết Tôn Văn Tấn, cô luôn luôn gây sự, dù gã không kiên nhẫn thêm được nữa thì cũng vì chị gái và anh rể mà nể nang cô một chút. Huống hồ, Tôn Văn Tấn lại là người luôn quan tâm đến phụ nữ, đã bao giờ gã nặng lời đến thế với cô đâu! Thẩm Tử Quát bĩu môi, thờ phì phì tháo chiếc lắc ra, toan vứt đi thì bỗng nhận thấy khuôn mặt Tôn Văn Tấn căng thẳng đến biến sắc. Cô không dám lỗ mãng, đành ngoan ngoãn trả lại, tuy thế vẫn không phục, giận dữ nói: “Đây là vật đính ước của hồng nhan tri kỷ nào trao cho anh à, sờ một cái cũng không được sao?”

Tôn Văn Tấn cẩn thận cất chiếc lắc đi, không nói năng gì.

Cơn giận của đại tiểu thư Thẩm Tử Quát cuối cùng cũng bùng phát, chuyện cô săn đuổi Tôn Văn Tấn đã không phải bí mật gì, mọi người đều đợi xem trò hề của cô, ngay cả chị gái Thẩm Tử Tịnh cũng nói, phải đâm đầu vào tường cô mới biết quay đầu lại, còn Thẩm Tử Quát thì lúc nào cũng tự tin: “Mọi người hãy chờ xem Tôn Văn Tấn sẽ thuộc về em.” Sau đó tiếp tục nhiệt tình theo đuổi. Cũng có lúc cô cảm thấy nản lòng, Tôn Văn Tấn phòng bị hết sức kín kẽ, xung quanh chẳng bao giờ thiếu phụ nữ, nhưng gã lại chẳng cho cô lấy một cơ hội. Bản thân cô cũng thấy khổ sở, nhưng nghĩ đến thái độ gã đối với Ôn Lỗi, cô thấy cô ta không phải là sự uy hiếp với mình. Lần nào cô cũng tự khích lệ thế, nhưng giờ nhìn thấy chiếc lắc, lại chứng kiến thái độ thẳng thừng của Tôn Văn Tấn, Thẩm Tử Quát sực tỉnh, muốn bật khóc, cuối cùng cô bỏ đi mà không nói nửa lời.

Hôm đó đương nhiên họ không đi thành phố Y, Thẩm Tử Quát một mình lái xe bỏ đi. Trước đây Tôn Văn Tấn rất sành sỏi trong việc dỗ dành phụ nữ, họ càng giận dỗi, gã càng có hứng, nhưng kể từ sau chuyện của Chu Nhiễm, gã đã thay đổi, giờ đây cơn giận của Thẩm Tử Quát khiến gã càng thấy mệt mỏi. Gã không đuổi theo mà đặt chiếc lắc lên bàn rồi nhìn thần thờ.

Thấy Thẩm Tử Quát đẩy cửa bỏ đi, Ôn Lôi đứng trước cửa chần chừ một lúc nhưng vẫn không dám vào bên trong. Trước khi theo Tôn Văn Tấn, đã có người từng dạy cô, phải biết điều, với Tôn Văn Tấn càng phải cẩn thận từng li từng tí. Giờ Tôn Văn Tấn ngày một ít nói. Khi chỉ có hai người, gã ngồi một mình trong phòng khách, không gian yên lặng đến nỗi nghe được cả tiếng kim rơi. Gã hút thuốc, khói thuốc bao phủ khắp người, chẳng trông rõ mặt, nhìn dáng điệu đó, không hiểu sao tim cô lại nhói đau.

Đêm đó, Ôn Lôi lặng lẽ nằm trong lòng Tôn Văn Tấn, cả đêm không sao chớp nổi mắt, Thẩm Tử Quát đến giờ vẫn chưa về, gọi điện thoại cũng chẳng nghe.

Nửa đêm, tiếng di động của Tôn Văn Tấn vang lên, có thể trong lòng Tôn Văn Tấn luôn nghĩ chuyện của Thẩm Tử Quát, gã giật mình bật dậy nghe. Ôn Lôi nghe loáng thoáng thấy tiếng khóc trong điện thoại, nhưng cô cũng không hỏi gì.

Nghe xong điện thoại, Tôn Văn Tấn vừa mặc quần áo vừa nói: “Tử Quát lái xe về thành phố B, bị lạc trên đường cao tốc, bây giờ anh đi đón cô ấy.”

Ôn Lôi ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, đã một giờ đêm. Nhìn dáng vẻ của Tôn Văn Tấn, cô thấy thương thương, cả đêm không ngủ ngon, giờ lại phải đi đón người, nhưng cô chỉ biết nói: “Anh đi đi, cẩn thận nhé.”

Tiền Tôn Văn Tấn ra đến cổng, Ôn Lôi bỗng giơ hai tay ôm chầm lấy gã. Tôn Văn Tấn quay đầu lại hôn lên trán cô, nói: “Em vào ngủ tiếp đi.”

Lúc Tôn Văn Tấn tìm thấy Thẩm Tử Quát ở một trạm xăng bên đường cao tốc, sắc mặt vừa lo lắng lại vừa sợ hãi, muốn mắng cho một trận, nhưng thấy cô ta ngồi chễm chệ trong xe cười, gã bỗng cảm thấy mệt mỏi khỉnh khỉnh, chẳng còn sức lực nào mà chửi mắng nữa. Gã nhìn cô nói, “Sao nửa đêm rồi em còn lái xe về thành phố B?”

Thẩm Tử Quát nhìn gã, chớp chớp mắt rồi bật khóc.

Tôn Văn Tấn đành mở cửa xe ôm cô ta vào lòng, dỗ dành, “Được rồi, anh đưa em về thành phố B, anh sẽ đưa em về. Đừng khóc nữa.”

Trước đây, Thẩm Tử Quất đã từng đòi Tôn Văn Tấn đưa về thành phố B nhưng gã luôn từ chối. Cô ta còn nói đùa, “Anh nợ nần với cô nào ở đây hả? Sao phải sợ đến nỗi không dám về.” Lúc đó, sắc mặt Tôn Văn Tấn tức sầm lại khiến Thẩm Tử Quất sợ không dám nói câu thứ hai. Giờ nửa đêm canh ba trên đường cao tốc, cô thấy vừa vui lại vừa sợ, vừa sợ lại vừa tủi thân, thực ra đâu phải tại cô lạc đường, chỉ là không cam lòng. Từ bé Thẩm Tử Quất muốn gì cũng đều được chị nhường, bố mẹ chiều chuộng, sao phải khổ sở tự mình nghĩ đủ cách lấy lòng Tôn Văn Tấn, còn gã thì luôn như thế, không hề cảm kích mà còn muốn cẩu gắt lúc nào thì cẩu gắt. Thẩm Tử Quất nghĩ đến chuyện chiếc lắc tay, càng khóc lóc thảm thiết, Tôn Văn Tấn càng an ủi, cô càng khóc da diết hơn đến nỗi nước mắt thấm ướt cả áo Tôn Văn Tấn.

Khó khăn lắm Tôn Văn Tấn mới dỗ được Thẩm Tử Quất, xe tạm thời để ở trạm xăng. Tôn Văn Tấn gọi điện thoại cho bạn ở thành phố N đến lấy, sau đó lái xe đưa Thẩm Tử Quất về. Đi một đoạn là đến trạm thu phí, nộp xong lộ phí là đi qua Thái An rồi chuyển sang đường cao tốc Kinh Phúc, lúc này đã là năm giờ sáng, Thẩm Tử Quất khóc mệt nên đã ngủ say.

Đưa Thẩm Tử Quất về đến nhà, Thẩm Tử Tịnh thấy mặt mày Tôn Văn Tấn bơ phờ, lại nghe gã kể qua sự việc, trong lòng áy náy lắm, liền vội chuẩn bị phòng để gã nghỉ ngơi, nhưng gã nhất định ra về. Lúc này Trần Thích bận công chuyện làm ăn nên không có nhà, Thẩm Tử Tịnh đành để gã lái xe về căn hộ của mình ở thành phố B.

Tôn Văn Tấn ngủ ở nhà cả buổi chiều, buổi tối, Trần Thích đến đón đi ăn cơm. Ăn xong, Trần Thích hỏi: “Hay đi chơi một lúc?”

Tôn Văn Tấn liếc nhìn anh ta, đùa đùa nói: “Việc kinh doanh của cậu đã bận chết đi được, lại còn vợ nữa, lấy đâu thời gian chơi bời?” Việc kinh doanh đúng là bận, Trần Thích cả ngày bay đi bay lại, còn Tôn Văn Tấn thì cứ ở lì thành phố N, tính ra hai người đã không gặp nhau khoảng hai tháng nay rồi.

“Kinh doanh là chuyện kinh doanh, nhưng đâu thể phớt lờ bạn bè được, Tử Tịnh nói lần này do Tử Quất không biết điều, bảo tôi thay nó xin lỗi cậu. Tối nay, muốn đi đâu chơi, tôi xin xả thân chiều quân tử.”

Tôn Văn Tấn cười, “Được rồi.” Gã vỗ vai Trần Thích, “Giữ lại cái mạng này cho cậu, lúc rảnh rồi hãy dành nhiều thời gian cho bà xã, tự tôi biết tìm chỗ tiêu khiển rồi.”

Biết Trần Thích bận, Tôn Văn Tấn kiên quyết từ chối lời mời.

Buổi tối, Tôn Văn Tấn lái xe lượn vài vòng quanh thành phố B, ngang qua những hộp đêm trước đây từng đến, Trần Thích không đi cùng nên gã cũng chẳng có hứng thú vào, lượn đi lượn lại, không ngờ cuối cùng lại dừng trước cổng hộp đêm Loạn thế giai nhân. Gã nghĩ một lát, nhớ mang máng là lần trước có dặn Trần Thích nói với Đường Du đừng đến đây nữa, nghĩ thế, nhưng gã vẫn vào.

Mỗi lần đến hộp đêm này Tôn Văn Tấn thường bao phòng, rất ít khi ngồi ở đại sảnh, nhưng lần này, gã chọn một góc nhỏ, gọi thứ rượu ngày thường vẫn thích uống, nhìn người qua lại, vừa uống vừa thần thờ.

Không biết từ khi nào, đại sảnh vang lên tiếng nhạc, một giọng nam sâu muộn, gã lặng lẽ lắng nghe.

Ánh đèn sáng tỏ, bóng đêm vẫn không lùi.

Chỉ có anh phiêu bạt vì tình, say ở xứ nào.

Chẳng lẽ trời cao không cho anh liều lĩnh,

Hạnh phúc cứ lần trốn.

Anh hoang mang tìm khóa mở giấc mơ.

Đau khổ vì tình, lạc mất lối,

Cảm giác buồn đau

Ta mong chờ ai, khó mà biết trước

Tình vội vã, thế gian bất định,

Ta còn nếm bao đắng cay?

Nếu không vì muốn ở bên em,

Ta đã sớm đầu hàng.

Đừng khó khăn thêm nữa tình ơi, đừng khóa chặt giấc mộng.

Ta nguyện vượt qua sóng gió, dù đau đớn ngàn lần.

Giọng ca sầu muộn mà sâu sắc, gã vẫy tay gọi phục vụ, hỏi, “Bài này tên là gì?”

Nhân viên phục vụ nhìn vị khách điển trai rồi lịch sự đáp: “Là bài *Đừng khiến tình thêm khó* của Trương Tín Triết, đó là ca sĩ gần đây chúng tôi mời từ miền Nam tới, có thể nói anh ta bắt được giọng của hầu hết các ca sĩ nổi tiếng.”

Tôn Văn Tấn gật gật đầu, rút ra mấy tờ tiền, đưa người phục vụ, nói: “Phiền cô, giúp tôi mua hoa tặng anh ta.”

Người phục vụ nhận tiền xong, Tôn Văn Tấn đỡ trán, lão đảo đứng dậy chuẩn bị ra về, vừa ra đến cổng, gã bỗng dừng lại. Dường như không tin nổi vào mắt mình, gã tự chửi một câu, lắc lắc đầu, ngoái lại nhìn, cô gái đi bên người đàn ông kia đã cách đó một đoạn, chỉ còn thấy sau lưng. Gã đột nhiên đưa ra quyết định, không chút do dự đi nhanh về phía họ, mới mấy bước đã đuổi kịp. Gã giơ tay cản đường, cô gái bị chặn ngang lại, gã nghe thấy giọng mình khàn khàn, “Thì ra là em!”

Thốt nhiên câu đó, trong tích tắc hàng trăm mối tơ vò trong đầu Tôn Văn Tấn như bật ra, cổ họng bỗng nghẹn lại, không hiểu là do bất ngờ hay vui mừng hay dễ chịu thở phào một tiếng, chỉ cảm thấy thì ra lúc này không phải hoang tưởng, đúng là cô ấy!

Hà Khâm ngửi thấy mùi rượu trên người Tôn Văn Tấn, lại nghe thấy giọng nói khàn khàn, ánh mắt hẳn chuyển sang cánh tay Tôn Văn Tấn đang kéo Đường Du, cười, “Văn Tấn, sao, anh...”

Hắn vẫn chưa dứt lời, Đường Du đã bị Tôn Văn Tấn kéo mạnh về phía mình. Gã không để ý đến Hà Khâm, chỉ nhìn Đường Du, đáy mắt như có lửa, “Sao em vẫn đến đây?” Lúc này, gã nhớ ra là đã bảo Trần

Thích nhắc nhở cô, bản thân gã cũng nhắc Diệp Đào Hoa, sau này không cho cô đến Loạn thế giai nhân nữa. Sao cô vẫn đến, rốt cuộc là muốn làm gì ở đây?

Gặp lại Tôn Văn Tấn, Đường Du cũng thấy hơi giật mình, phản ứng gay gắt của gã càng làm cô rung động. Song chỉ giây lát sau, cô phản ứng lại, nhìn Tôn Văn Tấn khẽ cười: “Chào anh Tôn, lại gặp nhau rồi, nhưng tôi và anh Hà đang có chút việc, không tiếp chuyện anh được.” Vừa nói cô vừa đẩy nhẹ tay gã ra, rồi nhích người về phía Hà Khâm, dựa vào hắn, nhìn Tôn Văn Tấn gật đầu, “Tạm biệt!” dứt lời liền lập tức quay đi. Cô biết mình diễn không tự nhiên vì Hà Khâm đang cúi đầu quan sát cô. Cô toan cười với hắn, bảo hắn đi nhanh lên, đừng đợi thêm một giây nào nữa. Chưa kịp đi thì cánh tay đã đau điếng, cả người cô lại bị kéo về phía Tôn Văn Tấn.

Lần này Hà Khâm không đứng nhìn, hắn nhanh mắt nhanh tay tóm lấy tay kia của Đường Du, nhìn Tôn Văn Tấn khiêu khích, “Văn Tấn, anh muốn gì?”

Hà Khâm hung hăng ngang ngược, Tôn Văn Tấn khô ngô tuấn tú, giữa họ là Đường Du xinh đẹp gợi cảm, chuyện này không khỏi khiến người khác nghĩ ngợi linh tinh. Cả hộp đêm lập tức hỗn loạn, mọi người đang chờ đợi có chuyện xảy ra, lúc này Diệp Đào Hoa cũng kịp có mặt.

Từ xa chị đã trông thấy Tôn Văn Tấn đang tóm tay Đường Du, tim chị bỗng loạn nhịp. Chưa bao giờ thấy Tôn Văn Tấn thất thố trước đám đông chỉ vì một cô gái, chị thấy thấp thỏm không yên trong lòng.

Lúc này, Tôn Văn Tấn cũng đã nhận ra ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh, gã không nói gì, cũng không để ý đến Hà Khâm, cứ thế kéo Đường Du đi ra ngoài. Có lẽ Hà Khâm không ngờ Tôn Văn Tấn còn ngang ngược hơn mình nên đã không giữ chặt Đường Du, toan đuổi theo thì bị Diệp Đào Hoa đưa mắt ra hiệu cho mấy tiếp viên cản đường. Diệp Đào Hoa dùng lời lẽ ngon ngọt vừa vỗ về vừa đẩy hắn vào trong đại sảnh. Hà Khâm “giơ tay không đánh kẻ mặt cười”, tạm thời bỏ qua chuyện kia, nhưng mắt vẫn chăm chăm nhìn Đường Du bị Tôn Văn Tấn đưa đi.

Tôn Văn Tấn nắm chặt tay Đường Du đi như bay, xung quanh gã dường như bao trùm cơn giận dữ ngút trời, gã nắm chặt đến nỗi

Đường Du thấy đau. Cô lấy làm sợ hãi, quay đầu lại nhìn, thấy Hà Khâm bị Diệp Đào Hoa đẩy vào đại sảnh lại càng thấy lo hơn. Không biết Tôn Văn Tấn sẽ đưa mình đi đâu nên cô vừa cố hết sức thoát khỏi bàn tay gã vừa luôn miệng nói: “Anh Tôn, xin hãy buông tay ra.”

Cô càng giãy, Tôn Văn Tấn càng nắm chặt hơn. Sức từ tay gã rất mạnh, cánh tay Đường Du bị gã tóm chặt đến buốt cả xương. Khuôn mặt cô biến sắc, chân bước loạng choạng theo Tôn Văn Tấn, một đám người thích chuyện huyền ảo cũng ra theo, Tôn Văn Tấn chẳng quan tâm đến ai, cứ nhắm tiến về phía trước. Không hiểu sao, Đường Du càng lúc càng thấy sợ.

Khó khăn lắm mới kéo được Đường Du ra đến xe, một tay gã giữ cô, tay kia mở cửa xe, kéo mấy lần mà cánh cửa xe vẫn không mở, gã tức tối lấy chân đá mạnh một cái. Đường Du sợ hãi chỉ biết im lặng. Lúc này, cửa xe đã mở, gã đẩy Đường Du vào trong, đóng sầm cửa lại, rồi lên xe từ phía bên kia.

Tôn Văn Tấn vẫn trầm mặc, gã lấy bật lửa ra châm thuốc, nhưng không sao đánh lửa được, liền bực dọc ném phăng chiếc bật lửa lên mặt chiếc đồng hồ đo kilomet, không gian chật chội vang lên tiếng “phục”. Đường Du ngửi thấy mùi rượu trên người gã, lúc này, cô đã bình tĩnh lại.

Tôn Văn Tấn rút điều thuốc trên miệng ra, men say đã hạ phần nào, giọng trầm trầm, hỏi: “Sao vẫn đến Loạn thế giai nhân?”

Nghe thấy câu này, Đường Du liền hiểu ngay sự tức giận và bất bình thường lúc nãy của gã. Cô khẽ bật cười, nhớ đến Chu Nhiễm, có phải Tôn Văn Tấn đều đối xử với mọi phụ nữ quanh gã như thế? Nhưng giữa cô và gã có liên quan gì cơ chứ? Chỉ là một đêm đổi tình với nhau, gã cũng chẳng hề yêu cô, gần hai tháng không gặp, giờ lại tra hỏi. Cô bất giác lại bật cười, nói: “Vì cuộc sống.”

Ánh mắt Tôn Văn Tấn chuyển hướng, chăm chăm nhìn thứ đồ trang sức trên người cô. Đường Du co người lại, tuy nhiên, cô lập tức cảm thấy giận dữ vì sự chột dạ của chính mình, sao phải chột dạ chứ? Cô nhớ cái đêm ở thành phố N, nhớ lại năm lần bảy lượt gã giải vây cho cô ở hộp đêm Loạn thế giai nhân, thậm chí nhớ đến cả cái hôn buổi tối hôm ấy, trong lòng càng đau xót hơn, sự ti tiện của cô, gã đều đã nhìn thấy cả, giờ cần gì phải ra vẻ hằm hằm sùng sộ như vậy?

Quan trọng hơn, lúc này cô gần như không muốn phơi bày tiếp sự bi thảm của mình trước mặt Tôn Văn Tấn. Thêm vào đó, cô đang nghĩ đến đáng về lúc này của Hà Khâm, sợ rằng Tôn Văn Tấn sẽ phá hỏng chuyện của cô.

Nghĩ đến đó, cô vừa định mở cửa xe, vừa nói với Tôn Văn Tấn: “Anh Tôn, chuyện lần trước, thật sự rất cảm ơn anh, tôi xuống xe trước.”

Có thể do Tôn Văn Tấn đã bình tĩnh lại, hoặc cũng có thể do nụ cười thê lương của cô khiến gã nhớ đến một vài chuyện cách đây lâu rồi, tim gã nhói buốt. Gã giơ tay giữ chặt bàn tay đang mở cửa xe của Đường Du, nhẹ nhàng nói: “Đừng đến hộp đêm đó, và cũng đừng dây dưa với Hà Khâm nữa.”

Đường Du không nói gì.

Tôn Văn Tấn đã quen thuộc với phản ứng im lặng của Đường Du, gã chậm chậm nói tiếp: “Càng đừng nên đến các hộp đêm khác, không thì, em đến chỗ nào, chỗ đó sập tiệm.”

Tôn Văn Tấn buông nhẹ tay cô ra, “Không tin, em cứ thử xem.”

Trong lòng Đường Du bỗng dâng trào nỗi tủi thân, nhưng cô nén xuống rất nhanh, nhìn thẳng vào mặt Tôn Văn Tấn nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Anh Tôn, đó là việc của tôi, mong anh...”

Rõ ràng Đường Du đã nén được cảm giác tủi thân xuống rồi, nhưng sao vẫn muốn chảy nước mắt, cô đành ngoảnh đầu sang mở cửa xe. Sự ngụy trang của cô luôn chỉ có vậy, dù thế nào đi chăng nữa cô cũng không để Tôn Văn Tấn nhìn thấy nước mắt mình rơi.

Cô vừa mở được cửa xe, vẫn chưa kịp ra, bả vai chợt đau nhói lên, cả người cô đã bị Tôn Văn Tấn kéo lại. Đường Du sợ hãi, một tay gã đóng cửa xe lại, trước mặt cô tối sầm, Tôn Văn Tấn đã áp sát. Cô hoang mang ngẩng đầu lên, đôi môi nặng nặng, Tôn Văn Tấn đã hôn lên đó. Gã khóa chéo tay cô sau lưng, đè cả người vào người cô, hôn cuồn dập. Nụ hôn lần này không hề giống lần trước, Tôn Văn Tấn vô cùng mạnh mẽ, ngang ngược, trong không gian xe chật chội, Đường Du bị ôm trọn đến nỗi không thể cử động, đau đến chảy nước mắt nhưng chẳng thể đẩy được gã ra. Cô cố gắng quýt đành phải dùng chân

đá, nhưng Tôn Văn Tấn như đã lường trước, nhanh nhẹn tránh, cơn say tình càng dữ dội hơn. Gã giữ cổ cô, nụ hôn bắt đầu chuyển sang cổ, hõm vai, tay kia thọc vào trong người, tháo đồ lót, mang theo sự thô bạo và cuồng nhiệt đến bản thân gã cũng không tưởng tượng nổi, rồi lại dùng sức vỗ về, hôn lên môi cô sau đó tiếp tục cuồng loạn chiếm đoạt như muốn nuốt sống cả cơ thể đối phương.

Chẳng biết bao lâu sau, hôn đến khi thấy vị đắng chát, gã mới như tỉnh giấc mộng buông cô ra, nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt Đường Du. Cô ngồi dậy, vừa chỉnh lại quần áo vừa khóc. Nhìn dáng vẻ này của Đường Du, Tôn Văn Tấn bỗng thấy sợ như thể có chút mê hoặc, không dám dựa sát cô. Nhân cơ hội ấy, Đường Du mở cửa bỏ đi.

Vừa chạy ra khỏi xe, Đường Du trông thấy Lý Văn đứng trước công hộp đêm Loạn thế giai nhân nhìn theo lo lắng. Thấy cô ra khỏi xe, Diệp Đào Hoa vội nhắc nhở Lý Văn mấy câu, Lý Văn liền chạy về phía Đường Du.

Cô dìu Đường Du đi khỏi đó, Diệp Đào Hoa chần chừ mãi mới dám đi về phía chiếc ô tô, cô đứng bên ngoài cửa xe nhìn Tôn Văn Tấn đờ đẫn bên trong.

Lúc này Tôn Văn Tấn vừa suy sụp, vừa sợ hãi, không lường được sự việc lại diễn ra như thế, gã không làm chủ được mình, đã nhiều năm nay không có cảm giác ấy, cảm giác khiến gã vừa mù mẫn, vừa sợ hãi. Không hiểu sao gã lại giận dữ, lại đến hộp đêm Loạn thế giai nhân, dáng vẻ của Đường Du khiến gã đau lòng. Nụ cười thê lương, cái buông tay tự nguyện và cả sự cam tâm trốn tránh Lâm Khai của cô, có người nói cô không duyên không có từ bỏ cậu người yêu là nghiên cứu sinh tài năng xuất sắc như thế, không biết đã xảy ra bao nhiêu chuyện khiến trái tim cô tan nát, và cả cái hôm nước mắt cô nhạt nhòa, ngã trước mặt Tô Nhiêu cầu xin tha thứ. Tất cả đều khiến gã thấy đau lòng, đau lòng vì một người con gái là chuyện lâu rồi trước đây, điều gì lại khiến gã có lại cảm giác ấy?

Gã từng thấy Chu Nhiễm vì gã mà mất hết nhân cách, Tô Nhiêu tự sát vì gã, Thẩm Tử Quất nửa đêm canh ba một mình lái xe về thành phố B, thư ký Châu bấy nhiêu năm nay đi theo gã, nhiều người nói những người phụ nữ đó đều yêu gã, nhưng đối diện với tình yêu của họ, gã chỉ luôn thấy mệt mỏi. Đôi lúc thấy họ đáng thương, đôi lúc

cũng thấy áy náy nhưng gã chưa từng đau lòng vì họ.

Với Đường Du, lần đầu tiên gã có cảm giác mất tự chủ, điều này khiến gã sợ, chẳng ai thích cảm giác mất tự chủ cả, nên gã không dám nhìn thẳng vào vấn đề này.

Nhớ lại lần đưa cô về căn hộ của gã ở thành phố B, gã đã cố tình lẩn tránh bằng cách quay về thành phố N, nhưng tự đáy lòng lại dâng trào một nỗi chán chường mà ngay cả bản thân cũng không ngờ tới. Chẳng còn muốn chơi bời, chuyện kinh doanh, việc công ty đều giao hết cho thư ký Châu, Trần Thích muốn hợp tác làm ăn, gã cũng chẳng hứng thú. Trước đây tiền là mục đích duy nhất của gã, mọi thứ đều có thể không có trừ tiền, giờ gã lại thấy tiền đã đủ tiêu, kiếm thêm nữa cũng chẳng ích lợi gì. Cuộc đời này, cái muốn có thì chưa có được, cái không nên để tuột mất thì lại mất từ lâu. Trong gã dâng trào nỗi tuyệt vọng, chấp nhận số phận, cảm giác này đã không còn kể từ biến cố lớn năm đó. Gã thấy mình đúng là đã già, chìm nổi, phiêu bạt ba mươi năm nay rốt cuộc là vì cái gì? Bạn bè khuyên gã nên tìm một người phụ nữ để ổn định cuộc sống, với Ôn Lỗi, nếu không gặp chuyện bất ngờ, có thể gã sẽ cùng cô yên ả sống bên nhau quãng đời còn lại, không yêu đương, không bàn đến tương lai, chỉ cần sự yên ổn, nhưng sao gã vẫn quay lại thành phố B, rồi lại để mất tự chủ thế này?

Diệp Đào Hoa đứng ngoài nhìn Tôn Văn Tấn rất lâu mới dám gõ cửa xe, đầu cúi thấp, chị ngồi vào trong xe.

Tôn Văn Tấn lặng thinh.

Diệp Đào Hoa thấy bồn chồn, chị ngồi một lúc, tiện tay bật nhạc để làm dịu đi không khí. Trong xe của Tôn Văn Tấn, dù một vạn năm nữa, đĩa hát của Đồng An Cách cũng sẽ vẫn ở đó. Giọng Đồng An Cách khàn khàn, đượm sầu, chất chứa sự bất lực trước những đổi thay nhân thế. Trước đây, khi biết Tôn Văn Tấn thích những bài hát của ca sĩ này, chị cũng đi mua đĩa nhạc đó, rồi nghe, cả đêm không sao chợp mắt được, cơn sóng lòng cứ cuồn cuộn dâng trào.

Bài Tình yêu và nỗi sầu của Đồng An Cách năm đó được rất nhiều người yêu thích, anh hát mà như đang khóc.

Trước bão giông, anh không lùi bước

*Anh muốn mình quen với cô đơn
Nếu hai ta không cùng trong giấc mộng
Thì anh đâu sâu muộn nhường này
Tình yêu đâu có tội
Hận thù cũng không phải là lối thoát
Yêu và sầu giống như ly rượu mạnh
Đẹp lung linh mà sao thật đắng lòng
Điều thuốc, ly rượu có làm anh say
Tỉnh lại rồi, vẫn chỉ mình anh.*

Chưa hát hết bài, Tôn Văn Tấn đã tắt đi, trong xe lặng ngắt. Diệp Đào Hoa càng thấy sợ và bắt đầu ân hận vì đã ép Đường Du đến bước này, có lẽ chị không ngờ tình cảm Tôn Văn Tấn dành cho Đường Du lại sâu nặng đến thế. Không hiểu sao, chị luôn cảm thấy cách cư xử của Tôn Văn Tấn với Đường Du có gì đó đặc biệt. Ban đầu Tôn Văn Tấn năm lần bảy lượt đến hộp đêm, chị cũng thấy mừng thầm. Nhưng buổi tối hôm Hà Khâm làm loạn, Tôn Văn Tấn bỗng ra tay cứu giúp. Mỗi hành động mỗi cử chỉ của gã, thậm chí chỉ một ánh mắt gã nhìn Đường Du đều khiến chị nghẹt thở. Gã cứu giúp bất kỳ cô gái nào, chị đều thấy bình thường, nhưng với Đường Du thì khác. Bấy nhiêu năm nay, Diệp Đào Hoa luôn nghĩa khí với các cô gái xung quanh, bản thân chị cũng không ngờ mình lại nhỏ nhen với Đường Du đến vậy. Ý nghĩ muốn lợi dụng lúc Tôn Văn Tấn không có mặt để biến Đường Du thành một Chu Nhiệm khác không hiểu từ lúc nào đã xuất hiện trong chị, giờ đây, ngồi trên xe của Tôn Văn Tấn, Diệp Đào Hoa chỉ biết lặng thinh.

Rất lâu sau, chị mới ngắc ngứ nói: “Đường Du, cô ấy, bố cô ấy bị trúng gió trong bệnh viện, do gặp khó khăn, nên đã đến xin em...”

Diệp Đào Hoa đã làm chuyện không phải, nên chỉ cố sức biện minh. Tôn Văn Tấn nghe xong, gật đầu, gã đã hiểu phần nào. Trước

lúc đi, gã nói với Đào Hoa: “Sau này, đừng để cô ấy đến hộp đêm nữa.”

Trên đường lái xe về nhà, Tôn Văn Tấn gọi điện cho Trần Thích hỏi về mấy văn phòng thám tử có tiếng, sau đó gọi điện thoại đến một trong số đó, dặn dò mấy câu. Ngay buổi sáng hôm sau văn phòng thám tử đã có thông tin gửi về, gã đã rõ đầu đuôi sự việc.

Việc kinh doanh của ông Đường Kỳ Chính, phát sinh vấn đề từ năm ngoái, nợ nần chồng chất, không đủ khả năng chi trả. Tháng Tám năm ngoái, ông lại phát hiện mình mắc bệnh tim, không sống được bao lâu, để sau khi chết, con gái không phải gánh trách nhiệm, ông đã lạng lẽ cắt đứt quan hệ phụ tử với Đường Du. Nhưng vì ông làm chính thức quá, nên bà Đường nghi ngờ. Bà Đường hiện nay là vợ hai của Đường Kỳ Chính. Mẹ ruột của Đường Du thì đã tự sát mười một năm trước đây. Bà ta bắt đầu bí mật điều tra về Đường Kỳ Chính và Đường Du, tháng Năm năm nay, lợi dụng Đường Kỳ Chính phát bệnh, phải nằm viện, bà Đường đã làm đơn ly dị với Đường Kỳ Chính rồi bán căn biệt thự cuối cùng của ông, ôm tiền bỏ trốn. Khi biết sự thật, bệnh tim của Đường Kỳ Chính tái phát khiến ông ngã từ giường bệnh xuống, trúng gió, bại liệt nửa người. Đường Kỳ Chính có một người cố vấn pháp lý tên là Hoàng Lạc, Đường Du từ nhỏ đã biết ông ta, cô cũng từng đưa địa chỉ liên lạc cho ông. Giờ Đường Kỳ Chính bốn bề khốn đốn, Hoàng Lạc chỉ còn cách gọi điện cho Đường Du nói rõ nguyên nhân. Mẹ kế của Đường Du từng có một người con gái nhỏ hơn Đường Du hai tuổi, trong một lần đi du lịch khi Đường Kỳ Chính mới tái hôn, không cẩn thận nên cả Đường Du và cô bé cùng bị ngã xuống sông, Đường Du được cứu, nhưng vì thế mà mắc chứng sợ nước, con gái của bà mẹ kế bị nước cuốn trôi, không tìm thấy xác. Bà Đường giận lây Đường Du, ép Đường Kỳ Chính phải đuổi Đường Du ra khỏi nhà. Do mẹ ruột của Đường Du sớm qua đời, người cậu duy nhất đã di cư sang Canada, Đường Du đành phải học mười mấy năm trong trường nội trú, tính cách trở nên cô quạnh. Nhận được điện thoại của Hoàng Lạc, Đường Du chạy khắp nơi gom tiền, lại đến hộp đêm tìm Diệp Đào Hoa xin được tiếp tục đi làm. Diệp Đào Hoa cho cô vay một khoản tiền. Đường Du sau khi mang tiền về thành phố N, khi quay lại liền trở thành tiếp viên dưới sự quản lý của Diệp Đào Hoa.

Văn phòng thám tử điều tra rất kỹ, chuyện từ mười mấy năm trước cũng điều tra ra. Thì ra Đường Du bị bỏ rơi gần ấy năm trời là

vì nguyên nhân như vậy.

Tôn Văn Tấn nhớ lại lần đầu gặp Đường Du, làm cô sợ đến nỗi ngã xuống bể bơi, nhớ giọng nói sợ hãi, nhớ cả sự hoảng loạn khi cô vúi chặt cánh tay gã, trong lòng bỗng thấy xót xa. Văn phòng thám tử tư không nói rõ tại sao Đường Du trở thành tiếp viên, nhưng Tôn Văn Tấn đã đoán ra phần nào. Người như Đường Du, nếu người khác không hoàn toàn tự nguyện, cô tuyệt đối không nhận ân tình của họ, nên khi đưa cô từ bệnh viện về, gã đã rời thành phố B mà không để lại một đồng. Cô gái này, mặc dù rất mong manh, nhưng lại quá kiêu ngạo, tự tôn, nhạy cảm nên làm gì cũng quá đỗi quyết liệt. Nghĩ đến cách cô đối xử với Đường Kỳ Chính bây giờ hẳn là vẫn chưa dứt nỗi tình nghĩa cha con. Dù sao Đường Kỳ Chính cũng đã chu cấp nuôi dưỡng cô mười mấy năm trời, trước khi chết ông cũng biết nghĩ đến cô nên Đường Du không thể không trả ân huệ đó, thậm chí dù phải bán thân. Nghe Diệp Đào Hoa nói, gã chưa hẳn đã tin hoàn toàn. Còn nhớ cái hôm Đường Du bảo gã đưa cô đi gặp Tô Bất Di, trông cô lúc ấy vừa chán nản vừa thất vọng, nếu không bị dồn đến đường cùng, gã không tin Đường Du sẽ làm chuyện tuyệt vọng đến vậy.

Trên đường đưa Đường Du về, Lý Văn đã hiểu đôi chút vương mắc giữa Đường Du và Tôn Văn Tấn, hiểu tính cách của Đường Du nên cô không hỏi han nhiều. Chỉ cảm giác kể từ hôm Đường Du quay lại hộp đêm Loạn thế giai nhân, giữa cô và Diệp Đào Hoa có gì đó là lạ, không biết lạ ở điểm nào, cô chỉ lờ mờ nghĩ là có liên quan đến Tôn Văn Tấn. Chuyện giữa Diệp Đào Hoa và người đàn ông đó, cả hộp đêm truyền tai nhau bao năm nay, phục vụ và tiếp viên đều biết. Anh ta sau này bỗng nhiên ra tay giúp Đường Du, rồi cả hai đều không xuất hiện ở hộp đêm, việc này đã gọi ra nhiều liên tưởng. Mọi người đều nghĩ đến chuyện Chu Nhiễm bỏ hộp đêm ra đi cùng anh hồi trước. Tuy nhiên tất cả đều không ngờ, Đường Du lại xuất hiện ở Loạn thế giai nhân, lập lại chính con đường của Chu Nhiễm.

Lý Văn là cô gái thông minh, chuyện giữa Đường Du và Diệp Đào Hoa không ai rõ bằng cô, nhưng những người trong cuộc đều muốn giấu nên cô cũng không dám suy đoán bừa bãi.

Tuy không hiểu vì sao Diệp Đào Hoa không giúp Đường Du, nhưng làm việc nhiều năm ở nơi này, Lý Văn đã học được rằng nhìn người không nên quá tuyệt đối, trên đời này chẳng có ai là xấu hay tốt hoàn toàn, tất cả đều vì lợi ích của bản thân thôi. Còn Đường Du, vừa

không muốn nhận ân huệ của người khác, lại càng không chịu để người ta khinh thường, chắc chắn giữa họ có vấn đề. Lý Văn có ý tốt nói: “Nếu cậu thực sự muốn trả hết nợ cho chị Đào Hoa ngay, mấy năm làm việc ở đây mình cũng tích cóp được chút ít, hay cậu lấy mà dùng? Tốt nghiệp đại học rồi kiếm tiền trả mình sau cũng được.”

Đường Du vô cùng cảm động, nhưng cô vẫn từ chối.

Về đến nhà, lúc tắm cô soi mình vào gương, môi đã sưng phồng, nhớ đến lời Tôn Văn Tấn nói “Em đi đến đâu, ở đó sập tiệm”, lại nhớ đến cái hôn của gã, cô thấy tủi nhục, nước mắt bỗng tuôn trào.

Tâm trạng Đường Du vô cùng phức tạp, Diệp Đào Hoa đối xử với các chị em khác đều rất tốt, chỉ với riêng cô là khác, chẳng phải cô không hiểu, giữa hai người đang xen vào một Tôn Văn Tấn, cô hiểu hơn bất kỳ ai về cơn sóng ngầm đang cuồn cuộn giữa họ. Nhưng hôm nay vì sao cô lại như vậy? Khi vay tiền cô đã tình nguyện đáp ứng yêu cầu của Diệp Đào Hoa, cô luôn ý thức rõ nhận rồi thì phải trả giá. Nhưng tại sao, trước mặt Tôn Văn Tấn, cô lại thấy tủi thân, lại muốn khóc, lại không muốn gã thấy sự hèn mọn của bản thân mình?

Cô và gã có quan hệ gì? Gái điếm, khách làng chơi, tình một đêm, hay cô đã yêu Tôn Văn Tấn, vì không có sự che chở của gã nên cô phải chịu tủi, muốn khóc và thấy oán hận? Hay là, cô đã yêu gã, cho nên sợ gã nhìn thấy sự thấp hèn của mình?

Nhưng Tôn Văn Tấn là người thế nào? Tô Nhiêu vì gã tự sát, Chu Nhiễm vì gã đã tự hủy hoại đời mình, Diệp Đào Hoa cũng vì gã mà lãng phí tuổi xuân, cô thì đáng gì? Đường Du khẽ cười, trong gương, nụ cười thê lương, hiu hắt, cười vì mình không biết đến trời cao, đất dày.

Cô nghĩ mình có lẽ thực sự không thể đến hộp đêm Loạn thế giai nhân nữa, song dù thế nào, tiền vay Diệp Đào Hoa, cô nhất định sẽ trả. Giờ phút này, Đường Du vô cùng kiên quyết, nhưng cô lại quên mất là tại sao mình phải tranh giành hơn thua với Diệp Đào Hoa.

Chiều hôm sau, Đường Du nhận được điện thoại của chị khóa trên, người đã giới thiệu công việc dịch thuật trước đây. Sau khi Đường Du không làm ở hộp đêm Loạn thế giai nhân, chị lại giới thiệu cho cô công việc dịch thuật mới, chuyên dịch hợp đồng cho các công

ty. Vì cô mới đang là sinh viên năm thứ hai nên chị lo chuyên ngành của Đường Du không vững, lần nào cũng yêu cầu cô đưa bản dịch để kiểm tra. Làm được một thời gian, thấy dịch tốt, chị cũng yên tâm, dần dần để Đường Du tự dịch. Lần này, công ty đó gọi điện cho chị hỏi về tài liệu Đường Du dịch, chỉ đích danh muốn gặp Đường Du, họ cũng không nói gì thêm, chỉ nói bản dịch hợp đồng có chút vấn đề khiến chị rất lo lắng. Chị biết, gần đây tài liệu Đường Du dịch có liên quan đến một dự án của châu Phi, nếu xảy ra lỗi gì, thì chính là lỗi trong bản dịch hợp đồng thương mại giá mấy trăm triệu ấy, chị hốt hoảng nói trong điện thoại: “Tiểu Du, có chuyện rồi.”

Giọng điệu của chị khiến Đường Du lo lắng, “Chuyện gì ạ?”

“Khách hàng nói, bản dịch hợp đồng có vấn đề, muốn gặp trực tiếp em.”

Đường Du mới chỉ là sinh viên năm thứ hai, nên cô rất cẩn thận mỗi khi dịch hợp đồng, chưa từng xảy ra sai sót gì. Giờ thấy nói thế, cô cũng có chút hoang mang. Dù tâm trạng cô gần đây như búi chỉ rối, nhưng chắc chắn không thể có sai sót. “Sai chỗ nào nhỉ?”

“Chị không biết, họ không chịu nói, em đi gặp họ xem sao, nhớ là thái độ phải ôn hòa, chuyện gì cũng có thể từ từ thương lượng, nói năng phải mềm mỏng, đừng làm mất lòng người ta.”

Trước khi đi gặp họ, chị còn gọi điện dặn dò, “Trước đây chị có xem mấy bản dịch của em, đều khá ổn, khách hàng rất có ấn tượng về em. Lúc này chị có hỏi mấy người bạn học, họ nói có khả năng khách hàng muốn ép giá, khi gặp họ, em đừng tỏ ra quá sợ hãi.”

Nơi khách hàng hẹn là một quán ăn tao nhã mà lãng mạn, ở giữa có sân, biển hiệu bên ngoài không mấy bắt mắt, khách cũng chẳng đông. Nhưng nhìn phong cách của quán, Đường Du biết đây không phải nơi bình thường. Khi làm việc ở hộp đêm, cô từng nghe đến tên quán này, nó được coi là phòng ăn tư gia của những người nổi tiếng trong thành phố B, giá cả rất đắt đỏ, có thể thường xuyên gặp giới thượng lưu trong xã hội đến đây. Trước khi đến đều phải đặt trước phòng, cũng có khi, ngay cả chỗ ở đại sảnh cũng không còn. Quả nhiên, Đường Du vừa bước vào, nhân viên hướng dẫn đã hỏi: “Xin hỏi, cô đã đặt chỗ chưa?”

Đường Du gật đầu, nói tên phòng mà khách hàng đặt. Người nhân viên bỗng trở nên nhiệt tình hơn, lịch sự đưa cô vào phòng.

Bên trong phòng có treo một bức tranh thủy mặc trên tường, đồ đạc đều rất tao nhã tinh tế, khách hàng vẫn chưa đến. Một người phục vụ xuất hiện, thấy khách hàng chưa tới, Đường Du chỉ gọi một ly nước suối. Đợi khoảng năm phút, vẫn chưa thấy khách hàng đâu, người phục vụ bỗng đi vào nói: “Xin lỗi cô, phòng này đã có người đặt. Lúc nãy do nhầm lẫn, giờ chúng tôi đã chuẩn bị một phòng khác, xin cô vui lòng đi cùng tôi?”

Đường Du sửng người, nghe loáng thoáng thấy giọng nói quen quen bên ngoài, “Lần nào đến đây tôi chả ngồi ở phòng đó, đã nói là giữ phòng đó lại, vậy mà các người sắp xếp kiểu gì vậy? Gọi giám đốc đến đây.” Giọng nói vừa hạ xuống, người đó đã bước tới cửa phòng, trông thấy Đường Du, đối phương lập tức ngẩn ra.

Dường như đi đến đâu Hà Khâm cũng hung hăng, hống hách như vậy, Đường Du vẫn ngồi im, Hà Khâm vội đi về phía cô, chưa đến nơi thì sau lưng hắt bỗng vang lên giọng nói, “Hà Khâm.”

Hà Khâm dừng lại, Tôn Văn Tấn đi đến, nói: “Phòng này tôi đã đặt.”

Đây là lần đầu tiên Đường Du nghe thấy Tôn Văn Tấn gọi Hà Khâm, gặp Tôn Văn Tấn, cả Hà Khâm và Đường Du đều tròn mắt ngạc nhiên.

Đường Du nhớ, tối qua khi cả ba gặp nhau, Hà Khâm vẫn rất hống hách. Lúc này, Hà Khâm nhìn Tôn Văn Tấn rồi lại nhìn Đường Du. Nét mặt Tôn Văn Tấn thản nhiên, bình tĩnh, còn Hà Khâm vẫn giống lần trước, bỏ đi không nói một lời. Người phục vụ đi theo sau, nói sẽ chuẩn bị cho Hà Khâm một phòng khác, mấy người bạn đi cùng cũng khuyên can hắt.

Một lúc sau mới nghe thấy giọng nói giận dữ của Hà Khâm, “Đổi cái gì, ông mày không ăn nữa!”

Trong phòng chỉ còn lại Đường Du và Tôn Văn Tấn, cô thần thờ nhìn ly nước trước mặt. Không ngờ vị khách hàng mà chị khóa trên nói lại chính là Tôn Văn Tấn, rồi lại nghĩ đến biểu hiện quái đản của

Hà Khâm lúc này, cô đã dần hiểu ra phần nào. Tối hôm trước, Tôn Văn Tấn dọa cô, nói, cô làm ở đâu, ở đó sập tiệm. Chị khóa trên hốt hoảng nói, bản dịch của cô có sai sót lớn, khách hàng không hài lòng, ai ngờ lại chính là Tôn Văn Tấn, gã thực sự muốn làm những gì đã nói sao?

Không khí có phần ngột ngạt, Tôn Văn Tấn lưỡng lự một lát, toan tiến lại, không đợi gã ngồi xuống, Đường Du cất tiếng trước, “Bố tôi mắc bệnh tim, công ty bị phá sản, biệt thự cũng bị mẹ kế bán đi, giờ ông lại bị trúng gió, đang nằm trong bệnh viện. Tôi vay tiền của chị Đào Hoa, nợ thì phải trả, tôi cần có việc làm, dịch thuật hoặc làm ở hộp đêm, anh Tôn, mong anh nương tay.”

Tôn Văn Tấn ngẩn người, không ngờ Đường Du lại nói như vậy, gã ngồi xuống, châm một điếu thuốc. Đường Du đã hiểu lầm, trong lòng gã vốn đã rối bời, gã biết cái đêm tình ái ấy luôn canh cánh trong cô. Lần này gã cũng không biết nên nói gì trước cô gái vừa nhạy cảm vừa hay tự ái này.

Một lát sau, gã mới cất tiếng: “Số tiền của Diệp Đào Hoa, tôi đã giúp em trả, sau này em đừng đến nơi đó nữa.”

Đường Du nhìn chằm chằm vào ly nước, không nói gì.

Đợi một lát, Tôn Văn Tấn rút từ trong túi ra một chiếc thẻ tín dụng rồi đẩy nó về phía Đường Du, nói: “Bệnh tình của bố em, tôi biết, tấm thẻ này, mật mã chính là ngày sinh nhật của em.”

Đường Du bỗng ngẩng đầu nhìn Tôn Văn Tấn, ánh mắt cô quá sắc nhọn, Tôn Văn Tấn không dám nhìn vào đó. Trong đời Đường Du, mẹ đã bỏ rơi cô, bố cũng chẳng đoái hoài gì, trên bước đường trưởng thành, chưa từng có người nào khiến cô ấm lòng, không ai quan tâm, cô cho đó là chuyện bình thường, không bao giờ vì thế mà oán hận họ. Nhưng cô cũng từng khao khát sự ấm áp, cảm giác yên bình bên Lâm Khai, tình bạn với Tô Nhiêu, sự che chở của Diệp Đào Hoa. Tất cả những điều này đều đã lần lượt bị dập tắt. Cô đã được dạy rằng, càng “được” nhiều thì cái giá phải trả càng đắt, một người đàn ông từng trao đổi tình ái với cô vô cơ cho tiền, rốt cuộc là vì cái gì? Cô chợt nhớ đến cái hôm Chu Nhiễm vút tiền vào mặt gã, Đường Du không nói gì, cứ nhìn chằm chằm vào gã, trong lòng đau nhói. Cô không hiểu sao lúc này lại buồn đến thế, tựa như có gì đó đang vò xé trái tim

khiến cổ họng cô nghẹn cứng, khóe mắt cay xè.

Tôn Văn Tấn không nhìn cô, Đường Du càng thấy chua xót. Một lát sau, cô mỉm cười, “Anh Tôn, cảm ơn, tôi không cần cái này, số tiền của chị Đào Hoa coi như tôi nợ anh, tôi sẽ cố trả anh sớm.” Dứt lời cô liền đứng dậy bỏ đi. Trả bằng cách nào? Tôn Văn Tấn không cho cô đến làm ở hộp đêm, công ty dịch thuật cũng có liên quan đến gã, cô làm gì để trả nợ đây? Con đường trước mặt đã bị chặn, mười mấy năm trời chưa từng có khi nào muốn khóc, sao lúc này trong lòng lại khó chịu đến thế. Cô tự nhủ không sao đâu, chẳng có gì cả, cô không sợ khổ, dù phải làm gì đi chăng nữa, dù gian khổ nữa cũng còn hơn nhận tấm thẻ của Tôn Văn Tấn.

Vừa ra đến cửa, Tôn Văn Tấn liền chạy nhanh đến tóm chặt lấy tay cô. Đường Du không quay người lại, cô nhìn cánh tay của Tôn Văn Tấn, nghĩ đến cái hôm ở bệnh viện, gã đặt tay lên tay cô, nhẹ nhàng nói “Nghe anh”, không hiểu sao lúc này nước mắt cô bỗng trào ra, cô không thích khóc, đặc biệt là lúc này, trước mặt Tôn Văn Tấn. Cô nhìn bàn tay gã, cố nén tiếng nức, “Anh Tôn, hôm đó anh nói, chuyện của chúng ta sẽ không có người thứ ba biết. Giờ anh đã quên lời hứa đó rồi sao?”

Nước mắt Đường Du rơi xuống tay Tôn Văn Tấn, cô không ngăn được nên đành để mặc nó tuôn rơi, lặng lẽ đợi phản ứng của gã. Tôn Văn Tấn ngậm ngừng, nhìn những giọt nước mắt, gã thấy tay mình bỗng rát, vội rút lại. Đường Du mở cửa bỏ đi, chẳng hề ngoái đầu nhìn.

Chương 9: Tình yêu đến với tuổi ba mươi

Tôn Văn Tấn lại ôm cô vào lòng, bên tai cô vang lên giọng gã, "Tiểu Du, anh đã ba mươi tuổi rồi, tìm được một người để yêu thật không dễ."

Đường Du đi rồi, Tôn Văn Tấn thần thờ một mình trong phòng, nghĩ đến những giọt nước mắt của cô, gã ngây người hồi lâu, đợi tâm trạng đã khá hơn mới lái xe ra về. Di tích văn hóa của thành phố B nhiều, quán ăn này nằm trong một ngõ nhỏ có kết cấu gạch đen, trông rất cổ kính. Đường trong ngõ không một bóng người, khi lái xe đến cửa ngõ, gã bỗng dừng lại, gục người vào tay lái, ngồi rất lâu trong tư thế đó.

Gã lái xe lượn đi lượn lại trong thành phố, cuối cùng mới định quay về nhà. Vừa đến cổng khu nhà, gã bỗng vòng tay lái, quay xe lại.

Tôn Văn Tấn đương nhiên biết nơi trọ mới của Đường Du, một khu dân cư gần trường, Đường Du ở tầng một. Đến cổng khu dân cư, gã bỗng dừng xe lại, ngồi một mình trong xe rất lâu mà không biết nên làm gì. Gã đang tìm thuốc lá thì nghe thấy bài hát của Trịnh Nguyên vang lên từ một tiệm cắt tóc bên đường, *"Đã yêu thì xin đừng giả bộ làm ngờ, trái tim em tổn thương vì anh... Khi em biết anh vì em dừng bước, nơi ngõ nhỏ vắng người, khoảnh khắc chỉ muốn nắm chặt tay anh, nghe anh thì thầm muôn lẽ tình yêu..."*

Gã đặt bao thuốc lá xuống, cầm di động bấm số máy của Đường Du, tiếng trả lời tự động vang lên: "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện tắt máy."

Không thể kìm nén được thêm, gã lái xe qua cổng, xuống xe, vẫn không liên lạc được. Gã tìm căn phòng cô thuê rồi bấm chuông, lát sau, cửa mở, một cô gái trẻ bước ra hỏi: "Xin lỗi, anh tìm ai?"

Căn phòng Đường Du thuê là nhà kiểu cũ, một dãy có mấy người

thuê, Tôn Văn Tấn nói muốn tìm Đường Du.

Cô gái quan sát gã một lượt từ trên xuống dưới rồi mới nói: “Đường Du vừa dọn đồ về quê, nghe nói người nhà xảy ra chuyện.”

“Đi bằng tàu hỏa hay máy bay?”

“Chuyện này em không rõ.”

“Cảm ơn cô!”

Lúc này đã là hơn hai giờ chiều, Tôn Văn Tấn gọi điện thoại kiểm tra, Hãng hàng không Quốc gia có chuyến bay về thành phố N, cất cánh lúc ba giờ bốn mươi phút chiều, gã vội lái xe về phía sân bay.

Xuống máy bay, Đường Du mở di động thấy báo có cuộc gọi nhỡ, cô nhìn số máy, số lạ. Bình thường rất ít người gọi điện cho cô. Công ty dịch thuật có việc gì cũng đều thông qua chị khóa trên. Nghĩ một lát, cô không gọi lại, tìm một nhà nghỉ để cất đồ đạc trước rồi mới đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh của ông Đường Kỳ Chính chỉ có một chị hộ lý, ông Hoàng Lạc không có ở đó. Chị hộ lý này chính là người Đường Du mời đến trước đây, trông thấy Đường Du, chị vội vàng nói: “Ông Đường đã được cấp cứu, giờ đã thoát khỏi cơn nguy kịch, cô yên tâm.”

Đường Kỳ Chính bị trúng gió, não bộ vẫn tỉnh táo nhưng không nói năng được, cơ thể bất động. Vì tim có vấn đề nên không thể xuất viện ngay, Đường Du đành mời cho ông một hộ lý phục vụ hai mươi bốn tiếng, hằng ngày giúp giặt giũ, lau người, lật người, chăm sóc việc ăn uống, đại tiểu tiện, xoa bóp. Bệnh tim của Đường Kỳ Chính vốn không ổn định, hôm nay bỗng tái phát, chị hộ lý đành phải gọi điện báo cho Đường Du.

Thấy Đường Kỳ Chính không sao, Đường Du tạm ngồi xuống ghế. Vừa mới xuống máy bay, đi lại vất vả nên vô cùng mệt mỏi, cô ngồi chống tay vào đầu giường gật bên chiếc tủ thấp trong phòng.

Tôn Văn Tấn bắt taxi đến bệnh viện. Lúc gã đến, Đường Du đang ngủ trong phòng bệnh, mặt hơi cúi, da dẻ nhợt nhạt, đôi lông mày

rậm trên mặt giống như hai cánh quạt nhỏ cụp xuống, dưới ánh hoàng hôn hắt thành hai cái bóng dài dài, môi cô mím chặt, tóc hơi rối, vài sợi vương trên mặt, trông rất mệt mỏi, tiều tụy. Gã ngắm cô rất lâu, cảm xúc lẫn lộn, trong phút chốc không diễn tả nổi cảm giác đang dâng trào trong lòng.

Không lâu sau, chị hộ lý mang cơm vào, thấy Tôn Văn Tấn dựa người bên bức tường phòng bệnh, mắt chăm chú nhìn Đường Du, chị hơi ngạc nhiên, toan gọi Đường Du dậy. Tôn Văn Tấn vội “suyt” một tiếng, dùng tay ra hiệu bảo chị đừng gọi. Chị đành để đồ ăn sang một bên, rón rén đi Đường Kỳ Chính ngồi thẳng dậy. Do đã nhiều năm làm công việc chăm sóc người bệnh, nên chị rất có kinh nghiệm. Thời kỳ đầu phát bệnh, Đường Kỳ Chính thậm chí không nuốt được, chị phải thường xuyên nấu canh trứng, sữa đậu nành, cháo, kiên nhẫn bón cho ông ta ăn.

Chị hộ lý vừa đi ông dậy, Đường Du rất nhạy cảm, thấy hơi động liền tỉnh giấc, cô lim dim mắt, đưa tay dụi dụi, lấy di động ra nhìn, đã là bảy rưỡi tối. Thấy đồ ăn để trên mặt tủ, cô ngại ngừng nói, “Chị đến rồi ạ, em ngủ lâu thế, sao không gọi em một tiếng?”

“Chị thấy em mệt mỏi quá, dù còn trẻ nhưng cũng phải chú ý sức khỏe chứ.” Chị hộ lý gặp Đường Du mới tổng cộng hai lần, lần nào cũng thấy cô mặt mày nhợt nhạt, mệt mỏi.

Đường Du lại thẹn thùng cười, vuốt mấy sợi tóc trên mặt vén ra sau tai, bất giác quay mặt lại, nụ cười bỗng tắt ngấm, Tôn Văn Tấn cũng ở đây.

Chị hộ lý nhìn Tôn Văn Tấn, cười nói với Đường Du: “Cô Đường, anh người yêu này đã đợi cô lâu lắm rồi.”

Đường Du cười gượng, song cũng chẳng hề dính chính lại sự nhàm lẫn của chị. Cô đứng lên dọn dờ vài câu rồi nói với Tôn Văn Tấn: “Đi thôi.”

Tôn Văn Tấn không nói gì, theo cô ra ngoài, đến cổng bệnh viện gọi xe. Tài xế hỏi đi đâu, Đường Du ngoảnh đầu lại nhìn Tôn Văn Tấn, “Đi đâu, đến khách sạn hay biệt thự của anh?”

Tôn Văn Tấn hiểu ý Đường Du, gã nhìn vết quầng dưới mắt, nhớ

lại hình ảnh cô ngủ say trên ghế ban nãy, gã xót xa, nói: “Đưa em về nhà nghỉ trước.” Trong đầu Tôn Văn Tấn đang nghĩ, còn những việc khác sẽ nói sau.

Đường Du khẽ cười, quay đầu lại nói với tài xế tên nhà nghỉ cô trọ.

Sau đó, cả hai đều không nói gì, Đường Du cứ nhìn chăm chăm vào mũi giày, Tôn Văn Tấn cũng trầm ngâm.

Xe vẫn chưa đến nhà nghỉ thì đã bị cảnh sát chặn lại ở ngã rẽ vào, nói phía trước xảy ra hỏa hoạn. Đường Du và Tôn Văn Tấn xuống xe, nhìn về phía xa, thấy một nhóm lính cứu hỏa đang vây quanh tòa nhà ở đoạn giữa đường, bốn chiếc xe cứu hỏa đỗ ở đó. Khói ngùn ngụt tỏa ra từ các ô cửa sổ ở tầng hai và tầng ba, lính cứu hỏa đang dùng vòi phụt nước áp suất cao dập lửa, đó chính là nhà nghỉ nơi Đường Du đặt phòng. Biển hiệu bị ám khói đen sì, một nửa vẫn đang treo lủng lẳng trên cửa.

Đường Du hỏi một cảnh sát: “Phía trước làm sao vậy?”

“Xin lỗi cô, nhà nghỉ phía trước xảy ra hỏa hoạn, chúng tôi tạm thời phong tỏa đoạn đường này.”

Tôn Văn Tấn bất ngờ ôm Đường Du vào lòng, nói: “Không ở đó được nữa rồi, đến chỗ anh nhé.”

Cô không hất gã ra mà ngoan ngoãn đi theo, đến ngã rẽ, họ lên xe taxi, Tôn Văn Tấn nói với tài xế địa chỉ biệt thự của gã.

Tài xế đưa họ lên căn biệt thự trên núi, bên trong sáng đèn, gã nghĩ đó là chị giúp theo giờ đang quét dọn nên không mấy để ý, toan lấy chìa khóa ra thì cửa bỗng được mở từ bên trong, một cô gái mặc đồ ngủ đứng trước cửa. Tôn Văn Tấn ngạc nhiên, nhìn Ôn Lỗi, “Sao em lại ở đây?”

Ôn Lỗi cũng ngạc nhiên, nhìn Tôn Văn Tấn, rồi lại nhìn cô gái bên cạnh gã, cô cay đắng cười, nói: “Hôm nay cuối tuần, nghĩ là anh sẽ về nên em đến. Vừa rồi nghe thấy tiếng xe nên vội dậy mở cửa... Cô gái này là?”

Trước đây, mỗi khi cuối tuần Ôn Lỗi đều đến biệt thự của Tôn Văn Tấn, đôi khi dù gã không ở đây, cô vẫn đến, Tôn Văn Tấn đã quên mất điều đó.

Gã vừa có chút gượng gạo, lại vừa lo lắng, ngoái nhìn Đường Du, không ngờ cô chẳng hề có phản ứng gì.

Ôn Lỗi nhìn vẻ mặt lo lắng của Tôn Văn Tấn, chua xót nói: “Hay là bây giờ em về?”

“Muộn thế này rồi, em về thế nào?” Gã quay sang Đường Du nói, “Vào nhà trước đi.”

Vào trong biệt thự, Tôn Văn Tấn vừa sắp xếp phòng cho Đường Du xong thì không ngờ Ôn Lỗi lại khăng khăng đòi về, cô đã thay xong quần áo, đang đứng ở phòng khách, tay xách chiếc va li nhỏ. Tôn Văn Tấn nói: “Muộn thế này rồi, em có thể đi đâu?”

Ôn Lỗi cười, “Em có bạn ở trường đại học, có thể đến đó, không sao đâu. Thế nhé, em đi đây.”

Đường Du lạnh lùng quan sát, Tôn Văn Tấn vô cùng gượng gạo. Trong tình huống này, chẳng cần nói thì Đường Du cũng đoán ra quan hệ giữa họ. Gã lúng túng, không để giữ Ôn Lỗi lại, đành nói: “Vậy để anh đưa em về, khuya rồi, trên núi cũng chẳng còn xe.”

Tôn Văn Tấn lái xe trong gara ra, Ôn Lỗi xách va li lên, ngồi phía sau. Lúc này, gã lại lo lắng nhìn lên ô cửa sổ căn phòng trên tầng hai, hành động nhỏ này của gã khiến trái tim Ôn Lỗi tê buốt.

Họ ra khỏi biệt thự, lúc này đã là nửa đêm, hai bên đường núi không có đèn, đèn pha ô tô rọi vào hàng cây ngô đồng cao lớn xa xa đang tiến lại gần, rồi thoát cái đã lùi về phía sau. Cả hai không nói gì. Xe xuống núi, vừa vào đến đường lớn, Ôn Lỗi bỗng lên tiếng: “Văn Tấn, dừng xe ở đây.”

“Để anh đưa em đến chỗ bạn, muộn quá rồi...”

Tôn Văn Tấn chưa nói hết câu, Ôn Lỗi đã ngắt lời. “Giờ cũng chưa phải là quá muộn, có thể bắt xe ở đây, anh cho em xuống, không cần tiến nữa đâu.”

Sự kiên quyết của Ôn Lỗi hơi khác thường, Tôn Văn Tấn ngạc nhiên ngoái lại nhìn. Ôn Lỗi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Văn Tấn, em chẳng thể nào hiểu nổi anh, với phụ nữ, anh luôn tâm lý, tinh tế, chăm sóc chu đáo. Chỉ vì một chiếc lắc tay mà anh khiến người ta tức giận, rồi nửa đêm canh ba lại dậy lái xe mười tiếng đồng hồ đưa người ta về thành phố B. Nhưng, nếu lặp lại một lần nữa, anh vẫn sẽ như vậy, anh làm vậy khiến người khác vô cùng khó chịu, anh biết không? Vì thế, em sẽ không để anh phải tiến nữa, vậy nhé, tạm biệt.” Dứt lời, Ôn Lỗi mở cửa xe bước ra.

Khi Tôn Văn Tấn quay về biệt thự, bên trong đã tắt đèn. Gã đứng chần chừ một lát trước phòng của Đường Du, cuối cùng vẫn quay về phòng mình. Gã cởi chiếc áo ngoài, vắt lên tay, mở cửa phòng, chưa kịp bật đèn thì bỗng một cơ thể ấm mềm bỗng sà vào lòng, mùi sữa tắm thơm phức. Cánh tay Đường Du như rắn vòng lên vai, ôm chặt cổ gã, sau đó bắt đầu hôn. Tôn Văn Tấn nhất thời không kịp phản ứng. Đường Du hoàn toàn không thành thạo, cô hôn Tôn Văn Tấn, cắn cắn môi khiến gã thấy hơi đau. Sự hưng phấn của Tôn Văn Tấn dần dâng trào. Gã dang tay ôm eo cô, quay người để cô dựa vào tường, hôn qua rồi hôn lại, nụ hôn bắt đầu mãnh liệt. Cảm xúc không do Đường Du làm chủ nữa.

Tôn Văn Tấn hôn cuồng nhiệt, cơ thể Đường Du mềm nhũn, Tôn Văn Tấn ôm cô, bắt đầu sờ soạng đến lưng. Đúng lúc này, thắt lưng của chiếc áo choàng tắm được Đường Du thắt hờ tuột ra, cả cơ thể áp chặt vào gã, bên trong cô không mặc gì. Lúc này, Tôn Văn Tấn đã phản ứng lại, gã hỗn hển đẩy ra, đờ đẫn nhìn, nhưng Đường Du không quan tâm, vẫn quấn lại.

Tôn Văn Tấn hơi lúng túng vùng vẫy, lùi lại mấy bước, quay mặt đi, “Em muốn làm gì, mặc quần áo vào đi.”

Đường Du cười châm biếm: “Sao, anh năm lần bảy lượt, nghĩ đủ mọi trò, chẳng lẽ anh không muốn?”

Tôn Văn Tấn không đáp, tiến về phía cánh cửa, cúi người nhặt chiếc áo khoác ngoài, đi ra. Ngay sau đó Đường Du nghe thấy tiếng cánh cửa chính đóng sầm lại, Tôn Văn Tấn mạnh tay đến nỗi khiến cả tòa nhà như rung chuyển, tiếp đến là tiếng động cơ ô tô. Tôn Văn Tấn đi rồi, Đường Du mới cảm thấy lạnh, cô ngồi xuống nhặt chiếc áo choàng tắm mặc lên người. Cả đêm gã không về.

Ngày hôm sau, ánh bình minh rọi qua ô cửa sổ, Đường Du nhíu mày tỉnh dậy. Thì ra cô không kéo rèm, tay sờ soạng tìm chiếc di động để xem thời gian mới phát hiện màn hình đen sì, cô ấn thêm mấy nút, biết là đã hết pin. Sạc pin để ở nhà nghỉ, có lẽ đã bị ngọn lửa thiêu cháy rồi. Cảm thấy may vì mỗi khi đi đâu cô đều đem theo rất ít đồ, chứng minh thư và thẻ tín dụng đều mang theo người. Nghĩ đến đây, cô rời khỏi giường, ra phòng khách nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, đã bảy giờ sáng. Cô thay quần áo, đánh răng rửa mặt rồi rời khỏi tòa biệt thự. Đi được một đoạn thì nghe thấy tiếng còi xe sau lưng. Đường Du đi gọn vào mép nhường đường cho xe. Không ngờ chiếc xe đó lại đỗ ngay trước mặt, cửa kính xe hạ xuống, một thanh niên ngồi bên trong cười, nói: “Em ơi, có cần anh đưa đi không?”

“Không cần, cảm ơn.”

“Lên đi, không thì em phải đi một quãng xa mới bắt được xe.”

Đoạn đường này cô đã từng đi nên biết từ đây xuống núi còn rất xa. Cô nhìn người thanh niên, nghĩ một lát rồi nói: “Vâng cảm ơn anh.”

Anh ta rất nhiệt tình, đưa thẳng cô đến bệnh viện.

Xuống xe, Đường Du nói lời cảm ơn, anh ta nói không có gì, xe không đi ngay mà như thể anh chàng này còn muốn nói gì thêm với Đường Du. Lúc này, một phụ nữ mặt mày hốt hoảng, vội chạy đến trước mặt cô, nói, “Cô Đường...”

Đường Du liền đi theo chị ta.

Đường Kỳ Chính đã qua đời ngày hôm qua. Chị hộ lý không gọi điện được cho Đường Du nên đành đứng đợi ở cổng viện.

Sau khi bác sĩ viết giấy chứng nhận tử vong. Thi thể Đường Kỳ Chính được hỏa táng ngay trong ngày. Tro cốt của mẹ cô được đặt tại một nghĩa địa công cộng ở ngoại ô thành phố N. Tro cốt của Đường Kỳ Chính cũng sẽ được mang về đó.

Vì Hoàng Lạc chứng minh Đường Du và Đường Kỳ Chính đã cắt đứt quan hệ phụ tử hơn nửa năm nay nên các chủ nợ biết tin cũng không thể đổ trách nhiệm lên đầu cô. Sau khi xong việc, ngay tối hôm đó Đường Du mua vé tàu quay về trường.

Tôn Văn Tấn uống rượu cả đêm trong quán bar, lâu lắm rồi gã mới lại uống như thế. Ông chủ quán bar quen biết gã đã lâu, thấy bộ dạng gã như vậy cũng muốn đưa về, gã xua tay, vừa đi đến nhà vệ sinh đã nôn ọe. Tôn Văn Tấn vốn ưa sạch sẽ, chưa bao giờ ở trong bộ dạng lếch thếch thế này, gã dùng nước lạnh rửa mặt, sững người khi nhìn mình trong gương, áp sát gương mới phát hiện đúng là có tóc bạc, gã bần thần mất một lúc lâu. Lúc này, gã nghe thấy loáng thoáng tiếng nhạc vọng ra từ đại sảnh, là bài *Hai người nhìn nhau* của Tân Hiểu Kỳ, “*Nhật nọ hoa vừa hé, nghĩ nhân thế đổi thay, thắng thua đâu nghĩa lý gì, ngày tháng dần trôi, giàu sang đâu mãi mãi. Hồng nhan rồi sẽ tàn phai, lông mày rồi điểm bạc, nhìn nhân thế phô trương, ai không từng nếm qua bi lạc. Biển, trời đi không hết, ân oán khó tính toán, quên quá khứ lẫn hiện tại. Sóng cuộn cuộn, người mênh mang, cánh chim xuân bay khuất, cổ phong lưu lạc xoay vần, gió vi vu, người mênh mang, đâu khó khăn ta vẫn vui, yêu hận bay theo gió...*”

Tôn Văn Tấn thần thờ theo tiếng nhạc, bài này gã biết, trước đây, gã và người yêu cũ là Tôn Đại Ảnh đã từng nghe khi xem *Ý thiên đồ long ký*. Đó là bài mà Tiểu Chiêu đã hát cho Trương Vô Kỵ nghe trước khi đi Ba Tư, lúc ấy Tôn Văn Tấn không có cảm giác gì, nhưng Tôn Đại Ảnh thì khóc khi xem đoạn đó. Gã chế giễu bạn gái, nói đúng là đàn bà được tạo nên từ nước nên bị cô đấm hai cái. Giờ đây, khi nghe lại, nhớ đến giọng nói và vẻ mặt của Tôn Đại Ảnh năm ấy, trái tim gã quặn lại như thể có hàng ngàn vòng xoáy đang luân chuyển. Giọng ca của Tân Hiểu Kỳ hờ hững, tự nhiên, mênh mang. Nghe hát, cảm nhận sự sâu muộn trong từng câu, từng chữ, xúc cảm trong trái tim Tôn Văn Tấn bỗng mãnh liệt dâng trào.

Khi về đến tòa biệt thự thì Đường Du đã rời khỏi đó từ lâu, gã đi tắm, khi bước ra liền nhìn thấy chiếc áo choàng tối qua Đường Du mặc được đặt trên giường. Gã ngồi lên giường, kéo chiếc áo choàng lại, trong đầu vẫn đang nghĩ chuyện tối qua. Gã đã uống rượu cả đêm, giờ tắm xong, đầu óc vẫn mơ màng, nặng nặng, gã cứ ngồi như vậy cho đến khi ngủ lúc nào cũng chẳng hay.

Tiếng chuông điện thoại làm Tôn Văn Tấn thức giấc, một số lạ, người đầu dây bên kia nói: “Xin hỏi, có phải cô Đường không ạ?”

“Không.” Tôn Văn Tấn xoa xoa trán, mắt lim dim vì buồn ngủ.

“Là thế này, hôm qua nhà nghỉ của chúng tôi xảy ra hỏa hoạn, cô Đường là khách trọ ở đây, đồ của cô ấy đều bị cháy, sau khi dọn dẹp, chúng tôi tìm thấy một chiếc túi trong phòng cô ấy thuê, đã gọi điện thoại cho cô ấy nhưng không liên lạc được. Ngoài số di động của cô Đường ra, chỗ cảnh sát còn có số điện thoại liên lạc này, không biết anh có thể giúp chúng tôi liên lạc với cô Đường được không.”

Người kia vẫn chưa nói xong, Tôn Văn Tấn sực nhớ ra, tối qua khi dẫn Đường Du rời khỏi đó, đúng là gã có để lại số điện thoại của mình ở chỗ cảnh sát, do đó gã nói: “Được, tôi sẽ liên lạc ngay với cô ấy.”

Tôn Văn Tấn bấm số máy của Đường Du, nhưng không sao liên lạc được, gã đành gọi điện thoại đến nhà nghỉ nói sẽ tự mình đến đó lấy đồ.

Đám cháy thiêu sạch mọi đồ gỗ trong căn phòng Đường Du thuê, không ngờ vẫn tìm ra được chiếc ba lô trong đống hoang tàn, ngoài vết tích của gạch, đất vẫn chưa được làm sạch trên bề mặt ra, những thứ bên trong vẫn còn nguyên. Người chủ nhà nghỉ nói: “Chiếc ba lô này bị vùi dưới một tấm kính, nên không bị cháy.” Trong ba lô không có đồ đạc gì khác ngoài mấy thứ đồ dùng hằng ngày. Tôn Văn Tấn vẫn không liên lạc được với Đường Du, anh mang theo ba lô của cô đến bệnh viện tìm. Không ngờ, bệnh viện cho biết, Đường Kỳ Chính đã tử vong do suy tim, di thể đã được người nhà đưa đi xử lý.

Tôn Văn Tấn quay về biệt thự đợi, đến tối vẫn không gọi điện thoại được cho Đường Du, khó khăn lắm mới tra ra số di động của Hoàng Lạc, ông ta nói Đường Du đã mua vé tàu quay về trường.

Thứ hai, Đường Du học cả buổi sáng. Đi tàu cả một đêm rồi lại đến trường ngay, cô rất mệt nên đã ngủ trong giờ học. Lúc tỉnh dậy thì đã là tiết thứ tư, trong giảng đường chẳng còn ai nữa. Cô ngơ ngác nhìn giảng đường vắng tanh, rồi thần thò, sực nhớ tối hôm trước, khi Tôn Văn Tấn rời khỏi tòa biệt thự, cảm giác của cô cũng thế này. Nghĩ đến đây, trong lòng có gì đó chua xót khiến ngực cô nóng ran, cảm giác này thật khó chịu. Cô nghĩ, cô và gã đã không chỉ là quan hệ tình một đêm nữa, giữa họ còn có điều gì đó rất khác rồi. Người ta thường có sự lo lắng mang tính bản năng đối với những điều mình chưa rõ, cô sợ cảm giác này, cô không muốn “được” gì mà chỉ sợ “mất” chính bản thân mình. Cô đứng lên, thu dọn sách vở rồi đi đến cửa hàng

ngay cạnh căng tin trường mua chiếc sạc pin điện thoại. Đang nghĩ nên mua sạc vạn năng hay sạc chuyên dụng thì nghe thấy tiếng bà chủ nói: “Mình xem, chiếc Volvo kia cũng đi được vào tận khu giảng dạy.”

Ông chủ thờ ơ nói: “Chắc là của vị quan chức nào đấy.”

“Không đâu, quan chức thường thích đi xe Audi. Chiếc Volvo này chắc là của người thành đạt nào đó, giàu có nhưng lại không thích phô trương.” Bà chủ nói.

Cuối cùng Đường Du vẫn quyết định mua chiếc sạc vạn năng, giá mười tệ. Trả tiền xong bước ra, cô bỗng nhìn thấy xe của Tôn Văn Tấn đang đỗ trước khu giảng đường, hình như gã ngồi ở bên trong.

Lưỡng lự một lát, cô đi về phía chiếc xe. Cánh cửa xe bên chỗ người lái hạ kính xuống, Đường Du cúi đầu nhìn gã.

Tôn Văn Tấn chỉ chiếc ba lô trên ghế cạnh tay lái, nói: “Người chủ nhà nghỉ tìm thấy chiếc ba lô này, nhờ anh chuyển cho em.”

“Cảm ơn.” Đường Du quay người đi sang mở cánh cửa bên kia, cúi đầu vào trong lấy chiếc ba lô ra, toan lùi lại thì Tôn Văn Tấn nói: “Lên xe đi, anh có chuyện muốn nói với em.” Cô dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn, thấy mắt Tôn Văn Tấn đỏ au nên đồng ý ngồi vào xe.

Chiếc xe lướt đi, Đường Du trọ trong khu dân cư gần trường, nhưng Tôn Văn Tấn lại lái xe ra đường lớn trước cổng trường, đi về hướng khác. Đường Du lên tiếng: “Anh Tôn, xin hãy dừng lại.”

Tôn Văn Tấn ngoái đầu nhìn Đường Du, nhẹ nhàng, “Tiểu Du, anh có chuyện muốn nói với em.”

Gã gọi “Tiểu Du”, cô nghe mà thấy như tim mình lỡ nhịp, đành quay đầu đi nơi khác, miệng nói: “Có chuyện gì, mong anh nói luôn.”

Tôn Văn Tấn không đáp lời, xe cũng chẳng dừng, lúc này Đường Du bỗng tự mở cửa xe.

Tôn Văn Tấn hoảng sợ, lập tức phanh gấp, Đường Du liền mở cửa bước xuống. Tôn Văn Tấn vội bước xuống, vòng qua đầu xe đuổi theo, một tay giữ chặt cánh tay cô, tay kia xoay người đối phương lại

để mặt cô hướng vào gã.

Ánh mắt Tôn Văn Tấn chăm chăm nhìn cô, Đường Du có chút sợ hãi, vừa tránh ánh mắt ấy, vừa giãy giụa khỏi bàn tay gã. Cô luống cuống, không còn gọi là anh Tôn nữa, mà nói: “Tôn Văn Tấn, anh buông tay ra.”

Thấy Tôn Văn Tấn vẫn không chịu buông, Đường Du vừa lo lắng, vừa tức giận. Người đi lại trên con đường trước cổng trường nhiều, đã có mấy người nhìn về phía họ với ánh mắt tò mò. Đường Du vừa không ngừng giãy giụa, vừa nén giọng thật thấp: “Tôn Văn Tấn, đây là cổng trường, mong anh tôn trọng một chút!”

Tôn Văn Tấn nói: “Anh buông tay, nhưng em hãy nghe kỹ lời anh nói?”

“Được, anh buông tay ra đi.” Đường Du đành phải đồng ý.

Tôn Văn Tấn vừa buông tay, cô lập tức quay người toan chạy, nhưng gã đã nhanh hơn, cô vừa nhấc chân đã bị Tôn Văn Tấn kéo lại, ôm chặt vào lòng. Đường Du có giãy giụa thế nào, gã cũng không buông ra. Cô cuống đến phát khóc, “Tôn Văn Tấn, anh muốn làm gì, buông tay ra, đồ khốn...”

Cô vẫn chưa dứt lời thì Tôn Văn Tấn đã cúi đầu hôn lên môi cô. Nụ hôn cuồng nhiệt đến nỗi toàn thân Đường Du mềm nhũn, không thể giãy giụa được nữa, lúc này Tôn Văn Tấn mới buông tay. Cô thở hổn hển, mặt đỏ bừng, nhưng vẫn tiếp tục giãy. Hai tay của Tôn Văn Tấn ôm lấy khuôn mặt cô, nhìn thẳng mắt cô, nói từng chữ: “Tiểu Du, em đừng như vậy, buổi tối không có chuyến bay, anh phải lái xe cả đêm về thành phố N chỉ vì muốn trông thấy em, cô Ôn Lỗi hôm trước em gặp là người anh quen trước đây.”

Đường Du hất mạnh tay gã ra, quay mặt đi, “Cô ta là ai thì có liên quan gì đến tôi.”

Tôn Văn Tấn lại ôm cô vào lòng, bên tai cô vang lên giọng gã, “Tiểu Du, anh đã ba mươi tuổi rồi, tìm được một người để yêu thật không dễ.”

Đường Du sững người, không giãy giụa nữa.

Khi cả hai đã bình tĩnh lại, Tôn Văn Tấn lái xe đưa Đường Du về phòng trọ. Xe dừng dưới gốc cây ngân hạnh, Đường Du không về ngay. Hai người lặng lẽ ngồi trong xe, tay nắm chặt tay. Không gian bên ngoài yên ắng, ánh mặt trời chiếu rọi qua những tán lá ngân hạnh um tùm. Thời gian lặng lẽ, cuộc đời yên bình khiến người ta nghĩ đến sự vĩnh cửu, chỉ mong khoảnh khắc này đừng trôi đi.

Mãi đến khi sinh viên trong khu trọ lục tục cầm theo sách vở đi về phía trường, Đường Du mới chột giật mình. Cô nhìn đồng hồ, một rưỡi chiều, gã và cô đã ngồi với nhau trong xe mấy tiếng đồng hồ. Cô hơi cử động, Tôn Văn Tấn hỏi: “Em phải đến trường à?”

Đường Du khẽ đáp, “Vâng.”

Tôn Văn Tấn buông cô ra, nhắc tay lên nhìn đồng hồ, sực nhớ ra một chuyện, nói: “Em vẫn chưa ăn trưa?”

Mặt Đường Du ửng đỏ, “Chiều nay chỉ có một tiết, em không ăn bây giờ đâu, lát nữa đến căng tin mua tạm gì cũng được.”

Tôn Văn Tấn cũng bật cười, họ đã ngồi mấy tiếng đồng hồ trong xe, quên cả ăn cơm.

Mặt Đường Du nóng bừng, “Em đi trước nhé, còn phải về chuẩn bị nữa.”

“Ừ, em đi đi.”

Đường Du quay người, vẫn chưa xuống xe đã bị Tôn Văn Tấn kéo lại, cô hết sức bất ngờ, Tôn Văn Tấn liền nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Nụ hôn khiến trái tim Đường Du mềm nhũn, cảm giác giống như một giọt mực đậm được nhỏ lên mặt hồ trong suốt, loang ra khắp mọi nơi. Cô không dám nhìn gã lâu, vội quay người xuống xe.

Tôn Văn Tấn cứ ở trong xe dõi theo, Đường Du từ trong phòng trọ đi ra, thấy gã đang dựa vào cánh cửa xe nhìn. Mặt cô nóng bừng, mắt không dám nhìn chiếc xe, cúi đầu, toan bước nhanh qua, Tôn Văn Tấn liền ôm cô từ phía sau. Đầu gã dụi vào cổ cô, “Anh đợi em tan học ở đây.”

Máu trong cơ thể cô như đông lại.

Tôn Văn Tấn cảm thấy có gì đó bất ổn, gã xoay người cô lại, nâng mặt cô lên, “Chắc anh sẽ vẫn gặp được em chứ?”

Đường Du hất tay gã ra, không quay mặt lại. Lòng cô rối bời, không hiểu sao mọi thứ lại diễn ra như thế. Cô nói: “Mấy ngày tới anh đừng đến, em đang rất hoang mang, hãy để em suy nghĩ.”

Tôn Văn Tấn buông cô ra, nói: “Ừ, anh sẽ đợi, cứ đi học đi nhé, đừng nghĩ ngợi lung tung.” Vừa nói lại vừa hôn lên cổ cô.

Gã nghe cô, không tiến nữa mà đứng dựa người vào cánh cửa xe đôi theo cho đến khi bóng cô khuất sau cổng trường.

Về đến nhà, Tôn Văn Tấn cứ ngồi một mình trong xe, hút hết điều thuốc này đến điều khác, trong xe vang lên giọng ca của Đồng An Cách.

Trần Thích lái xe đến, đang định lên gác tìm Tôn Văn Tấn thì trông thấy gã ngồi một mình trong xe hút thuốc. Trần Thích tiến lại, gõ gõ vào cửa xe gọi, “Văn Tấn, Văn Tấn...”

Tôn Văn Tấn vẫn chau mày, khói thuốc che mờ cả khuôn mặt. Trần Thích gọi mấy lần mà không thấy gã phản ứng, cảm thấy có gì đó kỳ lạ. Trong xe loáng thoáng giọng ca của Đồng An Cách, “*Chỉ sợ không đáp được tình sâu nghĩa nặng của em, nên không dám gần thêm nữa*”. Trần Thích nhìn thần sắc của Tôn Văn Tấn, trong lòng đã đoán ra phần nào, anh ta tiếp tục vừa gõ vào cửa xe, vừa hét to: “Văn Tấn, Văn Tấn.”

Lúc này, Tôn Văn Tấn như sự tỉnh giấc mộng, trông thấy Trần Thích, gã kéo cửa kính xuống, “Trần Thích, cậu đến đây à?”

“Nghe thấy rồi à, gọi mãi mà chẳng thấy cậu phản ứng gì.”

Tôn Văn Tấn khẽ cười, đưa tay ra tắt nhạc, dụi tắt đầu thuốc lá, mở cửa xe. Trần Thích lùi lại sau vài bước, chau mày nói: “Có chuyện gì thế, hút ngà này thuốc trong đó mà không mở cửa xe, cả người lẫn xe sắp bốc cháy cả rồi. Tránh xa tôi ra, đợi mùi thuốc bay đi hết đã.”

Tôn Văn Tấn vừa tức vừa buồn cười, “Cậu làm gì mà ẹo ọt như

con gái thế.”

Khuôn mặt Trần Thích rạng rỡ, “Bà xã có bầu rồi, giờ tôi phải biểu hiện tốt, không hút thuốc, không uống rượu, tôi sẽ là một người đàn ông mới.”

Tôn Văn Tấn hơi đỏ mặt, cúi đầu khẽ cười, rồi lại ngẩng lên, khuôn mặt trở lại vẻ bình thường, nói: “Được đấy, chúc mừng cậu.”

“Cảm ơn, cảm ơn.” Trần Thích mặt mày hớn hờ, quên khuấy về bất thường của bạn.

Tôn Văn Tấn bất chợt hỏi: “Thời khắc quan trọng thế này, cậu còn đến tìm tôi, có chuyện gì không?”

Trần Thích nghiêm mặt, nói khẽ: “Bọn mình lên gác nói chuyện.”

Hai người đi lên gác, Tôn Văn Tấn cởi áo khoác ngoài treo vào mắc, sau đó đi đến tủ rượu rót hai ly rượu vang, đưa Trần Thích một ly, nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

“Thạch Quốc Đào bị án tử hình. Việc cậu chuyển nhượng công ty cho Tô Bất Dị cuối cùng đã có kết quả, rốt cuộc Tô Bất Dị đã ra làm chứng với Viện Kiểm sát.”

Cánh tay Tôn Văn Tấn cứng ngắc, gã sững người một hồi lâu mới nhắc ly lên uống một hơi hết sạch, rồi lại đứng dậy, mắt ngân ngấn.

Trần Thích cũng thấy cảm thương trong lòng.

Tôn Văn Tấn đặt chiếc ly xuống, đi vào nhà vệ sinh. Trần Thích ở bên ngoài chỉ nghe thấy tiếng nước xối xì xèo, đợi ở phòng khách khoảng ba mươi phút mới thấy Tôn Văn Tấn bước ra.

Trần Thích ôn tồn nói: “Sự việc đã đâu vào đấy, cậu cũng dần ổn định đi. Không còn trẻ nữa, nửa đời trôi qua vô ích rồi, cuộc đời có mấy lần được ở tuổi ba mươi đâu, cứ tiếp tục thế này, sẽ hối không kịp. Nên tìm một người phụ nữ để thanh thoi sống qua ngày rồi nghe mình, quá khứ là quá khứ, hãy tìm cho mình một người phụ nữ, rồi sinh con, tương lai ắt có hy vọng, cuộc sống yên bình, thanh thản mới chính là cái đích cần đến.”

Chương 10: Cùng nắm tay vượt qua khó khăn

Cô gái này lúc nào cũng lạnh như băng, mạnh mẽ, lãnh đạm, vô tình, nhưng tại sao, dù nhìn ở khía cạnh nào, gã cũng chỉ nhớ mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ ấy, trong lòng gã lại tựa như có gì đó đang khe khẽ lung lay.

Đêm đến, Đường Du cứ trở mình trên giường, không sao ngủ được, lòng dạ rối bời. Cảm giác đó đã không xuất hiện từ rất lâu rồi, giống như ngày nhỏ, cha không quan tâm, người cậu thì di cư đi nước ngoài, lúc ấy cô có cảm giác mình bị bỏ rơi. Cô bơ vơ, sợ hãi, dù giờ đây đã trưởng thành, nhưng cảm giác khủng khiếp đó vẫn khiến cô run rẩy, cả đời này cũng chẳng hề muốn trải nghiệm lại.

Năm nay Đường Du mới vừa qua tuổi hai mươi, tuổi thanh xuân đẹp như hoa, dung mạo cũng tươi tắn như hoa, các cô gái ở lứa tuổi này đều khao khát một tình yêu cháy bỏng, pha chút mạo hiểm. Đến dung mạo bình thường như Tô Nhiêu, chưa từng có một người bạn trai trong suốt hai mươi năm trời, đến khi gặp Tôn Văn Tấn bỗng như con thiêu thân, bỏ qua tất cả. Đường Du thì không như vậy. Tuổi ấu thơ bị đánh dấu chấm hết khi cô mới lên chín, thiếu sự dạy bảo của cha, sự che chở của người thân, không có bạn bè bầu bạn, cả đời này cô cũng không muốn nhớ lại dù chỉ trong giây phút quãng thời gian ấy, mười năm trưởng thành đẹp nhất trong đời người lại là những năm tháng cô nếm trải buồn đau nhân thế. Con gái ở lứa tuổi hai mươi đều ngây ngô, còn cô lại giống một phụ nữ trung niên ba mươi tuổi mang trái tim tang thương, nhạy cảm nhưng hết sức dè dặt. Cô không khao khát tình yêu, càng không mong muốn một tình yêu mạo hiểm. Cô đã trải qua cuộc sống phức tạp, nếm trải sự lạnh lùng của nhân thế, từ chối tất cả các chàng trai theo đuổi, cuối cùng lại bằng lòng yêu Lâm Khai. Cô không yêu nhưng lại từng nghĩ sẽ sống với anh đến đầu bạc răng long, tất cả chỉ vì cô luôn thấy bất an, quá khát khao một cuộc sống bình dị, những điều thiếu thốn trong tuổi ấu thơ, cô muốn bù đắp lại sau khi đã thành niên. Cô chưa bao giờ dám ao ước

quá nhiều, nhưng câu nói của Tôn Văn Tấn đã nhắm trúng điểm yếu nhất trong trái tim cô. Giờ cô đang trần trọc, không cách nào từ chối nhưng lại sợ cảm giác hy sinh tất cả để yêu một người, vậy thì quá mạo hiểm, cô nghĩ đến Tô Nhiêu, nghĩ đến Chu Nhiễm, nghĩ đến cả người mẹ đã tự sát của mình. Đường Du không sao ngủ được, đành ngồi dậy, sợ lại nghĩ lung tung nên cô đành dồn tâm trí học bài. Thời gian gần đây đúng là nhiều biến động, vì bệnh của cha mà cô bị lỡ kỳ thi. Giờ đã là trung tuần tháng Sáu, sắp đến thi cuối kỳ. Thoắt cái, cuộc sống sinh viên đã trôi qua một nửa.

Đường Du cầm sách, đọc được một lúc thì trời sáng, lại một đêm mất ngủ. Cô chuẩn bị đi đánh răng, rửa mặt, vừa đứng dậy bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, tim đập nhanh, toàn thân túa mồ hôi, đành phải dựa người vào ghế, nhắm mắt lại đợi cơn choáng qua đi. Khó khăn lắm mới tỉnh táo lại, thấy người ướt đầm đìa, cảm giác mệt lả như vừa qua cơn bệnh nặng, cô muốn thay quần áo, chân cứ nhẹ bẫng, nhưng rồi rốt cuộc vẫn còn đủ sức bước đi.

Sáng hôm nay cô có hai tiết, buổi chiều thi triết học. Ngồi trong giảng đường, Đường Du vẫn thấy hơi chóng mặt, nghĩ đến cơn choáng váng sáng nay, cô bắt đầu ân hận vì tối qua đã thức thâu đêm, có thể gần đây xảy ra nhiều chuyện, cô nhận thấy sức khỏe của mình ngày càng kém. Thầy giáo đang giảng bài, Đường Du cố tập trung nghe, nhưng đầu óc vẫn không ổn lắm. Bất chợt thầy giáo gọi cô trả lời câu hỏi, cô loạng choạng đứng lên, bỗng cảm giác có gì đó xộc lên từ cuống họng, vừa mở miệng ra thì ngửi thấy mùi tanh tanh, cô vội lấy tay che theo bản năng, không ngờ lại ho ra một búng máu, rồi ho tiếp mấy búng máu nữa.

Cả giảng đường nhốn nháo, thầy giáo vội đi xuống, các sinh viên khác đều đứng cả dậy, mấy cán bộ lớp quây lại. Lớp trưởng vội đỡ lấy Đường Du, thầy giáo trông sắc mặt nhợt nhạt của cô, hỏi, “Em sao thế?”

Đường Du chỉ lắc lắc đầu, không nói thành lời, vị tanh tanh ảm ảm trong cổ họng khiến cô buồn nôn.

“Mau gọi xe cấp cứu, mau lên.” Thầy giáo hốt hoảng, vừa sai bảo vừa cho người đi gọi thầy hướng dẫn.

Cuối cùng, thầy hướng dẫn lái xe của mình đưa Đường Du đi

bệnh viện, lớp trưởng cũng đi cùng.

Đến bệnh viện, Đường Du nói với bác sĩ triệu chứng của mình, sau khi kiểm tra, bác sĩ nói: “Hiện tượng khạc ra máu này là do làm việc quá sức, các cô gái trẻ bây giờ cần chú ý tới sức khỏe hơn.”

Bác sĩ không kê đơn thuốc, chỉ nói là do quá mệt mỏi, không cần chữa trị, cũng không cần uống thuốc, nên chú ý tập luyện và nghỉ ngơi, rồi sẽ tự khỏi.

Mặc dù bác sĩ nói như vậy, nhưng thầy hướng dẫn không yên tâm lắm, nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Đường Du, thấy thầy quyết bảo Đường Du phải truyền nước, bác sĩ liền truyền cho cô mấy lọ dịch dinh dưỡng. Loáng cái đã đến buổi trưa, thầy hướng dẫn phải quay về trường, bèn bảo lớp trưởng ở lại chăm sóc bạn, Đường Du sực nhớ là chiều nay thi môn triết học nên nói: “Thầy và bạn cứ về trước, em không sao, bác sĩ cũng nói không vấn đề gì nghiêm trọng, lát nữa em sẽ tự về trường. Hơn nữa, chiều nay còn phải thi triết học, đừng vì em mà nhớ mất việc.”

Lớp trưởng nói: “Gì chứ môn triết học thi hay không cũng chẳng sao, sau này thầy hướng dẫn nói với giáo vụ một câu, hai đứa mình cùng xin thi lại là được.”

Thi lại so với thi chính thức dù sao vẫn phiền hà, hơn nữa, lúc này Đường Du nhớ đến Tô Nhiêu, nên nói: “Cậu cứ về đi, mình thực sự không sao, giờ thấy khỏe hơn nhiều rồi, nếu không, mình cũng chẳng truyền dịch nữa.”

“Ấy, đừng, đừng, thôi được, mình về trước vậy, thế cậu có người thân nào trong thành phố B không? Bạn bè cũng được, gọi điện để họ đến chăm sóc, nếu không, mình cũng chẳng yên tâm.”

Đã bắt đầu truyền dịch, Đường Du muốn thôi cũng không phải dễ, cô chỉ không muốn vì mình mà làm nhớ bài thi của lớp trưởng. Cô không thích mang ơn người khác, điều này khiến cô nhớ đến Tô Nhiêu, do vậy, cô gật đầu nói có bạn trong thành phố này, lớp trưởng chưa gặp được người bạn đó thì kiên quyết không về trường, cô đành phải gọi điện thoại cho Tôn Văn Tấn.

Lớp trưởng không ngờ nổi bạn của Đường Du lại là người đàn

ông như Tôn Văn Tấn, cô gần như không dám nhìn thẳng vào anh ta khi nói, nghe kể lại xong, Tôn Văn Tấn hơi nhú mày, ngoảnh đầu lại nhìn Đường Du. Mặt cô đỏ lên, hàng lông mi hơi rủ xuống, “Bác sĩ bảo không vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ là do quá mệt mỏi.”

Tôn Văn Tấn chau mày nhìn ánh mắt của Đường Du, khiến lớp trưởng hồn bay phách lạc, cô ngơ ngác nhìn, phản xạ tự nhiên khiến cô muốn chuyển sự chú ý, nên nói chêm vào: “Sao lại không nghiêm trọng, bạn ấy còn ho cả máu trên lớp nữa.”

Tôn Văn Tấn nhìn lớp trưởng gật đầu, đi về phía Đường Du, không nói năng gì, chỉ nắm lấy bàn tay đang để bên ngoài của cô rồi ngồi xuống, hành động vô thức ấy khiến trái tim lớp trưởng cũng thấy rung rinh, cô biết ý liền lui ra ngoài.

Thực ra Đường Du chưa nghĩ ra sẽ đối diện với Tôn Văn Tấn như thế nào, phòng bệnh chỉ có hai người, cô có chút gượng gạo, không rút tay ra mà cứ để gã nắm lấy. Người bệnh vốn vô cùng yếu đuối, bao nhiêu năm chỉ có một mình, cô có thấy sao đâu, giờ bỗng có thêm một người bên cạnh, trong không gian yên ắng, cô ngửi thấy mùi cơ thể gã, tay cô đang được gã nắm chặt, bỗng cảm thấy mình cũng có người thương xót. Cảm xúc này rất nhạy cảm, nó khiến cô vừa xót xa lại vừa thấy yếu đuối, pha lẫn nỗi tủi thân đến tột cùng, cảm giác ấy âm ỉ, ram ráp khiến cô muốn khóc.

Cả đêm hôm trước đã không ngủ, giờ có Tôn Văn Tấn ở bên cạnh, cô không biết mình chìm vào giấc ngủ từ khi nào. Cô mơ mơ màng màng nghe giọng Tôn Văn Tấn đang gọi, ngơ ngác mở mắt ra. Tôn Văn Tấn nói: “Em truyền xong rồi, giờ chúng ta về thôi.”

Đường Du mới tỉnh ngủ, mặt vẫn đang đỏ bừng, nghĩ đến việc mình ngủ trước mặt Tôn Văn Tấn lâu như thế mà chẳng hề có cảm giác gì, mặt cô dần nóng lên. Cô vội bật dậy, Tôn Văn Tấn đã làm xong mọi thủ tục xuất viện.

Lúc này, người tan ca trong bệnh viện đông, người nhà ra về cũng nhiều, Đường Du và Tôn Văn Tấn vừa vào đến thang máy đã bị một đám người chen đẩy vào tận trong cùng, một tay Tôn Văn Tấn che chắn cho cô. Khi bị dồn vào trong góc, gã nhẹ nhàng nắm tay cô. Tay Đường Du nóng ran trong lòng bàn tay gã.

Sau khi dìu Đường Du lên ghế lái phụ, gã cũng ngồi sau tay lái. Biết gã sẽ nói gì đó, cô vội cướp lời: “Đưa em về trường nhé.” như thể sợ điều gã nói sẽ khác.

Tôn Văn Tấn đang buông lỏng cần thắng, tay bỗng chững lại, gã ngoảnh sang nhìn cô, “Về chỗ anh, bạn em nói hôm nay em nôn ra máu trên lớp, trông em thế này...”

“Không cần đâu, em phải về trường, em...” Cô vẫn muốn tìm một cơ gì đó, nhưng nhìn ánh mắt gã, cô lại không cất lên lời, chỉ cúi đầu.

Tôn Văn Tấn nhìn vẻ mặt vừa phức tạp vừa buồn buồn của cô, gã nói: “Em không thể ngoan ngoãn nghe anh sao? Đừng khiến anh thêm lo lắng.” vừa nói vừa hạ mạnh cần thắng xuống, nghĩ đến dáng vẻ của cô buổi tối hôm trước trong căn biệt thự ở thành phố N, gã cười nói, “Em yên tâm, sẽ không có vấn đề gì đâu, chỉ là anh lo cho em.”

Câu nói này khiến Đường Du không biết nói gì hơn.

Tôn Văn Tấn sắp xếp phòng cho Đường Du xong, cô đi tắm, chỗ gã không có đồ ngủ nữ, gã đành phải tìm đồ của mình. Lúc đưa cho cô, không khí gượng gạo, râm ran như có lửa đốt, cả hai đều không nói gì.

Đường Du tắm xong bước ra, ti vi trong phòng khách đang bật, nhưng Tôn Văn Tấn không ở đó. Đường Du chẳng mấy khi xem truyền hình, không biết đang là kênh nào, chỉ thấy âm thanh rất âm ỉ, cô đã yên tâm phần nào. Ngồi trên ghế sofa, toan bắt đầu lau tóc, chiếc khăn bông trong tay bỗng bị ai đó lấy đi. Tôn Văn Tấn cẩn thận giúp cô lau, hơi thở của gã phủ khắp đỉnh đầu, ngón tay liên tục lướt qua tai và cổ cô, mang theo sự dịu dàng, thô ráp rất đàn ông. Trái tim Đường Du chợt nhói lên và trở nên mềm nhũn hơn bao giờ hết. Cô bần thần, nghe những âm thanh vang ra từ chiếc ti vi, ngửi mùi hương thoang thoảng của sữa tắm, cảm giác thực thực hư hư.

Tôn Văn Tấn vừa giúp cô lau tóc, vừa hỏi: “Chúng mình vẫn chưa ăn tối, em muốn ăn gì, ra ngoài ăn hay gọi người giúp việc đến nấu?”

Biết gã đã quen dùng người giúp việc theo giờ, nhưng lúc này cô chẳng dám cất tiếng, sợ gã nghe thấy tiếng nấc nghẹn.

Thấy cô không đáp, gã tiếp: “Ra ngoài ăn nhé.”

Ăn xong, Tôn Văn Tấn nhắc cô đi ngủ sớm, còn gã thì đi tắm.

Buổi tối, Tôn Văn Tấn nằm trên giường hút thuốc, cảm giác như trong mơ. Mặc dù sắc mặt luôn điềm nhiên, nhưng trong lòng gã lại đang rung động. Trong đầu gã tràn ngập hình ảnh của Đường Du: vẻ hốt hoảng của cô trong bể bơi khi bám chặt cánh tay gã, vẻ hoang mang khi cầu cạnh khắp nơi cứu giúp Lâm Khai, vẻ kiên định khi đối diện với sự buông thả của cậu ta trong hộp đêm Loạn thế giai nhân, rồi cả cái vẻ đau đớn như tan cả cõi lòng khi bị Tô Nhiêu đẩy ngã xuống cầu thang... Cô gái này lúc nào cũng lạnh như băng, mạnh mẽ, lãnh đạm, vô tình, nhưng tại sao, dù nhìn ở khía cạnh nào, gã cũng chỉ nhớ đến mỗi vẻ đau khổ, bất lực của cô? Còn nhớ như in, mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ ấy, trong lòng gã lại tựa như có gì đó đang khe khẽ lung lay.

Gã lại nhớ đến lời của văn phòng thám tử lần trước, trong lòng bỗng trào dâng một cảm xúc khó diễn tả bằng lời, tựa như nước thủy triều đang chậm chậm tràn qua tim, khiến gã khó chịu, suốt đêm ngồi trên giường không ngủ. Gã đang bần thần thì nghe tiếng Đường Du hét lên, gã vội vàng chạy qua.

Phòng của Đường Du không khóa, gã cũng chẳng để ý đến phép lịch sự vội đẩy cửa xông vào. Bật đèn, thấy Đường Du đã tỉnh, đang ngồi dựa vào đầu giường, mắt mở to. Tôn Văn Tấn thấy xót xa trong lòng, gã đến bên, ôm cô vào lòng vỗ về, “Em gặp ác mộng phải không?”

Cơn ác mộng này đã đeo đuổi Đường Du mười mấy năm nay, kể từ khi cô con gái của mẹ kế bị ngã xuống sông, sau mỗi lần giật mình tỉnh giấc, cô không sao ngủ tiếp được, chưa bao giờ cô kể cho ai nghe về cơn ác mộng này. Lúc này, gã nhẹ nhàng ôm cô, cô bỗng nhớ đến vẻ dịu dàng của gã khi giúp cô lau tóc, cô tựa đầu vào ngực gã, khẽ nói: “Em mơ thấy mình ngã xuống sông, năm chín tuổi em đã từng ngã xuống sông nên sau này thường xuyên mơ thấy ác mộng.”

Tôn Văn Tấn cúi đầu nhìn, lòng đầy thương cảm. Cô gái này là thế, dường như cô đã trưởng thành bằng những tàn khốc, bằng phương thức gã không muốn nhìn thấy nhất. Cô run rẩy trong vòng tay gã, gã nhẹ nâng cầm cô lên hôn khẽ.

Đường Du vẫn run rẩy, không biết là do sợ hãi hay cảm động, cảm giác hơi thở ấm áp của gã ngày một gần hơn. Ban đầu, Tôn Văn Tấn chỉ khẽ hôn, một tay nâng cổ cô, dần dần không nhẫn nại được, lưỡi liên tục lướt qua răng và lưỡi cô, hôn như để cô dần thích ứng. Đường Du không hề phản kháng, như bị ma làm, cô giơ tay vịn chặt cổ gã, nhẹ nhàng liếm láp môi và lưỡi đối phương, e dè, cẩn thận đáp lại. Toàn thân Tôn Văn Tấn run lên, như thể có luồng điện chạy qua, bỗng nhiên, đục vọng dâng trào, nụ hôn dần trở nên gấp gáp, cô thở hổn hển, mặc gã chiếm đoạt. Tay gã di chuyển dần xuống phía dưới, chạm vào trong cơ thể rồi sờ soạng khắp tám lưng trần nhẵn mịn của cô. Tay gã trong người cô nóng ran như có lửa, cơ thể cô hoàn toàn tê liệt. Bỗng nhiên, Tôn Văn Tấn dừng lại, chỉnh lại quần áo cho cô rồi ôm siết cô vào lòng. Đường Du vẫn chưa ra khỏi cơn hứng tình, thở hổn hển trong lòng Tôn Văn Tấn. Gã ôm chặt, cảm chạm vào đầu cô, thở mạnh, suýt chút nữa lại không kiềm chế được.

Đường Du như kiệt sức, để mặc gã ôm siết, gã hổn hển nói: “Xin lỗi em.”

Cơ thể Đường Du vẫn nóng bừng, cơn hứng tình được gã nhen nhóm không tìm được lối ra, cô cắn ngón tay mình. Toàn thân Tôn Văn Tấn cũng nóng lên, gã buông cô ra, nói: “Em nghỉ đi, đừng nghĩ linh tinh, anh ở ngay bên ngoài.”

Dứt lời, Tôn Văn Tấn liền tiến về phía cánh cửa, chưa ra đến nơi thì cánh tay đã bị kéo lại, gã ngoái đầu nhìn. Đường Du đang kéo tay áo gã, đôi mắt cô mở to tròn, long lanh nhìn, trông cô giống hệt một đứa trẻ ngây ngô nhưng trong đôi mắt ấy lại phảng phất sự sợ hãi. Trái tim Tôn Văn Tấn nhói buốt tựa như vừa bị vật gì đó đâm mạnh khiến gã chẳng lẽ rời bước.

Gã ngây người nhìn cô, không biết cô nghĩ đến điều gì mà bỗng nhiên buông tay rồi rút lại, cặp lông mi sụp xuống. Cảm xúc trong lòng Tôn Văn Tấn bỗng cuồn cuộn dâng trào, gã ngồi xuống mép giường, nâng cầm cô lên, tiếp tục hôn. Lần này, nụ hôn của gã vô cùng mãnh liệt, những gì xảy ra tiếp đó đều không nằm trong sự kiểm soát lý trí của họ.

Đường Du không chịu nổi, đành nhắm mắt lại, tay bám vào lưng gã, rên khe khẽ, cơn khoái cảm dồn dập như nước thủy triều cuốn phăng tất cả khiến cô căng cứng người. Toàn thân khẽ run rẩy, lớp

mồ hôi lấm tấm thoát ra từ lỗ chân lông, không biết là muốn khóc hay muốn hét nữa. Cuối cùng, khi không thể chịu đựng được hơn, cô buông cả vai gã ra, tay tóm về phía mép giường, nhưng quờ quạng mãi mà chẳng tóm được vào vật gì. Bỗng nhiên, hai tay Tôn Văn Tấn nắm chặt bàn tay cô, những ngón tay đan vào nhau, rồi lại dịu dàng hôn cô, nụ hôn tinh tế, tỉ mỉ khiến cô ngộp thở.

Không biết bao lâu sau cả hai mới ngủ, khi Tôn Văn Tấn tỉnh giấc, Đường Du đã không còn ở đó. Gã rút di động gọi, một giây, hai giây, ba giây... Gã vừa đợi Đường Du nghe điện thoại, vừa sờ vào chiếc chăn vẫn còn nguyên hơi ấm, rốt cuộc Đường Du cũng nghe máy.

“A lô.”

“Tan học có cần anh đi đón em không?” Gã hỏi luôn.

Đường Du không đáp, nhưng có thể nghe thấy âm thanh hỗn loạn trong điện thoại, “Em đang ở trên tàu điện ngầm à?”

“Vâng.” Cuối cùng cô cũng khẽ đáp.

“Buổi chiều, anh qua đón nhé?”

Cô không đáp, giọng gã thật dịu dàng: “Em đi học đi, trên đường cẩn thận, nhớ phải ăn sáng đấy.”

Suốt tiết học cuối cùng của buổi chiều, Đường Du không biết có nên đợi Tôn Văn Tấn đến đón không, lòng bồn chồn mà thời gian cứ trôi đi. Tiếng chuông báo hết giờ, các sinh viên lần lượt ra khỏi giảng đường, cô là người cuối cùng rời khỏi đó, mỗi bước đi đều mang nặng tâm trạng. Cô giáo nghĩ cô không hiểu bài nên cố ý gọi cô lại, họ cùng nhau đi xuống lầu.

Vừa ra khỏi đại sảnh tầng một thì nghe thấy tiếng rất nhiều sinh viên đang chụm đầu bàn tán, “Ồ, xe của ai thế nhỉ? Hoàn tráng thật, lại còn đỗ ở cổng chính khu giảng đường nữa chứ.”

Đường Du ngẩng đầu nhìn, đúng là dáng vẻ ngang tàng của Tôn Văn Tấn, gã lại lái xe vào tận khu giảng đường. Cô vội vã chào cô giáo, rồi bước về phía Tôn Văn Tấn.

Nhìn thấy cô, Tôn Văn Tấn cười, xuống mở cửa xe, sau đó gã ngồi vào ghế tay lái, rất tự nhiên kéo tay cô đặt lên đầu gối mình, rồi nhìn cô khẽ mỉm cười. Đây là khu giảng đường, lúc này một nhóm người đang nhòm ngó vào trong xe, cô không dám phản kháng gì, chỉ khẽ nói: “Chúng ta đi nhanh thôi.”

Họ đã bên nhau như thế. Một khoảng thời gian sau, Đường Du chuyển đến chỗ Tôn Văn Tấn, cô không muốn gã đến đón mà mỗi ngày đều đi tàu điện ngầm về, căn phòng cô thuê bên ngoài trường vẫn nộp tiền hằng tháng. Vấn đề nhạy cảm nhất chính là tiền, Đường Du chưa từng xin tiền gã. Thậm chí, trước đây xảy ra chuyện bản hợp đồng cô dịch có liên quan đến Tôn Văn Tấn nên sau này khi nhận tài liệu dịch, cô cố ý đổi công ty khác, vì vậy mà cô phải tìm tài liệu, dịch viết, thường xuyên bận đến tận khuya. Tôn Văn Tấn biết những điều này, rất thương Đường Du nhưng cũng không dám nói gì, càng không dám nhắc đến chuyện nhà thuê và học phí, thậm chí không dám mua cả đồ cho cô. Cả hai đều dè dặt, cẩn thận, tôn trọng nguyên tắc riêng của nhau.

Ưu điểm của Đường Du là, cô không để ý đến quá khứ của Tôn Văn Tấn, lại càng không quan tâm đến tương lai của hai người. Hoàn toàn không giống với Chu Nhiễm hay Tô Nhiêu, nhưng chính điều này khiến gã thấy đau lòng, và càng thêm cẩn trọng. Gã luôn băn khoăn cảnh ngộ nào khiến một cô gái vừa mới bước qua tuổi hai mươi lại có trái tim lãnh đạm đến vậy, lãnh đạm đến nỗi khiến gã đau lòng. Ý nghĩ này thường làm gã bừng tỉnh giữa đêm khuya, mỗi lần như vậy, gã lại ôm thật chặt cô vào lòng như thể sợ cô tuột khỏi vòng tay.

Đầu tháng Bảy, trường cho nghỉ hè, việc kinh doanh của Trần Thích ở châu Phi gặp trục trặc, Tôn Văn Tấn phải qua bên đó một tuần. Hôm trở về thành phố B, Thẩm Tử Tịnh bụng mang dạ chứa tự lái xe đi đón khiến Trần Thích sợ hết hồn, luôn miệng trách. Thẩm Tử Tịnh cười nói: “Đây chẳng phải là chút thể hiện thành ý của em sao? Anh Văn Tấn giúp chúng mình chuyện lớn như vậy, đã bận bịu cả tuần ở châu Phi. À, đúng rồi, hôm nay em đã chuẩn bị rất nhiều món ở nhà, mau lên xe trước đi, bọn em sẽ thưởng công anh hậu hĩ.”

Trần Thích đặt hành lý vào cốp xe, nói: “Tử Tịnh, thôi đừng dọa anh nữa, để anh lái. Văn Tấn, mau lên xe đi, bà xã mình mấy trăm năm nay không nấu ăn rồi, cậu đúng là có phúc đấy.” Anh ta vừa nói

vừa đỡ lấy hành lý từ tay Tôn Văn Tấn.

Tôn Văn Tấn cười nói: “Hôm nay mình bận chút việc, không đến chỗ cậu được.”

“Ồ, làm mất mặt bạn bè quá, vừa mới từ máy bay xuống thì bận việc gì cơ chứ, hay là người đẹp đang đợi ở nhà?”

Thẩm Tử Tịnh cũng cười, “Văn Tấn, nếu thật sự vừa ý rồi thì giới thiệu để mọi người biết mặt, đừng có giấu giếm khiến con gái nhà người ta tủi thân. Hơn nữa, anh cũng đâu còn trẻ, nên nghiêm túc xem xét vấn đề này rồi.”

Trước sự trêu chọc đầy hàm ý của Trần Thích và lời nói ân cần của Thẩm Tử Tịnh, Tôn Văn Tấn tỏ ra hơi ngượng ngùng. Gã sờ sờ mũi, mặt hơi ửng đỏ, “Được rồi, vợ chồng cậu về trước đi, mình tự bắt xe về.”

Cuối cùng, Trần Thích vẫn lái xe đưa Tôn Văn Tấn về nhà trước, rồi mới cùng vợ về, xe dừng ngay bên dưới tòa biệt thự của Tôn Văn Tấn.

Tôn Văn Tấn mở cửa xe, vòng ra cốp lấy hành lý, không ngờ Trần Thích cũng theo sau, hỏi nhỏ: “Có phải là cô Đường Du đấy không?”

Tôn Văn Tấn hơi sững người.

Trần Thích cố hạ thấp giọng, nói: “Trong thời gian cậu giải quyết công việc ở châu Phi, mình đã đoán được, có phải cô ấy đang đợi ở nhà không? Một hôm Tử Quất đi uống rượu, say xỉn bị Tử Tịnh mắng một trận, nó vừa khóc vừa nói trông thấy cậu ở cùng với một cô sinh viên của Học viện ngoại ngữ, khoa tiếng Pháp.”

Tôn Văn Tấn không nói gì.

Trần Thích đi vòng quanh xe, không biết lôi ở đâu ra một túi tài liệu, bên trong là một xấp giấy tờ, đưa Văn Tấn nói. “Mình biết là cô ấy, đây là hợp đồng trước đây cô ấy dịch, mình không dùng tới.”

Tài liệu đều được niêm phong kỹ, chẳng cần mở ra Tôn Văn Tấn cũng đoán được nội dung, lúc Đường Du nhận về, dịch xong đều

niêm phong kỹ mới gửi đi. Trần Thích nói: “Hợp đồng của bọn mình do bộ phận dịch thuật chuyên ngành của chính phủ phụ trách, Đường Du là do mình bảo Tử Tịnh tìm, mình biết từ lâu là cậu và cô ta có gì đó không bình thường. Cô gái này, cậu càng không đùa cợt được đâu.”

Chuyện gã và Chu Nhiễm trước đây, Trần Thích cũng đã từng khuyên, nhưng lúc đó gã không nghe. Giờ đây, Trần Thích vẫn dùng giọng điệu đó, gã thấy có chút không thích hợp, muốn phản bác lại, gã và Đường Du không như Trần Thích nghĩ, nhưng chẳng thể nào nghĩ ra được lý do nên đành lặng im.

Trần Thích như đoán trước được phản ứng của bạn nên cười châm chọc, “Mình chẳng biết nói gì hơn, giờ cậu cũng không còn trẻ, sao phải khổ sở thế, trái tim cậu còn chinh chiến được mấy lần sóng gió nữa?”

Trên đường về, Thẩm Tử Tịnh tò mò, “Lúc nãy, anh nói gì với Văn Tấn mà khiến mặt mũi anh ta méo xệch thế?”

Trần Thích rầu rĩ nói: “Đang có người phụ nữ chờ cậu ta ở nhà, chắc lần này là nghiêm túc.”

“Cô ta thế nào, nghiêm túc thì tốt chứ sao, bảo anh ấy dẫn đến xem sao. Nếu cô gái ấy có vẻ ổn thì vợ chồng mình khuyên bảo Văn Tấn, đừng để lỡ nữa.”

“Chính là người mà lần trước Tử Quất nói đấy.”

“Là cô gái Tử Quất nói thì có gì không ổn chứ, chỉ cần anh ấy nghiêm túc là được. Lần trước em trông dáng vẻ của Tử Quất thì có lẽ Văn Tấn nghiêm túc thật. Điều bộ ban nãy của Văn Tấn chắc chắn không phải đóng kịch, anh sao thế, anh ta nghiêm túc thì có gì không tốt, anh lo lắng như vậy có phải là cô gái kia có vấn đề gì không?”

“Em không hiểu đâu...” Trần Thích nắm chặt tay thành quả đấm, nghĩ một lát rồi nói, “Em còn nhớ Chu Nhiễm chứ?”

“Là cái cô trông hơi giống với Đại Ảnh phải không?”

Trần Thích không đáp lời.

Thẩm Tử Tịnh còn nhớ Chu Nhiễm, chuyện của cô ta, cô cũng không biết nhiều nên tò mò hỏi: “À, đúng rồi, anh vẫn chưa kể cho em sau này cô Chu Nhiễm ấy ra sao. Lúc đầu, chẳng phải Văn Tấn còn định kết hôn với cô ta đấy thôi, sao sau này lại nghe nói cô ấy làm ở hộp đêm nhỉ?”

“Ôi trời, cậu Văn Tấn này, cả đời cũng chẳng nhờ vả gì được phụ nữ. Cậu ấy vốn dự định sẽ kết hôn cùng cô gái đó, mua cả nhẫn cưới rồi, kế hoạch là sẽ đính hôn trước, đợi cô ta tốt nghiệp xong rồi cưới. Chu Nhiễm, em cũng đã gặp rồi, bình thường vốn rất đa nghi, khiến Văn Tấn vô cùng mệt mỏi, động một tí là dọa chia tay, vì thế Văn Tấn muốn đính hôn trước để cô ấy yên tâm. Nhưng chẳng hiểu sao, Chu Nhiễm lại biết chuyện Tôn Đại Ảnh, Tôn Văn Tấn cũng thừa nhận là có chuyện đó. Cô ta ngày nào cũng tra khảo, lần này không dọa chia tay nữa mà lợi dụng lúc Văn Tấn không có nhà liền lén vào phòng sách xé hết ảnh của Tôn Đại Ảnh. Không những thế còn rủ trai về nhà, rồi gọi điện thoại cho Văn Tấn về chứng kiến. Em biết là chuyện của Tôn Đại Ảnh năm đó có ảnh hưởng lớn đến cậu ấy thế nào, Chu Nhiễm đúng là không biết điều. Kết quả là hai người chia tay, Chu Nhiễm ngày nào cũng đến cầu xin Tôn Văn Tấn khiến cậu ta không về thành phố B trong một thời gian dài. Sau đó cô ta vào làm ở hộp đêm, giờ thì loại khách nào cũng tiếp, không ai khuyên ngăn được, Tôn Văn Tấn năm lần bảy lượt cho tiền nhưng cô ta không nhận, Văn Tấn vì chuyện này mà hao tổn không biết bao nhiêu là công sức.”

“Em thật không ngờ cô Chu Nhiễm lại lợi hại đến nỗi khiến anh Văn Tấn thê thảm như vậy.” Thẩm Tử Tịnh nghĩ mà thấy sợ.

Trần Thích do dự một lát rồi chậm rãi nói: “Cô gái đang ở trong nhà Văn Tấn bây giờ, còn giống Tôn Đại Ảnh hơn cả Chu Nhiễm, nhìn có vẻ rất lạnh lùng, điềm đạm nhưng hoàn cảnh gia đình lại chẳng ra làm sao, e là còn luôn thấy bất an hơn cả cô Chu Nhiễm. Em có nhớ lần trước anh bảo tìm giúp anh một cô phiên dịch tiếng Pháp không? Em còn hỏi sao dịch nhiều thế mà chẳng để làm gì, chính là cô ta đấy. Cô ta làm việc ở hộp đêm kiếm tiền đóng học phí, mỗi tháng kiếm được hơn một nghìn tệ, có người cho nhiều tiền và nhận nuôi nhưng cô ta không đồng ý. Đợt đầu năm, Tôn Văn Tấn chẳng phải ngày nào cũng đến hộp đêm Loạn thế giai nhân đó sao, cậu ấy giúp được đến đâu thì đều đã giúp, nhưng không lộ diện, cũng không trực tiếp nói với hộp đêm khai trừ cô ta nên nhờ anh liên hệ với công ty dịch thuật tạo việc làm giúp đỡ. Đến bây giờ Văn Tấn cũng không dám đưa cô ta

dù chỉ một đồng. Em cũng thấy đáng về của cậu ta khi nãy, không nghiêm túc thì còn được chứ nếu nghiêm túc thật, rồi sau này cô ta lại phát hiện ra điều gì thì cũng nguy, chỉ e kết cục còn bi thảm hơn so với Chu Nhiễm.”

Tôn Văn Tấn gõ cửa, một lúc sau Đường Du mới ra mở. Nhìn qua mắt thần gắn trên cửa cô thấy gã, hơi ngạc nhiên, vì gã bảo là sẽ phải ở châu Phi trong nửa tháng, cô mở cửa, nói, “Sao anh về sớm vậy?”

Trong thời gian ở châu Phi, Tôn Văn Tấn luôn cố hết sức để rút ngắn hành trình, vội vội vàng vàng trở về, chỉ vì muốn về sớm. Không ngờ, gặp nhau rồi, gã lại chẳng biết nói gì, chỉ cười cười, “Xong việc là anh về ngay.” Vừa nói vừa đi vào nhà, đặt túi tài liệu đang cầm trên tay lên bàn, để va li sang một bên, nói: “Anh đi tắm cái đã.”

Đường Du biết gã là người rất sạch sẽ, vào phòng tắm rồi, Tôn Văn Tấn vẫn nghĩ về những lời Trần Thích nói lúc nãy, lại nghĩ Đường Du đang ở bên ngoài, lòng gã rối bời. Bấy giờ, gã nghe thấy Đường Du gõ gõ vào cánh cửa kính, “Em vẫn còn chút đồ để ở nhà trọ, giờ đi lấy.”

Không đợi gã phản ứng, cô nói xong liền đi ngay. Gã ở trong phòng tắm nghe thấy tiếng đóng cửa, nhưng không kịp níu giữ, tắm xong bước ra, đã chẳng thấy bóng dáng cô đâu. Ngồi trong phòng khách, gã cảm thấy ứ ối, ở trên máy bay mười mấy tiếng đồng hồ, không ăn uống gì, vừa xuống máy bay là lập tức về đây luôn, nhưng sao cô lại thế. Trước đây, nhìn thấy cô dịch đến nửa đêm cũng không dám giục, cô chuyển đến đây, nhà trọ không ở nữa nhưng vẫn thuê, gã cũng không dám can hệ. Thấy cô ngày nào cũng phải chen chúc trên tàu điện ngầm, gã cũng không can thiệp gì, giờ cô lại đột nhiên bỏ đi, gã còn có thể nói được gì? Tâm tư của cô sâu hút như biển, vô cùng tự tôn lại nhạy cảm, yếu đuối nên gã chẳng dám can thiệp vào.

Gã nghĩ mà thấy chán, liền đi đến tủ rượu lấy rượu, vừa uống vừa nghĩ những lời Trần Thích nói, cảm giác mọi thứ thật vô vị. Bỗng nhiên gã đặt ly rượu xuống, cầm bộ chìa khóa trên bàn toan đi đâu đó, lúc này túi tài liệu đập vào mắt, gã sực nhớ là lúc nãy khi vào nhà đã tiện tay đặt trên bàn, chính là bản hợp đồng Đường Du dịch mà Trần Thích vừa mới đưa. Gã lo lắng, pha chút sợ hãi, hiểu lý do vì sao Đường Du bỏ đi. Gã nhớ lại giọng nói lạnh như băng của cô lúc nãy, chẳng có xung hô, cũng chẳng đợi trả lời mà đi luôn. Gã giận bản

thân mình, không kịp nghĩ ngợi gì liền gọi điện ngay. Cô không nghe, số máy của cô cứ nhảy nhót trên màn hình điện thoại, một giây, hai giây... không có phản ứng gì, cuối cùng mới vang lên câu trả lời tự động: “Thuê bao quý khách vừa gọi không có tín hiệu trả lời, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Cô không nghe máy, gã tiếp tục gọi, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình di động, gọi đến lần thứ ba cô mới nghe, “A lô, là anh ạ, hôm nay có lẽ em ở đây không về, muộn quá, không có tàu điện ngầm, một mình em. À, phải rồi, điện thoại của em sắp hết pin, em dập máy đây.”

Dứt lời liền tắt điện thoại, gã không kịp nói câu nào, cô luôn như thế với gã, chẳng có xung hô, chưa từng hỏi han hay bày tỏ thái độ. Gã cất di động, mở cửa bước xuống lầu. Gã muốn biết tại sao, vội vã từ châu Phi trở về, chỉ vì một túi tài liệu mà cô lỗ đối xử như thế.

Vừa mới uống rượu xong, gã cũng chẳng nghĩ là sau khi uống rượu thì không được lái xe, vẫn đi như bay trên đường, may mà đêm khuya, lượng xe không nhiều. Đến trước khu nhà trọ của Đường Du, gã gọi điện thoại cho cô, chỉ nói đúng một câu: “Anh ở ngoài cổng, mau ra mở cửa” rồi tắt máy.

Tôn Văn Tấn kiên nhẫn chờ đợi, gã biết trong khu còn có các sinh viên khác trọ, do vậy không ấn chuông cửa. Nhưng đợi rất lâu mà Đường Du vẫn chưa ra.

Một lúc sau, tiếng chuông điện thoại của gã vang lên, là giọng của Đường Du, “Em đi ngủ rồi, không ra mở cửa đâu, anh về đi.”

Lúc này, Tôn Văn Tấn không thể nhẫn nại thêm được nữa, gã cười lạnh lùng, “Anh biết em vẫn chưa ngủ, em có mở cửa không, em nghĩ nếu không mở thì anh không vào được sao?”

Đường Du do dự một lát, cuối cùng cũng ra mở, ánh đèn trong phòng khách đùng đục, cô cố nặn ra một nụ cười, bóng cô lờ mờ trong ánh sáng u ám. Nhưng gã không quan tâm, nụ cười miễn cưỡng của cô khiến gã càng tức tối. Cổng vừa đóng, gã kéo cô đi về phòng cô. Vào đến nơi, gã liền đóng cửa lại, ấn cô dựa lưng vào tường, mắt nhìn thẳng vào mắt cô: “Anh ngồi trên máy bay mười mấy tiếng đồng hồ từ châu Phi về đây, một ngụm nước cũng chưa kịp uống, em nói đi là đi,

muốn giận dỗi thì giận dỗi, muốn không nghe điện thoại thì không nghe sao?”

Trong phòng không bật đèn, cửa vừa đóng lại thì chút ánh sáng trong phòng khách cũng gần như tắt hẳn. Trong không gian tối đen chỉ ngửi thấy mùi rượu nồng nồng trên người gã, cô không dám nhìn mặt gã, chỉ đẩy gã ra, “Không phải, em không giận dỗi, muộn rồi, không có tàu điện ngầm nên không về nữa, chẳng phải đã nói là điện thoại của em sắp hết pin rồi sao?”

Tôn Văn Tấn tóm chặt vai cô, nghiêng răng nói: “Được, bây giờ anh lái xe đến rồi, anh đón em về.”

Dứt lời, gã kéo tay cô ra mở cửa, lúc này Đường Du mới vùng vằng giật ra, “Đừng, muộn rồi, em không muốn về.”

Gã quay người, một tay sờ tìm công tắc bật đèn, Đường Du khẽ nói: “Đèn bị hỏng rồi, chủ nhà vẫn chưa gọi người đến thay.”

Tôn Văn Tấn sửng người, gã tức đến nổi bật ra tiếng cười nhạt, “Phòng không có đèn, vậy mà em không muốn về chỗ anh, rốt cuộc là tại sao?”

Đường Du không đáp, cả hai im lặng. Một lát sau, Tôn Văn Tấn nhớ lại lời Trần Thích nói, “Cô gái này, cậu không đùa cợt được đâu”, lòng gã bỗng thấy xót xa. Cô quá nhạy cảm, tự tôn, vì sự bắt đầu tệ hại nhất kia mà giờ đây chỉ cần một biến cố nhỏ cũng khiến cô chạy trốn. Gã nhớ đến túi tài liệu, cổ họng nghẹn nghẹt, khô ráp, nói không thành tiếng, một lúc sau gã mới nói: “Tiểu Du, tình cảm anh dành cho em là nghiêm túc.”

Đường Du khẽ cười, nụ cười pha chút thê lương, bất lực và tự giễu, “Đừng nói với em những lời như thế, với em, anh không cần phải vòng vo, tốn công tốn sức làm gì.”

Gã không nói gì, bất chợt ôm lấy cô. Cô run rẩy trong lòng gã, cái ôm rất chặt, như thể sợ buông tay ra cô sẽ tuột mất, và cũng như thế gã muốn xua tan sự sợ hãi và bất an trong lòng cô.

Trong bóng đêm mịt mù, chỉ nghe thấy tiếng thở khe khẽ và tiếng trái tim đang đập thành thịch của hai người, họ cứ ôm chặt nhau như

thế. Mặt gã vùi vào tóc cô, giọng nghẹn ngào: “Túi tài liệu đó là Trần Thích đưa, trước đây, anh thực sự không biết.”

Nói xong, gã chờ đợi, nhưng Đường Du không nói gì, gã lo lắng buông cô ra mới phát hiện nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt. Gã đau đớn lau đi những giọt nước mắt rồi lại ôm chặt cô, nói khẽ khàng bên tai: “Tiểu Du, anh hứa sau này nhất định sẽ tốt với em.”

Cô không biết đã khóc trong lòng gã bao lâu, cuối cùng mệt quá, ngủ thiếp đi. Tôn Văn Tấn cẩn thận bế cô đặt lên giường, trong bóng tối, gã giặt chiếc khăn, lau mặt cho cô rồi mới ôm cô ngủ.

Sáng hôm sau, Đường Du tỉnh dậy trước, cô vốn dễ tỉnh giấc. Tôn Văn Tấn vẫn đang ngủ, hai người ngủ trên chiếc giường đơn nhỏ hẹp, gã ngủ trong tư thế không thoải mái, chân tay không duỗi ra được, nhưng vẫn ôm chặt cô. Không muốn làm gã tỉnh giấc, nên phải khéo léo lắm cô mới ra được khỏi giường, vừa mới đánh răng rửa mặt xong, khi quay vào, gã cũng đã tỉnh dậy, thấy cô đang cúi người lấy quần áo trong tủ, trên sàn nhà có một chiếc va li đang mở sẵn, trong đó có sách và một số đồ dùng hằng ngày, hình như cô đang thu dọn hành lý. Gã vẫn hơi mơ hồ, dù đây là phòng cô thuê, nhưng nhớ lại buổi tối qua, trong gã vẫn có dự cảm gì đó. Gã tóm khuỷu tay cô hỏi, “Em định đi đâu?”

Đường Du nói: “Hôm nay em phải đi thành phố N với mấy người Pháp, đưa họ đi thăm vùng Giang Triết, hẹn từ rất lâu rồi.”

Thấy gã vẫn nhìn mà không nói gì, cô bổ sung thêm: “Nghĩ là anh ở châu Phi nửa tháng mới về nên em đã đồng ý với chị khóa trên, có lẽ phải đi trong một tuần.”

Lúc này gã mới thấy yên tâm, thở phào nhẹ nhõm.

Chỗ ở của Đường Du không có bàn chải, khăn mặt dự phòng, vì phòng cô trọ không có chỗ vệ sinh, tắm rửa riêng mà dùng công cộng. Cô đành đưa gã bộ mà cô chuẩn bị mang đi, nhưng rõ ràng có gì đó không tự nhiên. Tôn Văn Tấn lại tỏ ra rất thoải mái, trước khi ra phòng vệ sinh, còn hỏi, “Bàn chải của em đâu?”

Tôn Văn Tấn là người sạch sẽ, cô biết, nhưng gã đã hỏi vậy, cô đành lấy bàn chải của mình đưa ra. Gã cầm lấy rồi quay người ra cửa

đi về phía phòng vệ sinh. Khuôn mặt Đường Du ửng đỏ.

Tôn Văn Tấn đánh răng, rửa mặt xong, Đường Du cũng thu dọn đồ đạc đầu vào đây, gã giúp cô xách hành lý ra cổng, trước khi đi, gã hỏi, “Chủ nhà này có phải ở trên tầng hai không?”

Đường Du sửng người, gạt đầu, “Vâng, đúng ạ.”

Tôn Văn Tấn giơ tay lên nhìn đồng hồ, kéo cô đi lên lầu, gõ cửa phòng của chủ nhà, may mà chủ nhà cũng dậy sớm. Chủ nhà đương nhiên biết Đường Du, nhưng không hiểu Tôn Văn Tấn là ai, bà ngờ ngác nhìn Đường Du.

“Là thế này, bạn gái cháu trước đây có thuê phòng của bác, sau này chúng cháu không thuê nữa, muốn trả lại phòng, đến để nói với bác một tiếng.”

Bà chủ nhà quan sát thần sắc của Đường Du, cảnh giác nói: “Quý này sắp quá một tháng rồi, tiền phòng không trả lại được đâu.”

Tôn Văn Tấn khẽ cười, “Không được thì thôi ạ, cảm ơn bác.” Dứt lời liền quay sang Đường Du hỏi: “Em còn cần làm thủ tục gì nữa không?”

Trước khi thuê phòng cô đã ký hợp đồng thuê, nhưng chưa nộp tiền đặt cọc, giờ đã vượt quá thời hạn thuê nửa năm rồi, nếu không thuê nữa, chỉ cần nói với chủ nhà một tiếng cũng phù hợp với nội dung quy định trong hợp đồng. Đường Du lắc đầu, sao cô không nghĩ ra là Tôn Văn Tấn đưa cô lên đây để trả phòng, tuy nhiên, cô nói: “Em vẫn còn ít đồ trong phòng.”

“Đưa em ra sân bay xong, anh sẽ quay lại lấy giùm em.”

Đường Du nói với chủ nhà: “Phòng và đồ đạc lát nữa bác có cần kiểm tra không ạ, nhưng, chìa khóa thì cháu không thể đưa bác bây giờ.”

Chủ nhà xua tay, “Thôi, thôi, cô là sinh viên, không cần kiểm tra đâu, chuyển xong đồ, buổi chiều mang chìa khóa lên đây cho bác, bác ở nhà cả ngày.”

Đường Du đến sân bay trước, chị khóa trên và mấy người Pháp đến sau. Chị khóa trên nhìn Tôn Văn Tấn, Đường Du có chút căng thẳng, cô giới thiệu gã sơ qua với mọi người, “Đây là bạn của em, đây là chị khóa trên.”

Tôn Văn Tấn lịch sự bắt tay, rồi chào hỏi mấy người Pháp. Nhân lúc làm thủ tục lên máy bay, chị khóa trên nhắc nhở Đường Du một số việc, vì trước đây Đường Du chỉ dịch tài liệu, đây là lần đầu tiên đi cùng người nước ngoài, nên không tránh khỏi lo lắng. Chị ta nói: “Đừng lo, em chỉ cần phụ trách một số việc chính trong chuyến đi rồi dẫn họ về. Bên thành phố N đã cử người đi cùng, là một giảng viên tiếng Pháp trường Đại học N, chuyên dẫn khách đi thời gian nghỉ hè, người này kinh nghiệm nhiều, có cô ấy hướng dẫn, em sẽ có cơ hội học nhiều trong suốt chuyến đi.”

Làm xong thủ tục lên máy bay, trước khi vào kiểm tra hải quan, Đường Du tạm biệt Tôn Văn Tấn, mới đi được vài bước, gã bỗng giơ tay kéo lại, dang rộng hai tay ôm chặt cô. Gã ôm rất chặt, khiến cô ngộp thở. Cô thấy hơi kỳ lạ, nhưng không nói gì, ngoan ngoãn để gã ôm. Lúc gã buông tay, Đường Du mới sực nhớ đây là nơi kiểm tra an toàn, đông người qua lại, mấy người Pháp thì không nói làm gì, nghĩ đến chị khóa trên cũng ở đó, mặt cô đỏ ửng. Cô đang thẹn thùng, vuốt vuốt tóc, không ngờ, gã bắt chợt hôn. Nụ hôn chứa đầy cảm xúc khiến cô không thể cưỡng lại. Cô cảm nhận được sự lưu luyến của gã. Một lát sau, gã buông tay, mắt cúi xuống nhìn cô, giọng nói ôn hòa mà kiên định, “Anh đợi em về.”

Đường Du không dám nhìn chị khóa trên, gật đầu, mặt đỏ lựng đi vào trong khu vực kiểm tra an toàn.

Chương II: Hạnh phúc là một chú cún con ấm áp

Cô ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay gã, trái tim trở nên mềm nhũn. Cô chợt nhớ đến câu nói của nhân vật hoạt hình Snoopy: Hạnh phúc là một chú cún con ấm áp.

Trên máy bay, Đường Du ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ. Mấy người Pháp đều đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cô thần thờ nhìn trời mây bên ngoài, bỗng thấy nhớ Tôn Văn Tấn. Lần nào ở bên gã, cô cũng không sao kháng cự nổi. Nhưng dù bên nhau có hạnh phúc nhường nào, khi vừa rời xa trong lòng cô lập tức dâng trào nỗi buồn lo và cảm giác lạnh lẽo, càng hạnh phúc, lại càng lo lắng cho tương lai, như thể hạnh phúc của họ chỉ có ngần ấy, giờ dùng nhiều thì sau này sẽ chỉ còn lại sự lo lắng thôi vậy.

Mấy người Pháp trước đó đã đàm phán chuyện kinh doanh tại thành phố B, công việc xong rồi liền nhân tiện muốn đi du lịch thăm thú miền Nam Trung Quốc, lộ trình tổng cộng là bảy ngày, chủ yếu muốn tìm hiểu kiến trúc nhà vườn phương Nam, cuối cùng sẽ đáp thẳng máy bay từ thành phố N về Pháp.

Thành phố N, Tô Châu, Hàng Châu... trong suốt lộ trình, Dương Châu là điểm đến cuối cùng. Kế hoạch thăm thú Dương Châu chỉ trong một ngày, thời gian tương đối gấp gáp, ngày hôm sau sẽ đưa họ về thành phố N để đáp máy bay về nước. Mặc dù thành phố N là quê hương của Đường Du nhưng cô không hiểu biết nhiều về các thành phố lân cận. Vị giảng viên tiếng Pháp của trường đại học N giới thiệu cho cô về Dương Châu khi họ trên tàu hỏa, điểm du lịch chính gồm có: Sấu Tây Hồ, Cá Viên, Hà Viên, Bình Sơn Đường. Vì thời gian không nhiều, đương nhiên không thể thăm thú hết toàn bộ Dương Châu, mà chỉ đi thăm một số địa điểm chính.

Buổi sáng cả đoàn đến một khu nhà vườn nổi tiếng, buổi trưa ăn cơm tại phòng trà Phú Xuân, nơi có rất nhiều món đặc sản nổi tiếng lâu đời của Dương Châu như: thịt cua bằm viên vàng xộm; đầu cá

mè ninh nhừ, nước canh ngon ngọt; miến khô nấu, ăn rất mềm; thịt muối trong suốt óng ánh, thơm phức; tôm nõn xào trắng nõn nà; còn có cả bánh bao Phúc Xuân, cơm rang Dương Châu... khiến mấy người Pháp vui sướng ăn tới đã miệng. Buổi chiều, khi nắng đỡ gắt, họ liền vội vàng đi thăm Sáu Tây Hồ. Họ không đi thuyền mà chỉ dạo quanh hồ một vòng, Đường Du thấy chân mình hơi mỏi. Chập tối, khi ngang qua chiếc cầu hai bốn nhịp, cô ngồi nghỉ một lát, bỗng Tôn Văn Tấn gọi điện thoại đến, cô nói mấy câu với vị giảng viên rồi đi tránh sang một bên nghe máy.

“Em đang ở hồ Sáu Tây à?”

“Vâng, ngày mai đưa họ về thành phố N đáp máy bay về nước.” Thực ra không cần nói, lộ trình thế nào, cô đều đã cho gã hay, nếu không, chắc gã sẽ không biết hôm nay cô đến Sáu Tây hồ, chỉ vì giờ nói ra, nghĩ sắp được về nên cảm giác thật ngọt ngào.

“Em đang ở cạnh chiếc cầu hai mươi tư nhịp đúng không?”

Cô sửng người, “Sao anh biết?”

Gã khẽ cười, “Em ngoảnh lại nhìn đi.”

Giọng nói trong điện thoại nghe rất rõ, như thể ở sát bên tai. Cô giật mình, như có cảm ứng, chầm chậm quay người lại thì trông thấy gã. Cô cầm di động trên tay ngỡ ngàng, niềm vui mừng chột ào đến khiến cô muốn cười to nhưng lại e ngại, cố mím chặt môi nhưng không sao kìm chế được nên đành cúi thấp đầu.

Tôn Văn Tấn đến bên nhẹ ôm cô, nói: “Ngày mai về nên anh đến đón em.”

Lời nói của gã khiến trái tim cô mềm nhũn.

Trở về đoàn, Tôn Văn Tấn chào hỏi mấy người Pháp. Họ đã biết gã với nụ hôn đầy cảm xúc khi ở sân bay thành phố B nên cười đầy ẩn ý, thấy thế, Đường Du lại e thẹn cúi đầu. Chị giảng viên thấy dáng vẻ, tràn đầy hạnh phúc của Đường Du và Tôn Văn Tấn lại đang nắm tay cô nữa nên đoán được quan hệ giữa hai người, chị gật đầu chào gã, Tôn Văn Tấn cũng lịch sự đáp lại.

Đi dọc ven hồ, một người Pháp bỗng nhiên muốn chụp ảnh Đường Du và Tôn Văn Tấn, đúng lúc này mọi người đã đi đến bậc Hy Xuân, chị giảng viên nói: “Đi lên bậc Thân Thủy, đó là nơi chụp ảnh đẹp nhất của cây cầu hai mươi bốn nhịp này.”

Tôn Văn Tấn rất tự nhiên ôm Đường Du để vị khách người Pháp chụp hình, vị này nói sau khi về Pháp, nhất định sẽ gửi ảnh qua cho họ.

Không còn sớm nữa, đã sắp đến giờ Sáu Tây Hồ đóng cửa, chị giảng viên định đưa họ ra từ cửa Đông, sau đó dẫn về khách sạn, Đường Du đã đi cả một ngày nên thấy đầu hơi choáng.

Đang đi cùng cả đoàn, lúc ra đến cửa, Tôn Văn Tấn bất ngờ kéo cô sang một bên. Lúc này, từng nhóm đôi ba người đang đi qua cổng, chị giảng viên đã đưa đoàn người Pháp ra bên ngoài, cô không biết gã sẽ làm gì nên có chút căng thẳng.

Gã nhìn vẻ mặt cô, cười, “Để chị ấy đưa họ về khách sạn.”

“Không được.”

“Dù sao giờ này họ cũng đã mệt rồi, về khách sạn, ăn cơm xong thì đi nghỉ, chẳng cần phải dịch gì đâu, hơn nữa còn có chị kia nữa, để anh dẫn em đến một nơi.”

Thoáng một cái, Đường Du ngoái đầu lại nhìn, đoàn người Pháp không phát hiện ra hai người tách đoàn, đã chẳng còn thấy bóng dáng họ ở cổng. Tôn Văn Tấn nhân cơ hội, nói: “Hay em gọi điện cho chị kia, để anh nói, có được không?”

Ánh hoàng hôn chiếu vào mặt Tôn Văn Tấn, ánh mắt gã sáng rực nhìn cô, ánh mắt ấy chất chứa đầy sự mong đợi. Nghĩ đến việc gã cất công đến Dương Châu đón, trái tim cô lại mềm nhũn, không nỡ chối từ, nói: “VẬY, để em gọi điện hỏi chị ấy.”

Chị kia hợp tác với Đường Du trong suốt chuyến đi, biết tính cô lãnh đạm, lần đầu đi dịch nhưng rất biết giữ bốn phận, làm việc chín chắn hơn so với tuổi. Hiếm khi thấy cô đưa ra yêu cầu như thế, lại nghĩ đến đoàn người Pháp cũng đã mệt, ăn xong sẽ nghỉ ngơi cũng chẳng có nhu cầu phiên dịch nên cũng thoải mái đồng ý, còn chúc cô

đi chơi vui vẻ nữa.

Kết quả là gã dẫn cô quay ngược lại, đi một đoạn thì đến một cánh cổng, ra khỏi Sáu Tây Hồ chưa được bao xa đã đến một con phố chuyên bán thú nhồi bông. Những con thú to nhỏ được bày khắp phố, gã nắm chặt tay cô, hào hứng nói: “Dương Châu là nơi xuất khẩu đồ chơi nổi tiếng cả nước, thú nhồi bông ở đây có chất lượng tốt, được làm rất kỹ lưỡng, giá cả lại phải chăng, ai đến Dương Châu du lịch đều không quên tới đây phố này.”

Đường Du đang sững sờ thì Tôn Văn Tấn đã ngồi trước một cửa hàng, tay gã ôm một con thú bông rất to lắc qua lắc lại, môi cong lên hết như một đứa trẻ, lắc lắc một lúc, gã quay lại vẫy Đường Du, “Em mau qua đây.”

Thú nhồi bông đối với Đường Du giờ đây có vẻ không hợp thời lắm bởi cô đã hơn hai mươi tuổi, đã qua cái thời mơ mộng, hơn nữa cô là người sớm trưởng thành nên chưa bao giờ nghĩ sẽ mua một con thú nhồi bông to mang về. Nhưng có lẽ giấc mơ về thứ đồ chơi này chẳng bao giờ là cũ trong lòng các cô gái. Những đứa trẻ lúc nhỏ được bố tặng thú nhồi bông đều tỏ ra vô cùng hạnh phúc, khi đã trưởng thành, nếu được bạn trai tặng thì điều ấy nói lên sự che chở, cưng chiều của chàng trai đối với người anh ta yêu, Đường Du chưa bao giờ được sở hữu thứ đồ chơi này.

Cô xúc động nhìn gã. Thú nhồi bông được bày la liệt trên mặt đất vì bây giờ đang là mùa hè, việc kinh doanh không được vào cầu cho lắm. Mấy ông chủ kê bàn xích lại ngồi đánh bài. Tôn Văn Tấn vẫy tay gọi, chọn một con thú nhồi bông đưa cô. Con thú cao ngang với người, bên ngoài là chất liệu len nhập khẩu, bên trong được nhồi bằng những sợi bông mềm mại, khi ôm thấy vừa ấm áp vừa dễ chịu, cảm giác như mình đang tự cưng chiều mình. Cô khẽ bật cười, ông chủ cửa hàng chẳng hề khó tính, cứ để mặc cô ôm. Đường Du cuối cùng đặt nó xuống, giống như một đứa trẻ, cô ôm hết con này đến con khác, niềm hứng khởi dâng trào, sau đó dừng lại trước con Snoopy còn cao hơn cả cô.

Khi còn học phổ thông trung học, cô đã từng xem bộ phim hoạt hình “Snoopy”, còn nhớ Snoopy thích dùng máy đánh chữ viết tiểu thuyết, nó viết một cách vô cùng cần mẫn, khổ nổi bài gửi đi luôn bị trả lại nhưng nó chưa từng nản chí, có người thường xuyên chế giễu

nó là loài phổ biến “một hào mua được cả tá”. Cậu chủ của nó là Charlie Brown, một kẻ bất lực, bất tài, luôn làm điều trái ngược, ngay cả cái tên của con thú cậu yêu quý và tên của người em gái ruột cũng không nhớ. Cậu yêu thầm một cô bạn cùng lớp nhưng chưa bao giờ dám thổ lộ. Cậu thích thả diều, nhưng diều của cậu chẳng bay được lên trời. Cậu là một tay ném bóng, đội trưởng đội bóng chày, nhưng lại là một đội trưởng bất tài và bị coi thường nhất, chưa từng thắng một trận đấu nào. Tuy nhiên, mỗi lần Charlie Brown bị đá kích, ngồi buồn bã bên hồ, Snoopy luôn ngồi bên cạnh cậu, chẳng nói năng gì, chỉ lặng lẽ ở bên. Lúc này, cho dù Charlie Brown bất tài bất lực đến đâu, cho dù Snoopy chỉ là loại một hào một tá, và dù cho cả thế giới này chẳng ai coi họ ra gì thì họ vẫn luôn ở bên nhau, không hề đơn độc. Cảnh Snoopy ngồi lặng lẽ bên hồ cạnh cậu chủ Charlie Brown đón chờ ánh bình minh đã từng khiến trái tim Đường Du ấm áp hơn bao giờ hết. Cô thần thờ ôm con Snoopy bằng bông vào lòng.

Không biết Tôn Văn Tấn đã đến bên tự khi nào, Đường Du đang ôm con chó bông còn cao hơn cả mình, vậy mà Tôn Văn Tấn từ phía sau ôm trọn được cả cô và con Snoopy. Trong một biển thú nhồi bông, cô ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay gã, trái tim trở nên mềm nhũn. Cô chợt nhớ đến câu nói của nhân vật hoạt hình Snoopy: Hạnh phúc là một chú cún con ấm áp.

Tôn Văn Tấn muốn mua con Snoopy cao ngang người ấy, gã bèn gọi ông chủ đến thương lượng giá. Chủ gian hàng nói chất liệu bên ngoài là len nhập khẩu, bên trong là bông tơ cao cấp, đường kim mũi chỉ chắc chắn, giá năm trăm tệ, Tôn Văn Tấn chỉ trả tám mươi tệ. Nói đi nói lại, cuối cùng ông ta cũng đồng ý bán, Đường Du chứng kiến mà thấy sững sờ. Cô ngơ ngác nhìn gã, gã cười cười làm mặt hề rồi dúm con Snoopy vào tay cô, dắt cô đi tìm đồ chơi nhồi bông khác. Cuối cùng, họ chọn được cả đồng lớn, con thì khoa trương, con thì đáng yêu, hoặc hình dáng độc đáo, ngộ nghĩnh, có rùa, thỏ và cả quạ nữa.

Gã tiếp tục trả giá, cô ngạc nhiên nhìn. Đã từng thấy một Tôn Văn Tấn dáng vẻ chảnh tề, từng thấy một Tôn Văn Tấn rất khó hiểu nhưng cô không ngờ lại có ngày thấy gã mặc cả mười mấy tệ như thế này. Trông vẻ mặt thất vọng của mấy người bán hàng, cô đành nhìn mà thở dài, đáng ngạc nhiên nhất là họ vừa nói “giá này là giá xuất xưởng, không đủ vốn” lại vừa đi tìm dây thừng giúp gã buộc đồ lại.

Kết quả là mua được một đồng thú nhồi bông nhưng chỉ tiêu hết

có ba trăm tệ. Cô kéo kéo tay áo gã, tò mò hỏi: “Sao lại rẻ như vậy, anh đã nói gì với họ?”

Gã ngoảnh đầu sang nhìn cô, đôi mắt ánh lên vẻ đùa cợt, thì thầm: “Anh nói với họ là bọn mình mua đồ này về để chuẩn bị cưới, bảo họ bán rẻ một chút, nếu không, em sẽ không đồng ý lấy anh, thế nên họ mới bán.”

Đường Du lúng túng, mặt đỏ ửng, cúi đầu lặng thinh.

Gã nhìn cô, biết cô hay xấu hổ nên không nở trêu chọc, giọng gã nhỏ nhẹ bên tai: “Anh học cấp hai ở thành phố N, Dương Châu không xa lạ gì với anh. Trước đây, Trần Thích và vợ lúc rảnh rỗi thường đến Sáu Tây Hồ tâm sự, chuyên cử anh đến đây mua đồ giúp cậu ấy, anh đã trở thành khách VIP từ lâu rồi, giá mua vào của họ anh thuộc như lòng bàn tay.”

Chủ cửa hàng giúp gã buộc đồ lại nhưng vì là thú nhồi bông nên rất cồng kềnh, không dễ mang về chút nào. Tôn Văn Tấn lo lắng nhìn đồng hồ chơi. Một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề như gã lại đang lo lắng nhìn đồng hồ chơi, trông thật buồn cười. Do gã đã trả giá quá sát nên mấy người chủ cửa hàng đều cười đầy ác ý. Đường Du ôm con Snoopy khổng lồ đứng bên, thấy gã bị giễu cợt cũng không nhin được cười. Không ngờ, Tôn Văn Tấn tuy không để ý mấy người kia, nhưng khi cô vừa cười, gã liền ngoảnh mặt lại trợn mắt, “Em mà còn cười, lát nữa tự em mang tất cả về nhé.”

Đường Du vội im bật, thay đổi chủ đề, “Anh mua nhiều thế này làm gì, sao mang về được.”

“Đây là chợ đồ chơi nổi tiếng của Dương Châu, lại rẻ nữa, đến đây rồi thì mua nhiều một chút, tính toán làm gì.”

“Anh đâu có thiếu tiền, vì tiết kiệm mấy trăm tệ mà mua một đồng hồ, làm thế nào mang về mới là vấn đề khó, phải tính toán chứ?”

Gã ngoảnh đầu cười, vuốt vuốt tóc cô, nói: “Ngốc à, đấy mới chính là thú vui của việc tiêu tiền.”

Hành động nhỏ này lập tức khiến cô bẽn lẽn cúi đầu lặng thinh.

Họ không thể đi về bằng xe taxi trong bộ dạng này. Trong xe không đủ chỗ để đặt đồng thú nhồi bông, cuối cùng lại chính chủ cửa hàng giúp họ nghĩ ra cách, gọi đến hai chiếc xe kéo. Loại xe này là nét đặc sắc của thành phố, đằng trước là xe đạp dùng sức người, ghế ngồi đằng sau mô phỏng lại kiểu xe kéo thời kỳ dân quốc. Họ thuê một chiếc chở đồ, một chiếc chở người, nhưng họ mua quá nhiều, không làm thế nào nhét nổi con Snoopy khổng lồ vào, cuối cùng Đường Du đành phải ôm nó ngồi trên xe với Tôn Văn Tấn.

Đường Du lại bật cười.

Lúc này, người đạp xe bỗng hỏi: “Anh định kinh doanh hay sao mà mua nhiều thế?”

Tôn Văn Tấn nghiêm túc đáp: “Vâng, tôi chuyên kinh doanh mặt hàng này.”

Đường Du lại bật cười, Tôn Văn Tấn bàn luận với người đạp xe về cửa hàng đồ chơi của mình, nói rành rọt như thể đúng là có một cửa hàng nhỏ như thế. Người đạp xe thật thà bị gã làm cho tin sái cổ. Cô cười ngất ngư, thấy thế, gã càng hứng thú nói phét hơn.

Cô thật sự không thể gắng gượng thêm nữa, bèn đặt ngang con Snoopy lên đùi gã, cầm dựa lên vai gã nghỉ một chút. Hai má cô hồng rục, ánh mắt long lanh. Gã ngoảnh sang nhìn, cúi đầu hôn lên môi cô. Nụ hôn dịu dàng, êm ái, tinh tế, ngọt ngào khiến người cô mềm nhũn. Lúc này, người đạp xe thấy gã mãi mà không nói gì thêm liền ngoái đầu lại nhìn rồi vội hiểu ý quay đi.

Đã hơn bảy giờ tối, chiếc xe kéo lắc lư đi qua dãy phố có hàng cây ngô đồng, xe thẳng tiến trên con đường bằng phẳng. Gió từ sông Cổ Vận thổi bay những ngọn tóc mềm mại trên bả vai cô, có mấy sợi vương vào cổ gã, ngựa ngựa, man mát, cảm giác vô cùng dễ chịu, lúc này, xe đang đi qua khu kiến trúc cổ, đặc sắc của Dương Châu. Cảnh sắc này khiến người ta có cảm giác mơ hồ, như thể đang trong một giấc mơ, gã ôm lấy cô, chỉ mong sao khoảnh khắc này cứ kéo dài, kéo dài mãi, đừng bao giờ kết thúc.

Chở một xe thú nhồi bông về khách sạn, mấy người Pháp vừa mới ăn cơm xong, họ không ngớt lời khen hai người lãng mạn, chị giảng viên trường Đại học N nhìn họ cười, hỏi: “Mua nhiều thế này

làm quà tặng à?”

“Không, bọn em mang về.”

“Nhiều thế?” Chị giảng viên ngạc nhiên.

Lúc này, Đường Du sực nhớ là sẽ phải đi bằng máy bay từ thành phố N về thành phố B, sao mà mang nổi? Tôn Văn Tấn nhìn chị giảng viên cười đáp, “Em có bạn làm trong hãng hàng không, đến lúc đó nhờ họ giúp.”

Lúc trước, Đường Du và chị giảng viên ở chung trong một phòng tiêu chuẩn, vì Tôn Văn Tấn đến nên thuê thêm một phòng nữa. Cô đi cùng gã về phòng, nhân viên khách sạn sau khi giúp họ mang đồ đạc thú nhồi bông lên liền đi ra. Cô sực nhớ lời gã nói ban nãy liền hỏi: “Anh thực sự nhờ bạn làm trong hãng hàng không giúp mang từng này đồ về à, anh...”

Gã đóng cửa, quay người lại ôm hôn cô, cô vẫn chưa nói hết lời, chỉ nghe thấy giọng gã: “Có nhớ anh không, anh rất nhớ em.” Không kịp đợi cô đáp lời, gã tiếp tục hôn cuồng nhiệt, câu trả lời của cô quện trong cảm xúc cháy bỏng của gã.

Tiếp sau đó là những ngày tươi đẹp nhất trong đời Đường Du, nhiều năm sau nhớ lại, cô hận sao cuộc đời này không dừng lại ở đó. Tôn Văn Tấn không còn nhàn rỗi như trước đây, gã liên tục phải bay về thành phố SZ xử lý công việc. Thời gian này, Đường Du cũng hiểu rằng, phần lớn sản nghiệp của gã đều nằm ở thành phố SZ, còn một phần vốn trong thị trường chứng khoán do một người bạn giúp gã quản lý. Công ty của Tôn Văn Tấn đã hoạt động trong nhiều năm nên sớm đi vào quỹ đạo, vì thế gã không phải vất vả nhiều, rất ít khi ở lâu trong thành phố SZ, phần lớn thời gian là ở thành phố B.

Đường Du ở nhà, ngoài đọc sách, thỉnh thoảng cô cũng tìm hiểu chuyện bếp núc. Cô thường tranh thủ làm lúc gã không ở nhà hoặc khi gã làm việc trong phòng sách, thường cô không có đủ dũng khí để gã nếm thử, mà chỉ một mình lén lút đồ đi. Gã dường như cũng biết, nhưng không nói gì, cứ để mặc cô.

Hôm đó, cô rất hứng khởi, quyết định làm món canh. Không biết cô tìm đâu ra một cái tạp dề mặc vào người, một mình bận bịu trong

bếp, gã thỉnh thoảng mới liếc qua, vô tình trông thấy dáng vẻ của cô, ánh mắt bỗng sưng lại, gọi tên cô. Cô ngoảnh lại, gã đang ngồi sau máy vi tính, đeo chiếc kính gọng vàng, đôi mắt lim dim sau mắt kính nhìn cô. Cô không biết gã bị cận thị, dáng vẻ đeo kính quan sát người khác của gã rất gợi cảm. Ánh mắt của cô như bị gã thôi miên. Sau khi chăm chú nhìn một hồi, có thứ gì đó trong mắt gã khiến tim cô đập thình thịch, mặt nóng bừng, liền cúi đầu vội vàng vào trong bếp.

Lần này, cô học hầm canh gà, theo chỉ dẫn, cô chặt gà thành từng miếng, chần qua nước, xào to lửa sau đó mới hầm. Cô đã chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu, chỉ còn đợi xào to lửa. Có lẽ ánh mắt nhìn ban nãy của Tôn Văn Tấn vẫn khiến cô lóng ngóng, cô đổ dầu vào chảo, đợi dầu nóng rồi sẽ cho gà vào, nhưng lửa quá to khiến chảo bốc lửa, cô sợ đến nỗi rơi cả cái muôi đảo xuống đất. Quá sợ hãi nên không kịp nghĩ ra là phải lấy vung đập lại để dập lửa. Lúc này, Tôn Văn Tấn đã chạy tới, vội kéo cô ra, đập vung lại, tắt bếp gas. Khi đi ra, Đường Du lo sợ nhìn, gã bỏ kính ra, để cô dựa vào tường, bắt đầu hôn, nụ hôn dài, nhẹ nhàng, tinh tế khiến cô vừa ngộp thở vừa không nỡ đẩy ra.

Cuối tháng Tám, Tôn Văn Tấn nhận được điện thoại của Trần Thích, nói: “Sắp đến sinh nhật của chị Thang, sẽ tổ chức tại nông trại, chị ấy có nghe nói đến Đường Du rồi nên bảo cậu dẫn theo cô ấy đến.”

Tôn Văn Tấn chắc chắn sẽ đi dự sinh nhật của Thang Dĩnh, gã chỉ bảo trước với Đường Du để dành ra thời gian một ngày. Đợi đến sáng sớm hôm đi, vẫn đang trên giường, gã bỗng nói phải đi dự tiệc sinh nhật của một người bạn, khiến cô giật mình. Gã vỗ về, “Đừng quá căng thẳng, người này là em của chị dâu anh. Hơn nữa, con dâu xấu cũng phải gặp bố mẹ chồng chứ.” Gã nháy mắt trêu chọc.

Đường Du chẳng hề hứng thú, “Sao anh không nói sớm?”

“Không sao, sinh nhật tổ chức ở nông trại, mấy người bạn tụ tập với nhau, em việc gì phải căng thẳng thế.” Gã đưa tay vuốt tóc cô, cố tình nói để cô bớt lo lắng.

Từ khi chuyển đến sống cùng Tôn Văn Tấn, giữa hai người như có một thỏa thuận ngầm, gã chưa từng dẫn cô đi gặp bạn bè, cũng chưa từng dẫn bạn bè về nhà. Lần này lại quyết định dẫn cô theo, gã đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng bất ngờ như vậy, cô khó tránh khỏi thấp thỏm, “Có những ai ạ?”

“Chị Thang, Trần Thích, và hai chúng mình, yên tâm, không có người ngoài đâu.” Gã vừa nói vừa ôm vai cô, “Thay đồ thôi, mặc bộ quần áo bóng chuyền lần trước chúng mình mua ý, đừng căng thẳng.”

Lên đến xe, Đường Du vẫn thấp thỏm không yên, nghĩ đến sinh nhật tổ chức ở nông trại, liền hỏi: “Chị Thang làm kinh doanh nông trại ạ?”

Tôn Văn Tấn bật cười như nghe được một câu chuyện hài hước, ngoảnh mặt sang nhìn cô nói: “Nông trại của chị ấy chỉ để chơi thôi. Chị ấy không ăn những thứ bán trên thị trường, trong nông trại trồng cả hoa quả, rau củ, nuôi lợn, gà, cá, chẳng bao giờ ăn hết nên toàn phải đi cho khắp nơi, năm nào cũng gọi điện cho anh và Trần Thích đến lấy, sinh nhật cũng tổ chức ngay trong đó.”

Đường Du bỗng sực nhớ ra một chuyện, “Sinh nhật bạn mà sao không thấy anh chuẩn bị quà?”

Gã nhìn cô, chậm rãi nói: “Chị ấy còn nhiều tiền hơn cả anh, chẳng để mất thứ gì cả. Lâu rồi bọn anh không tặng quà cho chị ấy nữa.”

“Hay bọn mình mua một chiếc bánh gato?”

Gã dừng lại nhìn cô, khẽ cười, kéo tay cô đặt lên đầu gối mình, giọng ấm áp: “Không phải lo lắng, cũng đừng nghĩ ngợi nhiều, chỉ mấy người ăn cùng nhau bữa cơm thôi mà. Hơn nữa, còn có anh ở bên.”

Kết quả đúng là đến một nông trại, Đường Du vô cùng kinh ngạc. Nông trại này, nằm ở ngoại ô thành phố B, rộng khoảng sáu bảy mươi mẫu. Tôn Văn Tấn nói chị Thang mua nông trại này để chơi, chuyên trồng hoa quả, rau củ nhưng Đường Du thấy từng dãy cây ăn quả, vườn nho, ruộng dưa hấu, rồi bát ngát rau xanh, ớt, cà, đậu cove, khoai lang... thậm chí còn có một ao cá nữa, thấp thoáng thấy bóng mấy người đang lao động, quy mô không nhỏ một chút nào.

Cạnh nông trại có một tòa nhà nhỏ màu trắng, Tôn Văn Tấn sau khi xuống xe liền dẫn Đường Du về phía đó. Dưới giàn nho trước tòa nhà, có tiếng người gọi, “Văn Tấn, bên này.”

Gã dặt tay cô đi qua, gật đầu chào với một phụ nữ đang ngồi trên ghế mây: “Chị Thang.”

Người phụ nữ nhếch mép cười, “Văn Tấn, dạo này bận bịu gì thế, lâu lắm rồi không gặp cậu.” rồi chuyển sang nhìn Đường Du, mỉm cười, gật đầu với cô, “Lại kiếm được ở đâu ra cô gái xinh đẹp thế?”

Người này hẳn là chị Thang, chị ta mặc bộ đồ thể thao vừa khít, tôn lên đôi chân dài, trên cổ có thắt chiếc khăn lụa, tóc bới cao, trang điểm nhạt, khuôn mặt đầy đặn, nước da trắng ngần, khi cười hai lúm đồng tiền hiện rõ, trông vô cùng xinh đẹp và toát lên vẻ nữ tính, cảm giác rất trẻ. Nếu Tôn Văn Tấn không nói trước, Đường Du chắc chắn không thể nghĩ rằng người đàn bà này đã ba mươi chín tuổi. Nghe nói chị Thang mua cả một nông trại chỉ để chơi, cô đoán lai lịch của chị ta ắt không đơn giản, nhưng gặp rồi mới thấy ngạc nhiên, không ngờ chị Thang mà Tôn Văn Tấn nói lại chính là Thang Dĩnh, nữ thần cổ phiếu nổi tiếng của Trung Quốc. Nghe nói Thang Dĩnh khi còn trẻ là sinh viên của học viện sân khấu trung ương, khoa diễn kịch, sở trường là múa ba lê, sau này không hiểu sao lại bỏ nửa chừng khi chưa tốt nghiệp, hiện nay, có rất nhiều ngôi sao nổi tiếng là bạn học cùng chị năm đó. Những năm chín mươi của thế kỷ trước, khi thị trường chứng khoán của Trung Quốc mới phát triển, trong lần giao dịch đầu tiên, chị đã kiếm được một khoản tiền lớn, sau này chơi cổ phiếu ở thành phố SZ, rồi dần trở nên nổi tiếng. Giờ Thang Dĩnh sở hữu riêng một công ty tài chính, nhiều người đồn đại rằng có không biết bao nhiêu người vái lạy trước cửa xin chị ta dạy về cổ phiếu kỳ hạn, nhưng người bình thường muốn gặp Thang Dĩnh còn khó nữa là. Không ngờ lần này Đường Du lại có cơ hội dự sinh nhật của vị nữ nhân truyền kỳ này.

Cô mỉm cười, gật đầu chào.

Dưới giàn nho còn có mấy chiếc ghế mây nữa, đều đã có người ngồi. Trần Thích là người Đường Du biết sớm nhất, Thẩm Tử Quất, trước đây cô cũng đã từng gặp ở hộp đêm, một người phụ nữ nữa ngồi cạnh Trần Thích, có khuôn mặt hơi giống với Thẩm Tử Quất, chắc hẳn là phu nhân của Trần Thích. Tôn Văn Tấn giới thiệu mọi người với cô: Thang Dĩnh, Trần Thích, Thẩm Tử Tịnh, Thẩm Tử Quất. Trần Thích cũng đã biết cô từ lâu, nhưng lúc chào hỏi, trên khuôn mặt anh ta chẳng để lộ điều gì, như thể là lần đầu gặp mặt. Những người khác đều tạo cho cô cảm giác thân thiết, không mất tự

nhiên, đặc biệt là Thang Dĩnh, lời nói và cử chỉ đều khiến người khác thấy rất dễ chịu, chỉ có Thẩm Tử Quất là có chút không tự nhiên, nhưng có lẽ đã bị chị gái lên lớp trước nên thái độ vẫn có thể coi là hữu hảo.

Do ánh mặt trời không gắt, nhiệt độ ấm áp, nên sau khi mọi người đến đầy đủ, Thang Dĩnh liền bảo mọi người ra vườn hái dưa hấu về ăn, nhân tiện mang về. Trong nông trại đương nhiên có người làm thuê nhưng Thang Dĩnh không gọi họ đến hái giúp mà bảo mọi người tự chọn. Hai người đàn ông là Trần Thích và Tôn Văn Tấn xuống ruộng chọn, Đường Du và Thẩm Tử Tịnh che ô đọi ở trên, Thẩm Tử Quất cùng Thang Dĩnh ngồi dưới giàn nho.

Dưa hấu trong ruộng đều rất to, từng luống dưa trong mấy mẫu đất được chăm chút cẩn thận, tiếc là lại chỉ có rất ít quả. Nhận ra vẻ băn khoăn của Đường Du, Thẩm Tử Tịnh giải thích, “Ở đây, mỗi một gốc dưa chỉ cho một quả, nếu có nhiều hơn sẽ bị ngắt đi, có những cây kết quả rồi cũng bị ngắt đi, chị Thang sợ rằng, nhiều quá ăn không hết, hơn nữa, như vậy có thể đảm bảo rằng mỗi một quả dưa đều có đầy đủ chất dinh dưỡng.

Nói đến đây, Thang Dĩnh và Thẩm Tử Quất cũng che ô đi tới, Thang Dĩnh cười nói: “Dưa năm nay nhiều lắm, Đường Du có muốn hái một ít mang về cho các bạn không? Có cả nho nữa, giờ đều chín rồi, lúc kết quả chị đã bảo người ngắt đi nhiều rồi mà vẫn không ăn hết. Có thời gian rảnh mọi người đến đây hái, mang về cho bạn bè, bạn học cùng ăn. Hoa quả ở đây không phun thuốc thang gì, để rụng xuống lãng phí thì thật đáng tiếc.”

Dưa hấu mới hái lên vừa thơm vừa ngọt, Thang Dĩnh cười vui vẻ nhìn mọi người ăn. Ăn dưa hấu xong, bên kia có người gọi ăn cơm, tất cả lại đi vào phòng khách dùng bữa. Đồ ăn đều được làm từ những thứ nuôi trồng trong nông trại như rau xanh, hoa quả, gà đồng, vịt, mùi vị rất thơm ngon. Mọi người ăn no đến nỗi không thể ngủ trưa nổi, do đó, lại tụ tập chơi mát chược dưới giàn nho.

Đường Du không biết chơi, Thẩm Tử Quất cũng không biết nhiều, chỉ có Tôn Văn Tấn, Thẩm Tử Tịnh, Trần Thích, Thang Dĩnh ngồi thành một bàn chơi.

Tôn Văn Tấn lo Đường Du không quen ai sẽ cảm thấy buồn,

nhưng vì là sinh nhật của Thang Dĩnh nên cũng không dám làm phật lòng chị, đành ngồi đó chơi mặt chược. Thẩm Tử Tịnh đưa mắt nhìn Tôn Văn Tấn cười mà như không, nhắc nhở em gái, “Tử Quất, em tiếp chuyện cô Đường nhé.”

Tuổi tác của Thẩm Tử Quất và Đường Du ngang nhau, nhưng do Thẩm Tử Quất từ nhỏ sống bên Mỹ, Đường Du thì không giỏi giao tiếp, nên cũng chẳng biết nói gì. Bỗng Thẩm Tử Quất nói: “Này, mình dạy cậu xem bói nhé, mình biết được qua một người bạn học Hoa kiều, nghe nói bố bạn ấy trước đây là giảng viên nghiên cứu Kinh Dịch ở trường đại học Đài Loan, chuyên xem bói cho các vị quan chức cấp cao bên Đài.”

Thẩm Tử Quất đương nhiên chưa học được cách xem bói của vị giảng viên đó, cô chỉ biết xem chỉ tay. Đầu tiên là xem hoa tay trên từng ngón. Thẩm Tử Quất chăm chú xem từng ngón tay, Đường Du cũng cúi đầu vô cùng nghiêm túc. Tôn Văn Tấn vô tình ngoái đầu lại, thấy Đường Du đang cúi thấp đầu, chỉ có thể thấy nửa khuôn mặt, sống mũi thẳng tắp, trắng ngần, nhỏ xinh, cặp lông mày đen rậm như hai cánh quạt rủ xuống, đôi mắt chớp chớp, môi mím chặt, mấy sợi tóc vương nhẹ trên vai cô quên không vượt ra phía trước, gã chưa bao giờ thấy dáng vẻ cô chăm chú đến thế nên cứ thần thờ ngẩn.

Không biết Thẩm Tử Quất đã xem được cái gì, bỗng cô tỏ ra vừa nghiêm trọng vừa bí mật nói: “Đường vân này của cậu vừa giống hoa tay lại vừa giống luồng vân, mình chưa nhìn thấy bao giờ. Nếu là hoa tay, khi còn trẻ cậu sẽ gặp được người tốt, cả đời hạnh phúc, mạnh khỏe; nếu là luồng vân, nếu là luồng vân thì...”

Đường Du cười nói: “Chỗ này khi nhỏ mình không cẩn thận nên bị bỏng, sau này trông rõ hơn thì thành tròn tròn như thế này, không thấy được nét ban đầu nữa.”

Thẩm Tử Quất tỏ vẻ tiếc nuối, nói: “Thôi, để mình xem cái khác. Ồ, đường sinh mệnh của cậu sao lại bị đứt ở giữa vậy? À, mà không đúng, phía sau vẫn còn một đường nữa, nhưng sao lộn xộn thế, ở giữa thì ngắt quãng một đoạn, có lẽ là khi còn trẻ, cậu gặp phải đại hung, cũng có khả năng là...” chưa nói hết lời, Tôn Văn Tấn lúc này còn đang chăm chú đánh mặt chược bỗng giơ tay ra kéo Đường Du, “Bọn em đang bói lung tung gì đấy, học được gì rồi? Nào, đến đây, xem giùm anh với.”

Vừa nói gã vừa đưa tay cho cô, Đường Du mới học được cách phân biệt giữa “hoa tay” và “luồng vân tay”, đang tò mò nên cầm tay Tôn Văn Tấn thực hành luôn. Một tay gã xoa mặt chườc, tay kia đưa cô, thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn, trong ánh mắt gã tràn đầy sự yêu chiều khiến Thẩm Tử Quất nhìn mà thấy ghen tị. Trước đây, cô đã từng muốn khoe tài xem bói với gã, nhưng lúc đó gã luôn tìm mọi cách từ chối.

Đường Du duỗi thẳng những ngón tay thon dài của gã, bắt chước dáng vẻ ban nãy của Thẩm Tử Quất chăm chú phân biệt. Tay cô chạm vào tay gã tạo cảm giác ngứa ngứa, mang theo xúc cảm rất riêng, gã bỗng cúi đầu cười, lật bàn tay mình lại, tóm gọn tay cô. Đường Du ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn, gã đang cười, rồi dùng sức kéo mạnh Đường Du ngồi lên đùi mình. Một tay gã ôm vai, đầu dựa trên bả vai của cô, nói: “Xem bói gì chứ, đến đánh bài cùng anh, em xem nên đánh con nào?”

Tôn Văn Tấn như vậy không có gì là lạ, nhưng trước mặt nhiều người, Đường Du lại hay xấu hổ, mặt cô đỏ ửng. Cô liếc nhìn xung quanh, mọi người vẫn bình thản, cô sợ rằng mình quá để ý sẽ lại thành ra nhỏ mọn, đành vừa thản nhiên gỡ tay gã ra vừa lắc lắc đầu nói: “Anh cũng biết em không biết chơi mặt chườc mà.”

Gã mỉm cười, nói: “Vậy em ngồi đây giúp anh xếp bài vậy.”

“Sao anh lười thế?” Cô liếc nhìn gã.

Thẩm Tử Tịnh cười nói: “Anh ấy chủ yếu muốn tranh thủ lúc này trêu chọc cô Đường đấy, đừng giúp anh ta xếp bài, con người này xấu lắm.”

Thang Dĩnh ngồi đối diện cũng đang cúi đầu cười, Trần Thích nhìn mọi người nói, “Cậu này, từ nhỏ đã biết gạt phụ nữ rồi! Hồi nhỏ, trong khu tổ chức chiếu phim ngoài trời, cậu ấy chẳng bao giờ chịu bê ghế mà chỉ gạt các em bê giúp. Đến sân lớn rồi, cũng lại gạt các em bê ghế về. Con người này, từ nhỏ chỉ biết gây họa cho người khác thôi.”

Mặt Tôn Văn Tấn hơi đỏ, gã ho một tiếng rồi cất giọng: “Nói linh tinh gì thế!”

Trần Thích đánh một con Bát Vạn, cười nói tiếp: “Cậu ta còn hại

cả chúng tôi nữa. Còn nhớ mùa đông năm nào đó, sông đều đóng băng rồi, cá vàng trong nước lạnh đến nỗi sắp chết cứng, cậu ta liền bảo tôi đổ nước trong bể cả đi, đổi nước sôi vào, kết quả là chưa đầy hai phút, cá bị chết hết, làm tôi bị bố đánh cho một trận. Loài cá đó rất quý, nghe đâu là do bố tôi được bạn bè tặng, muốn mua cũng không mua được, lần đó, mẹ tôi cũng chẳng dám khuyên can gì.”

Thẩm Tử Tịnh bật cười ha ha, tiếp lời: “Không chỉ có vậy, vào mùa xuân một năm, anh ấy lừa em nói vỏ cây dương có thể làm bông, như vậy, mùa đông sẽ chẳng phải mua chăn bông nữa. Một hôm trên đường đi học về, em nhặt một túi vỏ cây dương mang về nhà, kết quả là bị lỡ một buổi tối học đàn, em nói với mẹ là con nhặt vỏ cây dương về để làm chăn bông, liền bị mẹ mắng cho một trận. Sau đó, em còn bị dị ứng với sợi dương, khắp người mẩn đỏ, phải truyền dịch mất một tuần. Tiếp đó, khi học đến phổ thông, anh ấy phải chuyển trường, bắt em và Trần Thích cũng phải chuyển đến thành phố N, may mà sau này quen được Đại...” Thẩm Tử Tịnh bỗng im bật, vội lấp lánh, chỉ Tôn Văn Tấn nói: “Hồi nhỏ, anh ấy là như vậy, không giống với bọn mình, là con út trong nhà nên chả ai dám đánh, chỉ khổ bọn mình, cứ phải chịu đòn thay.”

Đường Du lúc này cũng không nén được phải bật cười. Thang Dĩnh cũng không nhịn được cười, khiến Tôn Văn Tấn cảm thấy rất ngượng. Mọi người đều vô tình lẫn cố ý bỏ qua câu nhỡ miệng của Thẩm Tử Tịnh ban nãy, nhưng Thẩm Tử Quất lúc này lại nói thêm một câu, “Sau này, khi anh Văn Tấn học cấp hai tại thành phố N có quen chị Tôn Đại Anh, giờ chị ta...”

Thẩm Tử Tịnh sầm mặt, nói: “Tử Quất, em nói linh tinh gì thế?” Lúc này, cả bàn đang náo nhiệt bỗng yên lặng, nụ cười của Tôn Văn Tấn tắt ngấm trên mặt, thần sắc của Trần Thích cũng không được tự nhiên, Thang Dĩnh ngược nhìn trời nói: “Không chơi nữa, chẳng còn sớm sửa gì, mọi người đi hái nho đi, mang về ăn hay cho người khác đều được, hái xong, thì đi ăn bữa tối.”

Cả đám đồng ý, chuẩn bị đứng dậy, Tôn Văn Tấn bất giác ngẩng đầu nhìn Đường Du, đúng lúc cô cũng đang nhìn gã. Cô cười, sắc mặt bình thản, bàn tay cô được gã nắm khế cựa quậy, bất giác Tôn Văn Tấn nắm chặt hơn.

Sau đấy mọi người được Thang Dĩnh nhiệt tình dẫn ra hái nho,

thực ra cũng chẳng cần họ hái, trong này có công nhân, chẳng qua là thích sự huyền ảo, mới mẻ mà thôi. Thang Dĩnh, Đường Du, Thẩm Tử Quát đều đội khăn, Thẩm Tử Tịnh sợ sâu nên che ô đứng nhìn từ xa, từng luống nho gọn gàng, trên mỗi cây đều lơ lửng những chùm nho chín mọng, họ dùng dao để cắt xuống.

Thang Dĩnh vừa cắt nho vừa nói: “Trần Thích, khi nào chú giúp chị tìm một người ủ rượu giỏi? Tốt nhất là người Pháp, lúc đó chị sẽ tự mình ủ rượu nho, không phải đổ mắt ngóng các cậu đến hái nho hằng ngày nữa.”

Tôn Văn Tấn kéo Đường Du ra một luống nho cách xa đó, gã phụ trách việc cắt nho, Đường Du lo đỡ những chùm nho xếp vào chiếc giỏ dưới chân. Cả hai phối hợp nhịp nhàng, không nói năng gì. Không hiểu sao, cô chỉ lặng thinh, gã bỗng có chút lo lắng nhưng không dám cất tiếng.

Đường Du hoàn toàn vô thức, cô nhìn vườn nho rộng lớn trong nông trại, nói: “Chị Thang giàu có thật, mua một mảnh đất rộng ngay ở ngoại ô thành phố chỉ để trồng rau quả, nếu như dùng mảnh đất này xây biệt thự thì không biết sẽ kiếm được bao nhiêu tiền.”

Tôn Văn Tấn cười, “Giờ chị ấy đâu cần kiếm tiền, Trần Thích còn gọi thẳng chị là Thần Tài đấy.” Nghe Đường Du cất tiếng, trong lòng gã cũng thấy nhẹ nhõm.

Buổi tối, Thẩm Tử Tịnh không dám để Đường Du và Thẩm Tử Quát ngồi cạnh nhau, mà để Thẩm Tử Quát đi vào bếp giúp Thang Dĩnh, Trần Thích và Tôn Văn Tấn ở bên ngoài hướng dẫn công nhân xếp nho vào thùng, trong phòng khách chỉ còn Đường Du và Thẩm Tử Tịnh. Qua cửa phòng khách, Đường Du có thể nhìn thấy Tôn Văn Tấn và Trần Thích cách đó không xa. Gã đang xắn nửa ống tay chiếc sơ mi trắng, tác phong gọn gàng mà nho nhã, vài sợi tóc vương trên trán rất tự nhiên. Không biết gã đang nói gì với Trần Thích, dáng vẻ đậm chất phong trần. Lúc này, trông gã vô cùng cuốn hút khiến Đường Du nhìn say đắm.

Thẩm Tử Tịnh nhân cơ hội nói nhỏ bên tai cô, “Mặc dù con người Văn Tấn tưởng như chẳng hề quan tâm đến điều gì, nhưng anh ấy rất tốt, khảng khái, trọng nghĩa khí với bàn bè, có khí phách nam nhi, bấy nhiêu năm nay, làm việc gì cũng cẩn thận, tỉ mỉ, nhưng đôi lúc cũng

rất yếu đuối...”

Chưa nói hết, Tôn Văn Tấn đã phui phui tay ngoài cửa, đi vào trong phòng khách, thấy Đường Du đang thần thờ, gã khẽ mỉm cười.

Đường Du vội cúi đầu, mặt đỏ tía tai.

Gã nhìn thấy nhưng không nói gì, ánh mắt ánh lên vẻ âu yếm, gã đi qua cô vào nhà vệ sinh rửa tay.

Sau bữa tối, Thang Dĩnh ở lại nông trang thêm mấy ngày, Tôn Văn Tấn và Trần Thích ai lái xe người nấy ra về.

Trần Thích lái xe đi trước, nhưng Tôn Văn Tấn lái xe mà cứ nghĩ đầu đầu. Kỹ thuật lái của gã rất tốt, nhưng lần này liên tục mấy lần không kịp rẽ, suýt đâm phải xe trước mặt, cuối cùng gã dừng xe trước một ngọn núi.

Tôn Văn Tấn mở cửa xe, từng cơn gió đêm thổi tới, gã miễn cưỡng cười với Đường Du, nói, “Có lẽ vì lúc nãy uống chút rượu nên đầu hơi choáng.”

Cô mỉm cười, “Vâng, chúng mình nghỉ một lát đi.”

Gã xuống xe, sờ soạng tìm thuốc lá, dựa vào xe lặng lẽ hút. Nụ cười của Đường Du vẫn trên môi, cô thò đầu ra nhìn, nụ cười bỗng dần tắt ngấm. Cô từng thấy gã thoải mái trước bạn bè, nói cười rôm rả, cũng từng thấy dáng vẻ bất cần đời của gã, gã thậm chí luôn giấu cột bản thân, nhưng khi cô ở bên, tất cả những gai góc, sắc sảo đó đều thu về, chỉ còn lại sự dịu dàng, ấm áp. Vậy mà vào khoảnh khắc này, dáng vẻ gã lại toát lên sự đìu hiu, cô đột khó nói thành lời. Sự nhớ đến lời Lý Văn trước đây, gã thường xuyên thần thờ giữa đám đông huyền ảo ở Loạn thế giai nhân, nhưng nếu có một ai đến nói chuyện, gã ngay lập tức trở lại sự vui vẻ, bất cần. Nghĩ đến đây, trái tim cô như thể đang bị ai đó vò xé.

Đường Du mở cánh cửa bên cạnh đi xuống, vòng qua đầu xe, gã đã ra chỗ khác, đi thẳng đến trước rào phân cách, dựa người vào lan can nhả những vòng khói thuốc. Dáng vẻ hút thuốc của gã luôn sần muện, thô lương như thế, cô chợt thấy lòng mình xót xa.

Linh cảm có người ở đằng sau, như thể còn nhìn thấy cả đôi mắt chất chứa cảm thông lẫn thương xót của cô, Tôn Văn Tấn thấy lòng mình nghẹn ứ, lớp bụi quá khứ dâng trào trong lòng. Gã thả một vòng khói dài, chậm rãi nói: “Thang Dĩnh là em của chị dâu anh, trước đây chị ấy là người của học viện sân khấu trung ương, thành tích rất tốt, ngoại hình cũng chiếm ưu thế. Nếu không bỏ giữa chừng thì sẽ tốt nghiệp năm 1990, nhưng sau này chị một thân một mình đi thành phố SZ, vốn đã định kết hôn rồi, nhưng vào năm chị định kết hôn thì anh trai anh xảy ra chuyện, vì yêu thầm anh trai anh, sau khi anh ấy qua đời, chị cứ sống đơn độc cho tới tận bây giờ.”

Gã hít một hơi thuốc, chậm chậm nhả khói, ánh mắt nhìn xa xăm, như thể đang đắm chìm trong ký ức xa xưa. Gã nói tiếp: “Sau này, khi nhận được tin, anh liền từ nước ngoài trở về, nhưng cả nhà đã chẳng còn ai, chỉ còn mẹ nằm một mình trong bệnh viện, lúc ấy nếu không có chị Thang Dĩnh thì ngay cả tiền thuốc thang anh cũng không trả nổi.”

Bên nhau lâu như vậy nhưng rất ít khi gã nhắc đến chuyện gia đình, những gì Đường Du biết đều chỉ là những lời đồn trong hộp đêm Loạn thế giai nhân, cô cũng biết qua loa rằng nhà gã đã từng xảy ra chuyện nhưng gã không kể, cô cũng chẳng hỏi. Giờ gã đã nói ra rồi, cô lại chẳng biết phải làm sao, chỉ ngơ ngác đứng đó nhìn.

“Nông trại này là của anh trai anh trước đây, sau khi anh ấy xảy ra chuyện, chị Thang Dĩnh đã mua lại. Khi chị dâu anh vẫn còn sống, chị ấy một mình bỏ học đi thành phố SZ học chơi cổ phiếu, đã nhiều năm qua rồi, có những thứ dần trở nên mai một trong lòng, không thể quay lại được. Nhưng chị ấy vẫn vậy, không muốn kết hôn, cứ rảnh rỗi là lại đến nông trại, một mình ôm ấp quá khứ, hồi ức, giữ cho riêng mình, anh cũng chẳng dám gặp chị nhiều.”

Gã tiếp tục hút, khói thuốc dày đặc trong đêm, che mờ khuôn mặt, hư hư ảo ảo, thấy cô đang nhìn, gã liền cười. Nụ cười yếu ớt khiến cô thấy xót xa, liền rảo bước lên ôm gã từ phía sau, tay cô ôm chặt lấy gã, gã sững người nhưng chỉ lặng thinh.

Không gian vắng lặng, tay cô đặt trước ngực gã, trái tim gã như thể đang đập trong lòng bàn tay cô, chậm chậm, đều đặn. Hai người cứ lặng lẽ ôm nhau như vậy mà chẳng ai nói gì, lúc này có thứ gì đó trong trái tim họ như được gỡ ra, có gì đó vĩnh viễn mất đi, có gì đó

đang nảy mầm.

Cuối cùng, Đường Du chậm rãi nói: “Văn Tấn, lần sau anh dạy em lái xe, em sẽ lái, sau này bọn mình thường xuyên đến chơi với chị ấy có được không?”

Câu nói của cô cuối cùng cũng xóa tan nốt chút khổ tâm còn sót lại trong lòng gã, gã nắm tay cô, từ từ quay người lại, dìu vai cô, ánh mắt nhìn chan chứa. Đường Du hơi nghiêng đầu, trong ánh mắt cô dường như có sợi chỉ nhỏ mỏng manh nổi thẳng tới trái tim gã, ánh mắt ấy dịu dàng như nước, nhưng lại kiên định, vững cảm, không hề do dự. Chưa bao giờ họ nhìn nhau như vậy, gần gũi đến vậy, đôi mắt cô mở thật to, cặp đồng tử đen láy lấp lánh bao điều. Ở một góc khuất trong tim gã nhói đau như bị đâm, gã đưa tay ghì chặt cô vào lòng. Gã ôm chặt quá, gấp quá, như thể muốn cô hòa tan vào cơ thể mình. Gã biết ôm chặt làm cô đau, nhưng lại không muốn buông lỏng tay, tim gã ngập tràn một nỗi sợ, một cảm giác day dứt, nhưng gã không dám nói ra, câu chuyện của gã thành ra lại là chuyện giữa anh trai và chị Thang Dĩnh.

Cô cứ ngoan ngoãn, lặng lẽ như thế trong lòng gã, cơn gió đêm thổi tới, gã ngửi thấy hương thơm thoang thoảng trên cơ thể cô, mùi sữa tắm oải hương. Hơi thở ấm áp của cô phả vào lồng ngực gã, vài sợi tóc tơ vương trên trán, mềm mại bay trong gió, chạm vào mặt gã, cảm giác ngứa ngứa, nhưng gã lại chẳng hề muốn vuốt ra. Rất lâu sau, gã buông tay, khẽ nâng cằm cô lên hôn, nụ hôn ấm áp, êm ái và dịu dàng như cơn gió đêm.

Buổi tối, về đến nhà, Đường Du đi tắm trước, buổi chiều hôm nay đã hái nho hết hơn một tiếng đồng hồ. Tôn Văn Tấn xếp nho vào tủ lạnh, lúc gã làm xong mọi thứ, tắm xong, Đường Du đã ngủ say.

Đệm hơi lún xuống, cô dịch người nhường chỗ, vừa nằm xuống, gã đã ôm choàng lấy cô. Gã luôn thích ôm cô ngủ như thế, lúc đầu cô chỉ quen ngủ một mình, không sao thích ứng được, nhưng dần dần rồi cũng quen. Cô vặn vẹo người trong lòng gã để tìm một tư thế thoải mái, đang chuẩn bị ngủ tiếp, cánh tay gã đã nhẹ nhàng thọc vào trong chiếc áo choàng tắm cô đang mặc.

Đường Du thực sự mệt, lúc đầu cô vẫn tiếp tục ngủ, nhưng dần dần, gã khiến cô không yên, cánh tay gã vuốt ve trong lớp áo choàng,

rồi nhẹ nhàng lướt qua bộ ngực nhỏ xinh, căng mọng. Giọng cô run run, “Anh lái xe cả ngày rồi, không mệt sao?”

Gã không đáp, bàn tay gã trong cơ thể cô nóng ran như có lửa, hơi thở của cô dần loạn nhịp, cô hổn hển nhưng vẫn muốn nói, định mở miệng thì bị chiếc lưỡi ẩm áp, mềm mại của gã bịt lại, gã lật người đè lên cơ thể cô, không ngừng hôn.

Sau đó, gã ôm cô, ngắm cô đang say sưa ngủ trong lòng, không kìm nén được, gã lại nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán.

Chương 12: Chúng ta không thích hợp

Đêm nào gã cũng ôm cô thật chặt, phải chăng từ trong sâu thẳm, quan hệ giữa gã và cô đúng như Trần Thích nói, không thể lâu dài?

Hết tháng Tám, sang tháng Chín, Đường Du lại bắt đầu năm học mới, môn thi giáo dục thể chất chạy tám trăm mét học kỳ trước, vì bị ngã gãy chân, phải bó bột hơn một tháng nên đã bị lỡ, cô làm đơn xin thi lại. Năm học mới bắt đầu, phòng giáo vụ khoa gọi điện thông báo để cô liên hệ với thầy giáo và các bạn phải thi lại cùng tham gia thi.

Tám rưỡi sáng, các sinh viên phải thi lại đã có mặt đầy đủ trên đường chạy trong sân bóng, đến coi thi là một thầy giáo đã dạy lâu năm. Mấy sinh viên nữ trong nhóm nhìn thấy vị giáo viên từ xa liền gọi: “Thầy Cố ơi, hôm nay em mệt, miễn chạy có được không ạ?” “Thầy Cố ơi, em chưa bao giờ chạy hết tám trăm mét, em không chạy được, linh động cho em với ạ? Em cầu xin thầy đấy.”

Năm học thứ nhất, Đường Du đã từng nghe Tô Nhiêu nói rằng, thầy Cố trong khoa Thể chất, tuổi tác tương đối cao, nổi tiếng là hay mềm lòng. Cô ngoái lại nhìn các sinh viên bị thi lại xung quanh, người nào cũng gầy yếu, sắc mặt nhợt nhạt nhưng lại đánh mắt rất đậm, có mấy người làm tóc xù, một số khác để tóc gọn sóng, ăn mặc rất thời trang, có người còn diện một đôi giày cao gót đỏ. Cô nghĩ, chẳng trách, mấy người này đều thi không qua.

Thầy Cố nhìn đôi giày cao gót đỏ, nhíu mày, không nói gì, lấy đồng hồ bấm giây ra, nói: “Tất cả chuẩn bị chạy.”

Giọng một nữ sinh nũng nịu: “Thầy Cố, vẫn phải chạy ạ...” giọng kéo dài.

Thầy Cố không để ý, nói, “Em đi đôi giày cao gót đỏ kia, thế thì chạy sao được, ra khỏi hàng, các em khác chuẩn bị. Bốn phút hai mươi giây, không qua thì thi lại, đến lúc đó lại chạy tám trăm mét.”

Có lẽ chưa bao giờ thấy thầy Cố vốn hiền lành lại có tác phong cứng rắn thế, mấy nữ sinh không dám phản ứng, cũng không dám cầu xin nữa, tất cả cúi mặt. Khi cô gái đi giày cao gót đã ra khỏi hàng, thầy giáo hô lệnh, các sinh viên khác bắt đầu thi.

Thành tích chạy tám trăm mét trước đây của Đường Du thường là bốn phút mười mấy giây, dù rất sát nhưng vẫn qua. Lần này, cô vẫn chạy với tốc độ cũ. Mấy nữ sinh ăn mặc thời trang lúc đầu chậm hơn cô một đoạn, nhưng khi hết một vòng, họ đều vượt lên. Cô có chút lo lắng, hít một hơi rồi chuẩn bị đuổi theo, không ngờ, vừa đuổi được mấy bước, tim cô nhói lên từng hồi, đau đến nỗi mắt tối sầm, toàn thân mềm nhũn, hoàn toàn kiệt sức, mồ hôi túa ra, cô đành dừng lại ngay.

Thầy Cố cầm chiếc đồng hồ bấm giây quan sát đường chạy, bỗng phát hiện trên đường chạy có một nữ sinh ngồi sụp xuống. Ông sợ có gì bất thường, liền đi tới, cúi người hỏi Đường Du, “Em làm sao vậy?”

Đường Du đang choáng váng, cố hết sức ngẩng đầu lên, trước mắt cô tối sầm, không nhìn rõ người, trong miệng có mùi tanh quen thuộc. Cô gắng chịu đựng đến nỗi mặt mày nhợt nhạt như tờ giấy, chiếc áo phong thấm đẫm mồ hôi. Thầy Cố hốt hoảng, vội ngồi xuống đỡ cô, “Em sao thế, có phải bị bệnh gì không?”

Đường Du xua xua tay, gượng sức để nói nhưng vừa mở miệng đã nôn ra một cục máu. Thầy Cố sợ tái mặt, lúc này, cô nữ sinh đi đôi giày cao gót đỏ nhận ra, khẽ nói: “Thầy Cố, em biết bạn này, là Đường Du, học khoa Pháp khóa 2004, trước đây có lần trên giảng đường, em cũng thấy bạn ấy nôn ra máu một lần, chắc bị mắc bệnh gì đó.”

Thầy Cố vỗ nhẹ lưng cô, lo lắng nhìn, một lúc lâu sau cô mới hồi phục lại. Thầy giúp cô lau vết máu trên môi, nhẹ nhàng nói: “Có bệnh sao không nói trước với thầy? Em xem em bây giờ ra nông nỗi này... có cần đến bệnh viện không?”

Đường Du đứng lên, dựa vào lan can, tình trạng đã đỡ hơn, cô từ chối ý tốt của thầy, “Không cần đâu ạ, lần trước em đến bệnh viện kiểm tra rồi, bác sĩ nói là do mệt mỏi lao lực dẫn đến hiện tượng ho ra máu, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi sẽ khỏi.”

Thấy thần sắc của cô đã hồi phục, thầy Cố cũng không khuyên gì

thêm, chỉ lo lắng nói: “Em đừng chạy nữa, thầy sẽ ghi lại thành tích, em đến bệnh viện kiểm tra lại đi. Còn trẻ thế này mà đã thường xuyên ho ra máu là không ổn đâu.”

Lần thứ hai ho ra máu, Đường Du đã bình tĩnh hơn nhiều. Lần trước, khám cho cô là một bác sĩ Đông y, ông nói: “Lao tắc thương khí. Phổi chủ khí, khống chế việc hô hấp, nên máu từ phổi ra, không phải là nôn ra máu, chỉ là khạc ra máu, chú ý nghỉ ngơi, dần dần sẽ khỏi.” Nhưng lần này sao vẫn ho ra máu, cuối cùng cô quyết định đến bệnh viện kiểm tra lại.

Vị bác sĩ sau khi nghe cô kể lại, hỏi mấy câu rồi khuyên cô đi chụp CT. May mà cô mang theo thẻ ngân hàng, sau nửa tiếng chụp CT, đã có kết quả. Bác sĩ giơ tấm phim chụp, nhìn cẩn thận, vẻ mặt nghiêm trọng, hỏi mấy câu, cuối cùng mới nói: “Cô Đường, nhà cô trước đây có ai từng mắc bệnh liên quan đến tim mạch không?”

Đường Du bỗng giật nảy mình, nói: “Bố tôi bị bệnh tim, mới chết vì suy tim.”

Vị bác sĩ lại giơ tấm phim lên nhìn, nói: “Ba ngày sau, cô cùng người nhà đến lấy kết luận.”

Thái độ của vị bác sĩ khiến tâm trạng Đường Du nặng trĩu, sau ba ngày từ khi ra kết quả CT sẽ đến lấy kết luận, quy định của bệnh viện từ trước đến nay vẫn thế. Nhưng lúc này, cô không quan tâm đến điều ấy, cố hết sức che giấu sắc mặt của mình, giọng cô buồn bã: “Bố tôi qua đời rồi, một mình tôi học đại học trong thành phố B này, không có người thân thích. Bác sĩ, hay là tôi đã mắc bệnh gì?”

Vị bác sĩ cầm tờ kết quả, quan sát sắc mặt cô, “Ba ngày sau, nhờ bạn bè đưa cô đến đây lấy kết luận.”

Lần này, cô càng hoang mang hơn, vội nói: “Kết quả thế nào bác sĩ nói luôn đi ạ, tôi không có bạn bè, ba ngày sau cũng chỉ một mình đến lấy kết luận thôi ạ.”

Theo nguyên tắc, bản kết luận CT của bệnh viện phải ba ngày sau mới được lấy, do cô còn là một cô gái độc thân nên bác sĩ cần quan tâm đến tâm trạng của bệnh nhân, không thể tùy tiện nói ra kết quả, tuy nhiên, nghe cô nói như vậy, vị bác sĩ đắn đo một lúc rồi cuối cùng

cũng đọc bản phân tích kết quả cho Đường Du nghe.

Từ văn phòng của bác sĩ đi ra, bước chân cô nhẹ bẫng. Những lời của bác sĩ đột ngột như tiếng sét giữa trời quang, khiến cô bàng hoàng mãi. Cô lao đảo, mới đi được vài bước, chưa đến thang máy đã ngòì sụp xuống chiếc ghế nhựa trên dãy hành lang, cảm giác sức lực trong cơ thể hoàn toàn bị rút kiệt, nỗi sợ hãi cứ bủa vây khiến cô thấy sợ, rất sợ. Cơ hồ là phản xạ tự nhiên, cô rút điện thoại ra gọi cho Tôn Văn Tấn, nhưng ngón tay cứ rung lên bần bật, mấy lần ấn sai số. Cuối cùng cô đành bỏ cuộc, phải lật từng trang trong danh bạ mới tìm ra số của gã, vội ấn số không chút do dự, nhưng điện thoại vừa kêu, cô lại hoang mang tắt máy.

Sau khi vào thang máy, chiếc điện thoại trong túi bắt đầu kêu, không cần đoán cũng biết chắc chắn là Tôn Văn Tấn gọi. Trong hoàn cảnh này, cô càng thấy nã nề. Cuộc đời này, cuối cùng chỉ có gã quan tâm đến cô, nhưng giờ đây, ngay cả điện thoại của gã, cô cũng không dám nghe.

Sẽ nói gì với gã đây? Em mắc bệnh tim di truyền từ bố, phải làm phẫu thuật, rủi ro rất lớn, nguy hiểm đến tính mạng? Hay sẽ nói rằng, em đang sợ hãi ra sao? Lúc chín tuổi, mẹ tự sát bỏ mặc cô, bố cũng chẳng đoái hoài gì, người cậu đã di cư sang Canada, lúc đó cô còn rất nhỏ, ngần ấy năm nếm trải bao nhiêu đau khổ, chua xót trong cuộc sống, chỉ có cô là hiểu nhất, những năm tháng tuyệt vọng ấy cô đều đã vượt qua. Nhưng trong khoảnh khắc này, cô bỗng nghĩ đến điều đáng sợ hơn, không dám đối diện với nó.

Tiếng chuông điện thoại trong túi cứ vang lên từng hồi, cô không nghe máy. Ở đầu dãy bên kia, lòng dạ Tôn Văn Tấn bồn chồn như có lửa đốt, gã đã mất cảm giác này nhiều năm nay.

Mấy hôm trước, cô vẫn cùng gã đi gặp bạn bè, cười cười, nói nói, nhưng tự đáy lòng lại luôn có gì đó bất an, điều này như bức tường vô hình ngăn cách họ. Hôm trên đường từ ngoại ô về, cô ôm gã từ phía sau, bàn tay áp sát vào ngực gã, lúc đó họ thật gần, cuối cùng gã cũng cảm nhận được sự cảm thông và trân trọng của cô dành cho mình, điều ấy khiến gã cảm động muốn rơi nước mắt. Nhưng vài phút trước, cô gọi điện đến rồi lại vội vàng tắt máy, gọi lại thì không nghe. Gã nhìn tên cô nhảy nhót trên màn hình điện thoại, suy đoán xem cô đang nghĩ gì, bỗng thấy lòng mình không yên.

Có lẽ, cô luôn như vậy, sống với gã lâu rồi mà chưa từng hỏi về quá khứ của gã, càng không đòi hỏi về tương lai của hai người. Trước đây, chỉ biết là cô đã nếm đủ mọi cay đắng nên bản tính lãnh đạm, do đó, gã càng thương cảm, cẩn thận, tỉ mỉ che chở cô. Nhưng giờ đây, gã bỗng thấy tức tối, vừa buồn bã, vừa tủi thân, trong lòng dâng trào niềm chua xót. Gã rốt cuộc có vị trí gì trong lòng cô, sao cô lại trốn tránh trong khi gã đang bồn chồn, lo lắng?

Dường như, khoảng cách giữa họ đã rất gần, đêm nào cô cũng yên giấc trong lòng gã, nhưng khi gã muốn tiến gần hơn, mới nhận ra gã chưa từng nhìn thấu được tâm trạng tình cảm của cô, tựa như có một bức tường vô hình vô tình ngăn cách họ. Cô ở phía bên kia tường, lạnh lùng băng giá, gã ở bên này bồn chồn, lo lắng, có lúc muốn bỏ qua tất cả để đến gần nhau hơn, nhưng lại sợ sự hững hờ của cô. Không đến gần được, gã lại sợ không nhìn thấy tâm trạng, không đoán được suy nghĩ của cô. Như lúc này, cô không nghe điện thoại, gã muốn lập tức có thể tìm thấy cô để hỏi vì sao không nghe máy, tại sao gọi cho gã rồi lại tắt. Nhưng cô không nghe, gã biết phải làm sao đây?

Lúc này Tôn Văn Tấn đang ở cạnh Trần Thích, Trần Thích thấy gã cầm di động như kẻ mất hồn cũng đoán được là vừa rồi ai gọi điện. Kể từ lần gặp nhau ở nông trại, Trần Thích đã hẹn nói chuyện cùng gã mấy lần, lần nào gã cũng lấy đủ mọi lý do từ chối, nếu không phải là có công chuyện ở thành phố SZ thì là mệt, không muốn đi ra ngoài.

Thân thiết trong nhiều năm, Tôn Văn Tấn đương nhiên biết Trần Thích muốn nói với gã điều gì, dường như gã sợ gặp Trần Thích. Lần này, khó khăn lắm Trần Thích mới hẹn được, vẫn chưa nghĩ ra nên nói thế nào thì thấy gã vì một cuộc điện thoại mà cứ gọi đi, gọi lại. Cô gái đó gọi đến rồi tắt máy, gã liên tục gọi lại nhưng đầu dây bên kia không nghe, mấy năm nay, có khi nào vì một người phụ nữ mà gã đứng ngồi không yên đâu.

Hôm gặp Đường Du ở nông trại, Tử Quất chỉ nói một câu “Đường sinh mệnh của cậu lộn xộn quá...” gã liền kéo cô qua. Trong con mắt của mọi người, cách biểu lộ tình cảm giữa Đường Du và Văn Tấn không hề giống nhau, gã luôn quan tâm đến cảm nhận của cô, nhưng cô luôn tỏ vẻ bất an. Mấy người bạn ngồi với nhau, chỉ mình cô là ít nói nhất, họ nói gì, cô cũng chỉ khẽ mỉm cười. Như vậy là cô lãnh đạm hay chẳng hề quan tâm đến điều gì? Cô không hề muốn tham gia vào cuộc sống của Tôn Văn Tấn, nhưng lại làm xáo trộn mọi thứ trong

cuộc sống của gã. Nếu quả là vậy, sao cô lại đồng ý cùng Văn Tấn đến nông trại gặp Thang Dĩnh?

Không kìm nén được, Trần Thích hỏi: “Là điện thoại của ai vậy?”

Tôn Văn Tấn cười cười, không đáp, đứng lên cầm chiếc áo, nói: “Tôi phải về rồi.”

Trần Thích dụi đầu thuốc vào chiếc gạt tàn, quyết định đứng dậy, sải một bước dài chặn lại, “Văn Tấn, tôi muốn nói chuyện với cậu, nghe tôi nói hết đã.”

Tôn Văn Tấn không đáp, cũng không đi tiếp.

Trần Thích kéo gã ngồi vào ghế sofa, châm cho gã một điếu thuốc, rồi chậm rãi ngồi ở vị trí đối diện, đôi mắt nhìn chằm chằm vào gã. Ánh mắt Tôn Văn Tấn bắt đầu chớp chớp lẩn tránh, không dám nhìn Trần Thích.

Trần Thích gượng cười, nói: “Ai vậy, có phải là Đường Du không?”

Tôn Văn Tấn hút thuốc, ánh mắt hướng về khung cửa sổ không kéo rèm, gã nhìn tòa nhà cao tầng xa xa, không nói gì.

Trần Thích đợi một lát, thấy gã lặng thinh, liền nói: “Tôi muốn biết, cậu và cô ấy rốt cuộc định thế nào.”

Tôn Văn Tấn nhả một vòng khói dài, vẫn lặng thinh.

“Văn Tấn, những lời mình nói bây giờ có thể khó lọt tai, nhưng hy vọng cậu nghiêm túc nghe. Từ nhỏ đến lớn, cậu luôn là người thông minh nhất trong số bọn mình. Hồi học phổ thông, cậu biết yêu sớm nhất, sau khi tốt nghiệp phổ thông trung học, vì Tôn Đại Ảnh mà bỏ trường đại học Q, theo cô ta. Nhược điểm nguy hiểm nhất của cậu là, hễ cứ gặp những chuyện có liên quan đến Tôn Đại Ảnh thì chẳng để ý đến điều gì khác. Hồi đó, khi cậu bỏ trường đại học Q theo Tôn Đại Ảnh đi thành phố SZ, bố mẹ cậu tức gần chết, nhưng cậu nhận được gì? Lần đầu gặp Chu Nhiễm, bọn mình ai nấy đều không nhẫn tâm, nên mở mắt nhắm mắt cho qua. Nhưng sau này cô ta báo đáp thế nào, sao cậu không rút ra bài học kinh nghiệm cho mình?”

“Cũng đúng, giờ cậu ở cùng Đường Du, hai người có thể lẫn trốn trong phòng cả ngày. Sau giờ học, cô ấy có thể ở bên cậu, cậu có thể chẳng cần phải đưa cô ấy đi gặp bạn bè, cô ấy cũng chẳng cần biết quá khứ của cậu. Nhưng đã bao giờ nghĩ, cô ấy ở bên cậu như vậy, rốt cuộc là vì điều gì? Cô Đường Du ấy, lạnh lùng hơn cả băng tuyết, không cần biết về quá khứ của người yêu, cũng chẳng có dự định gì trong tương lai, có người phụ nữ nào làm được điều ấy, trừ phi cô ta không muốn mối quan hệ này lâu dài. Nói câu này không để nghe cho lắm, mai này cô ta quay gót theo người khác, cũng là điều bình thường. Tuy nhiên, cứ cho là việc hai người bên nhau là nghiêm túc thì cũng vô ích thôi, cậu sẽ nói với cô ấy thế nào? Dù cô ta không hỏi về chuyện quá khứ nhưng cậu sẽ giải thích ra sao? Lẽ nào cậu dám kể về Tôn Đại Ảnh? Một cô gái đã từng bên cậu, mọi thứ đều hoàn hảo. Nhưng nếu kể cho cô ấy nghe về Tôn Đại Ảnh, hậu quả sẽ ra sao, bản thân cậu rõ hơn ai hết. Cô ta khác với Chu Nhiễm, nếu muốn ra đi, cả đời này cậu cũng không sao tìm được, đến lúc đó cậu sẽ tính sao?”

“Cậu đâu còn trẻ nữa, cũng cần có dự định cho riêng mình rồi. Cậu cần biết rằng, cô ta cơ bản không muốn bên cậu lâu dài, cứ coi như cô ta không biết gì về Tôn Đại Ảnh, một ngày nào đấy cô ta chán cậu, bỏ đi, cậu sẽ tính sao? Cậu biết các cô gái trẻ bây giờ nghĩ gì không? Hai mươi tuổi, cuộc đời của họ vẫn vô định, có vô số khả năng, nhưng cậu đã đến lúc cần ổn định, cần hạ cánh rồi, tiếp tục chấp chới đến bao giờ nữa? Còn hao phí được mấy mươi năm nữa? Giờ tính cách của cô ta là vậy, nói không nghe điện thoại là không nghe, cậu lo lắng thì ích lợi gì, sau này không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì, không chừng đến lúc cô ta muốn rời bỏ cũng rời bỏ luôn, đừng quên là hai người kém nhau mười tuổi, cậu không chơi được đâu. Huống hồ, giữa hai người còn có Tôn Đại Ảnh, cái kim trong bọc lâu ngày cũng thò ra, cậu dám đảm bảo cả đời này cô ta cũng không phát hiện ra?”

“Năm cậu yêu Tôn Đại Ảnh, biết bao nhiêu người đã phản đối. Sau này, lại có thêm Chu Nhiễm, tôi và Tử Tịnh trước sau đều khuyên cậu, nhưng cậu đều bỏ ngoài tai. Giờ đến cô này, nếu chỉ vì muốn chơi bời thì xin cậu dứt ra khi vẫn còn kịp, cậu thử nói xem có phải cậu đang ngày một nghiêm túc? Nếu còn có ý nghĩ nào khác, tôi khuyên cậu nên sớm xóa bỏ, cậu và cô ta, cơ bản là không thể.”

Những lời của Trần Thích khiến gã buồn bã, tuyệt vọng nhưng đâu phải là không đúng, mỗi từ, mỗi câu đều chính xác, nhưng gã

phải làm sao? Lên xe, gã chuẩn bị đi tìm cô. Lúc này mới sực tỉnh, biết đi đâu tìm. Theo thường lệ, lúc này có lẽ cô đang ở trường, nhưng cũng chẳng chắc, cô không cho phép gã đến trường tìm, chỉ bảo gã đợi ở nhà. Tuy nhiên, gã cũng không dám chắc là ngày nào cô cũng về căn nhà đó, nên ngày nào gã cũng đợi, giờ đây, lúc muốn tìm thì đến ngay cả chỗ để tìm cũng không biết. Dù rằng gã biết mọi chuyện trong quá khứ của cô, nhưng chưa bao giờ gã nắm bắt được suy nghĩ của người gã yêu. Cô mới hai mươi tuổi, điều cô muốn là gì? Cô không hỏi gã về quá khứ, cũng chẳng dự định gì trong tương lai, có phải thực sự là muốn quay gót ra đi? Đêm nào gã cũng ôm cô thật chặt, phải chăng từ trong sâu thẳm, gã có cảm giác, quan hệ giữa gã và cô đúng như Trần Thích nói, không thể lâu dài?

Tim Tôn Văn Tấn nhói lên từng hồi, gã móc di động ra, lại bắt đầu bấm số điện thoại của cô. Lần này, đầu dây bên kia đáp “Số máy quý khách vừa gọi đang bận, xin vui lòng gọi lại sau”, cơ thể gã rã rời trên ghế lái, tựa như nắm cát rời, chẳng thể nào gom lại được. Giờ cô đang nghe điện thoại của người khác, vậy rõ ràng là lúc này cô không muốn nghe điện thoại của gã.

Đường Du về nhà rất muộn, gần chín giờ tối, vừa mở cửa, trong phòng tối đen, thốc ra mùi thuốc lá nồng nặc. Bình thường giờ này Tôn Văn Tấn đã về nhà từ lâu rồi, cô tìm công tắc bật đèn, lúc này mới phát hiện Tôn Văn Tấn đang ngồi lồm sồm sâu trên ghế sofa. Miệng gã ngậm một điếu thuốc, tàn thuốc cháy dài rồi mà vẫn chưa rơi, trông gã cũng giống như tàn thuốc, vô cùng tiêu tụy.

Mắt cô nóng ran, khom người tìm đôi dép trong tủ giày dép ra thay, cúi đầu đi qua. Gã nhìn cô, giọng nói như lẫn cùng tiếng nấc, “Tiểu Du, hôm nay em đi đâu vậy?” Gã giống như đứa trẻ bị mẹ bỏ rơi cả ngày ở nhà, mẹ về rồi thì mọi hờn dỗi cũng tan biến, chỉ còn cảm giác sợ bị bỏ rơi, ngay đến cả sự tủi thân trong lời nói cũng được cẩn thận kìm chế.

Đường Du cười, “Hôm nay, trong trường có buổi tọa đàm nên em về muộn.” Đi vào, cô dừng một lúc trước cửa phòng, nói tiếp, “Em đi tắm trước nhé.”

Lúc Đường Du tắm xong đi ra, Tôn Văn Tấn đang đứng trước cửa sổ, trong phòng khách chỉ bật một chiếc đèn tường, mờ mờ ảo ảo. Gió thổi mạnh đến mức khiến tấm rèm cửa dày cộp bay lên, đập vào

tường, nghe phần phật, hình ảnh gã nhìn từ phía sau rất giống hôm gã đứng ở rào phân cách bên đường khi trở về từ nông trại, trầm mặc, đơn côi khiến cô nghệt thở, nghĩ lại giọng gã khi mới bước vào nhà, khoe mắt cô lại nóng ran. Tôn Văn Tấn rất nhạy cảm, Đường Du vừa bước tới, gã liền quay đầu lại, nhìn cô chăm chăm, đúng lúc này rèm cửa đang chấp chới bay che nốt chút ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn tường, gió thổi làm tóc trước trán gã bay lên, không nhìn rõ được những tâm tư ẩn giấu trong đôi mắt gã.

Không hiểu sao cô bỗng thấy xót xa, liền rảo thêm mấy bước đến ôm chầm lấy gã. Gã sững người, lặng thinh, chỉ kéo cô ra đằng trước mình để che chắn, ôm cô, cùng ngắm ánh đèn ngoài cửa sổ, cảm chống lên trán cô. Nghĩ ngợi cả một ngày, cuối cùng cô cũng đã trở về, trăm ngàn mối tơ vò trong lòng cuộn cuộn dâng trào nhưng gã chỉ nhẹ nhàng nói “Sau này đi đâu, nhất định phải nói trước với anh đấy.”

Cô cũng sững người, lòng quặn thắt, khó khăn lắm mới ngăn được nước mắt rơi, sợ gã nhìn thấy, cô vội ôm chặt hơn, đầu vùi vào ngực gã. Một lúc sau cô mới nhẹ nhàng nói, giọng run rẩy, “Chúng mình đừng đứng ở đây nữa, gió mạnh quá, thổi mạnh đến nổi mắt em díu lại rồi.”

Gã không nói gì, lặng lẽ đóng cửa sổ lại, bế cô vào phòng ngủ. Giọng cô nhẹ nhàng trong lòng gã: “Văn Tấn, ngày mai đi cùng em có được không?”

Gã sững sờ, ngạc nhiên, “Sao, ngày mai em không phải đến trường à?”

“Ngày mai được nghỉ, cuối tuần mà.”

“Vậy thì đi chơi ở đâu?”

“Buổi sáng dạo phố, đến trưa ăn cơm, buổi chiều đến trung tâm giải trí, tối đi xem phim... có được không?” Cô liệt kê ra chi tiết từng việc. Tôn Văn Tấn cúi đầu nhìn nét mặt nghiêm trang của cô, trong lòng vừa nóng, vừa xon xột. Họ tuy ở bên nhau nhưng chưa từng giống những đôi tình nhân bình thường, chưa bao giờ cùng nhau xem phim, dạo phố hay gặp gỡ bạn bè. Cô chưa từng chủ động yêu cầu gã, hai người như chỉ tạm bợ cho xong. Giờ nghe cô nói thế,

nghĩ đến những ngày trước đây, gã không thấy vui mà cảm giác cứ tê lương, có chút gì đó thương cảm pha lẫn tủi thân, cổ họng gã khô ran, giọng khàn khàn, “được.”

Ngày hôm sau, Tôn Văn Tấn dậy rất sớm, đánh răng rửa mặt xong, bữa sáng đã chuẩn bị tươm tất, quay vào phòng, nhìn thấy Đường Du đang thần thờ dựa đầu giường, không hiểu sao sự đờ đẫn trên khuôn mặt cô khiến gã sợ hãi, vội chạy đến bên gọi. Đường Du lúc này mới sực tỉnh, cười với gã, bước ra khỏi giường.

Thời tiết trung tuần tháng Chín không lạnh, không nóng, là mùa xuất hành đẹp nhất. Trước khi ra khỏi nhà, Tôn Văn Tấn hỏi Đường Du dự định đi đâu, cô do dự một lát, bấy nhiêu năm ở thành phố B vậy mà thành phố này với cô vẫn vô cùng xa lạ. Cô nghĩ trong giây lát, nghe nói vào dịp hè, thung lũng Hoan Lạc là khu vui chơi sinh thái quy mô lớn nhất ở thành phố B đã chính thức mở cửa, vào dịp cuối tuần đầu năm học, các sinh viên khóa trên đều thi nhau kéo đến đây, cô liền nói: “Bọn mình đi thung lũng Hoan Lạc trước nhé.”

Xe thẳng tiến, ngồi trong xe nhìn từ xa đã thấy phía trước thung lũng Hoan Lạc đặc kín người, xuống xe nhìn, quả thực là người đông đến nỗi nước cũng không thể chảy qua. Thung lũng Hoan Lạc mới mở cửa chưa đầy hai tháng, lại đúng dịp cuối tuần, một hàng dài đang xếp hàng đợi mua vé, có người vừa nghe điện thoại vừa nói: “Này, đã đợi ở trước cáp treo một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa đến lượt, hay là bọn mình không mua vé nữa?”

Đường Du và Tôn Văn Tấn nhìn nhau cười, cô đành nói: “Chúng mình rời khỏi đây thôi.”

Tôn Văn Tấn cười, đưa tay xoa xoa đầu cô. Cô vừa có chút ngượng ngùng, lại vừa thấy buồn cười, “Hồi nhỏ, em chưa từng được đến những nơi như thế này, thấy các bạn được bố mẹ dẫn đến nên rất ngưỡng mộ, luôn muốn biết cảm giác sẽ như thế nào. Trước đây, khi chỉ có một mình, em không dám đến, sợ mọi người nghĩ em kỳ quặc, vì hình như chẳng có ai đến những nơi như thế một mình.” Không hiểu sao, cô nói mà thấy lòng mình chua xót, vội cúi đầu xuống.

Tôn Văn Tấn tê tái trong lòng, giơ tay kéo cô lại gần, nói: “Lần sau, chọn hôm nào không phải cuối tuần, bọn mình lại đến.”

Đường Du gật gật đầu, cười gượng gạo, niềm vui chưa kịp hiện lên ánh mắt đã vội tan biến.

Tiếp tục lên xe, không biết là sẽ đi đâu, đi ngang qua khu thương mại quốc tế, họ tìm một bãi đỗ xe gần đó, rồi dạo quanh siêu thị lớn. Đường Du đặc biệt hứng thú với đồ nội thất, mỗi khi ngang qua tầng bán đồ đó, cô đều tần ngần không muốn rời. Thiết kế nội thất bây giờ vừa mới mẻ, vừa sáng tạo, Đường Du rất thích, bên cạnh cũng có mấy đôi nam nữ đang ngắm nghía chọn. Hỏi ra mới biết họ đều mới kết hôn, Đường Du lúc này mới ngượng ngừng rời khỏi đó. Ngắm lâu như thế nhưng chẳng mua thứ gì, cô quay sang giải thích với Tôn Văn Tấn: “Không cần thiết, những thứ này bọn mình đâu dùng đến.”

Gã không nói gì, chỉ nắm thật chặt tay cô. Đi thang máy xuống đến tầng một, họ bước ra, trước mặt họ là gian hàng đồ trang sức đang có chương trình khuyến mãi. Nhân viên tiếp thị trông thấy liền ngăn bước họ lại. Tôn Văn Tấn mỉm cười kéo Đường Du qua xem. Trong gian hàng, ánh đèn sáng lung linh, mọi thứ đều được trang trí hết sức sang trọng, cao cấp, dưới ánh đèn từng chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, chứa đầy sức mê hoặc. Tôn Văn Tấn mỉm cười chọn một chiếc, Đường Du đeo vào ngón tay, vừa ngắm nghía trước ánh đèn vừa cười. Cuối cùng, cô tháo ra đưa trả nhân viên bán hàng, lại nói “Không cần thiết đâu ạ”, Tôn Văn Tấn chỉ cười, không nói gì.

Đi dạo cả một buổi sáng mà hai người không mua gì. Thời gian vẫn còn sớm, vốn định đến rạp chiếu phim nhưng chưa đến giờ chiếu, đành phải đi lấy xe, Tôn Văn Tấn nói: “Anh dẫn em đến một nơi uống cà phê.” May mà Tôn Văn Tấn là người sinh ra và lớn lên ở thành phố B, rẽ chưa được bao xa lại chui vào một ngõ nhỏ, dáng vẻ cổ kính. Họ tìm một chỗ đỗ xe trước cổng, sau đó đi bộ, đi một quãng thì đến một ngôi nhà kiểu tứ hợp viện. Trên cửa treo một miếng gỗ, ghi bốn chữ: “Bánh xe định mệnh”, nếu chỉ nhìn cách trang trí sơ sài ngoài cổng thì không thể nghĩ được rằng đây lại chính là quán cà phê.

Tôn Văn Tấn nắm tay cô bước vào, trong sân có giếng trời, một người phụ nữ đang ngồi trên ghế mây, thấy họ bước vào liền mỉm cười nói: “Văn Tấn, khách quý, khách quý, còn vị bên cạnh là...” Gã giới thiệu qua loa, “Đây là Đường Du.”

Người phụ nữ lịch sự gật đầu với Đường Du, như thay lời chào hỏi, Đường Du cũng gật đầu chào.

Chị ta mặc một chiếc xường xám lụa màu xanh lá cây điểm hoa đỏ rực rỡ gắn những chiếc khuy cài xinh xinh, tóc búi cao và được gài bằng một chiếc trâm gỗ đào, mày rậm, mắt to, mũi cao, miệng nhỏ, các nét rõ ràng, trông rất dễ thương, giọng nói tự nhiên, thoải mái. Chị nói với Tôn Văn Tấn, “Lần trước đi Brazil, có mang về cho anh ít hạt cà phê, giờ vẫn đang để ở đây, nếu anh không đến, có lẽ em phải kêu người mang qua.” Chị mỉm cười, đứng lên, “Phải rồi, hôm nay anh uống gì? Lâu lắm rồi mới gặp, chẳng mấy khi thấy anh dẫn ai đến, em sẽ tự tay pha...”

Tôn Văn Tấn mỉm cười, nói: “Cứ ngồi xuống đây, hôm nay để anh tự pha.”

Đôi mắt người phụ nữ ánh lên nét cười, nói với vẻ hiểu ý: “Ha ha, vậy hai người qua bên kia đi, Tiểu Sa biết hạt cà phê để ở chỗ nào, anh bảo cô ấy đưa cho.”

Vào đến phòng bên trong, Tôn Văn Tấn giải thích: “Chủ quán này là bạn của anh, trước đây, lúc rảnh rỗi anh thường đến đây uống cà phê.”

Đường Du từ lâu đã nghe nói những người thích uống cà phê đều rất cầu kỳ, tinh tế, trông thấy một cô gái trẻ đưa cho Tôn Văn Tấn bộ pha cà phê, cô rất tò mò. Vì bộ pha cà phê nhìn rất giống với những thứ trong phòng thí nghiệm, nào bình thủy tinh, cùn, khăn lau, bật lửa, thìa gỗ. Tôn Văn Tấn chỉ vào bình thủy tinh nói đó là bình dẫn kiểu xìfông, hay thường gọi là quả thủy tinh, thứ mà giới đam mê cà phê yêu thích nhất.

Gã đong nước vào bình một cách thuần thục, nhìn mực nước, rồi tiến hành thao tác với bình pha cà phê, động tác nhanh nhẹn, thành thạo. Đường Du ngồi phía đầu bàn, tay chống cằm, chăm chú quan sát. Con người này luôn như vậy, làm gì cũng cảm giác rất thoải mái mà chắc chắn, vô tình để lộ ra một phong thái rất cuốn hút, khiến cô không nỡ chớp mắt, bản thân gã lại chẳng hề biết điều ấy.

Khi mọi thứ đã xong, gã ngẩng đầu cười với cô, nháy nháy mắt, dùng giấy lau tay, rồi ngồi xuống, nói: “Em đợi thêm chút nữa nhé.”

Trước bàn họ ngồi có đặt một chiếc ti vi, hai người bèn bật lên xem.

Một lúc sau nước sôi, gã đổ cà phê đã xay kỹ vào bình, lắc nhẹ, khi thời gian đã tương đối, liền tắt lửa. Một tay gã cầm phía trên bình, tay kia đỡ phía dưới, nhẹ lắc đều hai bên trái, phải, rồi tách bình pha ra, rót cà phê vào chiếc cốc đã được hâm ấm sẵn trước mặt Đường Du, hương cà phê tinh khiết bay lên, hơi nóng xộc vào mắt, cô quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Ô cửa sổ cũ kỹ, nước sơn loang lổ bị mưa gió mài mòn đến nỗi không còn thấy được màu sơn ban đầu, lớp gỗ bên trong lộ ra đường vân sâu sâu. Ô cửa sổ có trang trí song hoa, ánh nắng nghiêng nghiêng rọi vào bị cắt thành từng mảnh, bóng song cửa hoa đổ dài trên mặt bàn, như hình bông hoa in lên tay cô, khói bốc lên từ cốc cà phê như cứ nhảy múa trong ánh mặt trời, lúc này, Tôn Văn Tấn đưa cho cô chiếc thìa nhỏ, giọng ôn hòa: “Em dùng đường không?”

Cô vội nói: “Không cần ạ.” Vừa nói vừa nâng cốc cà phê lên uống. Lúc này, trên ti vi đang phát tin, “Nhà báo kiêm tác gia nổi tiếng của Italia, Oriana Fallaci đã qua đời trong một bệnh viện tư nhân tại quê nhà vào đêm ngày mười bốn do bệnh hiểm nghèo, hưởng thọ bảy mươi bảy tuổi.” Tay cô run lên, cà phê bắn lên áo một mảng lớn, cô vớ vội mấy tờ giấy ăn lau lau, nhưng màu nâu của cà phê đã thấm sâu vào áo, lau thế nào cũng không sạch.

Cô nghiêng mặt, mũi hơi đỏ. Tôn Văn Tấn cầm giấy ăn từ trong tay cô toan lau hộ, tay gã bỗng run run, hơi thở cũng nghèn nghẹt, trên tay gã là một giọt nước mắt, tiếp đó, nước mắt cô như chiếc vòng ngọc đứt dây, lã chã rơi xuống. Đường Du nhìn nước mắt mình trên tay gã, vẻ mặt hoang mang, tựa như đứa trẻ đang làm điều gì sai trái bị bắt quả tang, vừa sợ hãi vừa tủi thân, vội đưa tay ra lau nhưng lau mãi không hết, nước mắt ướt đẫm tay, mắt càng lau càng đỏ.

Tôn Văn Tấn hốt hoảng, cô mỉm cười cả ngày hôm nay, từ thung lũng Hoan Lạc về dạo siêu thị, đi lòng vòng trong dãy bán đồ nội thất, thử nhẫn, sau đó đến đây uống cà phê, còn dự định tối nay sẽ đi xem phim nữa, nhưng giờ đây lại bỗng dưng bật khóc. Cô vốn là người không thích khóc trước mặt người khác, nên đã vội vã muốn che giấu đi nhưng không kịp. Tôn Văn Tấn nhìn cô hoảng loạn lau nước mắt, càng lau, mắt lại càng đỏ, trái tim gã như bị ai đó quất mạnh, mũi cay cay, vội nắm chặt tay cô, giọng nghèn nghẹn, “Không sao, không sao, lát nữa chúng mình đi mua chiếc áo khác, lau không sạch cũng chẳng sao.”

Nghe gã nói thế, nước mắt cô ngừng rơi, đợi cô bình tĩnh lại, bà chủ liền sai người mang hai ly cà phê đến. Cô dùng thìa khuấy khuấy, chậm rãi nói: “Chỉ là vì em nhớ lại chuyện hồi nhỏ, cái năm mẹ mất, bố kết hôn với người khác, mẹ kể dẫn theo một cô bé nhỏ hơn em hai tuổi đến. Họ đi hưởng tuần trăng mật, vì không gửi được em vào chỗ nào nên họ đành phải dẫn theo, em biết mẹ kể không thích em nên thường lủi thủi một mình. Một hôm, em chạy đến cái ao sậy, bỗng nhiên muốn nhảy xuống nước chết cho xong, đang tiến về phía ao thì cô bé đó đến, nói là không nên đi về phía ao, sẽ ngã đấy. Em không để ý, em chẳng thích cô bé đó chút nào, kể từ khi chuyển đến ở cùng, em chưa từng nói chuyện với nó. Nhưng chính cô bé đó đã lao đến giữ em lại. Nó bé hơn em hai tuổi thì làm sao mà kéo nổi, do không cẩn thận nên cô bé đã rơi xuống nước. Em nhảy xuống cứu, nhưng không tóm được, cô bé đã bị dòng nước cuốn đi. Khi bố và mẹ kể tìm đến nơi, chỉ vớt được em từ dưới nước lên, còn cô bé bị nước cuốn đi rồi. Thực ra, nó đối xử với em rất tốt, khi ở cùng mẹ, nó là đứa con hoang nên bị người đời khinh miệt, phỉ nhổ, hình như cũng chẳng có bạn bè gì, sau khi đến nhà em, bỗng nhiên có một ông bố và một người chị nên nó vui lắm. Thường xuyên lấy lòng và tỏ ra tôn trọng em, nhưng em đã cư xử không tốt, chưa bao giờ để ý đến nó. Con bé nhỏ như vậy mà đã biết cứu người, tiếc là lại bị ngã xuống sông, đến xác cũng không tìm thấy.

“Sau này, cậu em di cư, bố không cần em, đành gửi em đến một trường nội trú trong thành phố B, mấy năm đầu không cho phép em được về nhà những dịp Tết, sau này, khi đã trưởng thành, em cũng không muốn về. Hồi nhỏ, vì suốt ngày ở trong ký túc xá, vào kỳ nghỉ, em rất thích đi dạo quanh các siêu thị nội thất. Em thích những đồ đó, chúng gợi cảm giác ấm áp, nếu bày trong nhà, chắc chắn rất đẹp, nhưng em không có nhà, mua về cũng chẳng biết đặt ở đâu, hơn nữa còn thường xuyên phải đổi phòng nên chưa bao giờ mua. Hôm nay em, hôm nay em...”

Cô nói, nước mắt lại bắt đầu rơi, cô bật khóc, lặng lẽ, chỉ có nước mắt cứ từng hạt rơi xuống, rơi vào trong cốc cà phê, hạt nọ nối tiếp hạt kia.

Tôn Văn Tấn càng nghe càng thấy đau lòng, gã nắm chặt tay cô rồi ôm cô vào lòng, muốn nói vài câu an ủi nhưng cổ họng cứ nghẹn ứ, không nói nên lời, cứ thế ôm cô. Chút khói cà phê vẫn đang nhảy nhót trong ánh mặt trời, bay lên rồi tan biến, giọng gã nghèn nghẹn: “Lần

sau chúng mình đi mua, thích cái gì sẽ mua cái đấy.”

Nước mắt ngừng rơi, cô dựa vào lòng gã, ánh sáng yếu ớt rơi vào căn phòng cổ kính, hương cà phê thoang thoảng bao phủ không gian. Cô nhìn cây ngọc lan bên ngoài cửa sổ, khẽ hỏi, “Văn Tấn, có điều gì khiến anh sợ không?”

“Có.” Gã nhớ đến người phóng viên ban nãy trên vô tuyến, chậm rãi nói, “Cô phóng viên ban nãy trên truyền hình, trước đây đã từng phỏng vấn ba anh, sau này, ba anh mất, và cả anh trai, chị gái, mẹ anh nữa.” Những chuyện này, ngàn ấy năm nay, trước mặt Trần Thích, gã gần như chưa từng kể trong tâm trạng bình tĩnh như thế, trong khoảnh khắc này, không hiểu sao, gã bỗng nhiên muốn tâm sự.

Cô lặng yên, thần thờ nhìn vết cà phê in trên áo. Thực ra cô cũng sợ, hồi còn rất nhỏ, sợ nhất là bị bỏ rơi, cứ đưa đi rồi lại đưa về, chẳng ai cần cô. Khi bố mẹ vừa ly hôn, mẹ cô cả ngày ở trong nhà dọa tự sát, bắt cô đi tìm bố về, kết quả là mẹ chết rồi, bố cũng chẳng cần đến cô, người cậu di cư lại càng không muốn có cô, thời điểm đáng sợ nhất trong cuộc đời chính là năm đó. Trầm mặc một lúc lâu, những lời định nói cứ mắc trong cuống họng, cuối cùng cô nuốt chúng vào trong, rồi nhẹ giọng: “Em sợ là không giặt sạch được vết cà phê này.”

Gã nắm chặt tay cô, khẽ nói: “Không sao, anh sẽ mua cho em chiếc khác.”

Đường Du đứng dậy, ngơ ngác nhìn gã. Đôi mắt cô to, đen, rất sáng, ánh mắt pha chút do dự lẫn bất an, con ngươi vừa đắm nước mắt vẫn đang long lanh nước, tựa như có thứ gì đó đập dòn trong đó. Trong khoảnh khắc này, trái tim Tôn Văn Tấn như bị cửa mạnh, cả hai lặng lẽ nhìn nhau. Khoảng nửa phút sau, gã mới phản ứng lại, đưa tay ra nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô, cười cười.

Sau đó, họ không đi xem phim nữa vì Đường Du nói cô bỗng dưng không muốn đi đâu, chỉ muốn về nhà.

Trên đường về, cả hai đều có tâm sự nên không ai nói gì. Khi xe đến cổng khu nhà, Tôn Văn Tấn ngoái đầu nhìn, Đường Du đã ngủ say. Người cô cuộn tròn trên ghế sau, đầu dựa vào cửa kính, lông mày hơi chau lại, vừa có vẻ không thoải mái lại vừa giống một đứa trẻ yếu đuối. Lúc này, cô kiên quyết muốn ngồi ghế sau, gã đoán chắc có tâm

sự nên để tùy cô, giờ đây, nhìn dáng vẻ này, trái tim gã mềm nhũn đến kỳ lạ. Gã nhẹ nhàng bước xuống xe, mở cửa sau, rồi cẩn thận để cô dựa vào người. Đường Du khẽ chau mày, cựa quậy. Gã uốn thẳng người, không dám cử động, sợ hơi thở mạnh của mình sẽ làm cô tỉnh giấc. May thay, cô chỉ tìm một tư thế thoải mái quen thuộc trong lòng gã, rồi lại ngủ tiếp. Cô cứ tựa vào lòng gã như thế, hơi thở nhẹ nhàng phả vào nách gã, ấm ấm, gợi cảm giác bình yên. Từ khi sống cùng nhau, cô ít khi ngoan ngoãn thế này. Mỗi lần ôm cô, gã đều sợ, sợ mất cô, sợ không thể lâu dài. Giây phút này, gã cảm thấy thật an toàn, chỉ cần cúi đầu xuống, giơ tay ra là có thể chạm được vào người gã yêu.

Thấy xe đỗ ở đó lâu, bảo vệ khu nhà liền đi tới, cúi người định gõ cửa xe, thấy Tôn Văn Tấn ngồi bên trong lo lắng ra hiệu đừng làm động, anh bảo vệ trông thấy Đường Du đang ngủ say, liền bỏ qua. Tôn Văn Tấn thở phào nhẹ nhõm.

Gã biết tối qua cô ngủ không ngon giấc, cứ trằn trọc suốt, không biết là nghĩ gì, chiều nay, gã sẽ để mặc cô ngủ. Không biết cô đã ngủ được bao lâu, lúc buổi trưa trở về dưới ánh mặt trời gay gắt nên hơi nóng, xe mở điều hòa, giờ đợi đến sẩm tối, mặt trời khuất sau núi, gió mơn man thổi, nhiệt độ giảm mạnh, mở điều hòa thì thấy hơi lạnh. Gã ôm chặt cô hơn, nhận thấy cơ thể cô cần ấm hơn chút nữa. Gã biết rõ là cần phải tắt điều hòa, nếu không, cả hai có thể bị cảm lạnh, nhưng gã chẳng muốn động đây, như thế sợ mất đi chút hơi ấm. Chỉ muốn được thế này mãi, trường tồn như trời đất, những chuyện khác, những điều Trần Thích nói, việc kinh doanh, gã đều có thể không quan tâm, chỉ muốn được thế này, chẳng cần biết đến ai và chẳng cần quan tâm chuyện gì thì tốt biết bao. Càng nghĩ càng thấy chua xót, gã chợt nghĩ đến câu “tương nhu dĩ mật”⁽¹⁾. Trước đây, gã luôn nghĩ, tình cảnh hai con cá thối bọ ra làm ướt nhau, giúp nhau cùng sinh tồn thật đáng thương hại, gã không muốn mình và cô đáng thương như vậy, gã ôm cô chặt hơn.

Nhiệt độ càng lúc càng giảm mạnh, Đường Du cuối cùng cũng tỉnh giấc, đã là buổi tối tĩnh mịch, ánh đèn từ các căn hộ trong khu nhà dần được bật sáng. Trong xe không bật đèn nên rất tối, chỉ nghe thấy tiếng máy điều hòa thổi u u, hơi ấm của Tôn Văn Tấn vẫn đang ôm ấp quanh người, cô ngơ ngác hỏi, “Mấy giờ rồi?”

Đã là bảy giờ tối, hai người cùng xuống xe rồi lên lầu. Thông thường, người giúp việc theo giờ đến lúc năm giờ, nếu họ ăn ở nhà

thì chị ta sẽ nấu, có lẽ giờ này chị đã về rồi. Vào đến nhà, cả hai đều không muốn ra ngoài ăn. Kiểm tra một lượt, trong tủ lạnh vẫn còn ít thức ăn cũ và một vài thực phẩm khác, đủ cho hai người dùng.

Đường Du vo gạo nấu cơm, Tôn Văn Tấn đảm nhiệm việc làm thức ăn, cắm xong nồi cơm điện, cô bị Tôn Văn Tấn đẩy ra phòng khách xem ti vi. Khi thức ăn được bày ra, sắc mặt của gã vô cùng khả nghi, nồi thức ăn vẫn đang đậy vung. Đường Du mở ra xem, Tôn Văn Tấn ngượng ngùng, “Lửa to quá, thịt hình như bị cháy rồi.”

Đường Du nhìn đĩa thức ăn đen sì, không nghĩ rằng đây là món đậu đũa xào thịt, cô chột nghĩ, mấy năm nay Tôn Văn Tấn rất ít khi ở nhà, chủ yếu là ở khách sạn, được phục vụ hoàn toàn nên nào biết đến mùi khói, gã làm được thế này, quả không dễ chút nào.

Nghĩ thế, cô cười nói: “Vậy bây giờ, chẳng còn cách nào nữa.”

Gã nhìn cô.

“Ăn mì tôm nhé, em nấu món này rất ổn đấy.”

Cô thường xuyên ăn mì tôm, nên đã mua về rất nhiều trong thời gian gã đi châu Phi. Cô ăn mì tôm gần mười năm nay rồi, có người càng ăn càng ghét, có người càng ăn càng hiểu, cô biết loại nào, vị gì ngon. Đun sôi nước, thả mì vào, cho gia vị, Tôn Văn Tấn đứng bên cạnh nhìn. Cô biết gã ở đó, bỗng sực nhớ ra điều cần nói: “Phải rồi, lần sau khi xào thịt, anh đừng vặn to lửa, như vậy thịt sẽ bị cháy. Cho một ít dầu, trước khi cho thịt vào thì thêm ít muối, làm thế thịt sẽ mềm hơn.”

Cô kém gã mười tuổi, vậy mà cô nói như thế dạy dỗ gã vậy, không hiểu sao trái tim Tôn Văn Tấn hôm nay dễ rung động thế. Vừa nghĩ, mắt vừa cay cay, gã tiến lên một bước ôm chặt eo cô, cơ thể cô nằm trọn trong vòng tay gã, nhưng cô không nói gì, vẫn tiếp tục nấu, nhanh nhẹn múc mì ra khỏi nồi.

Khi mì được bê ra bàn ăn, điện thoại di động của Tôn Văn Tấn bỗng kêu vang, gã ra ban công nghe. Lúc quay lại, thấy Đường Du vẫn chưa ăn mà đang thần thờ nhìn bát mì, mì mất chớp chớp, không biết đang nghĩ gì. Gã ngồi xuống, hỏi: “Sao em vẫn chưa ăn?”

Cô nhìn vàng đầu ăn vàng vàng, nói, “Văn Tấn, em có chuyện muốn nói.” Cô ngẩng đầu nhìn gã, nói rành rọt từng chữ một cách thận trọng, như thể đang hạ quyết tâm với chính mình, “Tuần sau, khoa em sẽ cử một nhóm sinh viên đi thăm đại học Hồng Kông, thầy giáo đã chọn em, có lẽ em không ở nhà vài ngày.”

Tôn Văn Tấn nghĩ đến cuộc điện thoại của Trần Thích ban nãy, do dự một lát mới cất tiếng: “Ngày mai anh cũng phải đi châu Phi, việc kinh doanh của Trần Thích lần trước là do anh giúp, giờ sắp kết thúc rồi, có chút việc cần anh qua bên đó.”

Cô cười gượng gạo, nói: “Vậy thì tốt quá.”

Ăn mì xong, Tôn Văn Tấn chuẩn bị hành lý, vì Trần Thích không báo trước, mà ngày mai đã khởi hành nên đành phải chuẩn bị thâu đêm. Gã tắt bật trong phòng, Đường Du rửa xong bát, đứng trước cửa phòng ngủ nhìn. Gã vừa lật tìm thứ gì trong tủ vừa nói: “Em sang phòng sách lấy giùm anh tập tài liệu, bìa màu xanh trong két sắt, chìa khóa đây.” Tiếp theo, gã nói ba số mật mã.

Cô cầm chìa khóa, đi sang phòng sách, rất ít khi cô vào phòng này vì đó là nơi làm việc của gã. Mở két ra, vừa kéo cửa ra đã thấy bên trong toàn là tài liệu. Cô lật tìm tập tài liệu có bìa màu xanh, nhắc đống tài liệu lên. Bỗng một thứ đập vào mắt, đó là một chiếc hộp bằng thủy tinh, lấp lánh, trong suốt, bên trong đựng chiếc lắc ngọc, thứ vô cùng quen thuộc với cô. Sững sờ một lát, cô mới mở chiếc hộp ra, lấy chiếc lắc đeo vào tay. Chiếc lắc này đã theo cô mười mấy năm, lúc này mọi cảm giác đan xen, rối loạn. Cô nhớ đã có lần hỏi gã có nhìn thấy nó không, gã nói chắc chắn rằng không thấy, nhưng hóa ra lại ở đây, nơi cất giữ tất cả mọi tài liệu quan trọng.

Cô sợ mình bật khóc, đợi bình tĩnh lại mới cầm tập tài liệu ra, rồi đưa chìa khóa trả gã.

Gã không để ý, chỉ chăm chú kiểm tra đồ đạc của mình. Ngày hôm sau, thư ký của Trần Thích lái xe đến đón gã ra sân bay, trước khi đi, cô đứng vẫy tay từ xa, khi chiếc xe hoàn toàn khuất bóng, cô mới chậm rãi quay người đi lên lầu.

Cô bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình, đồ của cô trong phòng khách, phòng ngủ, phòng tắm để chung với dao cạo râu, sữa rửa mặt,

đồng hồ của gã, cô nhặt từng thứ của mình cầm đi, cảm giác khó chịu trong lòng như thể sắp rời nơi này để trốn đến một cánh đồng hoang. Trước đây, hành lý của cô rất ít, giờ thu dọn những thứ vụn vặt mới thấy là nhiều, đồ đạc cứ vô tình tăng lên. Còn cả một phòng thú nhồi bông nữa, sau này gã nhờ bạn chuyển giúp về thành phố B thật, không có chỗ để, đành bày hết trong phòng khách. Chị giúp việc lần trước trông thấy đồng hồ này, ngạc nhiên nghĩ hai người lớn như vậy mà còn mua rõ nhiều thú nhồi bông, giờ đây mở cửa phòng khách ra nhìn, cô mới thấy giật mình.

Thu dọn xong mọi thứ, khi xách va li ra khỏi cửa, cô cố tình để chìa khóa phòng trên chiếc bàn uống trà. Nghĩ một lát, cô lại quay vào phòng ngủ, tháo chiếc lắc ra đặt dưới gối, cẩn thận lấy gối đập lại, nhưng vẫn chưa đủ quyết tâm ra đi, cô lưu luyến ôm chiếc gối, chiếc gối vẫn còn nguyên hơi ấm của gã, từng chút hơi ấm chạm vào ngón tay cô. Một giọt nước mắt rơi xuống đầu ngón tay, rồi nhòe nhoẹt rất nhanh trên gối.

Làm thủ tục ở trường xong, cô đến ga xe lửa đợi tàu, muốn gửi cho gã một tin nhắn, nhưng nhớ lại những lời Trần Thích nói hôm hẹn cô nói chuyện ở ngoài, nên lại thôi, cứ thế tắt di động.

Hôm từ bệnh viện đi ra, Văn Tấn liên tục gọi điện thoại, lòng dạ rối bời nên cô đã không nghe. Điện thoại của gã vừa ngừng gọi thì Trần Thích gọi đến, cô nghe máy, Trần Thích hẹn cô nói chuyện. Gặp nhau lúc sẩm tối tại một quán cà phê, cà phê vừa mang lên, anh ta liền vào thẳng chủ đề, “Cô Đường, trước tiên tôi muốn nói về mục đích cuộc hẹn này, là vì chuyện của Văn Tấn.”

Cô lặng thinh, đợi anh ta nói tiếp.

Trần Thích nhìn cô, nói rành rọt, “Cô Đường, tôi muốn biết, cô và Văn Tấn dự định sẽ thế nào?”

Lần trước gặp nhau ở nông trại, họ cười nói như những người bạn quen biết từ lâu, không ngờ thoát cái, quan hệ lại căng thẳng thế này. Ngay lúc đó, cô không biết trả lời ra sao, ngẩng đầu nhìn anh ta, mặt thoáng đỏ. Trần Thích nhìn cô, lặng lẽ đợi sự phản ứng, tư thế như đã được chuẩn bị sẵn.

Cô nói: “Anh Trần, có việc gì, anh cứ nói thẳng.”

Trần Thích nghĩ một lát, không vòng vo mà trực tiếp hỏi: “Cô Đường, cô có yêu Văn Tấn không?”

Câu hỏi hơi đường đột, cô chau mày, ngẩng đầu nhìn, “Anh hỏi vậy là có ý gì?”

Trần Thích vỗ về cô, cười nói: “Xin lỗi, mong cô đừng hiểu nhầm. Hôm nay hẹn cô, tôi không hề có ý gì, chỉ muốn biết cô có nghĩ đến tương lai của mình và Văn Tấn không?”

Thì ra là thế, cô bật cười, “Anh yên tâm, tôi chưa nghĩ sẽ lấy anh ấy.”

“Chính vì cô không nghĩ sẽ kết hôn với Văn Tấn, nên tôi mong cô hãy rời xa cậu ấy.”

Đường Du có lẽ đã đoán được Trần Thích sẽ nói thẳng như thế, cô cười lạnh lùng, Trần Thích tỏ ra nghiêm túc, “Chuyện của cô và Văn Tấn, lẽ ra không đến lượt tôi can thiệp. Nhưng tuy con người Văn Tấn, năng động, thông minh, tâm lý, có sức hấp dẫn, cuốn hút phụ nữ, song nhược điểm lớn nhất lại là quá coi trọng tình cảm, nếu không yêu cậu ấy thì xin cô Đường hãy buông tha, đừng tiếp tục nữa. Cô Đường còn trẻ, có thể chơi bời, nhưng Văn Tấn, cậu ấy rất nghiêm túc, như vậy, e rằng không tốt cho cả hai. Cuộc đời của cô mới chỉ bắt đầu, tương lai có vô vàn khả năng, nhưng Văn Tấn thì khác, cuộc đời cậu ấy đã quá nửa rồi, không còn thời gian để quay lại nên không thể lại nhầm đường, lạc lối. Nếu cô Đường chỉ muốn chơi bời thì xin cô đừng gây thêm phiền phức nữa.”

Đường Du cúi đầu nhìn ly cà phê, lặng thinh.

“Con người đều có tình cảm, ở cùng nhau lâu sẽ nảy sinh tình cảm, lúc xa nhau, sẽ đau khổ, buồn bã, muốn quên cũng cần phải có thời gian, nhưng cậu ấy đâu còn trẻ. Cô Đường, cô cũng biết, cho dù cuộc sống nào, một khi đã thay đổi đều không dễ gì quen.”

Cho dù là cuộc sống nào, một khi thay đổi rồi đều không dễ gì quen, như vậy cuộc sống của cô và anh thuộc loại nào? Trần Thích nói, cuộc đời cô còn có vô vàn khả năng, cô bỗng nhớ tới lời chẩn đoán của vị bác sĩ trẻ, chợt cảm thấy buồn, cô không kìm nén được liền buột miệng, “Anh Trần, anh dựa vào đâu mà nói quan hệ giữa tôi

và Tôn Văn Tấn chỉ là chơi bời?” Cô nhìn thẳng Trần Thích, không thấy buồn vì chuyện Trần Thích muốn họ chia tay, chỉ vì câu nói đó mà trong lòng cảm giác xót xa, sự cay đắng dâng trào lên mắt, khiến cô muốn bật khóc.

Đường Du trước giờ rất bình tĩnh, lãnh đạm, Trần Thích không ngờ cô lại phản ứng mạnh thế. Thấy cô xúc động mạnh, anh chỉ lặng thinh, sau đó chuyển giọng, lạnh lùng nói: “Cô Đường, cô nghĩ Văn Tấn hợp với cô gái như thế nào?”

Đường Du lặng lẽ một hồi lâu, Trần Thích nói tiếp: “Cô hiểu Văn Tấn ư? Cô biết gì về quá khứ của cậu ấy? Cô biết cậu ta sợ nhất điều gì không? Cậu ta có từng nói với cô về những điều này không?”

Đúng là gã chưa từng nói với cô, quá khứ, tương lai của hai người, chẳng ai trong họ quan tâm đến, không phải là không nghĩ, chỉ là không dám nghĩ.

“Cậu ấy đã ba mươi tuổi, đã từng vì một cuộc tình mà hao phí bao nhiêu năm, đến giờ vẫn chưa quên được. Cuộc đời cậu ấy không thể lại tiếp tục bị tổn thương, phản bội, mạo hiểm, nhưng mọi thứ trong cái thế giới này đều đang biến đổi. Cô Đường còn trẻ, tình cảm có thể mãnh liệt nhưng cô có đảm bảo sẽ khiến Văn Tấn hạnh phúc không? Cô dám chắc là cậu ấy sống cùng cô sẽ không cần phải lo lắng những chuyện này không? Cô có chắc tình cảm cô dành cho cậu ấy sẽ mãi mãi không thay đổi không? Cô Đường trẻ trung, xinh đẹp, mạnh mẽ, năng động, có thể thấy trước được một tương lai xán lạn, lo gì không tìm được một đức lang quân như ý sống với nhau trọn đời? Nhưng Văn Tấn thì khác, giờ đây cậu ấy cần một người phụ nữ khỏe mạnh, ôn hòa, có hoàn cảnh gia đình tốt, biết bao dung, biết đem lại sự ấm áp, sự an toàn, nói thẳng ra, cô Đường là người không thích hợp, cô có người thích hợp với cô, cậu ấy có người thích hợp với cậu ấy, nhưng hai người tuyệt đối không hợp nhau.”

Lời nói của Trần Thích mặc dù rất o ép người khác nhưng mọi câu chữ đều có lý. Không đợi anh ta nói hết, Đường Du đột nhiên đứng dậy, “Anh Trần, anh yên tâm, tôi sẽ rời xa anh ấy.” Nói xong liền muốn đi ngay, đây là phản ứng rất điển hình, cô không dám trực diện, sợ nước mắt mình lại trào ra nên vội vàng muốn đi khỏi đó ngay.

Khi vừa đứng lên, Trần Thích vội nắm lấy tay cô, giọng tỏ ra áy

náy, “Xin lỗi cô, tôi đã mạo phạm rồi.”

Không quay mặt lại, cô bình tĩnh đáp, “Không sao, anh nói rất đúng, tôi sẽ nhanh chóng rời xa anh ấy.”

Trần Thích vẫn chưa buông tay, nói tiếp: “Có cần tôi giúp gì không?”

“Không cần.”

“Tôi có thể đưa cô đi du học, chịu mọi chi phí sinh hoạt và học phí, cộng thêm visa và tìm trường nữa, cô muốn đi nước nào cũng được.”

Đây là bồi thường hay là cái gì vậy? Cô khẽ cười, không kìm nén được sự xót xa trong lòng, nước mắt cứ thế trào ra, cô cố nén giọng, “Cảm ơn anh Trần, nhưng không cần đâu.”

Trần Thích nói tiếp: “Ý tôi là, cô Đường, nếu cô vẫn ở trường đại học ngoại ngữ thì cậu ấy vẫn sẽ tìm cô...”

Không để ý đến nước mắt đang đầm đìa, cô quay phắt lại nhìn như không thể tin vào sự tàn nhẫn của anh ta.

Trần Thích buông tay, nói từng chữ: “Nếu thực sự rời xa, tốt nhất đừng gặp nhau nữa.”

Trái tim cô như bị ai đó giày xéo, đau buốt, đau đến nghẹt thở, đau đến nỗi chẳng còn sức lực chống đỡ, nhưng cô vẫn gật đầu đáp: “Tôi biết.” Sau đó đi thẳng ra ngoài.

Những lời của Trần Thích vẫn bám theo sau, “Cô Đường, cô đã có số điện thoại của tôi, nếu đổi ý, có thể liên lạc bất kỳ lúc nào, gọi điện hoặc gửi tin nhắn đều được, tôi sẽ sắp xếp thỏa đáng.”

Chương 13: Thử thách của cuộc đời

Sống cùng với cô, nhưng tại sao gã lại luôn có cảm giác bất an? Mới xa nhau có một lúc mà đã thấy hoang mang.

Dến phòng chờ của nhà ga, người người qua lại đều xách hành lý, dáng vẻ vội vã. Đường Du từ chối sự sắp xếp của Trần Thích, cô không muốn xuất ngoại, tuy nhiên, Trần Thích nói đúng, nếu thật sự rời xa, tốt nhất là đừng gặp nhau nữa.

Vì quyết định tức thời đến nhà ga nên cô vẫn chưa mua vé, không biết là sẽ đi đâu, xách chút hành lý giản đơn trong tay, cô lưỡng lự trong phòng chờ, vẻ mặt lo lắng.

Cô đi đến trước ô cửa kính to, nhìn ra bên ngoài, thấy sắc trời đột nhiên sầm sì, tựa như có vật gì đó bao phủ, cả thế giới bị che kín mít, lát sau mưa to như trút. Lúc này đang là giữa trưa, vậy mà phòng chờ bật đèn sáng choang, thì ra là có cơn bão ập về, cái thời tiết này đúng là hợp cảnh.

Cô cười, tìm ghế trống để ngồi, một cụ già bên cạnh hỏi: “Cô cũng đi Côn Minh à?”

Côn Minh? Cô ngẩng đầu lên nhìn, K471/K474, từ thành phố B khởi hành đi Côn Minh tại cửa Tây lúc 13:57. Thì ra, nơi cô ngồi là khu vực đợi tàu đi Côn Minh, do đó, cô cười nói, “Vâng.”

“Cô đi du lịch à, các cô gái trẻ bây giờ đều thích đến Côn Minh chơi.”

Cô khẽ mỉm cười, gật đầu.

Trên màn hình lớn cách đó không xa đang đưa tin, “Theo thông tin mới nhất từ Tân Hoa xã ngày 15 tháng 9, do ảnh hưởng bởi cơn bão ở Phúc Kiến và mưa to trên diện rộng khu vực miền Bắc, sân bay thành phố B tạm thời hủy hơn bốn trăm chuyến bay, dẫn đến tình trạng một lượng lớn hành khách phải chờ đợi tại sân bay. Đối với

những hành khách này, các hãng hàng không đã sắp xếp ổn thỏa việc ăn, ở, tuy nhiên, đến nay vẫn chưa có thông báo chính xác khi nào có thể bay trở lại, mời quý vị tiếp tục theo dõi các bản tin sau.”

Mọi người bàn tán xôn xao, “Mưa to thế này, chẳng trách, nhà ga đông người thế.”

Sân bay thành phố B, cô không thực sự quan tâm lắm, nhưng trong chuyến hành trình xuất ngoại Trần Thích định sắp xếp cho cô sẽ quá cảnh ở Hồng Kông, nhằm cố ý tránh nơi đó. Có lẽ Văn Tấn đang ở sân bay này.

Cụ già ngồi bên không hề quan tâm đến điều này, vẫn tiếp tục bắt chuyện, “Côn Minh là một thành phố đẹp, hồi triển lãm thế giới diễn ra vào năm 1999, tôi đã từng đến đó, giờ tranh thủ lúc còn đi được, muốn quay lại thăm lần nữa.”

Cô không quen nói chuyện với người lạ, cũng không biết nên tiếp chuyện thế nào, đành chỉ cười một cách lịch sự, không đáp lời, sau đó cúi đầu nhìn chiếc điện thoại di động đã tắt nguồn. Không biết chuyến bay của Tôn Văn Tấn có thuận lợi hay không, chỉ e đi lần này sẽ chẳng bao giờ gặp lại nhau nữa.

“Phải rồi, nhà cô ở đâu?”

Nhà ở đâu, cô thần người một lát, cô không có nhà, từ nhỏ đã không có. Cuộc đời này, những ngày yên ổn nhất có lẽ chính là hơn hai tháng ở bên Tôn Văn Tấn. Những lời Trần Thích nói, ngay từ ban đầu cô đã hiểu, cô chưa từng nghĩ sẽ kết hôn cùng Tôn Văn Tấn, chưa từng nghĩ sẽ sống với người đàn ông ấy đến đầu bạc răng long. Khi ở bên nhau, gã cẩn trọng từng li từng tí, như thể tuân thủ theo những nguyên tắc nghiêm ngặt, đêm nào cũng ôm cô thật chặt vào lòng, vậy sao cô lại không lưu luyến? Tôn Văn Tấn làm những điều ấy chỉ là vì cô.

Có lúc đang ngồi học, bất chợt quay người lại, thấy gã đang dựa vào đầu giường đọc một quyển tạp chí, trong phòng vẫn đang bật vô tuyến, cả hai lặng lẽ không nói gì. Khi ấy, cô cảm giác là mình có nhà, khóe mắt cay cay muốn khóc. Thì ra, những ngày bình thường cũng thật đẹp.

Bất giác, mắt cô ngân ngấn.

Sân bay thành phố B, ngày 15 tháng 9, mười giờ sáng, thông báo trên loa: Hành khách chú ý, vì lý do máy bay chu chuyển, nên thời gian khởi hành của tất cả các chuyến bay lúc 10 giờ sáng sẽ chuyển thành 11 giờ sáng.

11 giờ, tiếng loa thông báo lại vang lên: Hành khách chú ý, do ảnh hưởng của cơn bão vùng duyên hải Phúc Kiến và mưa to trên diện rộng khu vực miền Bắc, chúng tôi thông báo hủy bỏ các chuyến bay sau: các chuyến bay nội địa đi Hải Nam, Thâm Quyển, Hồng Kông, Hạ Môn, Phúc Châu, Thượng Hải... Vì lý do thời tiết, những chuyến bay bị hủy tạm thời chưa có chuyến bổ sung, hãng hàng không sẽ hoàn vé một trăm phần trăm và miễn phí đổi vé cùng hạng, kính mong...

Có vị hành khách vội gọi điện đến Thượng Hải, được biết sân bay quốc tế Phố Đông cũng hủy tất cả các chuyến bay trong ngày.

Trần Thích ngồi bên cạnh Tôn Văn Tấn, trong lòng thấy lo lắng. Anh ta đã mấy lần lấy cớ vào trong nhà vệ sinh gọi điện thoại, nhưng chẳng thấy ai nghe máy.

Tôn Văn Tấn nghe xong thông báo liền đứng dậy, “Chúng ta về thôi.” Gã nhìn qua cửa kính, ngoài trời xám xịt như ban đêm, mưa to như trút nước, đen sì một khoảng trời, “Mưa thế này chắc khó tạnh.”

Trên đường về nhà, có tài xế lái xe, Trần Thích như mất hồn vì Tôn Văn Tấn ngồi bên không ngừng bấm điện thoại, đầu dây bên kia luôn đáp lại một câu lạnh như băng, “Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy.” Gã có chút lo lắng. Trần Thích trong lòng vừa bồn chồn vừa chột dạ, trong xe bao phủ một bầu không khí kỳ lạ.

Xe đưa Tôn Văn Tấn về nhà trước, đến tòa nhà, gã vội vã xuống xe như thể đang bị ai đó rượt đuổi. Trần Thích đã từng thấy gã trong bộ dạng này, hề không gọi điện thoại được cho Đường Du là gã lại thế, hoảng loạn, không yên tựa như chú mèo bị nhốt trong lồng. Trần Thích thấp thỏm nhìn lên tầng nhà của Tôn Văn Tấn rồi giục tài xế lái xe đi.

Vào đến thang máy, Tôn Văn Tấn ấn số tầng nhà mình, thang máy

chậm chậm đi lên, phát ra thứ âm thanh u u, gã thấy lo lắng trong lòng. Mặt ốp tường trong thang máy là mặt gương, gã soi mình trong đó, cảm giác tủi thân trong lòng phồng to tựa lát chanh ngâm nước. Sống cùng với cô, nhưng tại sao gã lại luôn có cảm giác bất an? Mới xa nhau có một lúc mà đã thấy hoang mang.

Thang máy vang lên tiếng “coong”, cửa từ từ mở, gã vội vàng bước ra, không ấn chuông cửa mà trực tiếp rút chìa khóa ra, cố tình phớt lờ linh tính trong lòng. Hôm nay là cuối tuần, cô vẫn thường ở nhà, rất ít khi ra ngoài, cô nói ngày mai mới phải đi Hồng Kông.

Phòng khách, phòng ngủ, và những nơi khác không thay đổi gì nhiều, thiết kế gọn gàng điển hình, đồ đạc vốn không nhiều, chỉ thiếu những thứ thuộc về cô. Đồ dùng của cô trong tủ, trên bàn học đầu giường, trong phòng tắm đều không thấy đâu. Hay là cô đã đi Hồng Kông? Đi trước mà cũng không nói một lời, điện thoại thì tắt máy. Ngồi trong phòng khách trống trải, gã cảm thấy có chút oán trách, chút tủi thân, lát chanh trong lòng dần tiết ra vị chua chát. Gã không phải là người không biết kiềm chế, nhưng cảm giác bất an cứ như bóng bám theo hình. Bỗng sực nghĩ ra tại sao đồ đạc của cô lại được dọn đi sạch sẽ như thế, gã từng giúp cô chuyển nhà, đồ đạc của cô, gã biết, giờ đây gần như không còn gì nữa, cứ coi như cô đi Hồng Kông, cũng không thể mang hết những thứ ấy. Nghĩ đến đây, gã không thể ngồi yên.

Gã lên mạng tìm ra được số điện thoại của văn phòng khoa tiếng Pháp nơi cô học, gọi điện đến, chuông kêu hết hồi này đến hồi khác mà không ai nhắc máy, lúc này mới sực nhớ hôm nay là Chủ nhật, văn phòng khoa không có ai. Gã không biết mình còn có thể làm được gì, cứ bần chồn đi đi lại lại trong phòng. Lúc này, gã mới phát hiện chùm chìa khóa trên tủ, đó là khóa căn hộ này. Gã ngỡ người tựa như một cây gậy bị đặt giữa khoảng không, tim đau nhói, đầu nhức buốt, lúc lâu sau mới có phản ứng, cô đã...

Gã lái xe thẳng đến trường cô, văn phòng khoa tiếng Pháp không có ai, phòng quản lý sinh viên cũng vậy, chỉ có người gác cổng, anh hỏi người này số điện thoại của Phòng bảo vệ, rồi lại tìm ra được số điện thoại của thầy giáo ở phòng quản lý sinh viên, cuối cùng mới liên lạc được với thầy hướng dẫn khóa 2004 của khoa tiếng Pháp.

Ban đầu thầy hướng dẫn tỏ ra cảnh giác, “Xin hỏi anh có quan hệ

gì với Đường Du?”

“Em là người yêu của cô ấy.”

“Vậy sao cậu không biết cô ấy đi đâu?”

Câu nói này càng làm Tôn Văn Tấn thêm nôn nóng, gã chưa bao giờ nói năng lộn xộn như thế, “Bố Đường Du đã mất, bỗng dưng không thấy cô ấy đâu, gọi điện thoại cũng không ai nghe máy, em không biết cô ấy đi đâu. Chỉ nghe nói là tham gia hoạt động của trường, đến thăm đại học Hồng Kông, nhưng em vừa mới hỏi thầy chủ nhiệm văn phòng quản lý sinh viên thì được biết không có hoạt động đó. Em không biết cô ấy đi đâu, bỗng dưng không thấy đâu cả.”

Có thể do gã đã cất công khổ sở tìm kiếm cách thức liên lạc với trường, hoặc cũng có thể lúc này giọng nói đầy vẻ lo lắng, hoảng loạn của gã đã tác động đến thầy hướng dẫn, ông thở dài nói, “Chiều hôm thứ Sáu, sinh viên Đường Du đã nộp đơn xin thôi học, khi đó tôi đi họp, không có mặt ở phòng, nhưng em ấy đã làm xong hết thủ tục ở phòng giáo vụ và phòng quản lý sinh viên rồi.”

“Thôi học ạ, tại sao, cô ấy bị làm sao ạ?”

“Hình như là sức khỏe không ổn, bị bệnh, thấy bảo muốn thôi học để điều trị.” Lúc đó, thủ tục của Đường Du do thầy hướng dẫn khóa 2003 làm giúp, chỉ nghe nói là bệnh tình nghiêm trọng, ông không có mặt ở phòng, nên một thầy giáo khác đã lập tức phê chuẩn đơn xin thôi học. Giờ nhớ lại dáng vẻ của cô, trong lòng ông không khỏi than tiếc. Cô gái ấy lúc nào cũng ngồi ở góc giảng đường, chẳng bao giờ tham gia hoạt động gì trong khoa, không thích đến văn phòng khoa, không thích gây phiền hà cho người khác, cảm giác sự tồn tại của cô rất mờ nhạt. Còn nhớ khi ông phê chuẩn khoản vay hỗ trợ việc học, cô vui như một đứa trẻ, sung sướng reo lên rồi cảm ơn rối rít như thể nhận được rất nhiều ân huệ. Không ngờ lại mắc bệnh, nghe nói trước đây từng nôn ra máu trong giờ học, khiến thầy giáo vô cùng hoảng sợ.

Tôn Văn Tấn dập máy, cuối cùng, gã cũng đã bình tĩnh để suy nghĩ lại một số chuyện.

Liên kết mọi chuyện lại với nhau, gã đại khái đoán ra được phần nào.

Ba giờ chiều, Trần Thích đang chủ trì cuộc họp trong phòng họp của công ty.

Cô thư ký mời Tôn Văn Tấn vào phòng làm việc của Trần Thích, bê đến một ly cà phê, bảo gã đợi một chút, cô lập tức sẽ đi thông báo cho Tổng giám đốc Trần biết.

Lát sau, cuộc họp kết thúc, Trần Thích vội vàng chạy đến, ly cà phê trước mặt Tôn Văn Tấn vẫn còn nguyên. Gã nhìn Trần Thích chăm chăm, mặt sầm lại, ánh mắt ấy khiến Trần Thích sồn gai ốc. Quen biết Tôn Văn Tấn đã lâu, hiểu con người gã, càng trầm mặc, bình tĩnh lại càng đáng sợ, tựa như cái giếng sâu, dù sóng ngầm đang cuộn cuộn dưới đáy nhưng bề mặt lại chỉ lặn tẩn. Cũng có thể, do Trần Thích chột dạ nên nhìn dáng vẻ Tôn Văn Tấn bây giờ, anh ta có cảm giác ngay ngáy lo âu.

Đợi sau khi Trần Thích bảo thư ký ra ngoài, Tôn Văn Tấn liền đóng cửa lại, Trần Thích đã chuẩn bị tinh thần hứng chịu cơn giận, nhưng vẫn bị bất ngờ, Trần Thích đứng đó, Tôn Văn Tấn quay người đấm một quả, vừa mạnh vừa nhanh, Trần Thích ngã nhào xuống chân ghế sofa, dưới mũi ngựa ngựa, anh lấy tay sờ, thì ra là máu. Trần Thích kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, nói không thành tiếng: “Tôn Văn Tấn, cậu điên à?”

Tôn Văn Tấn nhìn từ trên cao xuống, ánh mắt lạnh lùng khiến người khác rợn cả tóc gáy, giọng nói cũng giá lạnh chẳng khác gì băng tuyết, “Đường Du đâu?”

Trần Thích lồm cồm bò dậy, muốn tìm giấy lau vết máu. Không ngờ Tôn Văn Tấn liền bước nhanh tới, tóm chặt tay anh ta, tay Trần Thích tựa như bị gọng kìm kẹp chặt đau nhói lên. Tôn Văn Tấn nhìn sát mặt bạn, giọng lạnh lùng, vô tình, “Trần Thích, cậu khiến cô ấy bỏ đi đâu rồi?”

Trần Thích tức điên lên, dùng sức hất mạnh tay Tôn Văn Tấn ra, ngồi xuống ghế sofa, giọng khàn khàn: “Không biết.”

Tôn Văn Tấn có lẽ vẫn chưa nghe thấy, cứ nhìn chăm chăm, miệng liên tục hỏi: “Cậu khiến cô ấy bỏ đi đâu rồi?” như thể chỉ biết nói mỗi câu này.

Quan hệ giữa Trần Thích và Tôn Văn Tấn như anh em, ngần ấy năm trời chưa từng tức giận nhau bao giờ, Tôn Văn Tấn gặp khó khăn, Trần Thích ra sức giúp đỡ; việc kinh doanh của Trần Thích có vấn đề, Tôn Văn Tấn vượt nghìn dặm xa xôi sang châu Phi giải quyết hộ. Nhưng hôm nay, chỉ vì một cô gái, gã không hề nể nang, Trần Thích vừa tức giận, lại vừa thấy chua chát.

Tôn Văn Tấn tiến thêm hai bước, tiếp tục hỏi: “Rốt cuộc cậu khiến cô ấy bỏ đi đâu rồi?”

Trần Thích nhìn vành mắt đỏ lừ của bạn, tim anh như bị ai đó cứa, đành phải nói thật, “Mình chỉ nói muốn cô ấy đi du học, nhưng cô ta không đồng ý. Hơn nữa, cậu biết đấy, phần lớn các chuyến bay quốc tế hôm nay đều bị hủy.”

Tôn Văn Tấn không tin, gã nhìn Trần Thích, nét mặt đau khổ, giọng cố chấp, “Vậy cậu nói đi, cậu muốn đem cô ấy đi đâu? Nước nào? Thành phố nào? Trường đại học nào?”

Trần Thích cuối cùng cũng ngoảnh mặt lại, “Nước Pháp, Paris, trường thì tùy cô ấy chọn.”

Sợ gã vẫn chưa tin, Trần Thích gọi điện thoại gọi người trợ lý đã sắp xếp việc xuất ngoại cho Đường Du đến đổi chất, anh đặt trước mặt Tôn Văn Tấn vé máy may, hộ chiếu, địa chỉ trường học của Đường Du và cả một tấm thẻ tín dụng vốn định sẽ đưa cho cô.

Tôn Văn Tấn sầm mặt nhìn những thứ đó, không nói gì.

Ngày hôm sau, Thẩm Tử Tịnh gọi điện cho Trần Thích, “Anh mau về đi, Văn Tấn đang đợi ở nhà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Anh ấy...”

Trần Thích đã lờ mờ đoán được xảy ra chuyện gì, chắc chắn là vẫn chưa tìm thấy Đường Du, anh vội vã đáp lời, bỏ dở mọi việc đang làm, tức tốc trở về nhà.

Vừa vào đến phòng khách, Trần Thích nhìn thấy Tôn Văn Tấn đang ngồi trên sofa, miệng ngậm một điếu thuốc, có lẽ sợ ảnh hưởng đến cái thai trong bụng Thẩm Tử Tịnh nên không châm lửa hút. Vừa nghe thấy tiếng cửa mở, gã đứng phắt dậy theo phản xạ, ngoảnh đầu

nhìn ra.

Ánh mắt ấy khiến Trần Thích không dám ngẩng mặt lên, mặt mày ử ê đi qua, không để ý gì đến Thẩm Tử Tịnh, rồi rút một điều thuốc trong bao thuốc của Tôn Văn Tấn ra châm lửa, đưa bật lửa cho Tôn Văn Tấn, ý là có thể hút. Tôn Văn Tấn không cầm bật lửa mà chỉ chăm chăm nhìn.

Tâm trạng của Trần Thích hiện giờ rất phức tạp, anh ta đã đánh giá thấp ảnh hưởng của Đường Du đối với Tôn Văn Tấn, nhưng giờ đây chẳng tìm thấy Đường Du đâu, không biết là phúc hay là họa. Ánh mắt anh hấp háy, không dám nhìn Tôn Văn Tấn. Vừa ngồi xuống thì nghe thấy giọng Tôn Văn Tấn nghèn nghẹn, “Trần Thích, là bạn bè bao lâu nay, tôi đã bao giờ cầu xin cậu chưa?”

Trần Thích phản ứng bản năng, đáp: “Chưa,” rồi ngoảnh đầu lại nhìn gã.

Tôn Văn Tấn vùi đầu vào hai lòng bàn tay, cơ thể nghiêng về phía trước, mãi không lên tiếng.

Rất lâu sau, gã mới ngẩng đầu lên, giọng nói nghẹn ngào, mắt đỏ hoe, nhìn Trần Thích không chớp mắt, “Tôi cầu xin cậu một lần, nói cho tôi biết, cậu rốt cuộc đưa Đường Du đi đâu?”

Trần Thích thấy đầu mình ong ong, như thể tất cả máu trong cơ thể đều dồn hết lên đỉnh đầu. Tôn Văn Tấn nhìn anh với vẻ nghiêm trang, tựa như một giáo đồ thành kính đang lâm vào cảnh cùng quẫn, trong bộ dạng đáng thương, đau đớn, van nài, không hề quan tâm đến bất kỳ điều gì khác, chỉ chăm chú nhìn vị thượng đế của mình, cầu xin sự thương hại, thiếu mỗi điều là chưa sụp xuống.

Tôn Văn Tấn là người bướng bỉnh, gã đã từng từ bỏ tất cả để yêu Tôn Đại Ảnh, không cần bố mẹ lần tiền đồ, khi người phụ nữ ấy bỏ đi, gã lại chẳng nói nửa lời níu giữ, chẳng một ánh mắt đau buồn. Nhưng trông dáng vẻ gã hiện giờ, trái tim Trần Thích như bị ai đó bóp chặt, cứ nhói lên từng hồi. Lát sau, cổ họng nghèn nghẹn, anh ta mở miệng, khó khăn lắm mới cất lên lời, “Văn Tấn, hộ chiếu và trường học, cậu đều đã xem rồi, cô ấy thật sự chưa xuất cảnh, nếu cậu không tin thì tự mình kiểm tra lại.”

Tôn Văn Tấn không nói gì, vẫn cứ nhìn anh ta, vẻ mặt cố chấp, đau đớn, ánh mắt vỡ vụn tựa như con búp bê thủy tinh vỡ, mảnh vụn văng khắp nơi.

Cái nhìn của gã khiến trái tim Trần Thích tan nát, người anh cũng như sắp phát điên nhưng chỉ luôn miệng nói câu, “Hộ chiếu, trường học, cậu đều đã xem rồi, mình thực sự chẳng làm gì cô ấy cả. Văn Tấn, cậu phải tin mình!” Vừa nói, Trần Thích vừa cảm thấy có gì đó tủi tủi trong lòng.

Cuối cùng, Tôn Văn Tấn dường như cũng đã tiếp nhận lời của Trần Thích, gã gật gật đầu, đứng lên đi ra cửa, thoáng một cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Vừa về đến nhà, gã liền vào phòng sách lục lọi, tìm kiếm, lật hết giá sách, bàn học, ngấn kéo ra xem, lúc này mới nhớ đến chiếc két sắt. Gã lấy chìa khóa ra mở, không quan tâm đến tài liệu trong đó quan trọng thế nào, lật tung hết lên, cuối cùng cũng tìm thấy chiếc hộp thủy tinh, nhưng chiếc lắc đã không còn, chiếc hộp trống rỗng như chính trái tim gã.

Lúc này, chiếc điện thoại di động kêu vang, gã dùng tay trái rút ra nghe, thì ra là chị học khóa trên của Đường Du. Ban đầu, gã có tìm chị hỏi, gã vội vã nghe, “Anh Tôn à? Có tin tức của Đường Du rồi...”

“Tôi tìm cô ấy, có cô bạn cùng khoa nói rằng, ngày mười bốn tháng Chín nhìn thấy cô ấy nôn ra máu trong giờ thi thể chất, sau đó đã đi bệnh viện khám, hay là anh thử đến bệnh viện hỏi xem sao, có khi đến đó sẽ có thêm tin tức.”

Không thấy Đường Du đâu, gã nôn nóng tìm, biết Trần Thích có liên quan, gã chỉ muốn tìm cô về, chỉ muốn gây phiền hà cho Trần Thích mà quên mất manh mối quan trọng. Tư duy gã vốn chặt chẽ, nhưng lúc hoảng loạn lại chẳng theo quy tắc nào. Gã vội cảm ơn, dập máy rồi lấy chìa khóa xe đi xuống lầu.

Sau khi nói tên Đường Du, gã dễ dàng tìm được khoa cô đã đến khám bệnh. Một vị chuyên gia già nói: “À, cô gái đó à, hôm ấy, do một thực tập sinh của chúng tôi tọa chẩn, tôi bận nên không có mặt, mấy ngày nay đang muốn tìm cô ấy, số điện thoại để ở đây thì không liên lạc được, cô ấy cũng chẳng để lại số nào khác. Là thế này, nghe cậu

thực tập sinh nói, cô ấy có lẽ không phải mắc bệnh tim bẩm sinh, mà hơi giống dạng phổi biệt lập⁽⁴⁾, việc này cũng không thể trách thực tập sinh của chúng tôi vì tỷ lệ chẩn đoán nhầm của bệnh này là rất cao. Thế này nhé, cậu mau tìm cô ấy về đây, tôi đề nghị chụp CT tăng cường để xác nhận lại, xem rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào, cho dù là bệnh gì cũng không được bỏ qua.”

Tôn Văn Tấn tê tái như rơi xuống hồ băng, gã lắp bắp: “Bác sĩ, ý ông là, trước đó Đường Du đã từng bị chẩn đoán là mắc bệnh tim bẩm sinh sao?”

Vị chuyên gia già đầu hơi cúi, “Sao, thế cậu không biết à?”

“Dạ, không biết, hơn nữa, cô ấy tắt nguồn điện thoại rồi, đến người cũng chẳng tìm thấy đâu.” Sự cay đắng dâng trào mãnh liệt trong tim Tôn Văn Tấn.

Vị chuyên gia già thở dài, “Cậu thực tập sinh kia không có kinh nghiệm, lúc đầu chỉ dựa trên căn cứ cô ấy có bố chết vì bệnh tim nên đoán là bị di truyền. Thậm chí nếu bác sĩ chính thức đoán ra bệnh, cũng không thể tùy tiện nói với bệnh nhân là rủi ro phẫu thuật cao, nếu không làm phẫu thuật, sẽ ảnh hưởng đến tính mạng hay những thứ đại loại thế. Làm vậy, sẽ gây áp lực rất lớn cho bệnh nhân, chúng tôi đã kết thúc trước đợt thực tập của học viên đó rồi. Tuy nhiên, người bệnh gặp phải chuyện này, đặc biệt trong trường hợp bố cô ấy đã chết vì bệnh tim, chắc chắn đều bị kích động. Giờ chẳng còn cách nào ngoài việc phải tìm nhanh cô ấy về, kiểm tra lại, bệnh tình của cô ấy, có lẽ không đến nỗi nghiêm trọng thế.”

Thường thì những người biết mình có bệnh sẽ phản ứng theo hai cách: một là tìm mọi cách chữa trị, cách khác là, có lẽ Đường Du chọn cách này, một mình âm thầm biến mất.

Tôn Văn Tấn thật sự cảm thấy tủi thân.

Hôm đi uống cà phê, cô bỗng dưng bật khóc. Giờ nhớ lại, có lẽ do nghe tin Fallaci tử vong mới khóc, phải chăng cô cũng muốn sống, cũng thấy sợ hãi cho tương lai nhưng lại không biết nói gì với gã. Hôm đó, cô hỏi gã sợ nhất điều gì, gã nói sợ nhất là mất đi người thân, nhưng cô đâu cho gã biết cô sợ nhất điều gì, liệu cô có muốn nói để gã biết?

Gã từng tưởng rằng cuộc đời mình cứ thế này, trái tim yên ả từ chối mọi xao động. Nhưng, cô gái này, sống cùng gã mấy tháng, chưa từng yêu cầu hay tính toán gì, trầm lặng đến kỳ lạ. Hôm đó, bỗng nhiên muốn dạo phố, đi trung tâm giải trí, nói là trước đây chưa từng đến những nơi đó, có thể cô đã tưởng rằng cuộc đời mình sắp kết thúc, nên muốn đi. Tuy nhiên, lúc đó, sao cô không hề định nói với gã?

Trở về từ quán cà phê, cô ở trong bếp vừa nấu mì vừa dọn dĩa gã, không được để lửa quá to, nếu không thịt sẽ bị cháy, trước khi cho thịt vào nên thêm ít muối, như thế thịt sẽ không dai. Lúc ấy, có phải cô đã quyết định sẽ rời xa gã, nhưng vẫn không hề cho gã hay?

Trước khi gã đi, rõ ràng đã nói với cô là đợi gã về, tại sao vừa về đến nơi đã không thấy bóng dáng đâu?

Khi buồn nhất, khi tuyệt vọng nhất, cô lại đẩy gã ra, trốn tránh, không muốn gặp. Tại sao lại như vậy? Gã đã như phát điên lên, đi tìm cô khắp nơi, cô lại cư xử với gã như thế? Rốt cuộc là Trần Thích đã nói những gì? Trần Thích nói với gã rằng, giữa hai người có nhiều khó khăn, nói quan hệ của gã và cô không thể lâu dài, gã đều bỏ ngoài tai, nhưng cô đã bỏ đi một cách tuyệt tình, mặc dù biết là mình bị bệnh sắp chết. Như vậy, rốt cuộc, cô coi gã là gì?

Cô không có người thân thích, không có bạn bè, hơn hai mươi năm nay, cuộc sống tuy cần cỗi, khó khăn, nhưng cô đều đã vượt qua, mạnh mẽ, chịu đựng, không khuất phục. Cô đồng ý đến ở cùng, đem lại niềm vui, sự ấm áp cho gã mà chưa bao giờ đòi hỏi gì. Không chỉ thế, cứ hễ xảy ra chuyện gì, việc đầu tiên cô làm là rời xa gã.

Tại sao lại như vậy, phải chăng cô nghĩ cuộc đời sắp kết thúc rồi nên không muốn liên lụy đến gã? Hay là, trước khi chết, chỉ muốn một mình đối diện? Cô làm như vậy, rốt cuộc là do quá tuyệt vọng hay từ trước đến giờ, gã chưa từng có vị trí gì trong trái tim cô?

Như vậy là vĩ đại hay ích kỷ?

Cô biết là mình mắc bệnh nặng mà vẫn lý trí, vẫn bình tĩnh rời xa gã, rốt cuộc là tàn nhẫn với chính mình hay vì quá tuyệt vọng, tuyệt tình đến nỗi không nghĩ đến gã? Hay vì chưa từng trao đi tình cảm

chân thành nên cô có thể bỏ đi vô tình đến vậy.

Cô còn có trái tim nữa không?

Cuối cùng gã cũng biết được mọi nguyên do từ vị chuyên gia già, nhưng gã còn có thể nói được gì?

Gã uể oải ngồi trên giường, tay mân mê chiếc gối của cô, đón đau, tê tái trong lòng. Gã cẩn thận dùng đầu ngón tay đi đi lên đường viền của chiếc gối, nhớ đến dáng cô nằm trong lòng, nhớ đến khi cần gã, cô cứ liên hồi gọi tên gã, nhớ đến những lời cô nói hôm ở trong bếp, trước khi cho thịt vào nên cho ít muối vào trước, những chuyện như vậy xảy ra khi nào? Tại sao trong thoáng chốc đã chỉ còn lại chiếc gối lạnh như băng này? Lúc này đây, gã vẫn không thể ghét nổi cô.

Chiếc điện thoại di động kêu vang, gã đang thần thờ, rớt cuộc nghĩ là phải nghe máy, vừa đứng lên, chiếc gối bị gã làm rơi xuống thảm, cúi người nhặt, bất chợt cảm giác nghẹt thở, tim như ngừng đập.

Bên dưới chiếc gối của gã là một chiếc lắc màu tím. Gã nhớ rất rõ rằng, chiếc lắc ngọc này lần trước bị Thẩm Tử Quất lôi ra, sau đó gã cất nó trong két sắt, nhưng hôm nay, gã đã không tìm thấy nó. Tại sao chiếc lắc nằm ở đây?

Gã nghĩ một lát rồi chợt hiểu, trong tích tắc, máu trong người như bốc lên, tim nhói buốt tựa như có một bàn tay vô hình đang vò nát tâm can, đau đớn, đau đến nghẹt thở, đến nỗi không còn đủ sức nhặt chiếc lắc lên.

Từng hồi chuông điện thoại như thúc giục trong phòng khách, gã dường như không nghe thấy.

Cuối cùng Tôn Văn Tấn cũng đủ sức đưa tay ra, chiếc lắc lạnh buốt, gã nắm chặt, hơi lạnh xuyên qua lòng bàn tay, thấu đến tận xương tủy.

Điện thoại lại kêu vang, là Trần Thích gọi, gã ra bắt máy. Trần Thích nôn nóng hỏi: “Văn Tấn, có tin tức gì của Đường Du chưa? Cậu biết cô ấy còn người thân thích nào không? Chẳng phải còn có người cậu bên Canada sao? Trong người cô ấy không có tiền, nếu đi chắc

cũng không thể đi đâu xa, chắc chắn sẽ tìm ai đó giúp đỡ, cô ấy có khả năng đi tìm ông cậu kia không?”

Cô ấy sao có thể đi tìm ông cậu kia, lúc này, ngay cả gã, cô cũng không tin, gã buồn bã đáp, “Cô ấy không có ai thân thích, chẳng có một ai cả, từ lâu đã chẳng có người thân nào rồi.” Tuy nhiên, những lời của Trần Thích cũng đã thức tỉnh gã, trong người cô không có tiền, cũng chẳng có ai thân thích, cô có thể đi đâu? Tôn Văn Tấn lại nôn nóng, tức tối hỏi, “Cậu đã nói gì với cô ấy, rốt cuộc là cậu đã nói gì? Cậu có biết cô ấy bị bệnh không? Đến một người thân thích cũng chẳng có, lại không có tiền. Cậu khiến cô ấy bỏ đi như vậy, cậu muốn cô ấy đi đâu, muốn ép cô ấy chết sao?”

Gã giận cá chém thớt nên mới nói vậy, việc này đến bây giờ không liên quan gì đến Trần Thích, cô đã chuẩn bị rời xa gã từ trước, từ lâu đã nghĩ đến việc ra đi, nhưng giờ đây gã không kiềm chế nổi mình.

Trần Thích ngạc nhiên, hỏi: “Mắc bệnh gì, cô ấy làm sao?”

Tôn Văn Tấn dần trấn tĩnh lại, chậm rãi nói: “Cô ấy bị chẩn đoán nhầm là mắc bệnh tim bẩm sinh, mình đến bệnh viện rồi, bác sĩ nói có khả năng là chẩn đoán nhầm nhưng cô ấy đã mấy lần nôn ra máu, bác sĩ nói có thể là chứng phổi biệt lập, muốn cô ấy quay lại kiểm tra để xác nhận lại.”

Trần Thích suýt không giữ chắc được chiếc di động trong tay, anh ta há hốc miệng, nhưng lại câm lặng, không biết nên nói gì. Sực nhớ ra hôm ấy, anh yêu cầu cô ra đi, cô khóc. Thì ra, cô mắc bệnh, như vậy có nghĩa là cô đã có ý định, còn anh chỉ là thêm muối vào biển thôi. Đường Du là người không thích khóc lóc nhưng nghe xong những lời của anh lại bật khóc, khi đó, cô ấy không hẳn là không có tình cảm thật với Văn Tấn.

Nếu cô gái này vì điều đó mà rời xa Văn Tấn, điều này khác nào lấy đi mạng sống của cậu ấy, cả đời này Văn Tấn cũng sẽ không tha thứ cho anh ta.

Anh ta sẽ phải bù đắp thế nào đây?

Hôm đó, mưa rất to, màn hình ti vi trong phòng chờ tàu đang phát tin mới nhất, những hành khách đến nhà ga trước để kịp chuyến

tàu không mang theo ô đang thò đầu ra từ trong những chiếc xe taxi. Trời tối đen như thể sắp đổ sập, tiếng sét xé ngang trời, như muốn làm thủng màng nhĩ, phòng chờ cơ hồ cũng rung chuyển, khiến mọi người bên trong đều kinh hoàng.

Tâm trạng ai nấy trong phòng chờ càng nôn nóng, bất an, Đường Du thần thờ nhìn chiếc va li của mình, lặng lẽ. Trước khi đến đây, cô đã vứt bớt một số đồ đạc. Nhiều năm nay chỗ ở của cô thường bất định, từ khi học tiểu học, lên cấp hai rồi cấp ba đều ở trong trường nội trú, bắt buộc phải trọ trong trường, sau này lên đại học, cô mới thuê nhà bên ngoài, vậy nên đồ đạc của cô thường ít ỏi. Do đã quen với việc chuyển nhà, nên bấy nhiêu năm nay, hành lý của cô vô cùng đơn giản, những thứ giữ lại đều là những đồ cô không nỡ vứt, những thứ khác mặc dù rất cần thiết trong cuộc sống nhưng nếu không vứt đi, cô cũng chẳng có chỗ để, thêm nữa cô nghĩ có lẽ cả cuộc đời này cũng chẳng còn được dùng đến chúng. Nghĩ đến đây, cô chợt thấy cay đắng trong lòng, cảm giác ấy khiến trái tim cô nhói buốt.

Cô thu dọn đồ đạc rời xa Tôn Văn Tấn theo cảm tính nhất thời, nhưng giờ đây, nghĩ đi nghĩ lại mà chẳng biết nên đi đâu.

Những tháng ngày trước đây, dù thê thảm, khó khăn nhưng lúc đó lại không thấy sợ, chỉ luôn nghĩ cho dù cuộc sống có quần bách đến đâu thì cũng phải tiếp tục sống. Nhưng giờ đây nhìn lại, cuộc sống sau này liệu còn được bao lâu.

Hồi nhỏ, cô đã từng muốn tự sát, trường nội trú cô học thường xuyên có hiện tượng học sinh nhỏ tuổi tự sát hoặc vì cách giáo dục không hợp lý mà trở thành tội phạm thiếu niên, tất cả những điều đó, cô đều đã vượt qua, nhưng giờ đây, cuộc đời cô đã đến cửa ải cuối cùng.

Khi chuyển tàu đi Côn Minh đến giờ xuất phát, cô xách hành lý đứng giữa dòng người, nhìn lối vào không ngớt người chen lấn, bước chân cô bỗng khựng lại.

Thông báo thúc giục hành khách lên tàu vang vọng từng hồi, khi trong phòng chờ cuối cùng chỉ còn lại một mình, cô mới biết, thì ra mình đang sợ.

Cô đột nhiên nhớ lại xem từ khi bố cô biết mình mắc bệnh đến

khi chết là khoảng bao nhiêu thời gian, nếu trước khi tiêu hết số tiền tích cóp mà cuộc đời cô vẫn chưa kết thúc thì biết phải tính sao?

Điều này thật đáng sợ và cũng thật đáng khóc.

Khi chuyến tàu thứ hai đến ga, cô xách hành lý đi thẳng lên tàu, không hề ngoái đầu lại. Lúc bổ sung vé mới biết là chuyến tàu này từ thành phố B đi Trạm Giang, chẳng biết sẽ đi đâu nên cứ mua vé đến tận ga cuối, sau đó cô vừa kiên quyết lại vừa chua xót cúi giậm với bản thân: Cùng lắm đến lúc ấy là xách theo hành lý nhảy cầu Hồ Môn.

Chương 14: Hai chúng ta là thế

Thực ra, chết đâu có gì đáng sợ, điều đáng sợ nhất là, khi yếu đuối, người thân nhất bên cạnh lại bỏ rơi em để cao chạy xa bay...

Vé cô mua là loại ghế cứng, đêm đến, cô ngủ gục trên ghế. Đến nửa đêm thì bị tỉnh giấc, hóa ra, một đám thanh niên ở dãy ghế bên cạnh đang âm ỉ chơi trò điện tử có tên là Sát nhân, gần như mọi người trên toa đều bị đánh thức nhưng chẳng ai nói gì. Có một người chơi chán rồi liền bắt chuyện với một thanh niên trẻ ngồi ngay trước Đường Du, hình như họ là sinh viên năm thứ hai, mới bắt đầu năm học nên tranh thủ đi vùng nông thôn ở Quảng Tây làm điều tra xã hội, tiện đường dự định ghé qua Quế Lâm du lịch trước. Nói đến Quế Lâm, Lý Giang, Dương Sóc, toàn những nơi non xanh, nước biếc, mặt mày họ đều tươi tỉnh như thể vừa mới trở về từ những nơi đó. Cặp mắt họ đen láy, tròn như trái nho đã ngâm sạch trong nước, ánh mắt toát lên vẻ háo hức.

Đường Du gắng gượng một lúc, đám sinh viên kia vẫn tỏ ra rất hào hứng, không cưỡng lại được sự mệt mỏi, cô lại gục xuống ngủ tiếp.

Khi tỉnh dậy đã là tám giờ sáng ngày hôm sau. Vừa mở mắt ra, đám sinh viên vẫn đang chơi điện tử, mặc dù thức cả đêm nhưng tinh thần họ vẫn rất phấn chấn, hăng hái. Cô mỉm cười, ngoảnh đầu lại thì phát hiện người thanh niên bên cạnh không biết đã đổi vị trí sang ghế đối diện tự khi nào, đang nhìn cô, cô cũng nhìn anh mỉm cười, lễ phép gật gật đầu.

Trong khi đang ở khoang đánh răng, rửa mặt trên tàu, người thanh niên ấy cố tình đợi cô, lúc cùng quay về toa, anh hỏi: “Cô không phải cùng nhóm với bọn họ ư? Sao không thấy tham gia chơi cùng?”

Cô cười, đáp ngắn gọn: “Không phải.”

Từ nhỏ, cô đã không biết sống hòa mình, trước đây thì không biết

cách hòa mình như thế nào, đến khi ý thức được, cảm thấy một nhóm bạn học cùng nhau chơi đùa, vui vẻ, muốn tham gia cùng nhưng sợ không biết nói gì, sợ rằng vì mình mà cả nhóm mất vui. Vậy là dứt khoát không tham gia nữa, cứ thế dần dần hình thành trong cô thói quen tách biệt với đám đông.

Ngồi vào chỗ, cô lại nhắm mắt nghỉ ngơi, người thanh niên kia cũng không bắt chuyện nữa.

Mười mấy tiếng đồng hồ lại trôi qua, buổi chiều, tàu đến ga Quế Lâm. Nhóm sinh viên ầm ĩ kéo nhau xuống, toa xe vắng hẳn một nửa, bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường, người thanh niên ngồi cạnh Đường Du cũng xuống. Vé cô mua là đến Trạm Giang, nhưng trong lúc nhân viên tàu đang chuẩn bị đóng cửa toa, cô bỗng xách hành lý của mình, vừa chạy về phía lối ra ở cuối toa, vừa nói với nhân viên: “Xin chờ một lát.”

“Sao thế, ga đến của mình mà cũng không biết?” Người nhân viên chau mày, giọng bức tức, dừng tay lại.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi ngủ nên không để ý thời gian.”

Vừa xuống khỏi tàu, một cơn gió lạnh táp vào mặt, không ngờ thời tiết phương Nam lại lạnh hơn miền Bắc, bên ngoài đang mưa rất to. Cô rút cổ, tay kéo hành lý ra khỏi ga Quế Lâm, phía trước mặt là một ngọn núi đẹp nhưng vì mưa quá to, ngọn núi ẩn hiện lờ mờ trong làn mưa, trông không được rõ. Cô lấy từ trong va li ra một chiếc ô, đi dọc theo mái hiên nhà, khi ngang qua cửa phòng chờ, lại trông thấy nhóm sinh viên, người nào người nấy đều ủ ê, đầu rũ xuống như những quả cà trong sương giá. Một người đeo balô đang ngồi xổm trên đất, bức tức nói: “Này, ai quyết định đến đây hôm nay, trước khi đi không xem dự báo thời tiết à? Giờ thì thích rồi, mưa to thế này thì du lịch nổi gì?”

“Chắc là có bão, trước khi đi, ai mà biết được. Ôi, lạnh quá, không ngờ Quế Lâm còn lạnh hơn cả thành phố B, bọn mình không mang ô, cũng chẳng đem quần áo, thế này thì, hắt xì...!”

Một người khác nói: “Đừng trách móc nữa, các cậu xem, có mấy ai đem ô đâu? Bọn mình đi tìm chỗ ở trước đi.”

Đúng lúc ấy, có người cầm ô đến hỏi: “Này, cô ơi, đi Dương Sóc không? Chỉ hai mươi tệ thôi.”

Người khác cũng chen vào, “Đi Dương Sóc, xe buýt cao cấp, mười lăm tệ đây.”

“Nào, đi Dương Sóc nào, mười tệ một người, mau lên, mau lên...” Giọng của người đứng bên cây long não bên ngoài bến xe cũng vang lên.

Cuối cùng Đường Du cùng nhóm sinh viên đều lên xe đi Dương Sóc. Tay tài xế và chủ nhà nghỉ là chỗ thân quen nên đã bố trí chỗ ở ổn thỏa cho họ, giá phòng cũng không đắt. Sau khi đến nhà nghỉ, họ đi cùng bà chủ vào xem phòng trước, thấy phòng ốc ổn, sạch sẽ, gọn gàng nên cả nhóm đồng ý trọ lại.

Mấy ngày đầu, vì mưa to nên Đường Du không đi đâu, cả ngày chỉ quanh quẩn trong phòng. Nhà nghỉ gần sông, nhìn qua cửa sổ phòng có thể trông thấy dòng Ly Giang. Thời điểm này, nước trên sông Ly Giang dâng đầy, mênh mông một màu vàng đục, những ngọn núi nhỏ xam xám nhô lên trên nền đất bằng trông lơ mờ, ẩn hiện trong làn mưa, lòng cô vẫn lạnh lẽo như vậy. Cô ngồi bên cửa sổ, nắm chặt chiếc điện thoại di động trong tay. Chiếc điện thoại vẫn đang tắt nguồn, nhưng cô chẳng bao giờ quên sạc pin, cứ trốn cả ngày trong phòng, chờ dần nhìn nó.

Sau bốn ngày, mưa cuối cùng cũng tạnh. Lúc này, bà chủ nhà đã giới thiệu hết cho cô những nơi thăm thú và ăn uống nổi tiếng, độc đáo của Dương Sóc, phố Tây hào hoa, suối Hồ Điệp, cây đại cổ thụ, núi Vàng Trắng, ốc hấp rượu, cá hấp bia, phở Quế Lâm... Cô đi lang thang một mình, mãi tận khuya mới đến phố Tây, lúc này, người trên phố rất ít, đêm nào cô cũng ngồi ở quán cà phê cuối phố. Ở đó có nhiều cuốn sổ có thể ghi lại lời nhắn, mỗi cuốn đều chứa đựng rất nhiều tâm sự. Có lẽ mọi người đều coi nơi này là “Cái tai lừa của Quốc Vương” nên chẳng ai ngại ngần bày tỏ tâm trạng của mình: có vài người là kẻ thứ ba nói về sự đau khổ khi phải ra đi, có vài người thất tình, nói về sự đau đớn tuyệt vọng của bản thân, có một số người thì yêu đồng tính, nửa kia lại đã kết hôn, cũng có cả người Đài Loan, nói năm kia lần đầu tiên đến đây cùng người yêu, năm ngoái kết hôn nên đến đây để làm kỷ niệm, năm nay lại đến, có lẽ đã thành thói quen.

Cô lật giờ từng trang cho đến khi ly cà phê nguội lạnh.

Còn có người viết: Dù sao cũng chẳng có ai biết.

Cuối cùng, cô quyết định viết.

Đêm đó, cô viết một mạch đến tận hai giờ đêm mới rời khỏi quán, về đến nhà nghỉ, đang chuẩn bị tắm rửa để đi ngủ, vừa mới thay đồ ra, cô bỗng cảm thấy thiếu thứ gì, nghĩ một lát mới phát hiện ra là không thấy chiếc điện thoại di động đâu. Cô hết hoảng, không tắm nữa, vội vàng mặc quần áo, bắt đầu đi tìm, phòng ở, phòng tắm bị cô lục tung lên nhưng đều không thấy, cuối cùng cô nhớ ra quán cà phê lúc nãy nên vội ra đó xem có còn không.

Cô đi dép lê, chân nam đá chân chiêu chạy ra từ nhà nghỉ, xuyên qua mấy dãy phố vắng tanh. Lúc này, đèn đường đã tắt, chỉ còn vài chiếc đèn lồng đang chiếu thứ ánh sáng lờ mờ trước cửa mấy quán bar, giữa đường còn gặp một người đàn ông say rượu, cô rảo bước nhanh hơn. Mãi mới đến được quán cà phê, cô đẩy cửa ra mà lòng dạ bồn chồn như có lửa đốt, trước mắt cô là một người đàn ông đang ngồi quay lưng lại, tay xoay xoay chiếc điện thoại của cô. Cô vội bước nhanh qua, chiếc dép lê bị mắc vào bậc cửa, cô đứng không vững, người lộn nhào về phía trước. Chủ quán giật mình, vội chạy qua đỡ. Đường Du không kịp bò dậy, không để ý đến vẻ lếch thếch của mình, lo lắng ngẩng đầu lên nhìn chiếc điện thoại, nói: “Chiếc điện thoại đó là của tôi...” Chưa dứt lời, máu từ miệng đã ộc ra.

Chủ quán càng hết hoảng hơn, vừa sai một cậu thanh niên cầm giấy ăn đến vừa nói: “Cô có sao không? Đừng lo lắng.”

Cậu thanh niên bị gọi, vội đi tới, ngạc nhiên nhìn cô, nói: “Là cô à?”

Hóa ra đó là người thanh niên ngồi cạnh cô trên tàu, nhưng lúc này Đường Du không để ý anh ta mà chỉ quan tâm đến chiếc di động. Anh ta cũng nhận thấy điều đó, giọng nói có chút ngại ngùng, “Xin lỗi, lúc nãy vì muốn xác định chủ nhân của nó nên tôi đã mở máy, trong này có rất nhiều tin nhắn... trả lại cô.”

Đường Du bình tĩnh lại, rất nhiều tin nhắn trong điện thoại, của Tôn Văn Tấn, của thầy hướng dẫn, của Trần Thích, của chị khóa trên,

mỗi người đều gửi rất nhiều tin, nhưng đều có chung một ý là: Hiện giờ đang ở đâu? Tôn Văn Tấn đang rất lo lắng, nhận được tin thì gọi lại. Chưa kịp xem hết tin nhắn thì chuông điện thoại reo vang, là số của Tôn Văn Tấn, cô hoảng loạn đến nỗi ấn nhầm vào nút nghe, đưa điện thoại lên tai, giọng cô khe khẽ “A lô.”

Giọng Tôn Văn Tấn ở đầu dây bên kia khàn khàn, thê lương, run rẩy như thể sợ nếu nói to, cô sẽ sợ hãi chạy mất, cũng như thể đang trong một giấc mơ, không tin rằng đầu dây bên kia là cô, nên cẩn trọng hỏi, “Tiểu Du...” chưa nói hết câu, giọng đã khản đặc.

Giọng nói của gã khiến trái tim Đường Du tê tái, cô quên cả đáp lời, quên cả dập máy, cứ thờ thẫn như gặp phải ma, lắng nghe từng tiếng nấc nghẹn phía đầu dây bên kia.

Lát sau, một giọng khác vang lên trong điện thoại như thể sợ cô dập máy, ngữ điệu ngang ngược, hung hăng, cướp lời: “A lô, a lô, có phải Đường Du không? Cô nghe tôi nói đây, có bản lĩnh thì cả đời này đừng mở máy nữa, yên tâm để Tôn Văn Tấn chết cùng với cô.”

Trần Thích vẫn chưa dứt lời, đầu dây bên này, khuôn mặt Đường Du đã đầm đìa nước mắt.

Buổi sáng ngày hôm sau, Đường Du đi xe buýt từ Dương Sóc đến sân bay Quế Lâm đợi, chưa đầy mấy tiếng, chuyến bay của Tôn Văn Tấn đã đến nơi. Cô ngồi bên ngoài cửa kính xa xa nhìn gã đi từ bên trong ra, sắc mặt gã tiêu tụy, mệt mỏi, hình như quên cả cạo râu, có một mảng hơi đen đen dưới cằm. Trước đây, Tôn Văn Tấn luôn là người vô cùng chỉn chu, đi đến đâu quần áo cũng sáng bóng, dáng vẻ hào hoa phong nhã. Mới hơn một tuần không gặp mà đã ra nông nỗi này, Đường Du thấy cay cay nơi khóe mắt.

Sau khi Tôn Văn Tấn liên lạc được với Đường Du, gã không mang theo gì, lập tức đi cho kịp chuyến bay ngày hôm sau. Những ngày này, lúc đầu Trần Thích còn tự trách mình, nhưng mãi vẫn không tìm thấy Đường Du, anh ta bắt đầu tức tối, đổ hết mọi trách nhiệm và tội lỗi lên đầu Đường Du, miệng không ngừng nói: “Đã bảo cậu rồi, đừng có dây dưa với những cô gái trẻ, vừa buông thả vừa vô trách nhiệm, nói đi là đi, cậu tìm cô ta về thì có ích lợi gì.”

Lúc đó, Tôn Văn Tấn cũng rất hận Đường Du. Nhưng khi nhìn

thấy cô qua lớp kính, đang ngồi trên ghế, đôi vai gầy guộc, đôi mắt to và chiếc cằm nhọn, vành mắt ngân ngấn lệ dõi theo gã, hai ánh mắt gặp nhau qua lớp kính, mọi hờn giận trong gã đều tan biến. Ánh mắt long lanh, nét buồn buồn trên khuôn mặt cô khiến trái tim gã rung động. Gã bước nhanh lại, đến trước mặt cô, cô thấy tay chân mình luống cuống, vừa đứng lên, gã đã ôm cô vào lòng, ôm rất chặt, hoàn toàn không để ý đến sức mạnh của bản thân. Đường Du bị siết chặt đến nghẹt thở, muốn giãy ra, nhưng gã không buông tay.

Ở sân bay Quế Lâm một lát, họ bắt xe taxi về Dương Sóc vì đồ đạc của Đường Du vẫn đang để ở nhà nghỉ. Xa nhau một thời gian dài, Đường Du không ngờ Tôn Văn Tấn lại coi trọng mình đến vậy, đã xảy ra rất nhiều chuyện, lúc gặp mặt cả hai đều không biết nói gì, suốt dọc đường gã cứ nắm chặt lấy tay cô, mười ngón tay cứ xoắn xít nhau. Đường Du miên man nghĩ, mắt ươn ướt, sao có thể không cảm động chứ, từ nhỏ đến lớn cô luôn bị đẩy đi đẩy lại, nhưng cuối cùng đâu có ai cần cô.

Một tiếng sau, xe đến Dương Sóc, chiếc taxi dừng trước cổng nhà nghỉ, trả xong tiền, Đường Du đưa gã lên gác. Vào đến phòng, cô rót cho gã một cốc nước, hỏi gã có cần đi tắm, rồi lại hỏi gã có cần ăn cơm. Họ đã sống cùng nhau mấy tháng, đã hiểu nhau, không ngờ bây giờ lại trở nên lịch sự, xa lạ.

Đường Du bồn chồn, không yên, cô cứ luống cuống trong phòng, nói như cướp lời, cô biết gã chắc chắn muốn nói rất nhiều điều, chắc chắn gã sẽ hỏi, nhưng trong lòng cô vừa sợ gã mở miệng ra hỏi lại vừa sợ gã không hỏi gì nên đành cứ phải tranh nói trước.

Tôn Văn Tấn cầm cốc nước, không nói năng gì, lặng lẽ nhìn cô, cô nói gì, làm gì, gã cũng chỉ nhìn theo.

Ánh mắt gã khiến cô không biết trốn vào đâu, cô không đóng kịch nữa mà đi đến trước cửa sổ, nhìn dòng Ly Giang và ngọn núi xanh xanh phía xa, nói đầy vẻ khó nhọc: “Em mắc bệnh, không muốn mọi người biết chuyện, sợ mọi người thương hại, như thế em thấy mình thật đáng thương. Càng sợ hơn là nếu mọi người biết mà không ai thật lòng quan tâm. Giống như hồi còn nhỏ, mẹ, bố và cậu đều bỏ rơi. Giờ em lớn rồi, có thể tự làm chủ nên không muốn để ai biết.”

Tôn Văn Tấn ngồi ở đằng sau cô, không nói gì.

“Khi còn nhỏ, bố mẹ em thường cãi nhau, rồi quăng đồ đạc, những lúc ấy, em rất sợ, cảm giác như tất cả có thể bị hủy diệt. Sau này, họ ly hôn, nhưng vẫn cãi vã vì chẳng ai muốn nhận con gái mình, lúc ấy, em hận sao mình không chết quách cho xong... Giờ em đã trưởng thành, nếu người ta không cần, em sẽ ra đi trước khi điều đó thực sự xảy ra, không cho người ta cơ hội từ bỏ, như thế, em sẽ không bị bỏ rơi. Thực ra, chết đâu có gì đáng sợ, điều đáng sợ nhất là, khi yếu đuối nhất, người thân nhất bên cạnh lại bỏ rơi em để cao chạy xa bay.”

Cô vẫn cứ ngoảnh mặt về phía dòng Ly Giang bên ngoài cửa sổ, như đang nói với chính mình những tâm tư tận sâu trong đáy lòng, lời nói bay theo làn gió. Họ đã từng ôm nhau ngủ hăng đêm, đã từng đáp ứng nhau nhu cầu về thể xác nhưng những lúc ấy cô đâu nói với gã những điều này. Lúc này, cô lại nói hết với dòng Ly Giang, với mây và gió, lời nói có chút bất cần pha lẫn sự thê lương, không phải nói ra để chia sẻ cùng gã, mà hình như những điều ấy đều đã bay theo gió hết rồi. Cô quay người lại, nhưng không dám nhìn gã, cúi mặt, nói: “Em xin lỗi, lúc đó em đã không nói cho anh biết vì không muốn anh phải gánh trách nhiệm.”

Tôn Văn Tấn kìm chế rồi lại kìm chế, gã bóp chặt cốc nước, chiếc cốc làm lòng bàn tay gã đau rát nhưng tất cả sự đau đớn này đâu thể sánh với nỗi đau trong lòng. Gã hít một hơi dài, hết sức kìm nén, giọng run rẩy, “Nếu buổi tối hôm qua, em không gặp người đó ở quán cà phê, có phải em sẽ không bao giờ mở nguồn điện thoại không? Có phải em không bao giờ muốn gặp lại anh nữa?”

Cô lặng lẽ gật đầu.

Gã nhìn cô chằm chằm, ánh mắt như đang bốc lửa. Nhưng cô chỉ cúi đầu, chiếc cằm nhỏ nhỏ, má bầu bầu, lông mi chớp chớp, khóe mắt ngân ngấn lệ. Cô đang khóc, răng cắn chặt vào môi dưới, giọng nói vẫn lạnh nhạt: “Em không quen từ biệt nên không để lại tin nhắn cho anh, em để chìa khóa trên mặt tủ, nghĩ là anh sẽ hiểu.”

Môi dưới bị cô cắn đến nhọt nhọt, nước mắt ứ trên viền mi, rung rung, không dám lặn xuống.

Gã có thể hiểu gì? Hiểu rằng cô có ý định bỏ rơi gã, một mình đón nhận cái chết mà không để gã biết, hay là hiểu rằng cô dựa vào đâu

mà cho rằng gã bỏ rơi cô để cao chạy xa bay trong lúc cô yếu đuối nhất? Sao lại có thể ngốc nghếch đến thế? Trăm ngàn vòng xoáy bỗng cuồn cuộn trào dâng trong trái tim gã.

Cô còn nói: “Em không nghĩ rằng anh sẽ đi tìm em, thực ra, anh không cần tìm đâu. Trước đây, em chỉ có một mình, một mình trong hơn mười mấy năm trời. Em mắc bệnh, nếu không gặp anh, em cũng vẫn bị bệnh, một mình em có thể chống chọi được.”

Cuối cùng, không thể kìm chế được nữa, gã nắm chặt chiếc cốc trong tay ném mạnh vào tường, “choang”, vụn thủy tinh bay tứ tung. Đường Du giật mình, ngẩng đầu lên, giọt lệ vương trong mắt sáng lấp lánh, vẻ hoảng loạn, thê lương đó khiến trái tim Tôn Văn Tấn tê tái, gã vừa giận dữ, vừa tủi thân, lại vừa không ngăn nổi nỗi xót thương trong lòng, vì thế, sự tức giận như được nhân lên. Gã hít hít mũi, cố gắng dìm sự chua xót xuống, giọng khàn khàn: “Em muốn chống chọi? Đường Du, phải chăng chúng ta có một sự khởi đầu tệ hại nên chẳng thể nào bắt đầu lại? Em có nghĩ đến cảm nhận của anh? Sao em biết em là gánh nặng? Dựa vào đâu mà em cho rằng anh sẽ bỏ rơi em để cao chạy xa bay trong lúc em yếu đuối nhất? Em coi anh là gì? Em làm vậy, thà em đừng đồng ý sống cùng anh ngay từ đầu. Như thế, dù có bị bệnh, có trốn ở đâu, anh cũng không quan tâm. Nhưng em đã sống cùng anh rồi, sao em có thể cư xử như vậy. Em rời xa anh trong lúc buồn nhất, tuyệt vọng nhất, em không nghe điện thoại, không để anh đi tìm, sao lại đối xử với anh như thế?” Càng nói, gã càng thấy cay đắng, không cách nào nén được sự xót xa, giọng gã lạnh lạnh, “Nếu muốn một mình chống chọi, muốn mãi mãi không gặp anh, sao giờ em lại khóc?” Vừa nói gã vừa đi đến ôm cô từ phía sau, đầu cô nằm trọn trong lòng gã, giọng gã đau đớn: “Sao em ngốc thế, anh có thể bỏ em để cao chạy xa bay trong lúc em buồn nhất ư? Hơn nữa, anh đã hỏi bác sĩ rồi, họ đã chẩn đoán nhầm, muốn em về kiểm tra lại.”

Gã ôm chặt tấm thân nhỏ bé của cô, vì ôm sát vào lòng nên gã cảm nhận rõ sự gầy yếu của cơ thể cô, điều này khiến trái tim gã càng mềm nhũn, tê tái. Gã nhớ lại rất nhiều chuyện... chuyện quá khứ, chuyện khi ở bên nhau, bao nhiêu băn khoăn bỗng có lời giải đáp. Vì muốn cứu bạn trai mà cô đơn thương độc mã đi tìm Tô Bất Dĩ, nhưng cứu được rồi lại kiên quyết không cho phép mình tiếp tục quan hệ với anh ta vì cách cư xử của ông bà Lâm khiến cô bất an, cô sợ khi quan hệ giữa họ và cô trở nên thân thiết rồi, họ sẽ khiến cô bị tổn thương, sẽ bỏ mặc cô để cao chạy xa bay lúc cô yếu đuối nhất, do vậy, cô đã kiên

quyết từ chối Lâm Khai. Đồng ý sống cùng gã, nhưng cô chưa từng hỏi chuyện của gã, cũng chưa từng nói chuyện của mình. Ngày qua ngày, cả hai đều không để đối phương đi sâu vào cuộc sống của nhau vì cô lo rằng sẽ có ngày gã cao chạy xa bay nên cô dành riêng cho mình một lối thoát, để khi đi rồi, sẽ không phải buồn. Trước mặt bao người, cô vẫn mạnh mẽ, nhẫn nhịn, Tô Nhiêu đẩy cô ngã xuống cầu thang, Diệp Đào Hoa ép cô làm tiếp viên, Hà Khâm ép cô uống rượu, Lâm Khai suốt ngày ở lì trong hộp đêm Loạn thế giai nhân, nhưng cô luôn có cách chống chọi không hề sợ sệt, thậm chí khi tưởng mình mắc bệnh nan y, cô cũng một mình sắp xếp gọn gàng mọi chuyện rồi mới lặng lẽ ra đi. Xem ra, cô mạnh mẽ, lạnh lùng, dường như chẳng sợ hãi điều gì. Cô nhìn dòng Ly Giang, lặng lẽ rơi lệ, giọng nói hững hờ bay theo gió. Cô đang nói đến cái điều đáng sợ nhất nhưng giọng điệu lại nhẹ như mây trôi gió thoảng. Tuy thế, gã chợt nhận ra rằng, cho dù thế nào, thực ra, cô vẫn luôn cảm thấy sợ.

Cô biết điều mình sợ nên luôn giả bộ như không sợ, đóng kịch lâu nên cứ tưởng như mình chẳng hề sợ điều gì, nhưng thực ra lại đang rất sợ, nếu không, lúc này đây cô đã chẳng run rẩy trong lòng gã, đã chẳng khóc như thế này.

Có thể, cô không sợ bất kỳ điều gì, với cô, ngày tận thế cũng chẳng có gì đáng sợ, nguy hiểm tính mạng cũng vậy, điều khiến cô sợ nhất chính là lúc yếu đuối nhất, người đáng tin duy nhất bên cạnh bỏ mặc cô để cao chạy xa bay, vậy phải làm thế nào?

Thế nên, biết rõ cuộc đời mình sắp kết thúc, biết rõ rời xa gã rồi cũng chẳng biết đi đâu, nhưng cô vẫn nhất quyết lựa chọn sự ra đi. Cô biết rõ, hiểu rõ rằng mình chẳng còn sống được bao lâu. Cô biết trong người mình không có nhiều tiền, xa gã rồi, những ngày còn lại sẽ sống ra sao, nhưng cô vẫn đi. Điều bi thảm nhất trong đời người là cái gì cũng biết, cô biết rõ ràng rằng mình chẳng còn sống được bao lâu, sao lại không sợ cơ chứ? Phiêu bạt, chết chóc, bất an đều là những điều khiến cô sợ, khiến người ta phải chùn bước, nhưng cô đã khắc phục được. Hai mươi tuổi đời, còn trẻ như vậy mà đã phải nếm trải biết bao đau khổ, cay đắng của cuộc đời, một mình vươn lên để trưởng thành, không chồn nường tựa, mọi tuyệt vọng, đón đau đều tự vượt qua. Dù có mạnh mẽ, có lạnh lùng đến đâu đi nữa thì cái chết ở tuổi hai mươi cũng khiến người ta thấy sợ. Mọi thứ đều khiến cô sợ hãi, muốn hét to lên nhưng cô đã không cho phép mình làm thế. Cô không dám nói với bất kỳ ai mà âm thầm chịu đựng trong hai mươi năm, khi

đối diện với cái chết không mong đợi, cô sợ mình suy sụp, sợ khi nghe điện thoại, nghe thấy giọng gã, cô sẽ khóc lóc đến khản tiếng, nhưng còn có điều khác đáng sợ hơn.

Cô nói, điều cô sợ hơn là nếu để mọi người biết mà lại chẳng ai thực lòng quan tâm; cô nói, cô sẽ ra đi trước khi bị bỏ mặc, như thế, mình sẽ không có cảm giác bị bỏ rơi; cô nói, sợ nhất là, khi yếu đuối nhất, người thân nhất bên cạnh lại bỏ mặc cô để cao chạy xa bay...

Thế nên cô chẳng kịp suy nghĩ kỹ xem sau khi rời xa gã sẽ thế nào, không kịp nghĩ kỹ những ngày tháng cuối cùng của cuộc đời sẽ ra sao. Chỉ ngẫu nhiên nghĩ, giả sử dùng hết số tiền tích cóp rồi mà cuộc đời vẫn chưa kết thúc thì biết tính thế nào, song cô chỉ có thể tự trách móc mình, lúc đó cùng lắm là nhảy xuống biển tự vẫn.

Sao cô gái này lại có thể ngốc nghếch thế?

Tôn Văn Tấn thấy mắt mình cay xè, gã liên tục ngược mắt lên nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng vẫn không nén được những giọt nước mắt.

Trên chuyến bay trở về, Tôn Văn Tấn luôn nắm chặt tay cô, cô cũng dựa sát vào gã. Lúc trước, bị chẩn đoán là có bệnh, cô vô cùng bình tĩnh đến trường đệ đơn xin thôi học, vô cùng điềm tĩnh nói chuyện với Trần Thích về việc đi Pháp, rồi sau đó một mình bỏ đi. Khi ấy, hình như không điều gì khiến cô thấy sợ. Nhưng giờ đây, biết gã sẽ không bỏ mặc mà đang đưa cô về để chẩn đoán lại, cô lại thấy sợ. Mặc dù bác sĩ nói cô có thể không có vấn đề gì về tim, nói vấn đề không nghiêm trọng nhưng cô chưa tin. Cô rất ít khi ra vào bệnh viện, cũng chưa từng tiếp xúc với những người bệnh nặng, nhưng màu sắc của những cục máu tươi cứ in đậm trong tâm trí. Hồi nhỏ, chuyện nôn ra máu luôn khiến cô hoảng sợ. Khóe mắt cô cay cay, nghĩ nếu lần này kiểm tra lại, bác sĩ nói không phải chẩn đoán nhầm thì sẽ thế nào?

Bất chợt, cô thấy hận cái cảm giác sợ hãi luôn bám đuổi theo cô như hình với bóng này, sao nó khiến cô sợ đến thế?

Tôn Văn Tấn vẫn đang nắm chặt bàn tay Đường Du, bàn tay cô lạnh như băng, gã lo lắng ngoảnh sang nhìn. Cô đang nghiêng đầu ngắm những đám mây trắng ngoài cửa sổ, răng cắn chặt vào môi

dưới, cặp lông mi trên đôi mắt đen nháy như trái nho chín mọng chóp chóp, như thể đang khe khẽ run, không biết là đang nghĩ gì. Mặt cô nhợt nhạt, gã dang tay ôm cô vào lòng, tay xoa xoa bả vai cô, giọng vô vẻ: “Đừng sợ, em chợp mắt một lát đi, vẫn còn mấy tiếng nữa, đến nơi, anh sẽ gọi.”

Nghe lời gã, cô nhắm mắt lại, dần buông lỏng tay gã, đến nhịp thở cô cũng cần trọng điều tiết, thấy thế, gã xót xa trong lòng. Gã biết ban này cô nghĩ gì, gã cũng nhận ra vẻ sợ hãi, lo lắng của cô. Điều gã cần làm là giúp cô phấn chấn trở lại, đừng để cô nghĩ những điều không đáng nghĩ, và không nên sợ hãi nữa, rồi gã lại thấy hận, hận mình không kiểm soát nổi, gã thực sự cũng thấy sợ? Cảm giác này khiến gã cảm lạnh, chỉ biết ôm chặt lấy bả vai cô.

Về đến thành phố B, Trần Thích và vợ đã đợi họ từ lâu bên ngoài sân bay. Tôn Văn Tấn dắt tay Đường Du đi ra, mọi người chào hỏi nhau. Bụng của Thẩm Tử Tịnh đã nhô lên, chị ưỡn thẳng lưng, Đường Du biết Tử Tịnh đang mang bầu, trong lòng cảm thấy áy náy, nói: “Sân bay xa như thế, sao chị còn đích thân đến?”

Tử Tịnh cười, nói: “Anh chồng đàn của chị làm chuyện ngốc nghếch nên hôm nay chị phải dẫn anh ấy đến xin lỗi em. Tiểu Du, Văn Tấn, hai người không để bụng là tốt rồi.”

Câu nói này khiến cả ba người cùng cảm thấy ngượng nghịu. Đường Du thì nghĩ chuyện mất tích của mình khiến mọi người nhốn nháo, Tôn Văn Tấn nghĩ lúc đầu vì chuyện của Đường Du mà gã tức giận với Trần Thích, Trần Thích thì lại nghĩ đến tất cả mọi việc anh đã làm trước đây nên quay sang Đường Du nói: “Tiểu Du, Văn Tấn, xin lỗi nhé.”

Lúc này, một người cách đó không xa đi tới, là Thẩm Tử Quát, cô hồ hững hỏi thăm Đường Du. Nhìn vẻ tiêu tụy của Đường Du, cô vừa ngưỡng mộ, vừa ghen tị lại vừa cảm thông, thương xót, ánh mắt vô cùng phức tạp. Nhưng lần này, cô cố ý không nhìn Tôn Văn Tấn, chỉ cúi đầu chào, gọi anh Văn Tấn, rồi không nhìn thêm nữa. Ánh mắt cô chuyển hướng nhưng mọi người đều nhận thấy tình cảm ẩn giấu trong lòng cô, dáng vẻ ấy khiến Đường Du xót xa, cô cũng hồ hững cảm ơn đáp lại.

Thẩm Tử Quát tự lái xe riêng về, mấy người còn lại ngồi chung

một xe, họ nói về đứa trẻ trong bụng Thẩm Tử Tịnh và những điều mắt thấy tai nghe ở Dương Sóc. Không khí có phần thân mật hơn, Thẩm Tử Tịnh chọc: “Đường Du, em có biết em vắng mấy ngày mà anh Văn Tấn nóng ruột thế nào không? Đánh Trần Thích đến nổi chảy cả máu, còn bắt anh ấy đi tìm khắp nơi, không có cả thời gian về nhà.”

Đường Du đỏ mặt, nhìn Văn Tấn đang ngồi hàng ghế trên, nhỏ nhẹ: “Đều là tại em, anh Văn Tấn không nên trách anh Trần Thích, em xin lỗi.”

Thẩm Tử Tịnh nắm lấy tay Đường Du, cười nói, “Về là tốt rồi, ha ha, chị cũng chẳng có ý gì. Là em không biết, họ là những đại nam nhi, ở ngoài là hai vị tổng giám đốc, quản lý biết bao người nhưng vì em mà điên đảo như muốn lật tung cả thế giới này lên, nếu không tìm thấy em, chắc Trần Thích chỉ còn cách tự sát để tạ lỗi.”

Trần Thích ngồi đằng trước cúi đầu cười, ngoảnh đầu sang nhìn Tôn Văn Tấn. Tôn Văn Tấn thì quay lại nhìn Đường Du, khiến mặt cô đỏ lựng, không dám ngẩng lên.

Sau khi bình an về đến nhà, Đường Du xuống xe cảm ơn, Tôn Văn Tấn lấy hành lý ở cốp xe xuống. Đang định lên lầu, Trần Thích gọi Tôn Văn Tấn, Đường Du nhìn thần sắc của họ, biết là có chuyện cần bàn bạc, cô quay sang cười với Tôn Văn Tấn, nói: “Em lên trước, hai anh nói chuyện tự nhiên.”

Đường Du xách chiếc túi nhỏ của mình đi lên trước, Tôn Văn Tấn lo lắng dõi theo bóng cô. Trần Thích rút một điếu thuốc đưa lên miệng, kể từ khi Thẩm Tử Tịnh có bầu, anh ta đã cai thuốc nhưng do mấy ngày nay không tìm thấy Đường Du, tâm trạng rối bời, không có chỗ nào để trút giận nên lại hút. Anh ta hít mấy hơi mà không biết nên bắt đầu thế nào, rồi nghĩ ngợi một lát, nhả một vòng khói dài, ngoảnh lại nhìn Thẩm Tử Tịnh đang ở trong xe, vút đầu thuốc xuống đất, lấy chân giẫm giẫm, nói thẳng: “Mình đã liên lạc với người ở bệnh viện rồi, cậu có thể dẫn cô ấy đến bất kỳ lúc nào. Ý của Tử Tịnh là, dù là bệnh gì cũng nên sớm đưa cô ấy đi khám.”

Tiếp đến là chẩn đoán, Đường Du biết, bệnh viện bây giờ, càng nổi tiếng thì cũng kéo theo các vấn đề về giường bệnh, thuốc thang, bác sĩ... nhưng khi Tôn Văn Tấn dẫn cô đến bệnh viện, như thế đã có người dẫn đường, họ chẳng gặp bất kỳ trở ngại nào trong suốt quá

trình, vì thế dễ dàng tìm được bác sĩ chẩn đoán cho cô, bác sĩ xác định là bệnh phổi biệt lập, Tôn Văn Tấn biết Đường Du là người cả nghĩ nên anh không có ý định giấu giếm cô. Bác sĩ nói: “Bệnh phổi biệt lập là hiện tượng phát dục phổi khác thường bẩm sinh gây ra do bộ phận mô mầm phổi tách rời với trục chính chi khí quản trong quá trình phát dục phổi thời kỳ phôi thai, bệnh này làm cho mô phổi không thông với khí quản và chi khí quản. Mạch máu tuần hoàn cung cấp máu cho phổi, thường thấy là động mạch bất thường đơn chi hay đa chi của động mạch chính và động mạch phụ trong lồng ngực. Nói một cách đơn giản, bệnh phổi biệt lập là phổi phát dục dị dạng bẩm sinh, đặc điểm chính là cung cấp, phân phối máu bất thường, phần phổi mang bệnh và phần phổi bình thường cùng được che bởi lớp màng phổi, cần làm phẫu thuật, cắt đi phần phổi mang bệnh. Tóm lại, thực ra chỉ là cuộc phẫu thuật nhỏ.”

Vị bác sĩ không hề có ý làm yên lòng họ, đối với những vị chuyên gia này, ngoài phẫu thuật thay khí quản ra, còn lại họ đều cho là phẫu thuật nhỏ. Mặc dù phải phanh ngực, nhưng đã chẩn đoán chính xác rồi. Hạt bụi đã rơi xuống luôn tốt hơn là vẫn còn lơ lửng, hơn nữa, câu nói “chỉ là cuộc phẫu thuật nhỏ” của bác sĩ khiến Đường Du cảm thấy nhẹ nhõm. Nghe Tôn Văn Tấn kể lại, Trần Thích cũng thấy yên tâm, vậy nhưng trông Tôn Văn Tấn lại có vẻ lo lắng khác thường, Trần Thích thấy thế, trong lòng hiểu rõ vì sao.

Cuối cùng Tôn Văn Tấn hỏi về di chứng sau phẫu thuật, bác sĩ cho biết, sau khi phẫu thuật, vì diện tích mô phổi giảm, khả năng hoạt động của phổi và tính đàn hồi cũng giảm xuống... nên sẽ ảnh hưởng đến chức năng hô hấp.

Nhưng sau khi chuyên gia hội chẩn chính thức xong, kết quả lại là không thể tiến hành mổ. Vì mạch máu thừa trên động mạch chủ cần cắt bỏ của Đường Du quá ngắn và quá to, việc phẫu thuật sẽ rất khó khăn, bác sĩ cho rằng nếu sử dụng phương pháp nội soi sẽ tốt hơn nhưng lựa chọn này do người bệnh tự quyết định.

Tôn Văn Tấn đưa Đường Du đi hỏi nhiều bệnh viện uy tín ở thành phố B và thành phố S, thậm chí còn gửi cả bệnh án bằng fax ra nước ngoài, kết luận nhận được không thống nhất. Người thì cho rằng cần phương pháp nội soi, người lại cho là nên mổ, nói đi nói lại, vị chuyên gia nào cũng cho rằng đó chỉ là cuộc phẫu thuật nhỏ, mà không ai dám chắc chắn nên dùng cách nào.

Cuối cùng, một vị chuyên gia quen biết với Tôn Văn Tấn an ủi, “Thư giãn tâm lý, điều chỉnh tâm trạng, đó chỉ là cuộc phẫu thuật nhỏ mà thôi. Đối với ngành y học chúng tôi, quá trình có thể bị bỏ qua, nhưng kết quả mới là chúng nhận cuối cùng và duy nhất. Chỉ cần kết quả tốt, trở ngại và tổn thương trong quá trình làm có lớn nữa thì thực ra cũng đáng. Giờ đừng nên quá lo lắng, hãy dừng cảm lên.”

Cuối cùng quyết định chọn phương pháp nội soi, trước bàn phẫu thuật, bác sĩ ngoại khoa sau khi đã tìm ra ổ bệnh lại không dám làm ống dẫn. Đường Du phải đi lại mấy lần, bác sĩ vẫn không chắc chắn làm nên đành lại đưa cô về phòng bệnh. Trong lúc hôn mê, cô nghe thấy Tôn Văn Tấn đang tức giận với bác sĩ ở bên ngoài. Ngày ấy ngày trời, thần kinh gã luôn căng thẳng, tìm đủ các chuyên gia nhờ tư vấn, gã lo lắng cho cô hơn bất kỳ ai. Bác sĩ lúc thì nói dùng phương pháp nội soi, lúc lại chủ trương mổ, nhưng cho dù thế nào, gã vẫn giữ thái độ lịch sự và biết ơn, có lẽ đây là lần đầu tiên tức giận, gã hét lên với vị bác sĩ, “Nếu đã không chắc chắn, sao trước đây hội chẩn lại chủ trương dùng phương pháp nội soi? Trước đó sao không nói làm phẫu thuật sẽ không đảm bảo? Các người vô trách nhiệm với bệnh nhân thế sao?”

Bác sĩ thông cảm với tâm trạng của Tôn Văn Tấn, còn vì trước khi phẫu thuật đã có người gọi điện đến nên ông hết sức ôn hòa giải thích với gã.

May mà Trần Thích có ở đó, anh ta nói vài câu, Tôn Văn Tấn bình tĩnh trở lại, dịu giọng xin lỗi, vị bác sĩ vội vã rời ngay khỏi đó.

Trong cơn mê man, Đường Du nghe mọi động tĩnh bên ngoài, đợi một lát không thấy Tôn Văn Tấn đi vào, chỉ có Trần Thích đẩy cửa vào nhìn cô. Đường Du cố hết sức mở mắt ra nhìn anh, giọng yếu ớt: “Trần Thích, anh Văn Tấn sao rồi?”

Cô bị bệnh, nhưng người bị giày vò hơn lại là Tôn Văn Tấn.

Trần Thích cười ôn hòa, giọng vỗ về, “Cô cứ nghỉ đi, chúng tôi không sao.”

Buổi tối, Đường Du bắt đầu không ăn được, ăn bao nhiêu, nôn ra bấy nhiêu khiến Tôn Văn Tấn hoảng sợ phải đi gọi ngay bác sĩ đến, bác sĩ cũng không chẩn đoán ra nguyên nhân. Dù trong lòng rất buồn

nhưng gã không dám biểu lộ ra trước mặt cô, đành đi thang máy lên tầng thượng hóng gió. Đường Du nhìn theo bóng gã, lo lắng muốn gọi lại nhưng cuối cùng cô chỉ cúi mặt.

Tất cả những điều này đều không lọt qua mắt của Trần Thích, anh ngồi trước mặt cô, nói: “Đừng tự ép mình ăn nữa, hãy nghe tôi nói trước đã.” Vừa nói anh vừa cầm chiếc bát mang ra chỗ khác.

Đường Du đợi xem anh nói gì.

Trần Thích nhìn bát cháo, lưỡng lự giây lát, không biết nên bắt đầu từ đâu. Mãi lâu sau, anh mới lấy lại tinh thần, vẻ mặt nghiêm túc: “Biết nói thế nào nhỉ? Cô cũng biết, chúng tôi đều sinh ra trong những gia đình có thể coi là khá giả. Cha mẹ lúc ấy đều là, à, đều là những cán bộ cấp cao, bố của Văn Tấn năm đó là vị quan quyền cao chức trọng, từ nhỏ cậu ấy chỉ quen với cuộc sống sung túc. Hồi nhỏ, rất nhiều người trong trường dị nghị về chúng tôi, vì mỗi khi đến lớp hay tan học chúng tôi đều có bảo mẫu và tài xế đưa đón, hơn thế, Văn Tấn từ bé đã thường xuyên tham gia tiệc tùng cùng bố, anh trai và anh rể.

“Anh trai và chị gái lớn hơn Văn Tấn mười mấy tuổi nên cậu ấy luôn được cưng chiều, nhường nhịn. Hơn nữa, do thông minh, đẹp trai, nên ai nấy trong khu đều yêu mến, mấy người chúng tôi cũng thích nghe lời cậu ấy, bố mẹ cậu ấy lại càng cưng chiều hơn. Khi hơn mười tuổi, anh trai và chị gái đều lập gia đình, nên lúc đó điều kiện của cậu ấy có thể coi là không gì sánh bằng. Những ngày tháng ấy, giờ nghĩ lại vẫn thấy sợ. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, vì không thể học cùng trường với bạn gái, Văn Tấn đã bỏ học tại trường đại học Q, bỏ nhà đi, rồi bị lừa một khoản tiền ở thành phố SZ, sau đó được gia đình tìm về, bắt cậu ta đi Mỹ du học, cũng trong năm đó, gia đình xảy ra chuyện. Năm ấy, bố của Văn Tấn bị một người cấp dưới hãm hại, lúc đó cả nhà đều bị liên lụy, lần lượt bị mất chức. Bố và anh trai cậu ấy đều bị vào tù, vì khi đó Văn Tấn đang du học ở nước ngoài, hơn nữa do được bố và anh trai bảo vệ rất chặt chẽ nên không bị liên lụy, nhưng cậu ấy vẫn quay về. Sau khi trở về nước, chị gái và anh rể lại gặp tai nạn máy bay, chuyến bay của họ vì sự cố máy móc, bị đâm vào núi, vỡ tan, một trăm bốn mươi một người thiệt mạng, là vụ tai nạn hàng không nghiêm trọng nhất thời ấy. Bố và anh trai phải vào tù, chị gái và anh rể gặp tai nạn máy bay, lại phát hiện thêm mẹ bị ung thư não, anh trai cũng bị ung thư não, chưa kịp tuyên án đã chết trong tù, chị dâu vì quá đau buồn, cũng tự sát vào ngay cái đêm người anh trai

mất. Không lâu sau, đứa con gái bốn tuổi của chị cũng đột ngột qua đời. Khi ấy, Văn Tấn mới chỉ là sinh viên năm thứ nhất, mọi tài sản của gia đình đều bị niêm phong, không biết cô có cảm nhận hết không, nhưng cây đổ thì khỉ rã đám. Khi đó, cậu ta không một đồng dính túi, hoàn cảnh gia đình lại như vậy, người khác không dám tùy tiện cho vay tiền vì sợ bị liên lụy. Trước khi cậu ta ra nước ngoài, cả đại gia đình vẫn vui vẻ, yên ấm, vậy mà sau khi trở về thì đã tan tác, người thì tù tội, người thì nằm viện, người thì qua đời, chỉ còn lại một mình.

“Cuối cùng, người em gái của chị dâu là chị Thang, trước khi kết hôn đã về thành phố B cho cậu ta một khoản tiền để chữa bệnh cho mẹ. Nhưng khi đó, bệnh ung thư não của bà đã vào giai đoạn cuối, cậu ấy chỉ có thể đứng nhìn mẹ mình qua đời mà không biết làm thế nào. Hơn nữa, người bạn gái mà cậu ấy từng bất chấp tất cả bỏ nhà trốn đi cùng đã phản bội để đi lấy một người đàn ông giàu có. Nghĩ lại, khoảng thời gian ấy cậu ta thực sự bị suy sụp, gần như là những tháng ngày đau khổ nhất trong cuộc đời nên giờ đây, cậu ấy nhạy cảm đối với bệnh viện và phẫu thuật. Trong thời gian cô nằm viện, tinh thần Văn Tấn rất căng thẳng, cơ thể tiêu tụy, chắc cũng sắp suy sụp rồi.”

“Nói ra những điều này, tôi không có ý gì khác, lần trước, tôi rất ngại, nếu chuyện của hai người thành, tôi cũng mừng cho cậu ấy. bấy nhiêu năm nay, tôi và Tử Tịnh chưa từng bao giờ thấy vì một cô gái mà cậu ấy lo lắng như vậy. Dù người bị bệnh là cô, nhưng mong cô hãy cho cậu ấy chút niềm tin, đừng sợ hãi. Bác sĩ cũng nói rồi, chỉ là cuộc phẫu thuật nhỏ mà thôi, không nghiêm trọng. Cả hai đều không dễ dàng gì, mong cô hãy vì cậu ta mà mạnh mẽ hơn, cố gắng vượt qua, cuộc đời sau này vẫn còn mấy mươi năm, giờ cô phải đứng cảm lên.”

Sau đó, Đường Du nằm nghỉ ngơi, đợi cuộc phẫu thuật lần thứ hai.

Chương 15: Chúng mình kết hôn nhé

Từ trong sâu thẳm, Đường Du thấy len lỏi chút hãnh diện, cô không phải người thích khoe khoang, nhưng tình yêu vốn luôn đem lại cảm thú cảm giác hưởng thụ, ấm áp, ngọt ngào xen lẫn hân hoan.

Có lẽ những lời Trần Thích nói khiến Đường Du quan tâm hơn đến cảm nhận của Tôn Văn Tấn, sức khỏe của cô cũng dần khá lên, cô luôn cố gắng uống hết món canh tằm bổ, cũng không còn mất ngủ về đêm, trong thời gian này, Thẩm Tử Tịnh và chị khóa trên có mấy lần mang canh bổ đến nên thỉnh thoảng họ cũng trò chuyện cùng cô. Lý Văn và mấy chị em khác, không hiểu sao cũng tìm được đến đây, lần đầu đến, trông thấy Tôn Văn Tấn đang nghe điện thoại, Lý Văn tròn tròn mắt, mấy người khác cũng không kém phần ngạc nhiên. Tôn Văn Tấn chỉ còn cách vừa nghe điện thoại vừa nói với Đường Du: “Mọi người nói chuyện, anh ra ngoài nghe máy một lát.” Đường Du gật gật đầu.

Vẫn chứng nào tặc ấy, hễ trông thấy Tôn Văn Tấn là bọn họ lại choáng váng.

Cố kìm nén sự kích động, Lý Văn thì thầm bên tai cô: “Trần Thích nói với mình là cậu nằm viện, nhưng sao Tôn Văn Tấn lại ở đây, cậu có quan hệ thế nào với anh ấy?”

Nhìn phản ứng của họ, Đường Du nhớ lại những lời bàn tán của họ về Tôn Văn Tấn trước đây trong hộp đêm Loạn thế giai nhân, mỗi lời bình phẩm đều khiến trái tim cô xao động, nụ cười chột nở trên môi cô.

Mọi người đều tỏ ra hào hứng, nụ cười đầy ẩn ý của Đường Du càng khiến trí tưởng tượng của họ dâng trào. Một cô trước đây cũng khá thân với Đường Du khi còn ở hộp đêm thấy cánh cửa vừa khép lại liền đến bên Đường Du, nói đầy vẻ kinh ngạc: “Trời đất, Tôn Văn Tấn, anh ta... anh ta cũng đến thăm cậu à, Tiểu Du, cậu rốt cuộc là trúng độc đặc đấy à?”

Đường Du chưa kịp đáp lời, cánh cửa lại mở ra, Tôn Văn Tấn đứng đó, gã không ngờ lại gặp phải tình huống khó xử này, đúng lúc nghe được câu nói trên, gã khựng lại ở cửa không biết nên vào hay ra. Tôn Văn Tấn vốn bình tĩnh tự nhiên, từ tốn lịch sự trước mặt các cô gái, vậy mà giờ đây, đối diện với mấy cô phục vụ của hộp đêm Loạn thế giai nhân, mặt gã lại ửng đỏ, không biết ứng phó ra sao.

Tôn Văn Tấn đã quá quen với vẻ ung dung, tự tại trước những người phụ nữ ngưỡng mộ mình, nhưng trong khoảnh khắc này, trước mặt Đường Du, cùng lúc bị nhiều cặp mắt chăm chú dõi theo, trước đó lại còn nghe thấy cả những lời trêu ghẹo, gã bỗng lúng túng. Trước đây, Trần Thích vẫn thường nói gã không biết ngại ngùng, luôn chai lì trước mặt phụ nữ, nhưng khi gã thật lòng, khuôn mặt lại ửng lên.

Nhìn dáng vẻ của Tôn Văn Tấn, ánh mắt Đường Du lấp lánh niềm vui, gã chột mím môi nhìn cô, sắc mặt cũng dần trở nên hân hoan, hai người nhìn nhau rất lâu, quên khuấy sự có mặt của mọi người. Lúc sực nhớ ra, cả hai đều thấy ngỡ ngàng, Đường Du đỏ mặt quay đi, nhưng Tôn Văn Tấn nhanh chóng lấy lại trạng thái, gã ho một tiếng hắng giọng, nói: “Anh có chút việc phải đi, sẽ về hơi muộn, mọi người ở đây nói chuyện nhé.”

Cô khẽ gật đầu, dặn dò: “Anh lái xe cẩn thận nhé.”

Đường Du không cố ý khoe khoang, cô thực sự lo lắng cho Tôn Văn Tấn. Mấy hôm cô nằm viện, có một hôm gã nói mà như đang kể chuyện cười cho cô nghe, bảo nửa đêm lái xe về, đi được nửa đường thì ngủ gật, xe xuyên sang vạch vàng, suýt đâm vào xe ở trước mắt, may mà xe trong nội thành đi với tốc độ chậm, nên chưa va phải, gã tự tát mạnh mình mấy cái mới đủ tỉnh táo để lái xe về, điều khiển xe bấy nhiêu năm nay, gã chưa lần nào ở trong tình trạng như thế, nói ra, chắc chắn mọi người sẽ cười. Nhưng nghe xong, cô không cười, nghĩ đến cảnh gã đi lại đêm hôm, từ đó về sau, mỗi lần gã lái xe cô đều cảm thấy lo lắng.

Tôn Văn Tấn cúi đầu nói với Lý Văn, “Nhờ mọi người chăm sóc Tiểu Du giùm.”

Toan chuẩn bị đi, gã bỗng quay người lại, lặng lẽ nhìn, cả đám người làm ở hộp đêm đều nín thở chờ đợi, ai ngờ gã chỉ quay lại nhìn Đường Du, rồi lại nhìn Lý Văn và mọi người, sau đó cười mẫn

nguyện, đóng cửa lại rời khỏi phòng bệnh.

Bước chân Tôn Văn Tấn trở nên nhẹ tênh, tâm trạng thoải mái, ở Loạn thế giai nhân gã biết có nhiều người bàn tán sau lưng, hễ trông thấy gã là lại toát mồ hôi, nói năng lắp bắp, đấy đều là phản ứng của các cô gái trẻ, vì đã quen với cảnh này nên trước đây gã ít khi để ý, hôm nay gã lại thấy vui vui, trong lòng thoáng dâng trào cảm xúc, nhớ đến ánh mắt của những cô gái đó, nét rạng rỡ trên gương mặt của Đường Du, gã bỗng bật cười, vui vì đây là lần đầu tiên tình yêu được công khai, vui vì quan hệ giữa gã và Đường Du đã thân mật, không còn khoảng cách.

Đây là lần đầu hai người công khai quan hệ tình cảm, tuy chỉ là trước mặt vài nhân viên phục vụ của hộp đêm, nhưng trong lòng họ đều có một cảm giác vui mừng và hạnh phúc, tuy có phần hơi muộn màng, nhưng vẫn đủ để ấm sưởi trái tim họ. Từ trong sâu thẳm, Đường Du thấy len lỏi chút hãnh diện, cô không phải người thích khoe khoang, nhưng tình yêu vốn luôn đem lại thứ cảm giác hưởng thụ, ấm áp, ngọt ngào xen lẫn hân hoan. Dẫu sao, yêu gã và được gã yêu khiến cô thấy hạnh phúc và hãnh diện.

Sau khi gã đi, đúng ba phút, mấy người trong phòng không dám động tĩnh gì, tất cả đều đổ dồn ánh mắt vào cánh cửa đã được khép lại, như thể sợ nó lại bị bất chợt mở ra, rồi Tôn Văn Tấn lại xuất hiện ở cửa.

Lúc ấy, họ đều thấy Tôn Văn Tấn là người đàn ông xa vời, giờ đây gã lại bỗng trở thành tình nhân của Đường Du. Nghĩ đến đây, trong lòng Đường Du dâng trào niềm vui xen lẫn hạnh phúc.

Ba phút sau, cửa vẫn đóng kín, Tôn Văn Tấn không quay lại, mấy người bắt đầu tranh nhau nói.

“Tiểu Du, bạn trai cậu chính là Tôn Văn Tấn à?”

“Anh ấy chăm cậu ở viện, ôi trời ơi, hai người ở cùng nhau hả?”

“Ở viện Tôn Văn Tấn có giặt đồ cho cậu không? Anh ấy có nấu cơm cho cậu không, còn nữa, cậu dùng cách gì mà có anh ấy đấy, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, mau nói đi...”

“Lát nữa anh ấy có đến nữa không?”

Hàng loạt câu hỏi như súng liên thanh phát ra, mắt mũi ai nấy đều long lanh, trên mặt cô nào cũng khắc sẵn ba chữ: Tôn Văn Tấn, Tôn Văn Tấn...

Đường Du dờ khóc dờ cười, trả lời qua loa cho xong chuyện, mọi người lại bắt đầu ngó nghiêng xung quanh, giọng thốt lên về khoa trương: “Ồ, thảm, sofa, ti vi, điều hòa, lại còn có cả tủ lạnh nữa, rốt cuộc là phòng bệnh hay khách sạn vậy, hay đây là phòng bệnh dành cho cán bộ cấp cao trong truyền thuyết?”

“Lúc mới vào mình để ý rồi, hình như đến cả thang máy cũng không dùng chung với những phòng bệnh bình thường. Ôi, nghe nói những phòng thế này có tiền chưa chắc đã được ở. Trước đây mình có người bà con đã từng nằm ở bệnh viện này, cô bảo ở đây một ngày phải tiêu đến mấy ngàn tệ, ôi, kinh khủng thật, đúng là giàu có.” Không đợi Đường Du trả lời, đã có người chen vào giải thích.

Buôn chuyện xong, mọi người quay trở lại vấn đề chính, hỏi thăm tình hình sức khỏe và ca phẫu thuật sắp tới của Đường Du, cô trả lời từng câu, mọi người bảo cô đừng quá căng thẳng, có người còn mang cả canh gà đến, nói: “Canh này do chị em tự tay hầm, cậu giờ phải uống nhiều, ăn nhiều, tắm bổ để béo lên, khi phẫu thuật mới không cực, chứ cậu không biết đấy thôi, đụng đến dao kéo là hại người lắm, còn trẻ vậy mà phải giải phẫu lồng ngực, nên càng phải cẩn trọng. Trước đây người cô của tớ cũng phải mổ phần ngực, cứ sợ trước khi mổ ăn nhiều quá sau này không gầy lại được, cậu đừng có bắt chước cô ấy, cần phải ăn uống nhiều, như thế mới có đủ sức khỏe.”

Cuối cùng, ngày phẫu thuật cũng đến, bác sĩ ngoại khoa yêu cầu họ ký nhận cam kết, Tôn Văn Tấn đang trong phòng bệnh của Đường Du, gã ôm cô không chút ngưng nghịu, bác sĩ giải thích về mức độ nguy hiểm của ca phẫu thuật, dù vị bác sĩ luôn nhấn mạnh rằng đây chỉ là cuộc phẫu thuật nhỏ, nhưng những điều khoản trong bản cam kết phẫu thuật vẫn rất đáng sợ. Gã ôm Đường Du từ phía sau, cô không thấy được cảm xúc trên mặt gã, chỉ nghe được tiếng thở của gã trên đỉnh đầu mình, và cả mùi cơ thể gã đang bao bọc lấy cô, sau khi nghe xong những lời của bác sĩ, gã chỉ hỏi: “Mức độ nguy hiểm lớn nhất là khoảng bao nhiêu phần trăm?”

Đường Du nhớ mãi, trước khi nghe lời đáp của bác sĩ, Tôn Văn Tấn nắm chặt tay cô, nín thở, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Vị bác sĩ nhẹ nhàng đáp: “Dưới 5%.”

Lúc này, gã mới thở phào.

Vị bác sĩ đi rồi, hai tay gã vẫn ôm chặt, cầm tựa lên đầu cô, Đường Du không thấy vẻ mặt gã, chỉ cảm nhận được hơi ấm của cơ thể người yêu, phòng bệnh tĩnh lặng, tựa như nghe thấy cả nhịp tim của gã, không gian và thời gian đều ngừng trôi trong khoảnh khắc này. Đường Du chợt thấy hoảng hốt, sự tĩnh lặng khiến cô cảm giác hoang mang, vừa tang thương lại vừa chua xót, đợi thời gian từ từ trôi qua, trái tim cô dần trở nên vừa xót xa, vừa yếu mềm, cô biết gã sợ, sự nhớ đến những lời Trần Thích nói trước đây, khi cha và anh trai của Văn Tấn lần lượt bị vào tù, anh rể và chị gái tử nạn máy bay, đứa cháu trai duy nhất bệnh nặng qua đời, chị dâu tự sát, gã chỉ có thể đứng nhìn người mẹ ung thư giai đoạn cuối qua đời trên giường bệnh, cảm thấy hoàn toàn bất lực.

Nghĩ đến đây, Đường Du cảm giác một nỗi buồn dâng lên.

Cô đẩy gã ra, quay người lại, tháo chiếc lắc ngọc cô vẫn đeo đặt vào lòng bàn tay gã, cười nói: “Hãy chờ em.”

Gã lại đeo vòng vào tay cô, sự nghĩ ra điều gì, gã tháo từ cổ ra một cây thập tự, cẩn thận thắt vào lắc tay của cô, nói: “Đây là kỷ vật cuối cùng của mẹ anh, do một vị cha xứ tặng.”

Đường Du chưa kịp nhìn kỹ cây thánh giá thì đột nhiên gã lại ôm cô vào lòng: “Cả nhà anh theo đạo, đều là tín đồ Cơ đốc, nhưng trước đây, anh ít khi đi lễ, đợi khi nào em khỏe mạnh, nhất định anh sẽ đi lễ hằng tuần.”

Giọng gã nghe rất nghiêm túc, từng câu từng chữ cứ như thể đang thề thốt vậy.

Gã không giống với Tôn Văn Tấn mà cô biết, trước đây, gã luôn tỏ ra bất cần, bỡn cợt với mọi thứ, thậm chí đùa cợt với chính bản thân mình, dáng vẻ luôn vô tình, nhưng hình như lúc này đây cô mới bắt đầu quen biết gã.

Ca phẫu thuật rất thành công, buổi tối đầu tiên sau khi mổ, trong lúc hôn mê, Đường Du luôn nghe thấy tiếng Tôn Văn Tấn thì thầm bên tai, giọng gã có vẻ vui mừng hơn hở, hình như gã nói nhịp tim của cô đã hồi phục lại như bình thường, ngày hôm sau tỉnh lại, cô thấy có rất nhiều người đến thăm, nào là vợ chồng Trần Thích - Tử Tịnh, Thang Dĩnh, và cả Lý Văn cùng đám chị em nữa.

Thấy Tiểu Du tỉnh dậy, Văn Tấn cười, cuối cùng cô cũng yên lòng.

Ca phẫu thuật thực sự thành công, những tháng ngày tiếp theo đều tràn ngập niềm vui, Đường Du hồi phục nhanh, việc tháo bỏ ống dẫn tiểu và ống dẫn dịch lồng ngực diễn ra thuận lợi, cô nhanh chóng đi lại được và cũng có thể tự mình ngồi dậy, chưa đầy nửa tháng đã có thể tháo chỉ, xuất viện, Tôn Văn Tấn muốn cô ở thêm vài ngày, nhưng Đường Du nói thực sự không muốn nằm viện nữa nên gã đành làm thủ tục xuất viện cho cô.

Vấn đề phẫu thuật đã xong xuôi, giờ chỉ còn việc bồi bổ sức khỏe, do trong nội thành ồn ào, hơn nữa hiện giờ không thể để Tiểu Du bị nhiễm trùng, Tôn Văn Tấn quyết định đưa cô về dưỡng bệnh tại tòa biệt thự trong nông trại của Thang Dĩnh. Sau khi cô xuất viện, Tôn Văn Tấn phải đi thành phố SZ một chuyến. Công ty gã sau nhiều năm hoạt động, việc vận hành đã vào quy củ, không cần việc gì cũng phải đích thân gã đứng ra giải quyết, thêm vào đó lại có người thư ký bản lĩnh trung thành toàn quyền xử lý, nên ngày thường gã không phải tốn quá nhiều công sức. Nhưng từ hồi Đường Du mất tích, ngã bệnh đến giờ, hai tháng nay gã không về công ty xem xét công việc. Lần này Đường Du xuất viện, xem như mọi chuyện đã ổn định, gã cũng nên về thành phố SZ một chuyến, Đường Du ở đây đã có Thang Dĩnh chăm sóc, nên gã cũng thấy an tâm phần nào.

Thang Dĩnh nghe xong liền bật cười: “Cậu vẫn còn nhớ công ty của mình à.”

Văn Tấn cũng cười, trở lại dáng vẻ ngày thường: “Sao có thể không làm việc, không làm thì đến lúc...” vừa nói gã vừa cười mà như không, nhìn về phía Đường Du, ánh mắt chất chứa đầy hàm ý.

Sắc mặt của Thang Dĩnh bỗng nghiêm lại, chị nói: “Đúng rồi, mới đây chị có nghe nói Châu Cẩm Đường nhắc đến em gái của cậu ấy, người ta cũng đường hoàng là một thiên kim tiểu thư, vậy mà bị cậu

nô dịch bao nhiêu năm, nếu trong lòng cậu không còn chỗ nào nữa thì hãy nhân từ một chút, nói rõ ràng, dứt khoát, đừng để lỡ tuổi xuân của người ta.”

Sau khi Đường Du đến ở biệt thự của Thang Dĩnh được một ngày, Tôn Văn Tấn phải đi thành phố SZ.

Chuyến đi này của Tôn Văn Tấn kéo dài gần hai tuần, không biết đã xảy ra việc gì, trước đây gã về thành phố SZ xử lý công việc thường không quá năm ngày. Trong lúc đi dạo cùng Đường Du, Thang Dĩnh vô tình nhắc đến, chị an ủi: “Không có vấn đề gì to tát đâu, em yên tâm, cậu Văn Tấn này vốn thông minh từ nhỏ.”

Khi xuất viện, bác sĩ đã năm lần bảy lượt căn dặn, bệnh của Đường Du phải tuyệt đối tránh mọi sự viêm nhiễm, nếu bị nhiễm trùng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Bác sĩ còn nói sức khỏe của người bệnh sau khi phẫu thuật thường yếu ớt, thể lực giảm sút, mức độ hoạt động của phổi hạn hẹp, không thể khỏe như ban đầu, cũng có nhiều bệnh nhân vì thế mà có áp lực về mặt tâm lý, khi ở nhà bệnh nhân rất cần sự động viên an ủi, đừng để họ có bất kỳ khúc mắc gì. Thang Dĩnh nhớ rằng mình có nhắc đến chuyện cô Châu trước khi Tôn Văn Tấn đi, nên thấy hơi chột dạ. Trước đây chỉ vì câu nói của Trần Thích mà cô bỏ đi không để lại dấu tích, khiến Tôn Văn Tấn cuống cuồng tìm kiếm khắp nơi, chị ta cũng hơi lo, bèn kể cho Đường Du một số chuyện về Tôn Văn Tấn.

“Chắc em không biết cậu Văn Tấn đã phát lên thế nào nhỉ? Cuối thập niên 80 đầu thập niên 90, việc làm ăn trong nước với các nước Đông Âu đang phát triển mạnh, anh trai cậu ấy có quan hệ làm ăn với các nước Đông Âu và Liên Xô, kiếm được rất nhiều tiền, chị gái và anh rể cậu ấy cũng đầu tư chút ít, chỉ là mang tính tượng trưng, không ngờ cũng lãi to, tiếc là sau này nhà cậu ấy xảy ra chuyện, chẳng còn tiền bạc gì. Văn Tấn cũng may, tránh được nạn tù tội.

“Sau khi tốt nghiệp cấp ba, vì bạn gái không thi đỗ vào trường Đại học Q nên cậu ấy kiên quyết không học trường Q nữa và cũng không chịu đi Mỹ, dẫn bạn gái trốn đi thành phố SZ, mang theo mười mấy vạn tệ trên người, số tiền ấy là vốn riêng của người mẹ, bà đã đưa hết cho cậu ấy. Theo vật giá thời bấy giờ, mười mấy vạn tệ không phải là ít. Cậu ấy có người bạn làm việc trong ngân hàng phát triển ở thành phố ấy, khi ấy, ngân hàng mới thành lập nên đang cần huy động vốn

khắp nơi, cậu ấy nghe người ta nói hay, thế là đổ hết tiền vào đầu tư, cuối cùng, trên người chẳng còn xu nào, rồi sau đó bị bố tìm được về, chỉ còn cách ngoan ngoãn lên máy bay sang Mỹ. Cuối năm ấy, ở nhà xảy ra chuyện, cậu về nước, không nghĩ đến khoản tiền trước đây nữa. Xem ra, Tôn Văn Tấn cũng là người may mắn, sau này, khoản tiền mà cậu ta đầu tư trong ngân hàng trở thành cổ phần. Thời ấy, toàn dân chơi cổ phiếu, giá cổ phiếu tăng chóng mặt, mỗi một cổ phiếu tăng lên đến hơn một trăm sáu mươi tệ, nhờ thế mà cậu ta sở hữu được số tài sản hơn hai mươi triệu tệ. Từ đó, cậu ấy bắt đầu tự mình kinh doanh, lúc đầu, cậu ta lợi dụng các mối làm ăn của anh trai và chị gái, hợp tác với cả bên Đông Âu nữa, sau này do có sự thay đổi về chính sách nên chỉ làm ăn trong thành phố SZ, phạm vi kinh doanh bao gồm: mậu dịch, chứng khoán, địa ốc, IT, làm bất kỳ cái gì có thể kiếm ra tiền, đến lúc đứng vững rồi thì phát triển thị trường trong nước. Cậu ta lợi hại hơn cả anh trai và chị gái mình.”

Sau mười ba ngày, Tôn Văn Tấn trở về từ thành phố SZ, Thang Dĩnh đích thân lái xe đi đón. Đường Du ở nhà nấu canh, đây là món canh mà cô mới học được từ Thang Dĩnh. Thang Dĩnh nấu ăn rất ngon, gần đây Đường Du theo học nghề, tay nghề cũng khá lên rất nhiều. Tôn Văn Tấn sắp về, cô càng háng hái muốn trở tài.

Về đến nơi, Tôn Văn Tấn vào ngay bếp tìm cô. Mười mấy ngày không gặp, Đường Du lại mới khỏi bệnh, không ngờ lúc gặp, trông cô môi đỏ, da dẻ hồng hào, món canh của chị Thang đã giúp cô trở nên xinh đẹp, rất ưa nhìn.

Ngoảnh lại trông thấy gã, trong ánh mắt cô lấp lánh niềm vui sướng, nhưng giọng lại hững hờ hỏi: “Anh về rồi à?”

Một tay gã giữ vào khung cửa, mắt chăm chú nhìn khiến đôi má Đường Du ửng đỏ, giọng cô nhỏ nhẹ, nũng nịu: “Sao nhìn em kỹ vậy?”

Câu nói ngọt ngào đó chạm thẳng vào trái tim gã, nhìn quanh không có ai, gã sải bước đến gần, cúi đầu hôn lên cổ cô, đôi tay ranh mãnh vuốt ve khắp cơ thể.

Đường Du sợ Thang Dĩnh trông thấy, dù sao đây cũng không phải nhà mình, nhưng vì đang thái gừng, một tay cầm dao, tay kia ướt át, không thể đẩy gã ra, cô đành quay người lại, áp mặt vào ngực gã:

“Này, sao anh liều thế, cẩn thận không mọi người trông thấy.”

Tôn Văn Tấn mỉm cười, trống ngực khẽ rung lên, không đáp lời nhưng bàn tay gã đã chạm vào ngực cô rồi nhẹ xoa lên chỗ phẫu thuật, nụ hôn bắt đầu trở nên cuồng nhiệt, liếm láp cả hơi thở của cô, giọng Đường Du dần bị nuốt chửng vào trong họng gã, đã lâu lắm rồi cả hai mới lại hôn cuồng nhiệt đến thế nên không sao kiềm chế được. Tôn Văn Tấn hôn say đắm, gã cởi phăng khuy áo cô, bộ ngực nõn nà lộ ra. Đường Du sực tỉnh, đây là bếp, nhiều người qua lại, Thang Dĩnh và người giúp việc có thể vào bất kỳ lúc nào liền vội giãy ra, lùi lại sau vài bước, không còn ôm siết nhau nữa, khuôn mặt cả hai đều đỏ bừng, hỏn hển nhìn nhau.

Ngay lập tức, Tôn Văn Tấn bất chợt bước nhanh lại, để cô tựa người vào mép bục nấu ăn, tay sờ soạng phần ngực phập phồng của cô rồi hôn bất chấp mọi thứ, tay kia bắt đầu cởi quần cô ra.

Nghe tiếng thở hỏn hển dồn dập của gã, nụ hôn khiến toàn thân Đường Du mềm nhũn, tim đập loạn xạ, Tôn Văn Tấn thường rất để ý đến phản ứng của cô, chưa từng thấy gã hấp tấp thế này bao giờ, bàn tay đang vuốt ve bộ ngực khiến cô thấy đau.

Cô run lên, nói, “Đau!”

Gã buông tay, ôm cô vào lòng, tiếng thở vẫn dồn dập.

Không gian bỗng tĩnh lặng, tiếng nước reo trên bếp “u u”, cô vẫn chưa thái xong gừng, thịt gà cũng chưa rửa, cô biết Thang Dĩnh và người giúp việc thường xuyên ra vào nơi đây, nhưng rất nhanh, cô đặt dao vào bồn rửa, lau tay lên chiếc tạp dề, quay người lại vúi lên cổ gã, nhón chân lên hôn, nụ hôn dịu dàng, say đắm.

Tôn Văn Tấn hơi ngạc nhiên, ban nãy khó khăn lắm mới lấy lại được lý trí, trong nháy mắt cảm xúc lại dâng trào. Như bị ma ám, gã hôn say sưa, cẩn trọng, lưỡi nhẹ quấn vào miệng cô, liếm láp, mềm mại, nhẹ nhàng và vô cùng dịu dàng, cơ thể Đường Du dần bị ôm trọn vào lòng, cả hai cứ hôn qua hôn lại mãi như thế cho đến khi Đường Du nghe thấy tiếng nước sôi, toan ra tắt bếp, không ngờ mới cử động nhẹ đã bị gã kéo lại rồi tự gã vói tay ra tắt, tiếp tục ôm chặt cô vào lòng, hai cơ thể áp sát nhau, có vật gì đó cứng cứng, cảm nhận rõ phản ứng sinh lý của gã, miệng cô bất giác khát khô. Gã luồn tay vào

áo cô từ phía sau lưng, khều khẽ, khuy áo lót bật ra, bàn tay di chuyển tiếp về phía trước rồi ôm trọn lấy bầu ngực, tay kia dần mạnh dạn tháo quần cô ra, lúc này, Đường Du đã không còn lý trí, hoàn toàn tuân theo ý nguyện của gã.

Cuối cùng cũng cởi được chiếc quần của cô, gã nhanh chóng tụt quần mình, cả hai áp vào nhau, rồi cô được nhấc lên cao, toàn thân Đường Du ngã về phía sau, hai tay nắm chặt bực nấu ăn, lúc này gã đã vào trong cơ thể cô, người Đường Du cương cứng, Tôn Văn Tấn cảm nhận được cả sự ươn ướt, mềm ấm, từng thớ thịt đang co thắt lại, suýt không kiềm chế được, gã càng muốn vào sâu hơn.

Cảm xúc vừa mạnh mẽ vừa cuồng nhiệt, Đường Du nghiêng mặt vào bực nấu ăn, gần như không chịu đựng nổi, ánh mắt hướng về phía cánh cửa bếp đang mở, miệng thốt lên khe khẽ, đầy lo lắng: “Văn Tấn, đóng cửa lại, cửa...”

Gã đã vào sâu trong cơ thể cô, thể xác và tâm hồn họ hòa quyện tại một điểm, không còn thời gian đâu để ý đến những thứ xung quanh.

Đường Du đã đuối sức, cô giơ tay vịn cổ gã nhằm tìm một điểm tựa, cảm nhận thấy cô không bám vững được thêm, gã kéo cô lại, cả hai cùng đứng đó làm tình.

Bất chợt, phía hành lang bên ngoài vang lên tiếng động, hình như có người ngang qua, Đường Du lo lắng đến nỗi không dám kêu gã đóng cửa nữa, chỉ cắn chặt răng, mắt lim dim, tiếng thở nặng nề, cô khổ sở nén từng tiếng, giọng nói và biểu lộ như thể đang bị ai đó hành hạ, Tôn Văn Tấn lợi dụng cơ hội, kéo áo lót lên, cúi đầu hôn lên đầu vú đang lộ ra ngoài, lưỡi liếm một vòng, như thể đối phương càng khổ sở nhẫn chịu, gã càng muốn cô hét lên, Đường Du đã không chịu nổi sự kích thích này từ lâu, chân cứ mềm nhũn, may mà có Tôn Văn Tấn ôm chặt nếu không cô đã không trụ nổi.

Trận mây mưa đã qua, cô không thể tiếp tục nấu canh nữa, Văn Tấn giúp cô chỉnh sửa qua loa rồi bế cô vào phòng tắm, đang cởi quần áo thì phát hiện mình quên đóng cửa, toan ra đóng thì gã đẩy cửa bước vào, Đường Du ngạc nhiên, dùng khăn tắm choàng lên người, ánh mắt nhìn về thăm dò: “Anh vào đây làm gì?”

Đôi mắt Tôn Văn Tấn ánh lên vẻ khôi hài, quan sát cô từ trên xuống dưới, vừa cười đùa vừa nói: “Anh cũng tắm.”

Trong chớp mắt, khuôn mặt và cổ Đường Du đều ửng đỏ, nhất là nhớ đến chuyện hai người vừa mới làm ban nãy, bản thân tự nhiên lại có phản ứng như vậy, gã đã cười đùa nên cô không dám đuổi gã ra, cũng không dám nhìn thẳng gã, chỉ thu người vào góc trong, nhường cho gã phần lớn diện tích, không biết có nên tháo chiếc khăn tắm đang quàng trên người ra không. Dù hai người có quan hệ thân mật từ lâu nhưng chưa trần trụi, thản nhiên nhìn nhau thế này bao giờ, Đường Du bỗng thấy ngượng.

Sau một hồi, thấy Tôn Văn Tấn mở vòi hoa sen, có lẽ đã cởi xong quần áo, nhưng cô vẫn quấn chiếc khăn tắm ngang ngực, thu mình trong một góc, lưỡng lự, do dự.

“Có mỗi một vòi hoa sen thôi, em đứng xa thế thì sao tắm được, mau lại gần đây.”

“Em, em cất khăn tắm đã.” Cô nén thở, nhẹ nhàng đặt khăn tắm lên giá, tiến gần hơn một chút nhưng mắt vẫn không dám nhìn cơ thể gã.

Tôn Văn Tấn thấy buồn cười: “Sao không lại gần đây, sợ anh ăn thịt à?”

“Không phải.” Đường Du gượng gạo gần thêm chút nữa.

Vừa tiến lại gần, lưng cô liền bị ôm trọn bởi một cơ thể khác, Tôn Văn Tấn đã áp sát cô từ phía sau, môi gã liên tục hôn lên tai và cổ cô rồi hít hà, giọng nhỏ nhẹ đầy mê hoặc: “Gần thế này, không sợ anh ăn thịt sao?” vừa nói vừa ôm siết, phần thân dưới bị ép sát vào gã, cô cảm nhận được rõ rệt một vật cứng ở dưới, hơi thở nóng nóng phả mạnh vào tai cô, tê tê, ngứa ngứa, cảm thấy như da đầu đang nứt ra, tai ửng đỏ, động mạch cổ giãn giãn, gã phát hiện ra, dường như tỏ ra đắc ý, khẽ bật cười, rồi không ngại ngần hôn lên động mạch trên cổ cô, dùng cơ thể mình nhấc cô lên, tay lần mò xuống phía dưới bụng, vuốt ve phần mềm mại nhất, xoa nhẹ nhẹ, ngón tay thô ráp của gã vừa chạm tới, xúc cảm dâng trào khi da tay chạm vào phần mềm mại, lỗ lồ ấy, dịu dàng và hứng kích. Cô khẽ run, từ họng vang ra tiếng rên khe khẽ. Gã liền quay đầu cô đi hướng khác rồi cúi xuống hôn lên đó.

Kết quả là, sau khi tắm xong, Thang Dĩnh đã đến gọi cả hai ra ăn tối.

“Canh em nấu đâu?” Thang Dĩnh hỏi Đường Du ngay trên bàn ăn. “Chẳng phải em muốn nấu canh để Văn Tấn ném sao? Chiều nay còn thấy em bận cả buổi trong bếp cơ mà?”

Đường Du chỉ biết cúi gập mặt.

Không chờ cô trả lời, Thang Dĩnh nghiêm mặt nhìn Tôn Văn Tấn: “Văn Tấn à, bác sĩ nói phổi của Tiểu Du có vấn đề, cô ấy lại vừa trải qua phẫu thuật, cậu phải giữ mức độ.”

Tôn Văn Tấn cười hi hi, gã còn có thể cười được, Đường Du chỉ hận là không mua một khoanh đậu hũ để đập đầu vào đấy.

Thang Dĩnh hiểu, chị cố nhịn cười, nói: “Hôm nay, chị phải vào trong thành phố, phải đi sớm nên không ăn nữa, hai người cứ ăn uống tự nhiên.” Dứt lời, chị đứng dậy đi, dành cho hai người khoảng không gian riêng.

Đường Du cắm cúi ăn, ăn được một nửa, ngẩng đầu lên thấy Tôn Văn Tấn đang nhìn. Ánh mắt gã dò xét khuôn mặt cô, giọng thản nhiên: “Chị Thang đi rồi, sao mặt em vẫn đỏ gay thế?”

Mặt Đường Du càng đỏ hơn, do khả năng hoạt động của phổi có hạn, giọng cô cũng trở nên nhỏ, nhưng vẫn hơi có vẻ gắt gỏng: “Anh ăn đi cho nóng!”

Trông dáng vẻ của cô, gã không nở trêu tiếp mà cũng cúi đầu ăn cơm, gã nhịn cười đến nỗi hai bờ vai rung lên.

Sau bữa cơm, gã đưa cô đi dạo, coi như tập thể dục. Giờ đã là đầu mùa đông, cạnh đầm nước trong nông trại có một cây ngô đồng Pháp, rụng một lớp lá, giẫm lên, nghe xào xạc, một cơn gió thổi tới, gã lo lắng hỏi từ phía sau: “Em có lạnh không?”

Đường Du không quan tâm, cứ đi thẳng về phía trước.

Tôn Văn Tấn tiến vài bước theo kịp cô, gã nghiêng đầu nhìn, miệng cười, hỏi: “Văn giận anh à?”

Cô không trả lời.

Gã cứ mặc cô như thế, nắm lấy tay cô, dáng vẻ không chút ngại ngùng: “Ôi, em không lạnh nhưng anh lạnh, em sưởi ấm cho anh nhé.”

Đường Du hất tay gã, nói: “Ai thèm.”

Tôn Văn Tấn đưa tay lên vuốt nhẹ má cô, khuôn mặt vẫn tươi cười, nhưng nụ cười ấy rất hàm ý: “Sắc mặt của em tốt thật, lúc giận trông càng xinh.”

Lời nói của gã ám chỉ điều đó, Đường Du tự hiểu như thế, cô vừa xấu hổ, vừa cáu liền hất tay gã ra, đi lên phía trước, nói: “Đồ mặt dày!”

Văn Tấn vội kéo cô lại, nửa bế nửa ôm, nhẹ nhàng dẫn cô đến ngồi dưới gốc cây ngô đồng, khuôn mặt vẫn cười hớn hở: “Xem ra chức năng hoạt động phổi của em hồi phục nhiều rồi, giọng nói đã to hơn, nào, thử mắng anh thêm câu nữa xem nào...”

Đường Du vừa tức giận, vừa bất lực, lại vừa thấy ngọt ngào, cô nũng nịu đâm vào người gã, nói: “Đồ đáng ghét!”

Tôn Văn Tấn đỡ quả đâm của cô, cười, mặt mày hớn hở, cặp mắt nheo nheo: “Thôi đừng giận anh nữa, anh đố em một câu nhé!”

Đường Du dựa vào lòng gã, mắt nhìn làn gió nhẹ thổi lướt trên mặt hồ, nhìn những chiếc lá ngô đồng xào xạc chao nghiêng trong gió, rồi rơi xuống, khiến mặt hồ lăn tăn. Mặt cô áp sát vào ngực gã, có thể nghe được nhịp tim tràn đầy sinh lực của gã.

Văn Tấn vừa cởi áo khoác của mình choàng lên người cô, vừa chậm rãi nói: “Có một con thỏ trắng muốn đến thôn Đào Hoa thăm bà ngoại, đi mãi đi mãi rồi bị lạc đường, đúng lúc ấy nó gặp một con thỏ đen, liền nói: ‘Anh thỏ đen ơi, anh có thể chỉ đường tới thôn Đào Hoa giúp em không?’ Thỏ đen liền bảo: ‘Nếu cô em làm anh vui vẻ, anh sẽ chỉ đường cho.’ Không còn cách nào khác, thỏ trắng ta đành phải làm chuyện ấy với thỏ đen. Đi mãi đi mãi lại bị lạc đường, lần này thỏ trắng gặp một con thỏ xám, nó liền hỏi đường, thỏ xám đáp: ‘Nếu người làm ta sung sướng, ta sẽ chỉ đường cho.’ Không còn cách nào

khác, thỏ trắng đành làm cái chuyện ấy với thỏ xám. Sau đó, thỏ trắng hạ sinh được một chú thỏ con. Đố em, chú thỏ con đó có màu gì?”

Đường Du không mấy để ý, cô lưỡng lự một lát rồi đáp: “Màu trắng!”

“Không đúng!”

“Thế màu đen à?”

“Cũng không đúng.”

“Hay là màu đen trắng xám?” Nói đến đây, Đường Du đã cảm thấy ắt có bẫy trong câu đố này, nhưng nhất thời cô không nghĩ ra.

“Cũng không đúng nốt!”

Lúc này, cô không suy nghĩ thêm, trí tò mò lên đến đỉnh điểm, cô ngồi dậy, tò mò nhìn gã, hỏi: “Thế nó có màu gì?”

Tôn Văn Tấn nhìn đôi mắt cô tròn xoe, long lanh đang chăm chú nhìn gã, gã lại muốn bật cười, cũng may cuối cùng kìm nén được, gã nhìn cô, nói: “Nào, lại đây, nếu em làm anh sung sướng, anh sẽ nói cho mà biết!” Dứt lời liền bật cười.

Lúc này, Đường Du mới biết mình bị mắc bẫy, cô tức giận thật, dùng dùng đứng dậy toan bỏ đi, nhưng Tôn Văn Tấn đã ôm chặt lại, không để cô đi. Đường Du càng cáu, cô giãy rất mạnh, gã bỗng thu cánh tay lại, cả người cô lọt thỏm trong lòng gã, giọng nói của gã trở nên nghiêm túc khác thường: “Tiểu Du, đợi em tốt nghiệp xong, chúng mình sẽ kết hôn nhé.”

Đường Du tạm ngưng mọi sự kháng cự, cô nhìn thấy một chiếc lá chầm chậm rơi xuống mặt hồ, từng làn sóng cứ lan ra lan ra, chiếc lá nhẹ trôi trên mặt nước dập dềnh, tựa như giọng của gã vọng vào trái tim cô. Cô cảm thấy mắt mình cay cay, trong tim như có luồng khí ấm áp chạy qua, có lẽ người phụ nữ nào nghe được câu nói này cũng thấy ấm lòng. Ai đó đã nói rằng, sự chân thành lớn nhất của người đàn ông với người phụ nữ thể hiện ra lúc anh ta ngỏ lời cầu hôn. Dẫu sao, trên thế giới này có biết bao đàn ông và đàn bà, đời người khó đoán, ai cũng sợ bị tổn thương, sợ phải cho đi, nhưng gã lại chọn cô là người

chia sẻ suốt cuộc đời, sự xúc động dâng trào trong lòng cô. Từ nhỏ đến lớn, ngay cả bố mẹ ruột còn không đoái hoài gì, nhưng người đàn ông trước đây từng tuyên bố là sẽ sống độc thân này lại đang cầu hôn cô.

Cô lặng thinh, như chú mèo con tìm thấy chủ nhân của mình, ngoan ngoãn, lặng lẽ nằm gọn trong lòng gã, đầu tựa sát lồng ngực, nhẹ đưa tay ra ôm chặt eo gã.

Tôn Văn Tấn đầu dễ dàng bỏ qua như thế, gã kéo nhẹ cô ra, nhìn chăm chú khuôn mặt cô, đôi mắt nheo nheo vờ như không vui: “Sao? Em có cần phải suy nghĩ thêm không?”

Đường Du đáp: “Sao bảo anh không định kết hôn?”

Gã bỗng nghiêm mặt nhìn cô, ánh mắt kiên định, giọng nghiêm túc: “Vì gặp được em, nên anh đã thay đổi.”

Khuôn mặt Đường Du chợt ửng đỏ, cảm giác ấm áp trong lòng, muốn bật cười, cô biết gã đang trêu mình nên không để gã đắc ý, cũng không dám nhìn gã, chỉ đẩy ra, nói: “Anh đúng thật đáng ghét!”

Cuối cùng Tôn Văn Tấn không trêu ghẹo cô thêm nữa, gã mỉm cười, dang tay ôm cô vào lòng, giọng chậm rãi: “Chúng mình cưới nhau, anh sẽ bán công ty và cổ phiếu. Nếu em muốn đi du học, anh sẽ đi cùng em, anh thích biển, mình có thể mua một căn hộ bên bờ biển Aegean, cuối tuần có thể đi lặn, mùa đông có thể tắm nắng ở Địa Trung Hải hay đi trượt tuyết trên núi Aples...” vừa nói gã như vừa sực nhớ ra điều gì, miệng như nhả ra từng chữ: “Anh còn phải mua một căn hộ ở Dương Sóc nữa, không ở thì có thể mở quán cà phê, nhớ em lại bỏ nhà đi lần nữa, anh còn biết chỗ mà tìm!”

Khuôn mặt Đường Du đỏ lựng, cảm giác ngọt ngào tràn ngập trong lòng.

Mới ở căn biệt thự trong nông trại có một ngày, Tôn Văn Tấn đã cảm thấy không thoải mái nên quyết định đón Đường Du về nhà, gã nói ở đây làm gì cũng không tiện. Đường Du đỏ mặt, tim đập rộn ràng vờ như không nghe thấy gã nói gì, chỉ chăm chú thu dọn hành lý. Chị Thang cũng đã về, sau khi từ biệt, cả hai chuẩn bị lái xe về.

Tôn Văn Tấn xếp xong hành lý, mở cửa ngòi vào sau tay lái, vừa thắt xong dây an toàn mới phát hiện Đường Du ngòi ghế sau. Gã ngoái đầu nhìn cô, mắt nheo nheo, giọng uy hiếp: “Sao em ngòi xa thế? Sợ anh hôn à?”

Thang Dĩnh ở ngay bên ngoài xe, tính Đường Du vốn lãnh đạm, không quen tỏ ra thân mật trước mặt người khác, nhìn ánh mắt lém lỉnh của gã, cô không muốn gã được đắc ý. Cô ngòi ngay ngắn, ánh mắt khiêu khích, cách cửa kính nên Thang Dĩnh không nghe thấy giọng cô, “Ngòi ở đây, anh sẽ không hôn được.”

“Ai bảo thế?” Dứt lời Tôn Văn Tấn liền tháo phăng dây an toàn ra, chồm người ra ghế sau, hôn lên má cô, tiếng “chụt” vang lên đầy vẻ đắc thắng, rồi gã đắc ý trở về chỗ của mình nhìn cô. Da mặt gã trắng, đôi mắt đen láy, sâu thẳm, trong ánh mắt ấy ánh lên niềm vui đầy tinh quái, lông mày nhếch lên mãn nguyện.

Lúc sự tĩnh lại, Đường Du mặt đỏ lựng, cô hốt hoảng nhìn ra bên ngoài, Thang Dĩnh đang mỉm cười nhìn họ trêu đùa.

Tôn Văn Tấn vẫn tỏ ra đắc ý, gã giống như đứa trẻ lần đầu biết đến mùi vị chiến thắng, một chiến thắng đơn thuần nhất, nhưng niềm hân hoan lại không đơn giản. Gã đưa tay lên làm chữ “V”, dáng vẻ ấy khiến lòng cô ấm áp, ngọt lịm.

Sự gặp gỡ của hai người thật đúng kỳ, trải qua bao nhiêu chuyện giờ mới được ở bên nhau, họ yêu cũng không giống những cặp tình nhân thông thường. Trước mặt phụ nữ, Tôn Văn Tấn luôn tỏ ra bất cần, họ chỉ thấy gã là một công tử đào hoa, luôn nói những lời đường mật, có vô số thủ đoạn bốn cọt, thích nhìn ngắm khuôn mặt phụ nữ thẹn thùng, e lệ, nhưng với Đường Du gã hoàn toàn khác. Lần ở Dương Châu, cô vẫn chưa mở rộng lòng mình, dù bên nhau nhưng chưa hề dám nghĩ đến chuyện tương lai, lúc ấy quan hệ giữa họ giống như tài khoản thấu chi, chắc chắn sẽ có một ngày phải trả hết. Giờ đây, giữa họ đã thật thoải mái, tự nhiên, cô cuối cùng cũng thấy an tâm. Sau chuyện cô bỏ đi, rồi làm phẫu thuật, Tôn Văn Tấn bây giờ đã yên tâm hoàn toàn, chỉ mong cô vui vẻ, hạnh phúc, cô có thể chắc chắn rằng gã đang yêu cô.

Đã là hạ tuần tháng Mười một, sắp đến kỳ thi cuối kỳ. Trước đây, Đường Du không biết bệnh tình của mình, viết bừa đơn xin bảo lưu

một năm. Giờ đã phẫu thuật xong, tình trạng hồi phục tương đối tốt nên cô không muốn tốt nghiệp trễ một năm, cô định sẽ xin tham gia thi cuối kỳ như mọi người. Đường Du tìm gặp thầy hướng dẫn, thầy biết những chuyện xảy ra với cô mấy tháng nay nên cũng thương tình, đồng ý giúp đỡ. Tuy nhiên, phòng giáo vụ lại cho rằng các môn học của năm thứ ba phần lớn là chuyên ngành, cô đã bỏ mấy tháng, giờ đi thi, chỉ e không qua được. Chi bằng cô làm đơn xin hoãn thi, tận dụng thời gian còn lại và kỳ nghỉ đông, ôn luyện cẩn thận để năm tới thi lại, như thế cũng không bị tốt nghiệp chậm một năm, sang năm có thể tiếp tục đi học như các sinh viên khác. Đó là cách giải quyết tốt nhất. Cô định tranh thủ một tháng còn lại đi học bình thường rồi về nhà tự ôn thêm. Tôn Văn Tấn có thời gian thì đích thân đưa cô đến trường, còn không thì để cô đi taxi, nhưng sau khi về nhà, gã kiên quyết không cho phép cô học hành quá sức, dẫu sao cô cũng mới làm phẫu thuật. Ngày nào gã cũng ép cô uống rất nhiều thuốc bổ, cô uống nhiều đến nỗi chỉ muốn nôn.

Có điều gã cũng không thể ở bên cô mãi, trước đây cứ nửa tháng gã lại đi thành phố SZ một lần, mỗi lần đi đều nhanh chóng quay về. Nhưng lần trước, sau khi trở về từ đó, gã thường xuyên đi thành phố SZ hơn, gần như tuần nào cũng phải bay về đó ba ngày.

Đường Du hình như đã thích gắn chặt với gã, có lúc không nỡ để gã đi, lúc tiễn, cô vô tình hỏi: “Em nghe nói công ty anh ở thành phố SZ đã có cô Châu thay anh quản lý phải không?”

Gã bỗng ngẩng đầu nhìn, ánh mắt lạ lùng nhìn cô rất lâu, cảm xúc phức tạp, vừa thấy vui vui lại vừa thấy miễn cưỡng: “Có chuyện gì không?” Trước đây cô chưa bao giờ hỏi han công việc lẫn các mối quan hệ trong việc kinh doanh của gã, nghĩ một lát, gã nói: “Gần đây, công ty có nhiều việc nên hơi bận.”

Cô chột dạ, nhưng vẫn không kìm được, liền hỏi gã: “Cô ấy có phải rất xinh đẹp không?”

Tôn Văn Tấn sững người, rồi lập tức hiểu ra vấn đề, trên môi nở một nụ cười lém lỉnh: “Cô ấy xinh, xinh hơn em nhiều,” nói rồi, gã lại gần cô, “Sao, em ghen à?”

Ánh mắt Đường Du lẩn tránh.

Tôn Văn Tấn không giấu được niềm vui, gã véo nhẹ má cô, nói: “Chỉ tiếc là cô ấy nghe nói anh sắp đi làm ngư dân ở biển Aegean với bà xã, nên đang làm đơn xin thôi việc, muốn anh tìm người thay thế trong vòng ba tháng. Bỗng nhiên mất đi người trợ thủ đắc lực nên anh mới phải bận rộn thế này. Nếu không xử lý tốt việc ở công ty thì anh lấy gì nuôi em?”

Mặt Đường Du đỏ gay xuống tận cổ.

Tôn Văn Tấn mới đi được một ngày thì Đường Du bị ốm. Khi gã gọi điện về, chị giúp việc cho biết Đường Du bị sốt. Hóa ra do gã không có nhà, không ai quản nên cô đã học quá sức, không quản mệt mỏi, đọc sách nhiều hơn mọi ngày vài tiếng đồng hồ, kết quả là tối bị cảm lạnh, lên cơn sốt cao. Lúc xuất viện, bác sĩ dặn cô mới phẫu thuật nên rất dễ bị viêm nhiễm, sốt và cảm đều có thể ảnh hưởng đến tính mạng, ngộ nhỡ tình trạng này có xảy ra, phải nhập viện ngay. Tôn Văn Tấn lập tức gọi điện đến sân bay, do quá muộn nên không còn chuyến bay về thành phố B, gã chỉ còn cách gọi điện nhờ Trần Thích. Đường Du một mực không chịu nhập viện, cô nói sức khỏe của mình đã khá lên nhiều, không nghiêm trọng như bác sĩ nói. Vì vợ Trần Thích sắp đến ngày sinh, nên anh ta không thể ở lại quá lâu, cô không muốn đến bệnh viện, anh chỉ còn cách nhờ chị giúp việc chăm sóc. Cũng may là đến hôm sau, khi Tôn Văn Tấn gọi điện về thì Đường Du đã hạ sốt, nhưng gã vẫn bay về thành phố B.

Thấy cô nằm trên giường, khuôn mặt tiều tụy, ánh mắt rụt rè nhìn gã, những lời định trách móc cô bỗng biến thành lòng thương xót, không kìm được, gã ôm chặt cô vào lòng, may là cô không sao cả. Kìm nén mãi, cuối cùng gã cũng trách nhẹ: “Em thế này, anh làm sao có thể yên tâm được? Khó khăn lắm mới có được em, em có biết lúc em nằm trên bàn mổ anh đã lo lắng thế nào không, em có biết là sức khỏe của em suy nhược thế nào không, em không biết là quá trình hồi phục quan trọng thế nào đối với sức khỏe sau này sao, em vốn không được khỏe...”

Đường Du lặng thinh trong lòng gã.

Gã đột nhiên thấy lo lắng, kéo nhẹ cô ra nhìn: “Em đừng để mọi công sức của anh trở thành công cốc nhé.”

Đường Du sục sục, gật gật đầu, lặng lẽ ôm chặt gã. Tôn Văn Tấn

vốn bất cần mà sao những lời nói này lại khiến trái tim cô mềm yếu đến thế.

Chương 16: Nỗi đau bất tận

Trong thứ ánh sáng mờ ảo, ánh mắt gã mơ màng, hình ảnh này lập tức ám lấy cô. Lòng cô chua chát, cảm giác buồn đến kỳ lạ, giọt lệ trong mắt suýt tuôn trào.

Kết quả là tuần đó gã không dám đi thành phố SZ nữa, suốt ngày ở bên cô. Đợi sau khi cô đỡ còn dẫn cô đến bệnh viện kiểm tra. Báo cáo kết quả có ngay trong ngày, trên đường trở về, Tôn Văn Tấn tập trung lái xe, không biết đang suy nghĩ gì, cứ lặng thinh. Do sự việc nằm ngoài dự kiến, trong lòng Đường Du bỗng chốc nghĩ đến vô số điều, nhưng ý nghĩ nào cũng mơ hồ, lòng dạ cô rối bời.

Bác sĩ kiểm tra xong, nói, vết mổ của cô lành tương đối nhanh, nhưng khi kiểm tra toàn thể, phát hiện là cô đã có thai được ba mươi lăm ngày.

Do mới làm phẫu thuật được hai tháng, bác sĩ còn siêu âm màu cho cô. Kết quả kiểm tra cho thấy tất cả chức năng trong cơ thể đều đã hồi phục, chỉ cần chú ý sức khỏe và vấn đề dinh dưỡng, cần đến kiểm tra định kỳ, tránh bị cảm, sốt thì việc mang thai hoàn toàn không vấn đề gì. Mặc dù bác sĩ nói là có thể mang thai bình thường, song cơ thể Đường Du vẫn còn rất yếu. Rất nhiều phụ nữ sau khi mổ trong mấy năm đều không dám mang bầu, vì sức khỏe yếu, cộng thêm việc dùng quá nhiều thuốc, sợ ảnh hưởng không tốt đến đứa bé khi sinh ra, hơn nữa điều này cũng không có lợi cho sức khỏe của người mẹ. Hiện nay cô mới là sinh viên năm thứ ba, nếu có bầu, sinh con thì nhất thiết phải nghỉ học, e rằng đây là điều cô không muốn, giờ không phải thời điểm tốt để sinh con.

Lúc hai người ở bên nhau, việc tránh thai thường là do Tôn Văn Tấn chủ động, Đường Du không hề có kinh nghiệm. Chỉ có lần đầu tiên là cô dùng thuốc tránh thai sau khi quan hệ, các lần khác Tôn Văn Tấn đều vô cùng cẩn thận, lần nào cũng kiên quyết dùng bao cao su, như thể dù có hưng phấn, kích thích thế nào đi nữa, gã cũng không bao giờ quên. Chỉ có một lần, lần ở trong nhà bếp, cả hai đều quên,

làm tình xong cũng không nhớ phải uống thuốc tránh, cái thai này chắc chắn là kết quả của lần bất cẩn ấy. Nghĩ đến lần ấy mặt Đường Du lại nóng ran, cô đưa mắt nhìn Tôn Văn Tấn.

Phụ nữ có lẽ đều giống nhau, khi đã mang thai rồi đều không quan tâm đến suy nghĩ và cách giải quyết của chính mình, chỉ chăm chú nhìn xem phản ứng của người đàn ông. Trong sách vở đều nói việc mang thai có thể nhận biết rõ tình cảm của hai người. Có lẽ, trong tiềm thức của Đường Du, cô muốn thông qua việc này để xem tình cảm của Tôn Văn Tấn đối với mình ra sao. Tiếc là gã không nói một lời, nét mặt vô cùng bình thản, không hề biểu lộ gì.

Đường Du từ nhỏ đến giờ đã quen với việc tự giải quyết mọi vấn đề của mình, cô là người lý trí, luôn tự quyết định. Cô đã suy nghĩ về vấn đề này, trong lòng biết rõ lợi và hại, cũng phảng phất hiểu được quyết định cuối cùng sẽ là gì. Bây giờ không thích hợp để sinh đứa bé này, nhưng không hiểu tại sao, từ trong tiềm thức, cô lại cảm giác muốn sinh con, khát vọng ấy vô cùng mãnh liệt.

Trước đây, cô đã từng giúp một vài cặp vợ chồng người Pháp đến cô nhi viện nhận con nuôi, từng dịch đơn xin, từng thấy khát vọng muốn được có con của rất nhiều cặp vợ chồng vô sinh, từng cảm thông với nỗi khổ không thể sinh con của họ. Hơn nữa, từ nhỏ cô đã không có được một gia đình hoàn chỉnh, chưa bao giờ được hưởng sự đầm ấm ruột thịt. Cô biết Tôn Văn Tấn yêu cô, chính gã cũng nói đợi cô tốt nghiệp xong sẽ kết hôn, nhưng đối với người chưa từng có một mái ấm như cô mà nói, có lẽ việc có con mới đem lại cho cô cảm giác an toàn, chỉ có việc sinh con mới thực sự khiến cô cảm thấy mình có nhà. Cô muốn sinh đứa bé này, cô đã từng bị bố mẹ bỏ rơi, cô không thể lại làm thế với con mình, cô nhất định sẽ sinh nó. Trong lòng cô đã có quyết định cuối cùng, nhưng khi cô quay sang nhìn Tôn Văn Tấn lần nữa, vẻ trầm mặc khác thường của gã khiến cô bất an, như thể có một vật rất nặng đang đè lên trái tim cô, nặng trĩu, trái tim cô dần bị oằn xuống, nhưng mãi mà không chạm đáy, chẳng có gì đáng sợ bằng vực sâu không đáy.

Bao trùm trong xe là sự yên lặng đáng sợ.

Sau khi về đến nhà, Tôn Văn Tấn ngồi trên sofa không nói một lời, chưa đến giờ ăn tối, gã đã lấy áo khoác đi ra ngoài, đến lúc cô ngủ vẫn chưa thấy gã về.

Nửa đêm, Đường Du tỉnh giấc, bên cạnh vẫn không có Tôn Văn Tấn. Cô xỏ dép rồi ra khỏi phòng, vừa mở cửa thì thấy gã đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, chiếc ghế lún xuống như muốn nuốt chửng cơ thể gã, miệng gã ngậm một miếng thuốc, đầu thuốc đã cháy một đoạn dài mà vẫn chưa rơi xuống, mùi thuốc lá nồng nặc khắp phòng xộc thẳng vào mặt cô. Còn gã, đang ngồi dưới ánh đèn bàn mân mê chiếc lược tay của cô, liên tục cọ cọ với bao tình cảm nâng niu, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

Ánh đèn bàn chiếu rọi, đôi mắt gã lóng lánh như nước, nhấp nháy, trong ánh mắt ấy chứa đựng bao điều muốn nói. Chiếc lược tay đó gã đã lấy lại sau khi cô phẫu thuật xong. Dáng vẻ của gã khiến Đường Du buồn đến kỳ lạ, gã vốn là người thẳng thắn, mạnh mẽ và bất cần, bỗng nhiên giữa đêm hôm khuya khoắt lại để lộ thần sắc đầy do dự thế này, cô biết gã đang nghĩ về đứa con.

Cô vẫn chưa biết có nên đến bên gã hay không thì bỗng nhiên mùi thuốc lá nồng nặc khiến cô ho một tiếng. Từ sau khi cô làm phẫu thuật, Tôn Văn Tấn đã lâu không hút thuốc trước mặt cô, thường chỗ nào có cô thì gã ít khi để xuất hiện mùi khói thuốc, vì phổi cô không được khỏe.

Tiếng ho của cô khiến gã sực tỉnh, như người đang trong cơn mơ quay mặt lại. Trên miệng gã vẫn đang ngậm miếng thuốc cháy dở, cả khuôn mặt không hề biểu lộ chút xúc cảm gì, nhưng đôi mắt vẫn ánh lên loang loáng, giống như đang mang nặng cảm giác do dự khó quyết. Ánh mắt gã nhìn cô vô hồn, như vẫn chưa lấy lại tinh thần, ánh nhìn ngơ ngác, thần sắc hệt như đứa trẻ đơn độc, không biết nương tựa vào đâu.

Bên cạnh gã chỉ có một cây đèn bàn, phần thân cong cong bằng inox chụp xuống, phạm vi chiếu sáng không lớn, cũng không sáng lắm, thứ ánh sáng âm ỉ, vàng vọt ấy bao trùm khuôn mặt gã, chiếc ghế sofa sau lưng gã trở nên mờ ảo, không trông thấy rõ. Bỗng chốc không gian như chuyển đổi, sông cạn núi dời, cả thế giới chỉ còn lại hai người, cứ thế nhìn nhau, giữa họ là bóng đêm và khói thuốc, quan sát không được rõ ràng lắm nhưng trong giây phút này, không ai lên tiếng, vô cùng khoan thai, vô cùng yên ả y như trong một giấc mộng.

Trong thứ ánh sáng mờ ảo, ánh mắt gã mơ màng, hình ảnh này lập tức ám lấy cô. Lòng cô chua chát, cảm giác buồn đến kỳ lạ, giọt lệ

trong mắt suýt tuôn trào.

Sau lưng Đường Du là ánh đèn trong phòng ngủ sáng trưng, Tôn Văn Tấn ở vị trí ngược sáng nhìn cô đứng trước cửa phòng. Vẻ thê lương, hoảng hốt trên khuôn mặt cô bỗng như vò nát trái tim gã. Gã rút điều thuốc đang ngậm trên miệng xuống dúi mạnh vào chiếc gạt tàn rồi cả quyết đứng dậy, đi vài bước đến bên cô, ôm trọn cơ thể cô vào lòng. Do gã dùng sức quá mạnh, cô thấy xương cốt mình âm ỉ đau.

Tùng đột sóng lòng cuộn trào nhưng Tôn Văn Tấn không sao cất lên lời, gã không nói ra được, trước mắt gã vẫn lưu lại dáng vẻ thê lương, hoảng hốt của cô đang đứng trước cửa phòng. Đường Du như đoán được điều gã muốn nói, nhưng cô không dám chắc chắn nên chỉ lặng lẽ trong vòng tay gã. Bỗng chốc, dũng khí cất thành lời của Tôn Văn Tấn như biến mất, môi động đậy nhưng không phát ra âm thanh nào, ngực gã run run. Đường Du chưa từng thấy gã sợ hãi, hoảng loạn thế này bao giờ, gã ôm cô rất chặt như thể muốn cô tan ra trong lòng gã. Rất lâu sau, giọng gã nghẹn ngào, “Tiểu Du, đứa bé này chúng mình không thể giữ.”

Cô sững sốt ngẩng đầu nhìn gã, khẽ thốt lên: “Văn Tấn!”

Gã buông cô ra, lùi lại hai bước, tựa lưng vào tường, sắc mặt nhợt nhạt.

Cô lặng lẽ nhìn gã, không nói năng gì.

Cuối cùng gã dường như đã bình tĩnh lại, đưa tay vỗ nhẹ vai cô, mắt nhìn thẳng, giọng nghiêm túc: “Chúng mình không thể giữ đứa bé này, tối nay em nghỉ ngơi cho khỏe, sáng mai anh đưa em đến bệnh viện. Buổi chiều nay anh đã hỏi rồi, hiện giờ cái thai mới có 35 ngày, cơ thể của em mới hồi phục, giải quyết càng sớm, càng có lợi cho sức khỏe của em.”

Thì ra chiều nay gã ra ngoài là để hỏi việc này, từ lúc biết tin đến giờ, cả buổi chiều gã không biểu lộ gì, cứ trầm mặc, lặng lẽ, không ngờ là đã tính toán xong xuôi mọi việc. Đường Du vô cùng buồn bã, cô đưa mắt nhìn gã. Khoảng cách rất gần, ánh sáng trong phòng ngủ chiếu đến, mắt cô mở to, hàng lông mi khẽ run rẩy, con ngươi lên xuống nhìn gã, trong ánh mắt long lanh chứa đựng nỗi buồn đau

đáng thương hại, cô cứ nhìn gã như thế.

Tôn Văn Tấn không hề lẩn tránh, mà đón nhận ánh mắt ấy, điều này khiến lòng cô đau đớn hơn, nhưng cô không nói gì, cô hiểu rõ tình cảnh hiện tại, không thể giữ đứa bé này. Hai người lặng lẽ quay về giường, cô nằm gọn trong lòng gã, nhưng cả hai đều không sao yên giấc.

Đường Du liên tục gặp ác mộng, lúc thì mơ thấy mình ngã xuống sông, bị bóng tối nhấn chìm mà không cách nào thoát được, lát sau lại mơ thấy đứa con gái tầm bảy, tám tuổi của bà mẹ kế rơi xuống sông, cầu xin cô đừng bỏ mặc nó, nếu cứu nó lên, nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Mắt nó mở to, như thể nhìn thấy được cả từng cọng lông mi, trong đó ánh lên nỗi tuyệt vọng, nó không ngừng van xin Đường Du cứu giúp. Cô cố hết sức giơ tay ra cứu, nhưng không sao nhúc nhích được, tay không nhấc lên nổi, cô hoảng hốt đến nỗi mồ hôi túa khắp người. Cô biết cô con gái của bà mẹ kế là con hoang, từ nhỏ chịu nhiều nỗi khổ cực. Khi mới đến nhà cô, nó như con chim bé bỏng sợ hãi, ăn không dám ăn nhiều, cả với người giúp việc nó cũng luôn nở nụ cười lấy lòng, ngoan ngoãn vô cùng, như thể sợ ai đó sẽ đuổi nó ra khỏi nhà, nhưng lúc ấy, như một bản năng cô ghét cay ghét đắng nó, đối xử với nó chẳng ra gì. Lúc bấy giờ trong ngôi nhà đó có lẽ chỉ có cô em gái trên trời rơi xuống này còn tôn trọng và nhiệt tình với cô, tiếc là cô lại chỉ có thể trợ trợ nhìn cô bé bị nước cuốn trôi mà không cách gì cứu giúp.

Cô bé vùng vẫy trong nước, cứ mở to tròn đôi mắt tuyệt vọng, đón đau nhìn cô, như đang nói: “Đừng bỏ rơi em, đừng, đừng.”

Làm sao Đường Du có thể không cần nó, nó ngoan ngoãn như vậy mà, làm sao cô bỏ mặc nó được? Tuy thời gian sống cùng nhau không nhiều, nhưng cô hiểu, nó và cô cũng giống nhau, đều chẳng ai cần, đều sợ bị bỏ rơi. Cô biết, nhưng cô cố hết sức rồi mà không sao với tay ra được, cô có thể làm gì đây? Cô hối hận vì những tháng ngày qua đã tỏ ra lạnh lùng với cô bé, một vòng xoáy ập đến, cuốn phăng cô bé đi, cô thấy lòng mình nhói đau, tuyệt vọng. Trong bóng đêm, cô giật mình tỉnh giấc, toàn thân lạnh toát, ướt đẫm mồ hôi, nhưng cô vẫn nằm yên. Trong đêm tối, cô phát hiện Tôn Văn Tấn nằm bên cạnh vẫn chưa ngủ, trong phòng không bật đèn, gã tựa người vào đầu giường, không biết đang nghĩ gì.

Cô sực nhớ lại lúc mới bắt đầu làm phẫu thuật, lựa chọn giữa phương án nội soi hay mổ, nhớ rằng gã giận dữ với vị bác sĩ khi đã mổ lồng ngực cô ra rồi mà không cách gì làm phẫu thuật, nhớ lần cuối cùng vào phòng phẫu thuật, gã ôm cô vào lòng hoảng hốt như thể sợ mất cô. Người phải làm phẫu thuật là cô, nhưng người bị giày vò nhiều nhất lại là gã. Lúc ấy, gã gần như suy sụp, giờ đây, có cảm giác gã lại trở về thời khắc cô phải mổ ấy. Cô nằm yên bên gã, không dám nhúc nhích.

Tâm sự của hai người cứ chất chứa trong lòng, thao thức cả đêm. Khó khăn chờ đợi mãi trời mới hửng sáng, Tôn Văn Tấn trở dậy, tưởng là cô đã ngủ say, rón rén rời khỏi phòng. Đường Du nằm một mình trên giường, lặng lẽ suy nghĩ, không hiểu sao, cô thấy tủi thân. Từ nhỏ cô đã bị người thân bỏ rơi, một mình trưởng thành, dù gặp khó khăn, cô đơn, bệnh tật, cô cũng không hề than thân trách phận, vì từ nhỏ đến lớn cô đã luôn như thế.

Số mệnh của cô vốn hẩm hiu, nên hiếm khi cô thấy tủi thân. Tủi thân là một thứ xa xỉ phẩm, chỉ khi có ai đó thật sự xót thương mình, trước mặt người ấy mới có thể trút được ả ức trong lòng, nhưng cô chưa từng thể bao giờ. Giờ đây, cô bỗng thấy tủi vì ánh mắt vô hồn nửa đêm của Tôn Văn Tấn tối qua, vì sao lại như vậy?

Cô biết, trong khi cô đang giày vò bản thân, gã cũng chẳng sung sướng gì, vì thế cô càng thấy buồn hơn.

Khi Tôn Văn Tấn quay trở lại phòng ngủ, cô đã thay xong đồ, đang ngồi trên mép giường, gã nhìn cô mỉm cười, giọng nói đã bình thản lại: “Mau ra ăn sáng thôi.”

Cô rửa mặt xong, thản nhiên dùng bữa sáng, Văn Tấn đã chuẩn bị xong mọi thứ từ lâu, đang cầm chùm chìa khóa trên tay chờ cô. Cô biết gã sẽ đưa cô đi đâu, đột nhiên giọng cô lo lắng: “Văn Tấn, em... em đi thay đồ.”

Cô lục tung tủ quần áo lên tìm, càng tìm càng hoang mang, như thể tìm mãi không thấy thứ cô cần. Cả tủ quần áo bị cô làm đảo lộn, do không cẩn thận, cô bỗng đụng phải bồn cây cạnh tủ, một tiếng “choang” vang lên.

Tôn Văn Tấn vội vã mở cửa ra, cô hoảng loạn ngồi sụp xuống, hốt

hoảng ngáng đầu nhìn: “Em... em tìm quần áo, không cần thận nên làm đồ.”

Gã đến bên kéo cô dậy: “Em đừng đụng vào, cẩn thận kéo đứt tay, để anh dọn.”

Đợi gã thu dọn phòng gọn gàng, cô cũng đã thay xong quần áo, tay cầm áo khoác ngơ ngác đứng như người mất hồn, gã thấy không yên tâm, liền gọi: “Tiểu Du?”

“Gì ạ?” Cô ngược mắt nhìn anh.

“Chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Cô đáp, nhưng vẫn đứng yên. Gã quay lại, thấy tay cô nắm đuôi áo mình, đôi mắt mở to, ánh mắt thấp thoáng ngân ngấn làn nước trong veo, cô hiếm khi để lộ vẻ bất lực như thế này, cô bỗng lẩm bẩm: “Văn Tấn... không đi có được không?” vừa nói nước mắt đã tràn mi.

Cổ nuốt mọi chua chát xuống đáy lòng, gã đưa tay nắm lấy bàn tay đang kéo đuôi áo của cô, ngón tay cô thon nhỏ, xương xương, cầm vào thấy cứng cứng.

Cô cúi mặt, mím chặt môi, mi mắt run run, nước mắt tuôn trào, như những hạt cườm bị đứt dây tuôn xuống. Gã chưa từng thấy cô khóc thế này bao giờ, giọng cô trầm thấp: “Giữ cái thai lại anh nhé?”

Cơn sóng lòng cuồn cuộn, không kìm nén được, gã ôm cô vào lòng, ôm thật chặt.

Cô khóc không thành tiếng trong lòng gã: “Giữ đứa bé lại, được không anh? Em sẽ bảo lưu một năm để sinh con, bác sĩ nói sức khỏe của em hồi phục rất tốt, chỉ cần chú ý một chút sẽ không có vấn đề gì, chúng mình giữ con lại, anh nhé? Văn Tấn, từ nhỏ mẹ đã bỏ mặc em, em không muốn thế, em muốn giữ con, con nhất định sẽ rất ngoan, được không hả anh? Có được không?”

Nước mắt cô thấm đẫm ngực gã, nóng ran, cứ như nó không phải thấm vào quần áo mà chảy thẳng vào tim, trái tim gã nhói buốt như bị dao cứa.

Gã ôm cô chặt hơn, như thể nếu buông tay, gã sẽ vĩnh viễn mất cô.

Không biết bao lâu sau, gã mới buông cô ra, cô vẫn đang cắn nắm tay mình, đôi vai gầy guộc run rẩy trong tay gã, sắc mặt nhợt nhạt, ánh mắt đau đớn nhìn gã.

Trái tim gã xao động mạnh, cuối cùng, không kìm nén được, nước mắt gã cũng trào ra, nong nóng chảy trên mặt. Gã lại ôm cô vào lòng, ôm rất chặt, như thể chỉ một sơ suất nhỏ cũng có thể làm người gã yêu biến mất, giọng gã khàn khàn: “Chúng mình có thể không cần con, chỉ cần anh thôi không được sao?”

Nhưng lúc này, cô không hiểu tiếng lòng đang vỡ vụn của gã, cô liên tục lắc đầu, nước mắt văng vào không gian: “Không, không được...”

Gã chỉ còn biết ôm cô thật chặt, giọng nghẹn ngào: “Được, anh biết rồi, em đừng khóc nữa.” Rồi gã buông cô ra, đưa tay lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô, nói, “Anh xin lỗi.” Ba chữ này được gã nói ra với bao đắng cay, đau đớn.

Nước mắt đầm đìa, cô ngẩng mặt nhìn gã, gã cố hết sức nở một nụ cười, nhưng nụ cười này mới thê lương, xót xa làm sao. Cô giơ tay ra vuốt vuốt khuôn mặt gã, gã lại úp mặt vào tay cô, lưu luyến, đốn đau vô hạn. Khi ở bên nhau, gã chưa từng biểu lộ như thế, điều này khiến cô nhớ lại hình ảnh tối qua khi gã ngồi một mình trong phòng khách với vẻ mặt hoang mang. Cô chưa kịp nghĩ thêm, gã đã buông cô ra, giúp cô lau khô nước mắt, vuốt vuốt những sợi tóc thấm dẫm nước mắt trên mặt, rồi nói: “Anh đi lấy khăn cho em lau mặt.”

Tôn Văn Tấn đi lấy khăn, nhân tiện rót một ly nước ấm mang đến, sau khi lau mặt cho cô xong, gã không vội đi ngay. Gã đứng bên cạnh nhìn cô uống nước, nhìn rất lâu. Uống nước xong, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt gã vẫn nhìn cô chăm chú. Cô toan cất tiếng, đột nhiên một chiếc khăn ấm phủ lên mặt, cô thở gấp rồi sau đó bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy, trước mắt cô là một màu trắng xóa, không gian tĩnh lặng, rất giống phòng bệnh, theo bản năng, cô nhìn quanh tìm gã.

Đứng trước cửa sổ là một người mặc chiếc áo sơ mi trắng, do

ngược hướng sáng, cô chỉ nhìn rõ lưng anh ta.

Cô ngồi dậy, gọi: “Văn Tấn?”

Gã quay lại, lúc này đương là chiều tà, ánh sáng vàng vọt của buổi hoàng hôn le lói xuyên qua ô cửa sổ. Hình dáng của gã mờ ảo, cô không thấy rõ thần sắc trên mặt.

“Văn Tấn, em bị sao, đang nằm trong bệnh viện à?”

Gã đến bên, ngồi xuống trước mặt và nắm lấy đôi bàn tay cô: “Ừ, đây là một bệnh viện tư.”

Giọng cô lo lắng: “Em bị sao à?”

Đợi rất lâu mà gã vẫn không nói gì, chỉ nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ não nề ấy càng khiến cô thêm lo lắng, cô căng thẳng nhìn gã.

Gã cúi đầu, cuống họng run run, như thể đang cố hết sức mình, giọng khản đặc, chua xót: “Tiểu Du, anh xin lỗi.”

Cô lo lắng, đôi mắt mở to nhìn gã.

Ánh mắt cô như lưỡi dao cứa vào tim gã, bao nhiêu lời đã chuẩn bị trước, định thốt ra rồi, giờ lại như sợ sệt muốn nuốt vào trong, cuối cùng gã cũng cất tiếng: “Tiểu Du, đứa bé này chúng mình không thể giữ.”

Linh tính được điều bất lành, những hồi ức trước khi bất tỉnh được chấp vá dần hiện ra, một ý nghĩ sắp có câu trả lời, nhưng cô không muốn nghĩ tiếp, nước mắt bỗng tuôn trào, cô đờ đẫn nhìn gã.

Tôn Văn Tấn nghiêng chặt răng, giọng lạnh lùng kiên quyết: “Tiểu Du... chuyện này anh có lỗi với em, nhưng chúng mình tuyệt đối không thể giữ lại đứa con này, chúng mình không thể có con.”

Toàn thân cô run lên, trống ngực thành thịch, sắc mặt cô đỏ một cách lạ thường, ánh mắt nghi hoặc, không thể nào tin nổi. Cô chăm chăm nhìn gã, “Tại sao?”

Lòng gã tràn ngập niềm chua xót, lại lo lắng cho cô, gã đưa tay ra

toan ôm lấy cô. Cô co mạnh người lảng tránh, cánh tay gã ôm lấy khoảng không, cô đã co mình đến đâu giường, dáng vẻ thảm hại, vì hốt hoảng lảng tránh nên trán cô đụng phải tường. Không hiểu sao sự kiên quyết của cô lại khiến gã cảm thấy lo sợ, một sự sợ hãi mà trước đây chưa từng có, mặc thái độ phản ứng của cô, gã dang tay ôm cô vào lòng.

Gã ôm chặt cô, sức nhớ điều gì, trái tim cô ớn lạnh, môi run run, giọng lắp bắp, “Dựa vào đâu mà anh không cho em sinh con, có phải anh đã sắp đặt trước phải không, anh đã cho em uống thứ gì vậy?...”

Gã sợ cô chống cự sẽ bị đau, “Tiểu Du, em hãy bình tĩnh nghe anh nói.” Gã ôm chặt cô vào lòng, không để cô giãy giụa, “Em không thể sinh đứa bé này...”

Bỗng chốc, cô trở nên lặng lẽ, cô hiểu những lời gã nói đều là thật. Nỗi tuyệt vọng khiến cô bị kích động mạnh, cô nhớ lúc sáng nay gã rõ ràng hứa là sẽ giữ lại đứa bé, sao bỗng nhiên lại đưa cô đến bệnh viện thế này, ý nghĩ trong lòng cô giờ đây đã sáng tỏ. Bản năng bảo vệ con của người mẹ lại khiến cô bắt đầu giãy giụa. Tinh thần cô suy sụp, không đủ tỉnh táo suy nghĩ về thái độ bất thường của gã: “Anh đã nói dối, anh có chủ định không muốn có con ngay từ đầu, anh không cần nhưng em cần, cùng lắm, một mình em sẽ sinh nó ra. Nói để anh hay, em sẽ không để anh động đến một ngọn tóc của con đâu.” Nghĩ đến đây, cô liền đẩy mạnh gã ra, rồi nhanh chóng lùi về phía sau.

Cuối cùng Tôn Văn Tấn không chịu đựng nổi thêm được nữa, gã hất mạnh tay khiến mọi đồ đạc trên chiếc tủ cạnh đó rơi hết xuống đất, rồi đấm mạnh, do đập quá mạnh, chiếc tủ lại rỗng nên phát ra một thứ âm thanh cực lớn. Đường Du giật nảy mình, trong ký ức của cô, gã chưa từng nóng nảy như thế bao giờ. Một lát sau, gã bình tĩnh lại ngay, như đã suy nghĩ kỹ từ trước, giọng gã chắc chắn, kiên quyết giống như trước đây mỗi lần ra quyết định: “Cái thai đã không còn nữa, bác sĩ đã cho em uống thuốc một lần, giờ em hãy nghỉ ngơi, lát nữa bác sĩ sẽ quay lại kiểm tra. Nếu mọi thứ bình thường, chỉ cần ở bệnh viện theo dõi thêm một ngày, tối mai cái thai sẽ ra.”

Nước mắt cô lại ồ ạt tuôn trào, như thể không còn nhận ra gã nữa, kỷ niệm trước đây giữa họ thật nhiều, khó khăn lắm mới được ở bên nhau, còn nhớ gã lái xe suốt đêm từ thành phố N về thành phố B

chỉ để nhìn thấy cô, chỉ để nói với cô rằng gã yêu cô; còn nhớ khi ở Dương Châu, gã dẫn cô đến Sáu Tây hồ mua gấu bông, hơn bảy giờ tối, chiếc xe kéo lắc lư xuyên qua những con phố hai bên trồng toàn cây ngô đồng Pháp, làn gió man mát thổi đến từ sông Cổ Vận, một bên là những dãy kiến trúc cổ của Dương Châu, gã tếu táo với người lái xe, chọc cô cười đến rung cả người, đau cả hai bên mạng sườn, chỉ còn cách tựa vào gã, lúc ấy gã đã cúi xuống hôn cô; còn nhớ khi cô nghĩ mình mắc bệnh nan y, cô sợ hãi đến nỗi không dám nghĩ đến gã, không dám nghĩ đến tương lai, lặng lẽ bỏ đi, nhưng gã lại vất vả tìm cô về, gã đã nói sẽ tuyệt đối không bao giờ bỏ rơi cô để cao chạy xa bay lúc cô yếu đuối nhất; khi cô phải phẫu thuật, gã lo lắng hơn cả bản thân cô.

Có điều, tất cả những kỷ niệm ấy bỗng chốc sụp đổ, tan vỡ trong lòng cô, giờ chỉ còn lại gã, thản nhiên, lạnh lùng. Gã nói, cái thai không còn nữa, gã cho cô uống thuốc mê rồi rắp tâm hại đứa bé? Cô cảm thấy trái tim mình đang run rẩy như thể có hàng trăm hàng ngàn mũi dao cứa vào, nỗi đau ứa máu, cô thấy người đàn ông trước mặt mình sao mà xa lạ thế.

Gã nhìn cô, khóe miệng khẽ run, rồi lại ôm cô vào lòng, vỗ về: “Tiểu Du à, anh có lỗi với em, đợi khi nào xong em muốn gì cũng được, giờ hãy nghe anh, cố gắng nghỉ ngơi, đừng quá kích động, như vậy sẽ tốt cho sức khỏe của em.”

Cô cắn chặt môi đến nỗi chảy cả máu, nước mắt lưng tròng, chầm chầm nhìn gã. Gã lại gần ôm cô, cô bỗng vung tay, tát mạnh, trên mặt gã in rõ vết ngón tay cô. Gã chần chừ, cuối cùng vẫn kiên định ôm cô vào lòng, cái ôm rất chặt, dù cô vùng vẫy thế nào gã cũng không buông. Cái bạt tai ban nãy càng đẩy cô xuống hố sâu tuyệt vọng, nước mắt cứ tuôn trào, không cách gì ngăn nổi, cô thét lên: “Tôn Văn Tấn, đây là con của em, anh dựa vào đâu, dựa vào đâu...”

Gã lặng im, mặc cô mắng nhiếc, cào cấu nhằm hả giận, nhưng cánh tay đang ôm siết cô vẫn không hề buông rời. Cuối cùng gã phối hợp cùng bác sĩ, tiêm cho cô một mũi an thần, sau đó, cô lại đắm chìm trong mê man.

Lúc tỉnh lại, cạnh giường chỉ có Thẩm Tử Tịnh. Chị ta có vẻ gầy hơn, tóc búi cao, đôi mắt đỏ hoe, hình như vừa khóc xong, trông thấy Đường Du tỉnh lại, chị nhìn cô, mỉm cười.

Đường Du vẫn nằm yên, cảm giác của cơ thể khiến cô ớn lạnh, cô nhớ là gã đã nói sau khi uống thuốc, đợi đến tối mai, cái thai sẽ ra.

Thẩm Tử Tịnh đang phân vân, toan nói điều gì thì bác sĩ bước vào. Vị bác sĩ gật gật đầu chào Thẩm Tử Tịnh rồi mới nhắc nhở Đường Du một vài điều, cô vừa phá thai, cần chú ý nghỉ ngơi trên giường, không được để cơ thể quá mệt mỏi, ăn nhiều đồ dinh dưỡng, cuối cùng còn dặn thêm: “Sau khi phá thai, tốt nhất không nên thụ thai trong vòng nửa năm, như vậy mới có lợi cho việc hồi phục sức khỏe, tránh tình trạng khó mang thai sau này.”

Đường Du bật cười, không ngăn nổi những giọt nước mắt long lanh nơi khóe mắt, sắc mặt cô đầy vẻ mỉa mai, giễu cợt, trông vô cùng thê lương.

Thẩm Tử Tịnh không cầm lòng được, nắm lấy tay cô, giọng lo lắng: “Tiểu Du à, việc phá thai rất có hại cho sức khỏe, cũng phải kiêng cử như người mới đẻ. Em hãy nghe lời của bác sĩ, cố gắng dưỡng sức, đừng khóc nữa, không sau này hễ ra gió là chảy nước mắt đấy.”

Đường Du đờ đẫn như người gỗ, khuôn mặt không chút biểu cảm, mặc nước mắt giàn giụa trên mặt. Cô nhớ sau khi cô xuất viện không lâu, Thẩm Tử Tịnh cũng sinh em bé, lúc ấy do sợ sức đề kháng còn yếu nên cô không đến bệnh viện thăm chị được, giờ con của chị chắc cũng đã được hơn một tháng tuổi. Nghĩ đến con, lòng cô lại đau như cắt. Trước đây, khi còn làm ở hộp đêm Loạn thế giai nhân, Lý Văn thường đi cùng các tiếp viên đi phá thai, hơn nữa, số lần phá thai của bọn họ lại nhiều nên cô cũng phần nào hiểu. Bác sĩ bảo cô vừa phá thai, vậy việc uống thuốc mà Tôn Văn Tấn đã nói với cô ban nãy không có thật, hóa ra lúc đó cái thai vẫn còn, nhưng anh không muốn cô sinh con.

Thẩm Tử Tịnh thấy Đường Du không nói gì, chị liền ra mở chiếc bình giữ nhiệt trên tủ, miệng bình bốc khói, “Chị có làm món canh gà hầm táo đỏ cho em, rất bổ máu, chuyên dùng cho người sau khi sinh ăn, cả ngày em đã không ăn uống gì rồi, mau ăn một chút đi.”

Đường Du vẫn đờ đẫn, không nhìn chị.

“Em đừng trách Văn Tấn, anh ấy cũng có nỗi khổ riêng của

mình...” Nói đến đây, như sực nhớ ra điều gì, chị không nói tiếp nữa, phòng bệnh lại trở nên yên ắng. Giờ Đường Du như thế này, chị cũng không biết khuyên can gì, đành lại đẩy nắp bình lại, đang khó xử thì Thang Dĩnh đẩy cửa bước vào, Thẩm Tử Tịnh rầu rĩ nhìn chị.

Thang Dĩnh quan sát qua, trong lòng đã đoán được đại thể sự tình, chị đến bên giường, nắm lấy tay Đường Du. Tay Đường Du lạnh ngắt, đôi mắt sưng húp, mặt nhợt nhạt, đầu tóc rối bù xòa trên gối, còn có mấy sợi tóc vì thấm nước mắt nên dính chặt trên mặt. Thang Dĩnh thở dài, vừa đưa tay vuốt gọn tóc lại cho cô vừa nhẹ nhàng: “Xem sắc mặt em nhợt nhạt thế này, phải ăn nhiều vào.” Dứt lời liền đỡ cô dậy rồi ra hiệu cho Thẩm Tử Tịnh mang canh đến, dẫu sao Thang Dĩnh cũng như một người chị, giọng Đường Du nghẹn ngào: “Chị Thang Dĩnh, em thật sự không muốn ăn.”

Thang Dĩnh bê bình canh lên rồi lại đặt xuống, thấy cô đã chịu nói chuyện, chị thấy yên tâm phần nào, nhìn Đường Du mắt rung rung lệ, trái tim chị cũng trở nên mềm yếu, chị đưa tay ôm cô vào lòng, Đường Du cuối cùng cũng bật khóc.

Thẩm Tử Tịnh cũng thấy yên tâm hơn, Thang Dĩnh vừa vỗ vỗ lưng Đường Du an ủi, vừa đưa mắt nhìn Thẩm Tử Tịnh, Thẩm Tử Tịnh vội vào nhà vệ sinh lấy khăn ấm ra. Thang Dĩnh dùng chiếc khăn đó giúp Đường Du lau mặt, có lẽ vì khóc mệt, cô ăn chưa được bao nhiêu đã ngủ thiếp đi. Thẩm Tử Tịnh phải chăm sóc con nhỏ nên về trước, Thang Dĩnh ở lại với cô một tiếng đồng hồ sau mới đi ra.

Tôn Văn Tấn đứng tựa lưng bên ngoài phòng bệnh, sắc mặt xám xịt, miệng ngậm một miếng thuốc lá, mắt nhìn miếng thuốc sắp cháy đến miệng, nhưng gã vẫn chẳng hề nhúc nhích. Thấy Thang Dĩnh đi ra liền vớt vội miếng thuốc vào thùng rác bên cạnh, rõ ràng gã muốn hỏi han tình hình trong phòng, nhưng khi thấy chị, gã lại không dám mở miệng, cứ đứng như trời trồng.

Trước khi Thang Dĩnh đóng cửa phòng bệnh, chị còn quay lại nhìn Đường Du đang nằm ngủ trên giường, Tôn Văn Tấn không dám nhìn vào trong phòng, như thế không có đủ can đảm để nhìn nữa. Thang Dĩnh đóng cửa lại, cười sàu sảo với gã, nhất thời không biết nên nói gì, Tôn Văn Tấn cũng không dám hỏi.

Cả hai người đều lặng lẽ.

Một lát sau, Thang Dĩnh hạ giọng hỏi: “Sao cậu không nói rõ với cô ấy?”

Tôn Văn Tấn đáp lại bằng một nụ cười khổ tâm, không nói năng gì, gã lại bắt đầu lần khắp người tìm thuốc, chẳng mấy chốc khuôn mặt gã đã chìm trong khói thuốc. Trông bộ dạng gã thế này, Thang Dĩnh mỉm lòng, nói, “Xảy ra việc như thế này, cậu phải nói rõ cho cô ấy biết, nếu bây giờ không nói, sau này lại tiếp tục thì sao?”

“Sẽ không có sau này nữa.”

Thang Dĩnh còn chưa nghe ra, muốn hỏi nhưng lại thôi, cuối cùng chị ra về mà không hỏi gì thêm.

Cả ngày Văn Tấn không dám vào phòng bệnh, Đường Du bị tổn thương trong lòng, tình trạng sức khỏe lại không tốt nên cô cứ mê man trong giấc ngủ. Nửa đêm thức giấc, phát hiện Tôn Văn Tấn đang ôm chặt mình, cô không dám nhúc nhích, nghe nhịp thở nặng nề của gã, nước mắt cô bỗng tuôn trào. Những giọt nước mắt lạnh lẽo ấy thấm ướt ngực gã. Đôi tay gã khép lại, ôm cô chặt hơn. Đường Du càng khóc to hơn, cô cố cắn vào nắm tay mình để nén lại, nhưng cả bờ vai cứ rung lên bần bật.

Trong đêm tối, gã chỉ nói được một câu “Anh xin lỗi” rồi ôm cô thật chặt vào lòng.

Ngày hôm sau, Thang Dĩnh lại đến chăm sóc Đường Du, cô vẫn không chịu ăn. Khoảng mười giờ sáng, Lý Văn đến, Tôn Văn Tấn chỉ dám đưa cô tới cửa phòng mà không dám vào, Thang Dĩnh nghĩ hai người có chuyện cần tâm sự nên vội nói: “Hôm nay chị bận chút việc, phải về trước, hai chị em ngồi nói chuyện nhé.”

Nhìn bộ dạng của Đường Du, Lý Văn vô cùng kinh ngạc, buột miệng hỏi: “Sao cậu lại ra nông nỗi này?” Đột nhiên sự nhớ đến bệnh của cô, nghĩ là do ảnh hưởng sau khi làm phẫu thuật, lòng cô nặng trĩu, không nói nên lời, chỉ có sắc mặt là chuyển đổi từ sắc thái này sang sắc thái khác.

Đường Du thấy bạn như vậy, nhớ lại lần làm phẫu thuật, Tôn Văn Tấn cũng mời mọi người đến thăm cô. Giờ nhớ lại ngày đó, cô cảm thấy đau đớn, sững sờ, nước mắt lại trào ra.

“Ôi, đừng khóc nữa, rốt cuộc cậu bị làm sao? Việc phẫu thuật có vấn đề gì à?” Lý Văn vô cùng lo lắng, cô chưa từng thấy Đường Du khóc thê thảm thế này bao giờ, lại thêm vẻ mặt thất thần của Tôn Văn Tấn lúc này ở bên ngoài khiến lòng cô như thắt lại.

Đường Du cố cầm nước mắt, giọng yếu đuối: “Không phải.”

Đường Du vẫn luôn thế, nếu cô không muốn nói thì hỏi cũng chẳng ích gì. Lý Văn an ủi cô vài câu rồi nói lý do vì sao cô đến đây.

Hóa ra cô đến để kể về chuyện của Chu Nhiễm, cô ta không biết bị nhiễm căn bệnh AIDS tự khi nào, sau khi phát hiện ra được mấy hôm liền tự sát ngay trong phòng trọ. Tuy ngày thường cô ta tác oai tác quái, kết cục như thế là đáng đời, nhưng thiết nghĩ cùng làm việc với nhau trong hộp đêm Loạn thế giai nhân nên hầu hết tiếp viên và phục vụ đều đi tiễn. Diệp Đào Hoa đã kiểm tra di vật theo di chúc mà cô ta để lại, phát hiện trong đó có một bức thư gửi cho Đường Du. Bức thư được để trong một cái túi da bò lớn, cũng không biết trong ấy có gì, sau khi hỏa táng Chu Nhiễm xong, Diệp Đào Hoa bảo Lý Văn mang đến đưa tận tay Đường Du. Hôm nay, khi Lý Văn gọi điện thoại cho Đường Du hẹn thời gian thì Tôn Văn Tấn nghe máy, nên gã đã lái xe đón cô đến.

Dứt lời, Lý Văn liền lấy từ trong túi ra một cái túi da bò đưa cho Đường Du, vì bận việc nên cô không thể ở lại lâu, chỉ ngồi chơi một lát rồi ra về.

Đường Du lấy làm lạ, cô chưa từng nói chuyện với Chu Nhiễm, trong trí nhớ, cô chỉ gặp Chu Nhiễm một lần lúc đi ra từ căn hộ của Tôn Văn Tấn trong thời gian cô phải bó bột. Lần ấy, Chu Nhiễm lái chiếc xe đua màu đỏ rực, sau đó nghe người làm trong hộp đêm Loạn thế giai nhân kể Chu Nhiễm được một thương gia giàu có người Hồng Kông bao, không ngờ kết cục cuối cùng lại thê thảm thế. Hai người không quen biết, vậy sao trước khi chết cô ấy lại có thứ gì để lại cho mình? Chiếc túi đã bị mở, chắc Lý Văn chưa xem, có thể Diệp Đào Hoa đã mở ra xem trước đó.

Đường Du dốc ngược chiếc túi, ảnh rơi ra, cả một xấp dày, nhưng tấm nào cũng bị xé tan tành, có điều chúng lại được dùng băng keo dán lại cẩn thận, tuy không còn tấm nào nguyên vẹn, nhưng vẫn có thể nhìn rõ mặt của một cô gái trẻ trong ảnh. Cô gái khoảng mười

mấy tuổi, sắc mặt lạnh lùng, nếu cô ta không mặc trên người chiếc áo sơ mi kiểu dáng mười mấy năm về trước, chắc Đường Du sẽ nghĩ người trong ảnh là mình. Cặp mắt của cô ta lạnh lùng, vẻ mặt hồ hững, khiến người khác thấy ớn lạnh, khó gần. Tấm nào cũng là hình của cô ta, xem ảnh có vẻ như đều bị chụp lén, sau bức ảnh có ghi “Chụp tại Đông Môn, thành phố SZ năm 1992”, nét chữ cứng cáp, quen thuộc. Trong xấp ảnh còn kèm theo một phong thư, không tìm được sự tò mò, cô liền mở ra đọc.

Chương 17: Ngoảnh nhìn lại, một đời đã qua

Sau này có lẽ cả cuộc đời sẽ không gặp lại anh nữa. Thật ra có nhiều chuyện, khi ngoảnh lại thì đã hết một đời.

Rõ ràng sáng nay, vì Đường Du vừa mới phá thai xong, Thang Dĩnh sợ cô lạnh nên cố ý chỉnh nhiệt độ điều hòa lên mấy độ, nhưng Đường Du vẫn thấy lòng mình tê tái, toàn thân run lẩy bẩy, trái tim như bị bóp nghẹt, đau đến ngộp thở, cảm giác như trời đất đang xoay vần. Sau khi phá thai, cơ thể cô yếu ớt hơn, mấy hôm nay lại không ăn uống gì, tay cô run run, lá thư tuột khỏi tay, chới vói bay xuống gầm giường, toan nhặt lên, nhưng vừa mới cử động, toàn bộ xấp ảnh trên chần liền rơi xuống nền nhà. Theo phản xạ, cô bước xuống giường nhặt, không ngờ, chân vừa mới chạm đất, cơ thể đã mềm nhũn rồi cả người đổ nhào xuống. Tiếng động rất lớn, hiện giờ trong phòng lại chẳng có ai, Tôn Văn Tấn lập tức chạy vào. Cô gượng đứng dậy, tóc tai rối bù che khuất nửa khuôn mặt. Tôn Văn Tấn chau mày, nhanh nhẹn chạy đến bên toan đỡ cô dậy, không ngờ cô bỗng quát lớn: “Đừng đụng vào tôi.”

Gã mặc kệ, nhưng khi tay vừa chạm đến người cô, cô lăn lộn hòng tránh đôi tay gã, lúc này, người cô va phải cái giá bằng hợp kim bên cạnh, mấy chiếc bình giữ nhiệt lắc lư rồi rơi xuống, nước canh văng đầy nền nhà, giờ gã mới nhìn thấy những bức ảnh rơi la liệt trên thảm.

Bỗng chốc, cả căn phòng trở nên yên ắng, Tôn Văn Tấn chỉ nghe thấy tiếng nhịp tim mình đang đập thình thịch. Rất lâu sau, gã mới dám ngẩng lên nhìn cô. Đường Du dựa người vào chiếc tủ, sắc mặt tái xanh, mái tóc dài rối bù như vừa bị một cơn gió lớn thổi tung, cô hoàn toàn kiệt sức. Cô lạnh lùng nhìn gã, đôi mắt mở to rơm róm, tủi thân, tuyệt vọng, tổn thương, bao cảm xúc đan xen. Tôn Văn Tấn chợt nhớ lại ngày cô bị Tô Nhiêu đẩy ngã xuống cầu thang, tuy bị gãy chân nhưng cô vẫn gượng gượng đứng dậy, chân vừa chạm đất lại ngã sấp xuống. Cô bắt chấp mọi đau đớn để cố đứng dậy, đau đến nhăn nhó

mặt mày nhưng vẫn không ngừng gọi tên Tô Nhiêu, muốn xin Tô Nhiêu tha thứ cho mình.

Đầu gã ong ong, như thể có thứ gì đó vừa đổ sập xuống tận đáy lòng, gã đứng như trời trồng, không dám đến gần cô.

Cô vẫn nhìn gã, giữ một khoảng cách cố định, răng cắn chặt môi, nước mắt cứ thế tuôn rơi. Cô đưa tay lên lau, nhưng càng lau, nước mắt lại càng nhiều. Cô không muốn khóc, nhưng chẳng thể nào kìm nén được nên đành mặc kệ. Cô vẫn nhìn gã như thế, ánh mắt mang theo bao tủi hờn, nhìn không hề chớp, như thể muốn nhìn thấu con người gã.

Nhưng một lát sau, gã ngẩng đầu đối diện với cái nhìn của cô, ánh mắt gã vô cùng坦然 nhiên và không hề lảng tránh, dường như gã cũng đã thừa nhận rất nhiều thứ khác, không chỉ là những tấm ảnh trên nền nhà, gã nhìn thẳng cô như chờ đợi sự phán quyết.

Miệng cô mếu máo, đôi môi run run, cơ hồ đang nén nhịn cực độ, nhưng người cô cứ run lên bần bật, mặt cô đỏ gay, nước mắt tuôn trào như thác lũ. Nhớ lần ở sân bay Quế Lâm, qua cánh cửa kính, cô nhìn thấy gã từ bên trong đi ra, sắc mặt tiêu tụy, mệt mỏi, râu chưa cạo, đen đen một vùng ở cằm, ánh mắt gã nhìn cô lúc ấy chan chứa niềm thương yêu và sự hờn tủi, vừa gặp đã ôm chầm lấy cô. Nhưng giờ đây, gã như đứa trẻ bị bắt quả tang, bất cần, cũng không tự bào chữa, cứ lặng lẽ chờ cô phán quyết. Lòng cô quặn lại, nước mắt tuôn trào, trái tim vỡ vụn, bao nhiêu hồi ức, bao nhiêu kỷ niệm, tất cả đều không đủ sức thắp ánh mắt bình thường của con người này, mọi thứ hoàn toàn sụp đổ.

Hờn tủi, tuyệt vọng, tổn thương, tan nát cõi lòng, tất cả như tan biến theo dòng lệ lạnh băng, cứ thế tuôn rơi...

Tôn Văn Tấn vẫn đứng yên, gã nhìn cô, giọng bất lực: “Anh xin lỗi.”

Xin lỗi về điều gì? Xin lỗi vì không muốn giữ cái thai, ép cô phải bỏ con mình? Hay xin lỗi vì đã lừa dối cô bấy lâu nay? Nhưng gã có coi cô là gì, đối xử tốt với cô chỉ là vì cô giống với người ta, cô có là gì đâu, chẳng là gì cả. Cô không có người thân, cũng chẳng có bạn bè, không xuất sắc, cũng chẳng lợi hại, thậm chí còn đầy khiếm khuyết.

Trước khi gặp gã, cô chưa từng nghĩ sẽ mạo hiểm vì một tình yêu vĩnh hằng bởi chính cuộc đời của mẹ đã dạy cô, khiến cô phải đơn độc, không nơi nương tựa trong ngần ấy năm trời, nhưng cô vẫn chịu đựng được. Lần trước, cô ngỡ mình mắc bệnh nan y, chỉ muốn tìm một nơi yên ả để thanh thản nằm xuống. Tai ương khổ ải ông trời đày, cô cũng chẳng sợ, ngay cả trước cái chết, cô cũng không chùn bước. Nhưng tại sao, gã lại tìm được cô, cho cô nhiều thế để cuối cùng, cái gọi là tình yêu, cái tưởng chừng là mãi mãi không xa rời ấy lại chỉ là sự ngộ nhận.

Không sao nén được những dòng nước mắt, bỗng cô thấy ghét bản thân mình, như thể ý nghĩ ấy vừa mới vụt đến. Cô vịn tay vào tủ đứng lên, như không hề trông thấy gã, cô vòng qua rồi đi ra ngoài cửa. Dù thế nào đi nữa, cô cũng phải giữ lại cho mình chút tự trọng cuối cùng.

Cô vừa toan đi đã bị gã ngăn lại. Ánh mắt cô lạnh lùng nhìn gã, “Tránh ra.”

Khóe mắt Tôn Văn Tấn đỏ ngầu, giọng khàn khàn, “Em muốn đi đâu?”

“Tôi đi đâu, không cần anh quan tâm, anh tránh ra.”

Gã không nói gì nhưng cũng không tránh đường. Cô đi vòng qua, cánh tay cô bị gã kéo lại, nước mắt tuôn ra mau hơn. Cô ngoảnh đầu nhìn gã, giọt lệ tràn trong mắt, giọng run run: “Buông ra.” Như thế nếu gã không buông, cô sẽ chẳng thể kiên trì hơn được nữa.

Bộ dạng của cô khiến gã run tay, nhân lúc ấy, cô vùng thoát khỏi gã rồi chạy ra ngoài.

Tôn Văn Tấn nhanh nhẹn phản ứng, chỉ vài bước đã đuổi kịp, gã nắm chặt khuỷu tay cô, sắc mặt trở nên lạnh lùng, “Em không được khỏe, đừng làm liều.”

Gã nắm rất chặt, cô không sao vùng thoát được, vừa khóc lóc, vừa gào thét, tay nắm chân đá, mọi vẻ xác xơ khốn khổ đều phơi bày. Tay gã tựa như gọng kìm, kẹp chặt cả cơ thể cô vào lòng, không còn cách nào khác, cô đành ngồi sụp xuống, bất lực gào khóc trong lòng gã: “Tôn Văn Tấn, cầu xin anh hãy buông tôi ra.”

Thẩm Tử Tịnh vừa từ trong thang máy bước ra, chị giật mình khi nghe thấy tiếng kêu khóc đầy tuyệt vọng của Đường Du. Kể từ khi quen biết đến nay, Đường Du luôn tỏ ra lạnh lùng, lãnh đạm, chị chưa từng thấy cô tuyệt vọng cầu xin thế này bao giờ, chị vội rảo bước qua. Tôn Văn Tấn vẫn ôm ghì cô trong lòng, có thể do vùng vẫy mạnh, tóc cô lòa xòa trên mặt, nước mắt đầm đìa, cặp mắt sưng húp, dáng vẻ vô cùng đáng thương.

Tôn Văn Tấn hạ giọng dõ dằn, “Tiểu Du, giờ em không được khỏe, hãy nghe anh, sau này em muốn gì, anh cũng không cản.”

Cô mím chặt môi mà tiếng khóc vẫn vỡ òa, thôi không giã giụa nữa.

Thẩm Tử Tịnh không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì nên không dám vào khuyên can. Khi Tôn Văn Tấn ngoảnh đầu lại nhìn thấy chị, Tử Tịnh mới tiến lại đỡ Đường Du, giọng nhẹ nhàng an ủi, thấy Đường Du đã bình tĩnh lại, chị nháy mắt ra hiệu Tôn Văn Tấn đi chỗ khác. Tôn Văn Tấn đi rồi, chị dìu Đường Du vào phòng, đưa lên giường rồi kê gối đắp chăn gọn gàng. Lúc này Thẩm Tử Tịnh mới để ý đến những tấm ảnh la liệt đầy phòng, chị nhặt lên xem, thấy đầu ong ong, giờ mới vỡ lẽ. Chị lo lắng nhìn Đường Du, mặt cô đỏ gay, nước mắt đầm gối, cả con người như không còn chút sinh khí. Việc này xem ra nghiêm trọng hơn lần trước nhiều.

Thẩm Tử Tịnh thở dài, đưa tay ra nắm tay cô, “Tiểu Du...” toan nói mà không biết nói gì tiếp, chị cứ ấp úng.

Lúc này, Đường Du bỗng nắm chặt tay chị, nghẹn ngào: “Chị Tử Tịnh, hãy để em đi, em không thể ở đây thêm một phút nào nữa.”

Đường Du thấy tuyệt vọng vô cùng, cô không ngừng cầu xin Thẩm Tử Tịnh, nước mắt tựa chuỗi hạt cườm bị đứt dây, lã chã rơi xuống. Thẩm Tử Tịnh không cầm lòng được, chị nghĩ để cô thay đổi môi trường cũng tốt, nên nói: “Hay em đến nhà chị, như vậy cũng tiện cho chị chăm sóc em.”

Đường Du lắc đầu liên tục, “Không, không.” Cô hận là mình đã không thể biến mất ngay trước mặt Tôn Văn Tấn, ở nhà Thẩm Tử Tịnh có khác gì so với ở đây.

Thẩm Tử Tịnh thấy khó xử, nói “VẬY em muốn đi đâu? Giờ em không được khỏe, đừng liều lĩnh.”

Đường Du thấy giọng của Thẩm Tử Tịnh đã mềm mỏng hơn, tia hy vọng chợt le lói, không kịp nghĩ suy, cô nói ngay: “Chị gọi điện thoại cho Lý Văn giúp em, em muốn đến chỗ cô ấy.”

Tử Tịnh suy nghĩ, trong tình hình này, muốn có chuyển biến, giữa họ cần một khoảng thời gian để bình tĩnh lại, cùng lắm là tìm một người đến chăm sóc cho cô, vì vậy liền đáp: “Được, chị sẽ nói với Văn Tấn, nhưng em phải hứa đừng quá kích động, tuyệt đối không được làm liều.”

Đường Du vội gật đầu đồng ý.

Lý Văn mới rời khỏi chỗ Đường Du, vừa đặt chân đến tầng một của công ty hôm nay hẹn phỏng vấn thì nhận được điện thoại của Thẩm Tử Tịnh. Nghe chị kể lại đại khái sự việc, cô lập tức đồng ý qua đón Đường Du ngay, bỏ cuộc phỏng vấn đã hẹn.

Lý Văn thuê chung nhà với một cô gái khác, do người đó vừa bỏ việc, hơn nữa chỉ còn nửa tháng nữa là đến Tết nên đã về quê, vừa đúng còn một phòng trống. Sau khi thu xếp cho Đường Du xong, cô định đi chợ. Trước khi về nhà, Thẩm Tử Tịnh đã dặn dò cô phải chăm sóc Đường Du cẩn thận, thậm chí còn lấy từ trong ví ra một xấp tiền, bắt Lý Văn phải cầm. Lý Văn chỉ biết rằng Đường Du mới bị sảy thai, ngoài ra không biết gì hơn, nhìn sắc mặt của Đường Du, nghĩ cô mới làm phẫu thuật được mấy tháng nên cũng thấy thương. Trước đây, trong hộp đêm Loạn thế giai nhân, có rất nhiều chị em phá thai, đều do Lý Văn chăm sóc, lần này cô cố ý bắt xe đến một chợ xa tít để mua con gà mái tơ về hầm canh.

Có lẽ vì cảm động tấm lòng của Lý Văn, canh hầm xong, Đường Du miễn cưỡng uống vài thìa, nhưng vẫn không nói năng gì, chỉ ăn một ít rồi đi ngủ. Lý Văn nhìn thân hình bé nhỏ của cô co mình trong chăn, khuôn mặt nhỏ bằng lòng bàn tay nhợt nhạt, cũng không biết cô có đau không, trong lòng thấy buồn thương kỳ lạ, bất giác nhớ lại chuyện Chu Nhiệm tự sát.

Đến tối Lý Văn phải đến hộp đêm Loạn thế giai nhân làm nốt những ngày cuối, ban ngày cô ở nhà, khi Thẩm Tử Tịnh và Thang

Dĩnh đến thăm, Đường Du đều không muốn gặp, không thấy tăm hơi của Tôn Văn Tấn đâu. Lý Văn lờ mờ đoán được giữa hai người đã xảy ra chuyện, nhưng cụ thể ra sao thì cô không biết, chỉ biết toàn tâm chăm sóc Đường Du.

Thoáng cái, một tuần đã trôi qua, Tôn Văn Tấn vẫn chưa xuất hiện. Đã gần đến trung tuần tháng Giêng, Lý Văn vốn định về nhà ăn Tết nên mới xin nghỉ làm sớm, thành phố B cũng giống như những nơi khác, càng gần Tết lại càng khó mua vé. Cô bỏ luôn ý định tìm việc, mà hỏi ý kiến Đường Du rồi nhờ bạn mua giúp hai vé đi miền Nam.

Nhà Lý Văn ở Quảng Tây, tuy là mùa đông, nhưng có mặt trời nên thời tiết vẫn rất ấm áp, non xanh nước biếc, phong cảnh hữu tình đã phần nào xua tan những u ám trong lòng người.

Người nhà Lý Văn đều rất thoải mái, nhiệt tình, gần đến ngày Tết nên cả nhà đều về đoàn tụ, ai cũng quan tâm đến Đường Du. Người anh họ của Lý Văn có một đứa con gái ba tuổi, trắng trẻo xinh xắn, cô bé là cục cưng của cả nhà, nó gọi Đường Du là “Dì xinh đẹp”, cô bé đặc biệt thích ăn bưởi. Một hôm, lúc Đường Du gọt bưởi cho nó, không cẩn thận nên bị con dao gọt hoa quả cứa vào tay, chảy máu. Con bé lập tức cứ ôm lấy tay Đường Du và không ngừng thối thối vào chỗ đau, vừa thối vừa lo lắng hỏi xem cô có đau không, cứ như thể trên đời này không gì quý hơn ngón tay cô, Đường Du không sao cầm lòng được, nước mắt cứ thế tuôn rơi. Con bé lại tưởng cô đau nên mới khóc, chẳng biết an ủi thế nào, cứ bối ra bối rồi, đau đón nhìn cô, hình ảnh này giống hệt Tôn Văn Tấn khi khó xử trước mặt cô, vì thế cô càng khóc thảm thiết hơn.

Trong cuộc đời, có một số người, ta không nên nhớ vì hễ nghĩ đến, quá khứ lại ùa về khiến trong lòng xáo động như thể có trăm ngàn con sóng cuộn dâng.

Ở Quảng Tây chưa đầy hai ngày, Đường Du bỗng nhận được điện thoại của thầy hướng dẫn, yêu cầu cô về trường gấp. Lúc này trường đã nghỉ đông, thầy hướng dẫn chỉ nói có việc, cần gặp trực tiếp, Đường Du đành đồng ý. Thực ra, nếu không nhận lời, cô cũng không thể ở nhà Lý Văn quá lâu, vì không khí gia đình cô quá ấm cúng, quá hạnh phúc, gọi cô nhớ đến rất nhiều chuyện. Sống một mình cũng đâu có sao, lâu rồi sẽ thành quen, nhưng giờ thì khác, sống trong nhà

Lý Văn, cô sợ mình có thể khóc bất kỳ lúc nào. Vì cô đã dự định từ lâu, năm nay cô sẽ đón Tết cùng Tôn Văn Tấn, nhưng kết cục lại như thế này.

Ngày hôm sau cô đi tàu lên miền Bắc, khi đến phòng của thầy, trong phòng khách đã có hai sinh viên khác đang ngồi ở đó. Trông thấy cô, thầy liền nói: “Thật đúng lúc, Đường Du, em đến rồi, có việc này thầy muốn nói với các em.”

Thầy nói: “Là thế này, Bộ Giáo dục có chương trình hợp tác bồi dưỡng các sinh viên năm thứ ba với trường Lyons ở Pháp, hằng năm chúng tôi đều cử những sinh viên xuất sắc nhất sang Pháp du học. Năm nay khoa tiến cử ba em, giờ các em cần nhanh chóng chuẩn bị.” Dứt lời, thầy liền đưa cho mỗi người hai tờ đơn, “Trước hết phải điền vào đơn này, những vấn đề khác một lát nữa thầy sẽ nói hệ thống hơn.”

Mấy sinh viên nhìn nhau, không kịp phản ứng, vừa nhận được điện thoại triệu tập lên khoa, giờ lại bảo chuẩn bị đi du học Pháp, mọi việc với họ cứ như một giấc mơ.

Thầy giáo lại nói tiếp: “Điền nhanh lên, một tờ điền bằng tiếng Trung và một tờ điền bằng tiếng Pháp, điền luôn bây giờ, lát nữa thầy còn rất nhiều việc cần trao đổi.” Nói xong liền đưa bút để họ viết.

Một sinh viên nam nhận lấy chiếc bút rồi kê ngay lên chiếc bàn uống nước để điền, còn Đường Du và một sinh viên nữ khác cứ đứng đó nhìn nhau. Thấy vậy, thầy liền quay sang hỏi: “Sao? Vẫn chưa điền à?”

Sao lại không muốn đi, được học tập trong môi trường tiếng Pháp là ước mơ của tất cả sinh viên khoa tiếng Pháp, nhưng sự việc quá bất ngờ, khiến người ta cảm giác là không có thật, nhưng lại không biết nên hỏi gì. Nghe thầy nói thế, cả hai liền tìm chỗ ngồi xuống điền.

Sau khi điền đơn xong, thầy lại cầm một tờ lịch trình đã được in sẵn rồi dặn dò mọi người phải làm thủ tục và visa.

Trường của Đường Du, hằng năm có khoảng một phần ba số sinh viên tốt nghiệp có cơ hội đi nước ngoài. Trong các bảng thông báo của trường luôn có sẵn quy trình làm thủ tục đi du học, Diễn đàn trên

mạng của trường cũng có giới thiệu chi tiết, vì tò mò nên Đường Du cũng đã tìm hiểu qua. Hoàn cảnh gia đình của hai sinh viên còn lại cũng bình thường, tuy chưa từng nghĩ đến việc đi du học, nhưng cũng biết được đôi chút, nên với một số việc thầy dặn, họ đều tỏ ra vô cùng quen thuộc.

Kế hoạch thầy đưa ra cho họ rất chu đáo, đợi thầy dặn dò xong, khi rời văn phòng khoa, hai sinh viên kia mới dám chắc đây đúng là sự thật, họ đều tỏ ra vui vẻ, bàn luận râm ran. Vì không học cùng lớp nên mọi người vội giới thiệu về mình. Chẳng mấy chốc, thậm chí Đường Du còn như bị bọn họ quên lãng, chủ đề chuyển sang các trường ở Pháp, do đã học tiếng Pháp được gần ba năm, trong lòng mọi người đều hướng về một nước Pháp lãng mạn, giờ giấc mơ đã trở thành hiện thực, không vui sao được.

Chỉ có điều, sau khi ba người chia tay, ra khỏi cánh cổng trường, Đường Du bỗng cảm thấy bâng khuâng, cô sắp được sang Pháp, không ngờ cô lại được trường cử đi du học.

Có lúc, rất nhiều chuyện, khi vừa mới bắt đầu đã giống như bước lên tấm băng chuyền, tự mình không điều khiển được, cũng chẳng tài nào dừng lại được, đợi đến khi dừng lại thật sự rồi mới phát hiện, hóa ra mọi thứ đều đã được an bài.

Khi các sinh viên khác quay lại trường sau kỳ nghỉ đông, cả ba người đều đã nhận được chứng chỉ TEF, giấy báo nhập học bên Pháp, bảo lãnh chỗ ở, hộ chiếu, visa, ngày cuối cùng họ đến văn phòng khoa lấy vé máy bay. Niềm vui của hai người bạn đi cùng lên đến tột đỉnh, họ đã chuẩn bị trong gần ba tháng trời, ngày mai thôi, ước mơ sang Pháp sẽ trở thành hiện thực, không hưng phấn sao được. Thầy chủ nhiệm khoa và thầy hướng dẫn đều có mặt, chủ nhiệm khoa chân thành nói: “Hoàn cảnh gia đình của cả ba em đều khó khăn, nhưng đều là sinh viên xuất sắc được khoa tuyển chọn. Việc du học ở nước ngoài rất vất vả, nhưng đây cũng là cơ hội hiếm có, các em phải cố gắng học tập, giúp đỡ lẫn nhau, sau khi thành tài trở về giúp ích cho nước nhà.”

Hai bạn kia đều phát biểu hùng hồn, Đường Du chỉ nói vài câu phụ họa. Mọi chuyện xảy ra với cô y như một giấc mơ, như vừa mới hôm qua thôi, cô vẫn miệt mài cả ngày ôn thi để lấy chứng chỉ TEF đi Pháp, sao bỗng dừng lại đến văn phòng khoa, bỗng dừng làm xong

xuôi mọi thủ tục?

Có lẽ, do bị ảnh hưởng bởi vẻ thất thần của Đường Du, ra khỏi văn phòng khoa, hai bạn sinh viên kia như ý thức được rằng, ngày đi Pháp cũng là ngày rời xa tổ quốc, xa người thân để đi đến một đất nước xa xôi, bồng chốc, tâm trạng ba người đều nặng trĩu, lúc trước còn đề nghị sẽ cùng nhau ăn mừng giờ đã bị hủy, thời gian còn lại, ai lo việc người nấy.

Đường Du một mình lang thang trên đường, nhìn những tòa nhà cao tầng quen thuộc xung quanh, nhìn dòng xe tấp nập qua lại, nghĩ đến việc ngày mai mình sẽ lên chuyến bay của hãng hàng không quốc tế sang Pháp. Từ nay về sau, con người, sự việc nơi đây sẽ cách xa cô ngàn vạn dặm.

Cô tự hỏi lòng, thật sự mình có muốn đi Pháp không?

Cô thấy mọi thứ giống như một giấc mơ, thực sự sắp đi Pháp sao? Cô bạn đi cùng còn dự định, nếu may mắn sẽ ở lại Pháp tìm một công việc, hoặc cưới một anh chàng Pháp, như vậy thì có thể định cư ở đó, cả đời sẽ không quay về nữa. Có thể, cô cũng làm thế, học ở Pháp xong, tốt nghiệp rồi tìm việc, như thế cả đời này không cần phải quay lại nơi này nữa. Nhưng... nhưng... cô lưỡng lự, không lẽ cuộc đời này lại như thế sao?

Cô nhớ đến một người, cô từng nghĩ sẽ cùng người đó đối diện với cuộc đời hiu quạnh, hững hờ nhìn tháng ngày trôi qua suốt cuộc đời này. Cô hồi tưởng lại: lần đầu gặp nhau, lúc ấy gã là bạn trai của Tô Nhiêu, đã hôn nhầm cô rồi đổ mặt xin lỗi. Lần thứ hai gặp ở quán bar, lúc ấy vì việc của Chu Nhiễm và Diệp Đào Hoa mà bị mọi người đem ra bàn luận. Người đàn ông này, bạc bẽo, vô tình nhưng vẫn khiến người ta động lòng. Lần thứ ba ở thành phố N, gã đứng cạnh Tô Bất Dị, khuôn mặt lạnh lùng, từ trên cao nhìn xuống... Bao nhiêu ký ức, người đàn ông này cứ luôn thấp thoáng, vừa gần gũi lại vừa xa xôi, đến bên đời cô. Khi đã quen thuộc rồi, anh rất hay nói với cô bao nhiêu lời đùa vui, lo lắng cho bệnh tình của cô, nâng niu cô như báu vật. Một người như thế, sao có thể nói quên là quên được ngay?

Đường Du gọi điện thoại báo cho Lý Văn trước tiên, nói là mình sắp ra nước ngoài. Kể từ hồi Tết đến giờ, Lý Văn vẫn chưa quay lại thành phố B, hình như ở nhà, đi xem mặt rồi định lấy chồng luôn. Lý

Văn mừng cho cô rồi luôn miệng chúc mừng. Sau khi cúp máy, suy nghĩ một lát, cô mới gọi điện cho Thẩm Tử Tịnh. Lúc đầu, hai người hỏi thăm qua loa vài câu, không ai dám nói nhiều, nếu không có Tôn Văn Tấn thì giữa họ chẳng hề có một chút liên quan nào, nhắc đến chuyện gì cũng chỉ toàn liên quan đến gã mà thôi. Thẩm Tử Tịnh càng không dám nói vì sợ chạm vào nỗi đau trong lòng cô, kiểu hỏi thăm dè chừng này chỉ dăm ba câu là hết chuyện rồi chào tạm biệt nhau. Đang định cúp máy, Đường Du đột nhiên nói với Tử Tịnh: “Ngày mai em sang Pháp du học rồi.” Cô đứng trên cầu vượt, đèn đường dưới chân rực sáng, xe cộ cuộn cuộn qua lại, cơn gió tháng Ba thổi đến, giọt nước mắt cô rơi trên thành vịn của cầu, cố gắng lắm mới giữ vững chiếc điện thoại di động trong tay.

Thẩm Tử Tịnh ngập ngừng, chị không dám hỏi nhiều, chỉ nói: “Chúc em thượng lộ bình an.”

“Cám ơn chị.”

Lại một hồi im lặng, Đường Du muốn nói nhưng lại thôi. Thẩm Tử Tịnh hỏi dò: “Ngày mai, chị đi tiễn em nhé?”

“Không cần đâu, cám ơn chị, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Sau khi cúp máy, cô không sao cầm được nước mắt, cô sang Pháp rồi, có lẽ lần này sẽ thật sự một đi không trở lại. Cũng giống những người từng gặp trong đời trước đây, qua vài năm thời thế đổi thay, bạn tiểu học, bạn cấp hai, bạn cấp ba, sau khi nói câu tạm biệt thì đúng là không còn gặp lại nhau nữa. Phải chăng, sau lần đi này, Tôn Văn Tấn cũng sẽ mãi mãi biệt tích giữa biển người bao la, không còn có thể gặp lại được nữa?

Sau này có lẽ cả đời sẽ không gặp lại anh nữa.

Thật ra có nhiều chuyện, khi ngoảnh lại thì đã hết một đời.

Ngày hôm sau lúc ở sân bay, ngoài Đường Du ra, hai người bạn đi cùng đều có người nhà ra tiễn, chỉ có cô là không ai bên cạnh, vì thế cô đứng rất xa để tránh sự soi mói của mọi người. Mẹ của anh bạn kia ngồi khom xuống giúp con trai thu dọn lại hành lý, nào là thuốc

thang, dầu gió, còn có cả vài miếng thịt khô, vài quả táo và mấy hộp gia vị. Cậu ta nói: “Mẹ ơi, con không mang mấy thứ này đâu, hành lý quá cân là bị phạt tiền, phạt mấy trăm tệ đấy.”

“Phạt thì phạt, đến nước ngoài toàn ăn mấy thứ ngọt ngào, chẳng có chất dinh dưỡng, con mang tất đi. Còn táo nữa, lấy ra lát mang lên máy bay ăn, đồ ăn trên máy bay cũng chẳng có chất gì.” Bà mẹ khom lưng, dùng khăn giấy cẩn thận lau sạch mấy quả táo, rồi lại đút vào túi nilon như thể giận mình không thể sang tận Pháp chăm sóc con trai, bà vừa lau vừa căn dặn, “Sống ở nước ngoài, mọi chuyện đều chỉ dựa vào bản thân, làm gì cũng phải cẩn thận con ạ, đừng đắc tội với người khác, phải thật thà.”

Cô bạn đi cùng, thấy Đường Du một mình, không ai ra tiễn liền cầm máy ảnh chạy đến: “Đường Du, cậu giúp mình chụp hình với bố mẹ được không?”

Đường Du mỉm cười nhận lời, nhưng khi chụp hình, bà mẹ lại bật khóc, vì sợ con gái trông thấy nên vội vã lau đi, nhưng ông bố đã nhìn thấy. Ông chau mày, “Có gì đâu mà khóc, con được ra nước ngoài du học là điều đáng mừng chứ, có phải đi luôn không về đâu.”

Con gái chắc sợ mẹ buồn, liền cười an ủi: “Mẹ ơi, đừng khóc nữa, cả nhà mình chụp hình đi, cười lên nào.”

Nhưng khi Đường Du bấm máy, ông bố bỗng quay mặt đi lau nước mắt, chỉ có hai mẹ con mắt đỏ hoe nhưng vẫn gượng cười nhìn ống kính. Chứng kiến cảnh này, Đường Du thấy nhói đau trong lòng. Sau khi trả lại máy ảnh cho bạn, một mình cô trốn đến sau cây cột xa xa lau nước mắt. Dường như trong thoáng chốc, sau lưng cô chỉ còn lại một đại sảnh trống rỗng, bốn bề rực sáng, soi rọi chiếc bóng đơn lẻ của cô.

Cuối tháng Ba, Đường Du cùng hai người bạn học lên đường sang thủ đô Paris nước Pháp.

Chương 18: Người xưa thoáng qua tim

Đường Du quay mặt lại, nét mặt của người đàn ông đang cầm ly rượu chợt biến sắc, rượu sánh ra ngoài đĩa một nửa. Nhìn thấy cô, mọi thứ xung quanh, khách khứa trong phòng, đồ nhậu bừa bãi trên bàn, người ngồi bên cạnh, tất cả đều trở nên hư ảo.

Một năm sau. Tháng Sáu, Đường Du đi trong sân trường nơi cô đã cách xa suốt một thời gian dài, ngang qua những nơi từng vô cùng thân quen, dãy giảng đường, ký túc xá, và cả những con đường, chốc chốc lại có vài em sinh viên khóa dưới cười nói vui vẻ đi qua, một cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ ùa về. Cô khẽ thở dài, thời gian thấm thoát cô đã từ Pháp trở về, và những buồn vui cô từng trải qua dưới ngôi trường này lại ngỡ như mới xảy ra ngày hôm qua.

Ngày thứ hai sau khi về nước, cô đến công ty của chị Phù Thanh, mang quà cho chị rồi về trường chào thầy hướng dẫn. Vào đến văn phòng khoa, bên trong chỉ có một cô gái trẻ, hình như là giảng viên mới chuyển về, Đường Du nói lý do mình đến đây.

Cô giảng viên mới nói: “Tòa nhà văn phòng mới đã hoàn thành việc xây dựng, hôm nay chính thức đi vào sử dụng, nhà trường tổ chức lễ khánh thành, lãnh đạo trường đều đến đó tham gia lễ cắt băng rồi.”

“Ồ, vậy không biết khi nào thầy về ạ?”

“Chị có việc gì à?”

“Tôi có thể đợi thầy ở đây không?”

Vị giảng viên mới đưa tay lên nhìn đồng hồ: “Sau khi tan lễ, có thể mọi người còn dùng bữa trưa, có lẽ thầy không về văn phòng ngay đâu.”

“Ồ, vậy ư.” Đường Du tỏ vẻ thất vọng. Trước đây, khi còn học ở trường thầy hướng dẫn rất quan tâm đến cô, nghĩ lại mình có được cơ hội đi du học cũng nhờ thầy tiến cử, khi còn ở Pháp, cô luôn nghĩ sau này về nước sẽ đến cảm ơn thầy.

Cô giảng viên trẻ nhìn vẻ mặt thất vọng của cô, nghĩ một lát rồi nói: “Chị có việc quan trọng lắm phải không? Giờ tôi cũng phải qua tòa nhà mới đó đưa tài liệu, chị có muốn đi cùng không?”

Tòa nhà mới được thiết kế theo phong cách hiện đại, từ xa đã nhìn thấy một nhóm người trước cửa thư viện, bên dưới có người vác máy quay đi đi lại lại. Khi lại gần có thể nhìn thấy rất nhiều vị lãnh đạo quen thuộc trong trường, cô bỗng dừng lại khi trông thấy một người đàn ông trẻ mặc bộ com lê đen đứng ở giữa, buột miệng hỏi: “Người kia là ai thế?”

Cô giảng viên nhìn người cô chỉ, giải thích: “Anh ta là người tài trợ xây tặng tòa nhà này, hôm nay chính thức đi vào sử dụng, nên lãnh đạo trường mời anh ta đến tham gia cắt băng.”

Đường Du đứng đấy, không nhắc nổi chân, cô không ngờ rằng mới về nước hai ngày đã gặp lại gã. Cô đứng ở chỗ không xa lắm, thần thờ nhìn người đó giữa đám đông, ánh mắt, nụ cười của gã đều đẹp, đều quen thuộc, quá khứ chợt ùa về, như thể chỉ mới đây thôi. Nghĩ đến khoảng thời gian dài xa cách, mắt cô chợt rung rung.

Sợ mình không kìm nén được, đứng đó một lát, cô đưa gói đồ cho một sinh viên khóa dưới, nhờ em đó chuyển cho thầy hướng dẫn rồi ra về.

Trong thời gian ở Pháp, cô luôn giữ liên hệ với Phù Thanh, khi tốt nghiệp, Đường Du không có ý định học tiếp nên Phù Thanh mời cô về làm việc tại công ty dịch thuật chị mới thành lập.

Phù Thanh cùng mấy người tốt nghiệp thạc sĩ trường đại học ngoại ngữ thành phố B thành lập một công ty dịch thuật, tuyển dụng rất nhiều nhân viên chuyên ngành ngoại ngữ khác nhau. Đường Du ở bộ phận Pháp ngữ, cô làm biên dịch, khi cần thì có thể làm phiên dịch. Công ty không lớn vì phần lớn mọi người đều chọn làm việc tại nhà, nếu không phải ra ngoài phiên dịch, Đường Du cũng mang tài liệu về nhà dịch, xong thì giao trả công ty.

Một ngày, sau khi cô về nước được khoảng hai tháng, chị Chu phụ trách bộ phận tiếng Anh ngạc nhiên khi nhìn thấy cô trong công ty. Đường Du cười nói: “Sao, hôm nay em không được phép đến công ty à?”

Chị Chu cười, “Hôm nay là ngày mồng bảy tháng Bảy, lễ tình nhân của người Trung Quốc! Không đi chơi với bạn trai à?”

Câu hỏi khẳng khái của chị khiến Đường Du bối rối, “Chị à, em... em chưa có bạn trai.”

Chị Chu nhíu mày, quay sang nhìn cô, “Sao thế được? Người xinh đẹp như em, không có nhiều bạn trai mới lạ, đừng nói đùa chị nhé.”

Vì ngày thường cô ít đến công ty, hơn nữa lại là người sống nội tâm, nên chuyện của cô, ngoài Phù Thanh ra, rất ít người biết. Việc mọi người trong công ty không biết cô chưa có bạn trai cũng là bình thường, chỉ có điều về kinh ngạc của chị Chu càng khiến cô khó xử, như thế việc chưa có bạn trai là không bình thường. Cô cười gượng để chứng minh những lời mình nói là thật.

Đến lượt chị Chu tỏ ra ngại ngùng, “Ôi, em xinh xắn, lại giỏi giang, muốn có bạn trai thì có ngay thôi.”

Không ngạc nhiên sao được, cô năm nay mới hai mươi ba tuổi, trẻ trung, xinh đẹp, mới du học từ Pháp về, công việc ổn định, nhiều cô gái trong công ty, điều kiện không bằng mà còn có lúc vì mãi mê chuyện hẹn hò, bỏ bê cả công việc đến nỗi phải nhờ đồng nghiệp làm hộ; còn cô, điều kiện tốt thế mà vẫn một thân một mình trong ngày lễ tình nhân. Nhưng nghĩ lại, có thể là vừa mới chia tay người yêu, tạm thời chưa muốn yêu ai; rất cuộc, cô mới chỉ hai mươi ba tuổi, vì thế chị Chu nhanh chóng không lấy làm ngạc nhiên nữa.

Đường Du từ công ty trở về đã là tám giờ tối, lúc này là thời điểm phần hoa, náo nhiệt nhất của cuộc sống đêm trên phố phường. Vì ngày lễ tình nhân của người Trung Quốc là một dịp đặc biệt nên rất nhiều cửa hàng được trang hoàng ấm cúng, nhưng sự náo nhiệt không phải dành cho cô, cô xuống ga tàu điện ngầm chờ trở về căn nhà trọ. Từng đôi, từng cặp thanh niên nam nữ đứng đợi tàu. Sau khi lên tàu, cô thấy có một ghế trống gần cửa, toan ngồi xuống thì bị một cô gái giành mất và còn kiêu căng vẫy tay gọi bạn trai, “Anh ơi, mau

lên, còn chỗ này, anh qua đây ngồi, em sẽ ngồi lên đùi anh.”

Anh bạn trai có vẻ không dạn dày như cô bạn gái, anh ta đã nhìn thấy cảnh vừa rồi nên tỏ vẻ ngại ngùng. Cô bạn gái dường như không thể đợi thêm, “Mau qua đây đi, còn chần chừ gì nữa.” Anh bạn trai đành cúi mặt đi đến, một lát sau họ đổi vị trí, cô bạn gái ngồi trên đùi bạn trai nũng nịu nói về kế hoạch tiếp theo.

Đường Du đành tựa lưng vào tay vịn, cảm giác người đau ê ẩm.

Tàu chạy với tốc độ cao, không biết phía trước xảy ra chuyện gì mà đột nhiên phanh gấp, do quán tính, mọi người trên tàu lao đảo. Đèn khẩn cấp trên vách tường đường hầm bên ngoài tàu được bật sáng, Đường Du bị văng khá xa, không cẩn thận nên giẫm trúng chân một phụ nữ trung niên, cô vội vàng xin lỗi. Mọi người đều lăm bằm cắn nhả, chỉ có cô gái giành chỗ với Đường Du ban nãy là ôm chặt anh bạn trai nên không sao. Đường Du sau khi đứng vững trở lại, đành nắm chặt vào tay vịn, cô chỉ có một mình.

Không lâu sau, Phù Thanh tổ chức sinh nhật, gọi điện thoại cho Đường Du mời đến dự, chị nói cô không biết nhiều đồng nghiệp trong công ty, nhân cơ hội này mọi người có thể làm quen với nhau. Phù Thanh đã giúp đỡ cô rất nhiều, từ việc làm thêm khi cô còn đang đi học và đến công việc và nhà ở sau khi cô về nước, tất cả đều có công sức của chị. Hôm đó Đường Du mang quà đến rất sớm, sau khi ăn ở nhà hàng, mấy người lại đổi địa điểm đi hát Karaoke, ai nấy đều tỏ ra hứng khởi, Đường Du không muốn mọi người mất vui nên cũng đi cùng.

Đến quán Karaoke, Đường Du ngồi ở một góc, cố gắng không để ai bận tâm đến mình. Không khí vô cùng vui vẻ, một đồng nghiệp trẻ đang hát bài của Vương Phi: *“Sự ngọt ngào của anh chính là nỗi đau trong lòng em, sự xa cách liệu có giúp nổi em, em không muốn thế, cuộc đời chìm nổi, em luôn thấy mình cô đơn.”* Đồng nghiệp lớn tuổi hơn một chút thì hát những bài của Vạn Phương và Thái Cầm: *“Một ngày nào đó của một năm tháng xa xôi, như một khuôn mặt tiêu tụy rạn vỡ, khó nói lời chia tay, hãy để mọi thứ trôi đi, dẫu biết rằng chẳng hề dễ dàng, chúng ta đâu còn nước mắt. Em nhẹ nhàng đến, nhẹ nhàng ra đi. Đến nay, năm này qua năm khác, nỗi nhớ trong anh vẫn chưa nguôi, nhớ em, nhớ bao kỷ niệm năm nào...”* Trên màn hình là Thái Cầm, hình như là cảnh buổi liveshow của cô tại Côn

Minh, cô hát và toàn bộ khán giả cùng hát theo, nhưng Thái Cầm hát, hát rồi bật khóc.

Xem đến đây, Đường Du không kìm nén nổi, cô đột nhiên chạy ra khỏi phòng, một mình lao vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh tấp vào mặt xong, cô ngẩng mặt lên, đờ đẫn nhìn vẻ thất thần của mình trong gương. Không biết tự bao giờ, có một bàn tay đặt lên vai cô, ngoảnh lại nhìn, hóa ra là Phù Thanh. Phù Thanh nhìn khuôn mặt ướm đẫm của cô, đôi mắt trong veo như nước. Chị biết tất cả mọi chuyện của Đường Du, biết cô từng bị tổn thương, biết cô giờ đã khỏi bệnh, nhưng vết thương lòng quá sâu, chỉ cần chạm nhẹ thôi cũng đau. Phù Thanh biết Tôn Văn Tấn, biết từng có một người như thế. Chị vỗ nhẹ vai Đường Du, giọng dịu dàng: “Tiểu Du, em đừng khóc, mọi việc đều đã qua rồi.”

Đường Du bỗng gục vào lòng chị, nức nở. Ở Pháp bao nhiêu ngày tháng, về nước cũng đã lâu, bấy nhiêu ngày bấy nhiêu đêm, cô chưa từng khóc, nhưng cứ hễ khóc là không sao nín được. Phù Thanh sợ có người vào nên dẫn cô vào một phòng trống.

Đường Du nghẹn ngào nói: “Chị ơi, anh ấy không cần em, bỏ rơi em rồi, anh không cho em sinh con, em chỉ thế thân người khác thôi. Em không có bố mẹ, không có bạn bè, chẳng có gì hết. Nhưng sao anh ấy lại chỉ coi em là kẻ thế thân cho người khác? Sao anh ấy lại đối xử với em như vậy?”

Khó khăn lắm Phù Thanh mới an ủi được cô, sau đó dẫn cô ra khỏi phòng. Đúng lúc chị Chu vừa từ nhà vệ sinh bước ra, thấy hai người từ một phòng trống đi ra, mắt Đường Du vẫn đang đỏ hoe, trong lòng chị lấy làm băn khoăn.

Ngày hôm sau, khi Đường Du đến công ty lấy bản thảo, chị Chu cố tình níu cô lại hỏi, vẻ bí mật: “Tiểu Du, có phải em chưa có bạn trai không?”

“Vâng ạ.” Không hiểu sao chị Chu lại quan tâm đến chuyện đời tư của mình, cô thấy ngại ngại.

“Là thế này, chị có quen một anh chàng, năm nay cậu ấy hai mươi bảy tuổi, làm việc ở phòng thí nghiệm, rất tốt tính. Thấy em chưa có bạn trai, hay hôm nào chị hẹn cậu ta ra ngoài gặp mặt.”

Cô không biết từ chối thế nào, chỉ cúi đầu lặng thinh.

Thấy cô im lặng, chị Chu cũng cảm thấy gượng gạo, liền giải thích: “Em đừng hiểu lầm, chị không phải người thích làm mai làm mối. Thực ra, thời buổi bây giờ chẳng mấy ai còn thích làm việc ấy nữa, một chút sơ suất sẽ biến người ta thành kẻ thù, lúc ấy cả hai đều hận bà mối. Còn chị, việc này cũng là...” Chị như muốn chứng minh mình khác với những người kia, nhưng nói đi nói lại mới thấy mình chỉ càng thêm lộ rõ ý đồ, vội nói thẳng ngay, “Là thế này, cậu ấy là em họ của chị. Hình thức không chèn vào đâu được, tính tình cũng tốt, mỗi tội nhút nhát, hễ gặp con gái là câm như thóc, nên đến giờ vẫn chưa yêu ai. Chị nghĩ em giờ vẫn chưa có bạn trai, hay là cứ đi gặp thử, biết đâu hai người lại có duyên.”

Phù Thanh bỗng từ đâu xuất hiện, cô cười nói: “Có phải là cậu em họ làm việc tại phòng thí nghiệm trong trường đại học B không? Em cũng gặp qua rồi, đúng là một anh chàng tốt.”

Chị Chu biết Đường Du là sinh viên khóa dưới của Phù Thanh, ngày thường quan hệ giữa hai người rất thân mật. Giờ nghe Phù Thanh nói thế, chị Chu cảm thấy tự tin nên càng vui vẻ hơn, vội nói: “Đúng đấy, Phù Thanh cũng từng gặp rồi. Bố mẹ cậu ấy đều làm việc ở cơ quan nhà nước, cậu ta cũng đã mua nhà rồi, nói chung là điều kiện rất ổn. Thế này nhé, mai là cuối tuần, hay ngày mai chị hẹn cậu ta, Phù Thanh cũng đi cùng luôn, làm tham mưu cho cô ấy.” Nói đến đây, thấy Đường Du không phản ứng gì, chị Chu bối rối, “Thực ra, nếu em không đồng ý thì cũng có thể làm bạn, cứ gặp nhau đi. Phù Thanh, em có nghĩ thế không?”

Phù Thanh nhanh nhẹn nhận lời, “Ha ha, được, ngày mai em sẽ đi cùng Tiểu Du.”

Hai người mặc nhiên quyết định hết mọi việc, Đường Du ngược mắt nhìn Phù Thanh, chị chỉ cười vỗ nhẹ vai cô.

Chị Chu mừng ra mặt, “Vậy cứ quyết định thế nhé, để chị sắp xếp, lát nữa sẽ điện lại cho em.”

Địa điểm gặp mặt là một quán cà phê Starbucks trên đường Học Viện, vì Đường Du sống ở khu vực gần đấy, hơn nữa quán này cũng gần phòng thí nghiệm nơi chàng trai đó làm việc. Anh ta tên Trình

Lãng, cao 1m82, dáng người dong dỏng, khuôn mặt thanh tú, nhút nhát, không giống một chàng trai hai mươi bảy tuổi, mà trông hơi trẻ con. Ngay từ đầu, chị Chu và Phù Thanh phải liên tục cười nói để khuấy động bầu không khí, ở đó được một lúc thì hai người lần lượt ra về.

Chỉ còn lại hai người, Đường Du không phải người hay nói, Trình Lãng thì lại nhút nhát, giờ ngồi với nhau, Đường Du đành phải đảm nhận việc tìm chủ đề nói chuyện, người hỏi người trả lời, chẳng mấy chốc đã hết chuyện. Lúc này, khách trong cửa hàng không nhiều, ngồi trong một quán cà phê yên ắng, giữa họ là bầu không khí gượng gạo, cả hai đều như ngồi trên ổ kiến lửa. Đường Du đành lên tiếng: “Không còn sớm nữa, chúng ta về thôi.” Dứt lời, cô gọi người phục vụ đến thanh toán, lúc này Trình Lãng vội đứng dậy vừa giành lấy hóa đơn, “Để anh, để anh.” vừa vội vàng móc ví lấy tiền trả, anh chàng căng thẳng đến toát mồ hôi trán.

Đường Du buồn cười khi trông thấy bộ dạng anh như vậy, cô quay sang nhìn anh cười rồi để anh thanh toán.

Trình Lãng lái chiếc xe Buick, quán Starbucks cách nơi Đường Du sống không xa, theo chỉ dẫn của cô, chiếc xe rẽ vào khu phố nơi cô ở. Trình Lãng xuống xe giúp cô mở cửa, cô cảm ơn rồi nói lời tạm biệt. Về đến nhà được một lúc, Phù Thanh đã gọi điện đến hỏi thăm tình hình. Đường Du nhớ lại dáng vẻ của Trình Lãng lúc thanh toán, cảm thấy buồn cười, cô không trả lời mà hỏi lại: “Sao chị biết bọn em đã về?”

“Giờ chị và chị Chu vẫn đang đi cùng nhau, lúc này chị Chu còn mắng cậu ta sao không nghĩ đến việc mời em đi ăn cơm, sao chỉ uống cà phê xong rồi đưa em về luôn, đúng là ngốc.”

Đường Du cười, thật ra lần gặp mặt này cô nhận lời là vì không nỡ từ chối ý tốt của Phù Thanh. Giờ đây, cô luôn có một mình, ngoài việc đến công ty lấy và nộp bản dịch ra, ngày nào cô cũng ở nhà, chẳng ai để ý việc của cô. Rất nhiều cô gái cứ than phiền vì bị người nhà bắt đi xem mặt, nhưng cô thì chẳng có lấy một người thúc giục đi tìm hạnh phúc, nên cô không nỡ từ chối ý tốt của chị.

Cuối cùng, Phù Thanh hỏi: “À này, em thấy cậu ta thế nào?”

Còn thế nào nữa, sợ rằng hôm nay Trình Lãng đã lấy hết can đảm rồi, không biết có phải do chị Chu ép đến không. Tuy nhiên, Đường Du không ngờ, buổi tối ngày hôm sau, cô bỗng nhận được điện thoại của Trình Lãng, anh nói: “Anh muốn mời em ăn tối.”

Trong chốc lát, trước mặt Đường Du như hiện lên bầu không khí gượng gạo của ngày hôm qua, nhưng anh ta đã gọi điện đến, cô cũng ngại từ chối, đặc biệt với một chàng trai nhút nhát như anh, chắc anh cố gắng lắm mới dám gọi điện hẹn cô, nên cô đành nhận lời.

Trình Lãng lái xe đến đón cô đi ăn, gặp nhau rồi vẫn rất gượng gạo. Sau khi ăn xong, hai người rời nhà hàng, anh nói: “Giờ vẫn còn sớm, hay chúng ta đến quán bar ngồi nói chuyện.”

Thành phố B có rất nhiều quán bar, hai người đến khu Hậu Hải chọn một quán bar để vào. Người trong quán tương đối đông, còn có cả nhạc sống, thế cũng hay, đỡ gượng gạo vì không tìm được chủ đề nói chuyện. Hai người ngồi ở quầy bar, gọi rượu xong, Đường Du lặng lẽ ngồi, ca sĩ đang hát bài Cánh diều của Trần Thăng, anh chàng bartender điển trai đang biểu diễn cách pha rượu độc đáo. Đường Du mặc chiếc áo sơ mi trắng mỏng, đơn giản, vừa khít người, tay áo xắn lên, mái tóc dài uốn lọn của cô xõa sang một bên, cô đang nghe nhạc, thỉnh thoảng liếc nhìn anh chàng bartender biểu diễn, không cần cố gắng tìm đề tài để nói nên cô cứ lặng lẽ, ngồi đó. Đôi khi, ánh mắt vô tình của cô nhìn Trình Lãng khiến anh ta mềm lòng. Về mềm yếu, chua xót của cô giống như người từng trải qua bao sóng gió, giờ đang đắm chìm trong hồi ức, lại như có gì đó hoang mang, điều tàn. Cảm nhận này khó có thể diễn đạt bằng lời, chỉ là ở cô toát ra cảm giác đó, có gì đó đìu hiu, khát vọng, thê lương, một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, tinh tế như cô sao lại có ánh mắt như thế. Nhân lúc cô không để ý, ánh mắt Trình Lãng chớp chớp quan sát rồi nhanh chóng ngoảnh mặt đi trước khi cô trông thấy.

Trở về nhà lần này, Phù Thanh lại gọi điện thoại, “Sao rồi, hôm nay em lại đi chơi với cậu ấy à?”

Xem ra anh chàng Trình Lãng này đều báo cáo hết mọi chuyện cho chị Chu, cô chỉ cười cười. Thật ra cô không phải đến công ty thường xuyên, thời gian ở nhà một mình cũng nhiều nên không biết làm gì. Hôm nay Trình Lãng và cô ở bên nhau hơn nửa ngày, về đến nhà là đi ngủ, so với ngày thường, ngày hôm nay đúng là trôi nhanh

hơn, nghĩ lại cũng thấy biết ơn người đã đi cùng cô.

Sau đó, Trình Lãng vẫn tiếp tục gọi điện thoại hẹn hò, cô không nhận lời nữa mà tìm đủ mọi lý do từ chối. Lúc đầu Trình Lãng tin lý do cô đưa ra là thật, nhưng dần dần anh cũng nhận ra đó chỉ cái cớ. Năm ngày sau, Đường Du bỗng nhận được điện thoại của Phù Thanh, hỏi có phải không thích Trình Lãng không.

Đường Du hỏi lại: “Sao chị hỏi thế?”

“Cô của chị Chu nói, con trai của cô ấy rất thích em, nhưng gần đây gọi điện thoại hẹn, em đều từ chối. Trình Lãng cứ một mình buồn bã ngồi ở nhà, cô ấy nhờ chị hỏi em có phải cậu ta có điểm gì khiến em không hài lòng không.”

Đường Du nghe xong, cảm thấy buồn cười, Trình Lãng đã hai mươi bảy tuổi rồi còn đem chuyện này ra nói với mẹ, suy nghĩ một lát, cô nói em sẽ gọi điện nói rõ với anh ấy. Cô bấm số điện thoại của Trình Lãng, hẹn ngày hôm sau gặp nhau tại quán cà phê Starbucks. Nhưng đến hôm hẹn, cô lại bị cảm, thời tiết đã sang thu, gió to, nhiệt độ hạ thấp, lúc đi siêu thị do không mặc đủ ấm, về đến nhà là bắt đầu sốt.

Mê mê man man cả ngày không ăn gì, trở mình trên giường mãi mà không sao chợp nổi mắt, nghĩ đến cuộc hẹn với Trình Lãng. Cô cố gượng dậy gọi điện thoại cho anh nói là không đến được, Trình Lãng ở đầu dây bên kia liền hỏi: “Em làm sao vậy? Bị ốm phải không? Đã đến bệnh viện khám chưa?”

Đường Du bật cười, chắc Trình Lãng nghĩ cô đang nói dối, liền nói: “Em nói thật, em bị sốt rồi.”

Cuối cùng, anh ta nói: “Vậy lát nữa anh qua thăm em.” Dứt lời liền cúp máy.

Khoảng hai mươi phút sau, có người gõ cửa, Đường Du đứng dậy ra mở, trên tay Trình Lãng xách một chiếc túi, trên túi có in tên một nhà thuốc.

Người Đường Du phờ phạc, mời anh ngồi rồi toan đi rót nước. Trình Lãng níu cô lại, nói: “Không cần đâu.” Thấy mặt cô nhợt nhạt,

anh đưa tay lên sờ trán cô, “Em sốt cao quá, anh đã mua ít thuốc hạ sốt, em ngồi xuống đây, anh đi lấy nước.”

Trong chiếc túi Trình Lãng mang đến có một lọ thuốc, trên đó ghi “Ibuprofen Suspension Dro, giảm sốt trong tám tiếng”. Cô đang đọc hướng dẫn sử dụng thì thấy Trình Lãng mang nước đến, cô nói: “Anh mua nhầm rồi, loại thuốc này dành cho trẻ em.”

Một tay Trình Lãng bê cốc nước, một tay gãi gãi đầu, “Anh nghĩ, thuốc nào cũng đều có tác dụng phụ, thuốc dùng cho trẻ em người ta sẽ để ý hơn, ít tác dụng phụ hơn.”

Đường Du cười, thấy anh ta thật là đáng yêu. Uống thuốc xong, chẳng mấy chốc đã có tác dụng. Cô ngủ ngay trên ghế sofa. Không biết ngủ được bao lâu, cô tỉnh giấc vì đói, thấy mình đang ngủ trên giường, cửa phòng ngủ khép hờ, ánh sáng từ phòng khách lọt vào qua khe cửa. Cô mở cửa bước ra, Trình Lãng vẫn còn ở đây, đang chăm chú đọc sách trên sofa, trong phòng toàn mùi thức ăn thơm phức, bụng cô sôi lên vì đói. Trình Lãng quay ra hỏi, “Em tỉnh rồi à?”

Đường Du ngại ngùng, sao cô lại có thể ngủ ngon lành trước mặt một người lạ như thế, đã vậy còn để bụng kêu ùng ục, cô đáp: “Vâng.”

“Anh đã nấu cháo, đang hâm lại trong nồi cơm điện, giờ anh đi lấy cho em ăn nhé.” Đợi Trình Lãng bung cháo ra, cô ngồi trên sofa đỡ lấy rồi khẽ khàng nói lời cảm ơn. Cô đưa cháo lên miệng nếm, có lẽ do được ninh lâu, cháo rất nhuyễn, dậy lên mùi thơm phức. Trình Lãng mỉm cười nhìn cô ăn, “Uống thuốc hạ sốt rồi, chỉ cần có cảm giác thèm ăn thì sẽ nhanh khỏe lại.”

Cô ăn xong, nhìn đồng hồ trên tường, rồi lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mưa như trút nước. Trình Lãng ngại ngùng nói: “Ban này, thấy em uống thuốc xong là ngủ, chưa ăn uống gì, sợ em đói nên anh ở lại nấu cháo, không ngờ muộn thế này rồi, vậy anh về nhé, em cố gắng nghỉ ngơi cho khỏe.”

Ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, Đường Du cảm thấy thân thể nhẹ nhõm, chân tay cũng có sức, trong lòng không khỏi biết ơn Trình Lãng. Lúc đến công ty, chị Chu cứ nhìn cô cười. Phù Thanh kéo cô vào văn phòng hỏi: “Chị nghe nói, tối qua Trình Lãng ở nhà em đến tận ba giờ sáng mới về có phải không?”

Niềm vui lộ cả trong mắt chị Phù Thanh, Đường Du sợ chị đoán lung tung liền kể lại đầu đuôi sự việc cho chị nghe. Khi nghe đến câu Trình Lãng nói “Anh nghĩ, thuốc nào cũng đều có tác dụng phụ, thuốc cho trẻ em người ta sẽ để ý hơn, ít tác dụng phụ hơn” Phù Thanh gật đầu, hài lòng nói: “Anh chàng này, đúng là rất được, biết quan tâm, chu đáo.”

Mặt Đường Du bỗng ửng đỏ.

Phù Thanh nghiêm túc nói: “Trình Lãng đúng là rất mến em. Em không biết đấy thôi, cậu ta tuy làm việc trong phòng thí nghiệm, nhưng bố mẹ đều là cán bộ nhà nước, trước đây, ông nội cậu ấy còn là lãnh đạo cấp cao của ban ngành gì đó, ra ngoài có cả lính cảnh vệ tháp tùng. Cậu ta cũng đẹp trai, tính tình ôn hòa, em có biết người nhà đã giới thiệu cho cậu ấy bao nhiêu cô rồi không? Đều là những cô gia đình bề thế, xinh đẹp, giỏi giang, tiểu thư đài các nhưng cậu ta chẳng ưng ai nên đến giờ vẫn độc thân. Giờ cậu ấy đang là mối lo của cả nhà. Trước đây, đều là do cậu ta không ưng người ta, chứ làm gì có cô gái nào không thích cậu ấy, xem ra lần này gặp được em, trái tim cậu ấy bị lung lay rồi.”

Đường Du cười, không ngờ chẳng mấy chốc mình cũng đã đến tuổi tính chuyện hôn nhân. Còn nhớ lúc nhỏ bị bỏ rơi, cô luôn mong mỗi có một mái ấm, cho dù đó chỉ là một căn phòng nhỏ để quay về cũng được. Ngoảnh đầu lại, cô giờ đã hai mươi ba tuổi, đã có khả năng tạo dựng một gia đình, chỉ cần tìm một người đàn ông phù hợp nữa thôi.

Phù Thanh nói: “Trình Lãng thực sự rất tốt, nói thật, sau khi kết hôn xong, em sẽ cảm nhận hết được những điểm tốt của chàng trai này.”

Nhắc đến chuyện cưới xin, cô tự nhiên thấy sợ, Trình Lãng là người chồng lý tưởng, rất nhiều phụ nữ đều muốn kết hôn vì ý nghĩ ấy, cô cũng đâu thể khác họ. Nghĩ như thế, bóng người trong ký ức của cô bỗng trở nên vô cùng xa vời. Có lẽ, hai người thật sự không thể nào được bên nhau nữa rồi, hóa ra khoảng cách giữa họ thật lớn. Ngoài lần đứng bên ngoài xa xa nhìn người đó, giờ đến gặp lại một lần thôi cũng khó, không còn nghe được tin tức gì của anh nữa, cũng chẳng biết người ấy đang làm gì, cứ như trong đời chưa từng xuất hiện một người như thế. Đây là nỗi hoang mang nơi sâu thẳm, cô

phảng phất sợ hãi thảng ngày cứ như thế trôi đi.

Sau đó, có một lần, Đường Du mời Trình Lãng dùng cơm, anh giúp cô sửa cầu dao điện, dần dần hai người gặp nhau thường xuyên hơn. Anh tặng hoa, cẩn thận, dè dặt nắm tay cô, mỗi lần qua đường đều đi phía bên phải của cô. Khi đã thân quen rồi, anh không còn nhút nhát như lúc đầu nữa, có lúc còn kể cô nghe về những chuyện thuở nhỏ, tuy chưa chính thức nói về mối quan hệ giữa hai người, nhưng Đường Du coi như đã ngầm nhận lời. Kể ra, có hai người cũng vui, nấu cơm rồi, không sợ ăn không hết; lúc buồn có người để tâm sự; lúc mệt mỏi có người để nương tựa. Phù Thanh nói sau khi kết hôn sẽ cảm nhận hết được điểm tốt của anh chàng này, thật ra cuộc sống của ai cuối cùng cũng đều giản đơn, bình dị. Cuộc sống như thế mới là cái đích cần đến.

Cuối năm, Trình Lãng muốn dẫn cô đến dự lễ mừng thọ tám mươi tuổi của ông nội, Đường Du từ chối mãi, anh cũng không dám miễn cưỡng, đành phải nhờ Phù Thanh nói hộ. Phù Thanh gọi điện thoại cho cô, Đường Du nói: “Đến một nơi đông người như thế, em vẫn chưa chuẩn bị tốt tinh thần.” Quen biết Trình Lãng một thời gian, cô càng hiểu hơn về gia đình anh, biết ông nội của anh trước là cán bộ cấp cao, giờ tuy đã nghỉ hưu, nhưng vẫn có ảnh hưởng rất lớn. Lễ mừng thọ của ông chắc chắn sẽ có đầy đủ người nhà, nếu nhận lời đi, chẳng khác nào công khai quan hệ của hai người với cả họ hàng anh?

Phù Thanh nói: “Bọn em cũng quen nhau đã lâu, Trình Lãng là người thế nào em cũng biết...” nói đến đây, chị bỗng sực nhớ ra điều gì, thở dài nói: “Tiểu Du, nếu chuyện đã qua mà em cứ nhớ nhung trong lòng, cuộc sống sau này của em sẽ ra sao?”

Hôm mừng thọ ông nội của Trình Lãng, Đường Du cuối cùng cũng đến. Cô trang điểm nhẹ, mặc một chiếc váy kiểu đuôi công màu xanh biếc, tóc mái phía trước được người tạo mẫu tóc vén lên rồi dùng chiếc vương miện pha lê nhỏ kẹp chéo trên đầu, trông vừa trẻ trung lại vừa đài các, toát lên vẻ đẹp của tuổi thanh xuân. Trình Lãng rất vừa ý với cách trang điểm của cô, không khoa trương mà lại tôn lên nét đẹp.

Tiệc mừng thọ có rất nhiều vị thành đạt trong giới thượng lưu tham dự, Đường Du được dẫn đến trước mặt một cụ già mặc chiếc áo lễ, tóc bạc phơ, Trình Lãng giới thiệu: “Ông nội, đây là bạn gái của

cháu, cô ấy tên là Đường Du.”

Cụ già ngấm nhìn giấy lát rồi vỗ nhẹ tay cô nói: “Được, được, được lắm.”

Lát sau, lại có người đến chúc thọ. Trình Lãng và Đường Du hòa lẫn vào đám người, anh thấy rõ sự căng thẳng của cô nên cũng không giới thiệu với họ hàng, bạn bè mà dẫn cô vào một căn phòng. Trong phòng kê mấy cái bàn, hình như là cố tình bày ra cho mấy người trẻ, đợi lúc mọi người đến tương đối đông đủ thì bắt đầu khai tiệc. Các em họ của Trình Lãng trong bàn tiệc tương đối đông, họ đều tập trung vào anh và Đường Du rồi mời rượu. Trình Lãng vốn nhút nhát, bị ép dữ quá, lại không biết cách từ chối, ai mời rượu cũng đều uống, bản thân đã uống không ít mà còn uống thay Đường Du. Cả bàn, người nào người nấy đều uống đến đỏ mặt tía tai, đôi chân của Trình Lãng như đi trên mây trên gió, Đường Du không thể không đỡ anh.

Lại có người cười lớn từ cửa đi vào, “Nghe nói Trình Lãng đã có bạn gái, để anh vào xem mặt nào.”

Không khí bên ngoài ồn ã, mấy người đang cầm rượu bước vào, một người đàn ông đứng sau nâng ly rượu, miệng cười khế, tư thế rất ung dung. Đường Du quay mặt lại, nét mặt của người đàn ông đang cầm ly rượu chợt biến sắc, rượu sánh ra ngoài già một nửa. Nhìn thấy cô, mọi thứ xung quanh, khách khứa trong phòng, đồ nhậu bừa bãi trên bàn, người ngồi bên cạnh, tất cả đều trở nên hư ảo, gã chỉ thấy khuôn mặt nhỏ bé của cô, cùng vẻ hoang mang hoảng hốt trong đôi mắt to, dưới cặp mày nhạt, làn môi hé hé như đang nhìn gã trong mơ.

Bên cạnh đã có người lấy giấy ăn lau vết rượu cho gã, may rượu không đổ vào ngực, chỉ có tay chiếc áo sơ mi trắng bị nhuộm thành màu rượu vang. Một giọng nữ tiếc nuối cất lên: “Chất lụa tơ tằm này khó giặt lắm, e rằng lần này khó mà giặt sạch.”

Cô gầy đi rất nhiều, chiếc cằm đầy đặn như trẻ con giờ trở nên thon nhọn, khiến cặp mắt cô trông càng to hơn, mái tóc dài thẳng được uốn lọn sóng, buông xõa, cô trang điểm nhẹ, trông chín chắn hơn trước nhiều. Nhưng thần sắc bàng hoàng, ánh mắt hoang mang, nghi hoặc ấy đã quá quen thuộc với gã.

Chỉ một thoáng thôi mà sao Tôn Văn Tấn cảm giác như khoảnh khắc ấy diễn ra rất lâu, Trình Lãng kịp phản ứng, vội đến bên chào hỏi: “Anh Trần Thích, anh Văn Tấn.”

Ánh mắt của Trần Thích đổ dồn vào Đường Du, vì dìu Trình Lãng mà cánh tay cô đang ôm eo anh, nửa người anh cũng đang dựa vào cô, quan hệ của họ đã rõ ràng. Trần Thích đáp lời, rồi khẽ gật đầu với Đường Du. Lúc này Văn Tấn cũng đã hoàn hồn, tiếp sau đó mọi người bắt đầu lên tiếng giới thiệu, khi chính thức giới thiệu đây là bạn gái của Trình Lãng, mọi người xung quanh nhao nhao. Tôn Văn Tấn chỉ khẽ gật đầu “Chào cô Đường!” Gã cúi mặt không dám nhìn cô, nhưng lúc này, ánh mắt cô không chớp mà chăm chăm nhìn gã, đầy vẻ ai oán, ánh nhìn khiến trái tim Tôn Văn Tấn run rẩy, tên cô nháy nhót trong đầu khiến gã nghẹn ngào.

Tôn Văn Tấn và Trần Thích không dám ở lại lâu trong phòng, vội vã nói vài câu, khi Đường Du ý thức lại, họ đã rời buổi tiệc tự bao giờ.

Tiệc tan, tiễn mãi mới hết khách, Trình Lãng đã tỉnh táo hơn. Anh muốn dẫn Đường Du đi gặp bạn bè, người thân, trước khi đến đây đã dự định thế, nhưng Đường Du lại từ chối. Cô rất hoang mang, tại sao khó khăn lắm mới hạ quyết tâm để quên thì bỗng nhiên lại gặp lại gã? Đêm nay, cô như người chạy trốn giữa đồng hoang.

Chương 19: Hồi ức khó phai

Thì ra, những hồi ức ấy đã vô tình biến thành các mạch máu nhỏ trên khắp cơ thể, đến lúc gặp gã, từng mao mạch nhỏ ấy căng lên, khi cô muốn dứt bỏ hết chúng ra, mới biết, đau đến lặng người.

Trần Thích và Tôn Văn Tấn về tương đối sớm, sau khi chia tay, Tôn Văn Tấn lại đến quán bar. Giờ gã là khách quen của các quán bar, việc làm ăn ở công ty gã chẳng quan tâm, thư ký Chu đã rời bỏ công ty rồi mà vẫn phải quay về quản lý. Nếu hôm nay không phải là sinh nhật của cụ Trình, có lẽ gã đã say khướt ở một quán bar nào đó rồi nửa đêm canh ba mới mò về. Trong suốt một năm trời, ngày nào gã cũng vậy. Giờ đây, cách uống rượu của gã cũng không giống trước đây nữa. Trước đây, cho dù trong hoàn cảnh nào, gã cũng vẫn đủ tỉnh táo làm kẻ cuối cùng trong bàn rượu say bí tỉ, sau đó gọi điện thoại kêu người đến đón từng người về. Nhưng bây giờ, gã chỉ muốn mình say, không nói năng lấy một lời, đổ vào miệng từng chén từng chén rượu sầu, uống chưa được bao nhiêu đã say mềm, cuối cùng, bao giờ ông chủ quán bar cũng phải sai người đưa gã về.

Tất cả mọi người đều nhận ra sự thay đổi trong con người gã, hiểu nỗi khổ của gã, muốn khuyên can nhưng lại không biết khuyên từ đâu. Thẩm Tử Tịnh biết Đường Du đi Pháp, Trần Thích còn đưa cả tên trường lẫn địa chỉ của cô cho gã, nhưng gã chẳng thèm nhìn. Mãi đến sau này Trần Thích mới biết, việc Đường Du đi du học là do gã sắp xếp, anh ta mới thấy thăm phụng Tôn Văn Tấn, đích thân đẩy người phụ nữ mình yêu ra xa để rồi một mình suốt ngày say xỉn.

Ca sĩ mới của quán đang hát một bài của Hứa Ngụy:

Ánh hoàng hôn nơi chân trời chiếu rọi khuôn mặt anh

Chiếu rọi trái tim không bình yên lần nữa

Nơi nào đây mà sao vẫn hoang vu thế

Cuộc hành trình vô tận vẫn dài dặc

Anh mãi là kẻ lãng tử đơn độc nơi trời xa

Em là người phụ nữ của anh giữa biển người bao la

Những đêm lạnh giá trên con đường tha hương

Nỗi nhớ như lưỡi dao khiến lòng anh đau đớn

Anh bắt gặp ánh mắt bơ vơ của em trong mỗi giấc chiêm bao

Trái tim anh như được tái sinh

Anh đứng đây nhớ lại dáng hình em đi mãi

Cô đơn giữa dòng người tấp nập

Trái tim em vỡ tan

Trái tim anh khờ dại.

Giọng ca đượm tình, khàn khàn, Tôn Văn Tấn mới uống hai ly mà đã như say rồi, trước mắt gã luôn hiện lên khuôn mặt bàng hoàng của Đường Du. Cô đứng giữa đám đông, bất chợt trông thấy gã, sắc mặt hoảng hốt, ánh mắt ai oán, giống hệt như rất lâu rất lâu ngày trước, cô cũng đã nhìn gã như thế, nét mặt cố chấp, hờn tủi nhìn gã, nước mắt trên mặt dù lau thế nào cũng không hết, cô cứ để mặc, nhìn chằm chằm, như thể muốn nhìn thấu con người gã, nhìn gã để khẳng định những điều cô nghi vấn. Cô mím môi, rõ ràng muốn khóc nhưng lại ra sức kìm nén, nước mắt cuối cùng cũng ào ạt tuôn rơi khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Giờ cô đã trở về, đột nhiên xuất hiện trước mặt gã, ánh mắt đau thương, thê lương.

Gã miên man suy nghĩ, bản thân cũng thấy tủi, từng ly từng ly Whisky đổ vào miệng, uống mau lẹ, uống rất hăng, cuối cùng lại say khướt, nhân viên phục vụ phải dìu gã vào nhà vệ sinh nôn. Rượu Whisky rất mạnh, gã nôn mãi mà chỉ nôn ra ít nước, cuối cùng bỗng ộc ra một ít máu, sau đó nôn ra rất nhiều máu. Máu loang ra trong nước nhân nhặt dần, may mà người phục vụ nhanh tay nhanh mắt đỡ

lấy, không thì gã đã ngã khụy xuống. Người phục vụ lấy giấy ăn lau giúp, làm việc lâu trong quán bar nên họ thường thấy nhiều người uống đến nổi xuất huyết bao tử, nhưng chưa từng thấy ai nôn ra máu rồi lại ngất đi, anh ta hoảng quá phải dìu gã lên phòng làm việc của ông chủ.

Ngày hôm sau Tôn Văn Tấn mới tỉnh lại, vừa mở mắt đã thấy xung quanh toàn một màu trắng êm dịu, bên cạnh là Trần Thích nhăn mặt nhíu mày, căng thẳng hút thuốc.

Tôn Văn Tấn động dậy, phát hiện trên tay đang cầm ống truyền. Trần Thích quay mặt lại, khuôn mặt náo nùng, “Tôi qua cậu uống quá nhiều, xuất huyết bao tử, ngất đi, được chủ quán gọi cấp cứu đưa đến nhập viện.”

Một lát sau, thấy Tôn Văn Tấn không nói gì, Trần Thích không kìm được, nói tiếp: “Cậu có biết nếu nghiêm trọng hơn, nếu lúc đó không có ai, có thể cậu sẽ chẳng bao giờ tỉnh lại được nữa không.”

Tôn Văn Tấn vẫn lặng thinh, gã ngồi dậy, dựa vào đầu giường suy nghĩ, rồi bắt đầu rờ khắp người tìm thuốc lá nhưng không tìm thấy, gã quay sang nói với Trần Thích: “Đưa tôi điếu thuốc.”

Trần Thích giận dữ trợn mắt nhìn gã, nhìn chăm chăm đúng năm phút, Tôn Văn Tấn vẫn không biểu lộ gì. Trần Thích dụi mạnh đầu thuốc vào chiếc gạt tàn, đứng phắt dậy, đi thẳng ra cửa. Một lát sau nghe thấy tiếng “rầm”, cả chấn song cửa sổ phòng bệnh cũng rung chuyển, Trần Thích đã bỏ về.

Tối hôm đó Trình Lãng đưa Đường Du trở về, anh cảm thấy cô như người mất hồn, hỏi gì cô cũng không trả lời, dáng vẻ mang đầy tâm sự. Trình Lãng mặc dù lo lắng nhưng từ khi quen biết cũng phần nào hiểu tính cách của cô, anh đành đưa cô về nhà.

Đường Du sau khi về nhà, tắm rửa xong thì thấy trên màn hình điện thoại có một cuộc gọi nhớ của Trình Lãng. Trước đây mỗi lần đi chơi về anh đều gọi lại cho cô, dù không nói gì nhiều nhưng hình như việc này đã thành thói quen. Có lúc cô không có mặt, nhìn thấy số điện thoại hiển thị, cô cũng lịch sự gọi lại, nhưng hôm nay cô tháo pin đi động ra.

Đường Du nằm trên giường, trần trọc mãi, không sao ngủ được, hễ nhắm mắt là trông thấy hình ảnh Tôn Văn Tấn. Lần đầu tiên ở bể bơi, gã khiến cô bị ngã xuống nước, rồi ôm chặt cứu cô lên. Gã bị Chu Nhiệm tạt rượu vào mặt, Diệp Đào Hoa giận tím mặt, gã ngăn lại, điềm tỉnh khuyên can: “Nhiệm Nhiệm, nghe anh, đừng dấn thân vào thứ ấy nữa.” Rồi cả lần cô cùng bố mẹ Lâm Khai đi gặp Tô Bất Dị, cô chỉ quan tâm đến bà Lâm đang quỳ trên đất, gã mặc bộ com lê đen chửi chửi đứng cạnh Tô Bất Dị, từ trên cao nhìn cô. Trong căn biệt thự trên núi, nhìn dáng vẻ đến cầu xin của cô, gã giễu cợt, giọng xa lạ: “Cô Đường, đây là cách cầu xin người khác giúp đỡ của cô ư?” Còn lần khác, tưởng gã không chịu giúp, cô nhất quyết đi tìm Tô Bất Dị, nhưng khi đi đến cửa, cô lại bị gã kéo lại, sau đó nụ hôn của gã dồn dập... Gã đưa cô về nhà, nhưng khi trong xe vang lên bài hát của Đồng An Cách, gã căng thẳng đến nỗi không tìm thấy thuốc lá, phải luống cuống tắt nhạc đi, khuôn mặt hơi ửng đỏ... Cho đến tối hôm nay, gã mỉm cười bước vào phòng nhưng trông thấy gương mặt cô, ly rượu đang cầm trong tay sánh ra ngoài hơn một nửa, còn cô, cứ ngỡ là trông thấy gã ở trong mơ.

Biết bao nhiêu kỷ niệm, gã nheo mắt cười, xa lạ, lạnh lùng, ngạo mạn, quẫn bách, bi thương, tuyệt tình, mỗi lần gã xuất hiện trước mặt cô là một lần cô thấy gã ngày một thâm trầm, mỗi lần như thế là một lần trái tim cô vụn nát.

Quen Tôn Văn Tấn chưa được bao lâu, tuy mới chỉ vài tháng nhưng cô lại cảm thấy hai người như thể đã cùng nhau trải qua một đời. Cô tưởng rằng, những kỷ niệm đó đã chết dần chết mòn trong lòng rồi, cô có thể sống một cuộc sống bình thường, tìm một người đàn ông, kết hôn rồi sinh con, nhưng gặp lại gã rồi mới biết, thì ra, những hồi ức ấy đã vô tình biến thành các mạch máu nhỏ trên khắp cơ thể, đến lúc gặp lại gã, từng mao mạch nhỏ ấy căng lên, khi cô muốn dứt bỏ hết chúng ra, mới biết, đau đến lạng người.

Nhưng, nhưng, cô biết làm sao đây?

Cô trần trọc đến sáng, khi trời hửng sáng, cô dậy đánh răng, rửa mặt, vừa đánh răng vừa nhìn vào gương, cảm thấy buồn. Cô mới hai mươi ba tuổi, đâu đã già, nhưng tại sao lại cảm giác cuộc đời mình như đã chấm hết?

Khi ra ngoài ăn sáng, cô lắp pin vào điện thoại, thông báo hiển thị

cho biết Trình Lãng đã gọi đến nhiều lần, trong lòng hơi chua xót. Có lúc, Phùng Thanh trách cô quá vô tình với Trình Lãng, ý thế Trình Lãng thích cô, nhưng không phải vậy. Mối quan hệ giữa cô và Trình Lãng rất rõ ràng, mục đích của anh là để kết hôn, cô cũng vậy! Hôm qua đến gặp bố mẹ anh, đã nói rõ tất cả mọi dự định trong tương lai, nhưng cô không hiểu sao mọi việc lại biến đổi như vậy. Cô và Trình Lãng hẹn hò bấy lâu nay, cô tưởng là mình sẽ kết hôn với anh, nhưng đến khi mọi thứ dường như đều đã sẵn sàng, cô bỗng cảm thấy đau khổ, rất sợ. Cô không dám gọi điện lại cho Trình Lãng, nhưng khi thấy trên điện thoại không có các cuộc gọi nhớ khác, cảm giác thất vọng phảng phất trong lòng, càng thấy áy náy hơn với Trình Lãng. Cô tắt nguồn điện thoại, vì sợ nghe điện thoại của Trình Lãng, càng sợ hơn khi nhận điện thoại của một người khác, nhưng giờ đây cô lại đang đau khổ vì người ấy không gọi đến. Đường Du không muốn nghĩ nhiều nên lại tháo pin điện thoại ra.

Hôm ấy, cô không đến công ty, cũng không ra ngoài, vì cả đêm qua không ngủ, đầu cô đau như búa bổ, nhiều lần ép mình tập trung vào các bản dịch, nhưng chỉ vài phút sau lại như người mất hồn. Ngay lúc đó, tiếng chuông cửa vang lên dồn dập. Cô sợ Trình Lãng đến, sợ sự quan tâm tận tình của anh, sợ lương tâm mình cắn rứt, càng sợ phải nghe anh nhắc đến việc cưới hỏi đã định sẵn trước đây. Chuông cửa vẫn cứ kêu, như thể người bên ngoài biết chắc cô đang ở trong nhà, đến tận khi cô ra mở cửa mới chịu thôi, có lẽ không phải là Trình Lãng, anh ta không bất lịch sự như thế. Một lúc sau, tiếng chuông cửa ngừng kêu, cô mới thấy yên tâm, rồi bỗng nhiên chuông cửa lại kêu vang.

Người bảo vệ của khu vực đứng bên ngoài vừa gọi to: “Cô Đường, cô Đường, cô có ở nhà không?” vừa gõ mạnh vào cửa.

Bảo vệ thường thì không quấy rầy nhà dân như thế, không biết xảy ra chuyện gì, nhưng khi biết người ấn chuông cửa là bảo vệ, cô yên tâm ra mở.

Cánh cửa vừa được mở, hai người bên ngoài thở phào nhẹ nhõm, Đường Du nhìn người kia.

Người bảo vệ giải thích: “Cô Đường, cuối cùng cô cũng chịu ra mở cửa. Bạn cô nói là hôm qua cô cãi nhau với người yêu, định tự tử, chúng tôi hoảng quá, nếu cô không mở cửa, chúng tôi chắc đã xông

vào nhà rồi.”

Người đã gọi bảo vệ cảm thấy ngại, anh ta ho một tiếng rồi nói: “Tiểu Du, tôi cứ tưởng cô...” vừa nói vừa nghĩ lý do, nhưng vì người bảo vệ đứng bên cạnh nên không tiện nói, chỉ lẩm bẩm trong miệng rồi quay sang nói với bảo vệ: “Vất vả cho anh quá, giờ tôi phải...” anh ta nháy nháy mắt, nói khẽ, “an ủi cô ấy!”

Người bảo vệ nhìn Đường Du. Ngày thường, vì Đường Du xinh đẹp, mỗi khi cô ra vào, bảo vệ cũng hay để ý, nhưng cô thường ở lì trong nhà, rất ít ra ngoài, hơn nữa, gặp ai, cô cũng lãnh đạm, lúc này rõ ràng cô có ở nhà, mà gọi cửa mãi vẫn không ra mở. Giờ nghe Trần Thích nói thế, lại nhìn thấy sắc mặt kỳ lạ của cô nên người bảo vệ càng tin lời Trần Thích nói là cô muốn tự tử vì tình, anh ta vội gật đầu nói: “Vâng vâng.” Anh ta nói khẽ nhưng không quên liếc nhìn Đường Du, thấy sắc mặt của cô có vẻ khó coi, anh ta vội đi xuống lầu.

Giờ ở hành lang chỉ còn Trần Thích và cô đứng nhìn nhau, Trần Thích ngại ngần nói: “Cô ở nhà mà sao không ra mở cửa? Tôi tưởng cô không có nhà nên mới gọi bảo vệ đến, tôi...”

Đường Du không nói một lời, mở cửa, cô lùi người vào trong nhường đường, Trần Thích biết cô có ý mời anh vào. Trên giá giày có một đôi dép nam, Đường Du toan lấy cho anh, Trần Thích bỗng hỏi: “Đây là dép của Trình Lãng phải không?”

Đường Du sững sờ, nhưng rất nhanh, cô đặt đôi dép gọn gàng trước mặt anh ta.

Căn hộ Đường Du thuê có một phòng ngủ và một phòng khách, ban công được coi như thành nhà bếp, đồ đạc trong phòng tương đối ít, nhưng rất sạch sẽ, ngăn nắp, căn phòng cũng mang phong cách của Đường Du, đơn giản, gọn gàng. Đường Du ngồi trên ghế sofa, nhìn Trần Thích.

Trần Thích muốn xóa tan cảm giác ngượng ngùng, lúc này vì chỉ muốn vào nhà, anh đã bịa ra một lý do để nói với người bảo vệ mà không nghĩ rằng điều đó có ảnh hưởng đến cô, nhìn dáng vẻ của Đường Du, anh không biết nên làm thế nào. Vì cô có vẻ hoàn toàn chẳng hề quan tâm đến điều gì, vẻ lãnh đạm của cô là điều mà Trần Thích không ngờ tới.

Mặt Trần Thích ỉu xiu, anh hỏi thăm quá trình du học của cô, nhưng cô chỉ nói ngắn gọn vài câu cho xong về cuộc sống du học hơn một năm và quyết định không học cao học mà quay trở về nước của mình. Vẻ lạnh lùng của Đường Du khiến Trần Thích cảm thấy mình như một anh hề, rõ ràng trong lòng sắp sẵn ý đồ mà cứ cố ra vẻ một người bạn lâu ngày không gặp nói toàn chuyện trên trời dưới biển, còn cô, như một khán giả đang xem màn biểu diễn. Anh ta uống một ngụm nước, nuốt đánh “ực”, sau đó đi vào chủ đề chính: “Tiểu Du, cô rất hận Văn Tấn phải không?”

Đường Du nhẹ nhàng xoay chiếc cốc thủy tinh trong tay, lặng thinh.

Một lúc sau, Trần Thích mới nói: “Tôi tin là lá thư của Chu Nhiệm và các bức ảnh đã nói rõ những gì đã xảy ra với Văn Tấn trước đây.” Nói đến đây, anh liếc nhìn sang Đường Du, sắc mặt cô vẫn lạnh lùng, không chút cảm xúc. Trần Thích nói tiếp: “Những chuyện thuộc về quá khứ, chúng tôi đều không cho cô hay, thậm chí còn ích kỷ nghĩ rằng sẽ mãi mãi để như vậy, thế cũng hay. Nhưng chúng tôi đã quên mất một chuyện. Đó là việc Văn Tấn không thể có con. Nói sao nhỉ? Sau khi nhà cậu ấy xảy ra chuyện, cậu ấy đã sống buông thả một thời gian dài, nhưng cho dù là với ai, cậu ta cũng làm rất tốt việc ấy, rất cẩn thận, không để người con gái nào phải chịu khổ, có lẽ cô là người đầu tiên.

“Khi cô mới xuất viện, cậu ấy tìm tôi bàn việc bán cổ phần công ty và cổ phiếu, nói là muốn đi châu Âu, muốn kết hôn với cô. Cậu ấy mừng hớn hở và rất kỳ vọng về tương lai, có lẽ khát vọng được chung sống cùng cô quá mãnh liệt, Văn Tấn chỉ nghĩ đến dự định tương lai của hai người mà quên đi một vấn đề quan trọng. Tin cô có thai đến quá đột ngột, cậu ấy hoàn toàn không có sự lựa chọn nào khác nên mới giải quyết như thế. Sau này mới hay, thì ra ngay khi biết tin cô có thai, cậu ấy đã quyết định để cô ra đi.

“Mẹ của cậu ấy qua đời vì căn bệnh ung thư não, người anh trai cũng vậy, Văn Tấn và người chị gái tuy không mắc căn bệnh đó, nhưng con gái của người chị cũng qua đời lúc bốn tuổi do ung thư não, rất trùng hợp phải không? Bác sĩ cũng khó giải thích, vì bệnh di truyền vẫn chưa được giải thích rõ ràng trong y học, hơn nữa, nếu là di truyền thì sao cậu ấy và chị gái lại không bị, nhưng mọi chuyện lại cứ trùng hợp như thế. Văn Tấn biết cô rất muốn giữ lại đứa bé, cô từ

nhỏ đã bơ vơ một thân một mình, luôn canh cánh trong lòng chuyện mình thiếu thốn tình thương yêu của mẹ, cậu ấy cũng mong muốn cô có một cuộc sống bình thường, như bao người phụ nữ khác, kết hôn, sinh con, có một gia đình hạnh phúc, đây từng là ước mơ của cậu ấy. Nhưng những thứ ấy cậu ấy lại không thể đem lại cho cô, nên mới làm như thế. Đọc xong thư của Chu Nhiệm, cô kiên quyết bỏ đi, thực ra, trước đó cậu ấy đã muốn để cô ra đi rồi, vì cậu ấy không thể đem lại những gì cô ao ước, thà dứt khoát từ bỏ, để cô hận, làm thế cô mới quên được cậu ấy.

“Thật ra chuyện liên quan đến Tôn Đại Ảnh rất cuộc như thế nào, tôi tin trong lòng cô cũng cảm nhận và phán đoán được. Con người chứ đâu phải gỗ đá, Văn Tấn đối xử với cô thế nào, trong lòng cô hiểu rõ nhất, có thể ông trời đã cho hai người một sự khởi đầu sai lầm, nhưng từ đầu đến cuối Văn Tấn luôn thật lòng với cô. Tôi không phủ nhận tình yêu Văn Tấn dành cho Tôn Đại Ảnh, năm ấy, cậu ấy phải trả một cái giá rất đắt mới có được cô ấy. Vì tình yêu, cậu ấy xung đột với gia đình, cùng bạn gái bỏ trốn, mặc kệ người thân, việc học hành và tương lai, nhưng nào ngờ cuối cùng không giữ nổi cô bạn gái. Sau khi nhà Văn Tấn gặp tai biến, Tôn Đại Ảnh kết hôn với chính người cha nuôi của mình và di cư sang Úc, Văn Tấn bị chấn động rất mạnh, sau đó trở nên bốn cột trong chuyện yêu đương, cho đến khi gặp được cô. Lúc ấy nếu không phải cậu ta đã chấp nhận, cô nghĩ có thể ra đi dễ dàng thế sao? Nếu cậu ấy không xây tặng trường cô một tòa nhà văn phòng mới, liệu cô có được sang Pháp du học, có dễ dàng lọt vào danh sách ít ỏi đấy không? Quan trọng hơn là, nếu cậu ta muốn giữ cô lại cho riêng mình, dù cô có hận thù cậu ấy đến xương tủy, cậu ấy vẫn có cách để giữ cô lại, nhưng chính cậu ấy lại tự nguyện để cô ra đi, đến một nơi rất xa, thời gian lại cũng không phải là ngắn. Cô còn trẻ, có lẽ cuộc sống đầy màu sắc ở nước ngoài sẽ làm cô nhanh chóng quên cậu ấy; hoặc cũng có thể, cô sẽ tìm cho mình một người đàn ông ở bên đó rồi kết hôn và sẽ không bao giờ quay về nữa. Ấy vậy mà cậu ta vẫn sẵn sàng để cô ra đi, biết đâu cô sẽ bắt đầu một cuộc sống mới ở đó, sẽ quên cậu ấy; như thế, cũng là việc đáng mừng.

“Lúc Tử Tịnh nói là cô đã sang Pháp, tôi vốn định qua đó tìm cô. Sau này mới biết, thì ra mọi thứ đều do Văn Tấn sắp đặt, nhưng không ngờ cô lại không học tiếp cao học, tốt nghiệp xong là về nước ngay, càng không ngờ lại gặp cô trong buổi tiệc mừng thọ của cụ Trình. Suốt một năm nay, cuộc sống của cậu ấy bị đảo lộn, chỉ làm bạn với rượu, thuốc lá, không quan tâm đến việc ở công ty, chẳng gặp

gỡ bạn bè, càng không cho phép chúng tôi liên lạc với cô. Tối qua cậu ta uống quá nhiều, bị xuất huyết bao tử, ngất xỉu, may mà chủ quán bar gọi xe cấp cứu kịp thời, bác sĩ đã làm phẫu thuật cầm máu dạ dày. Bác sĩ nói, lần sau nếu còn tiếp tục uống nhiều thế này nữa, nếu bị ngất đi mà không có ai bên cạnh, thì sẽ không cứu được. Năm trước, cậu ta sống một mình tại thành phố N, nửa đêm không hiểu sao cả người cả xe lao xuống hồ, may được cảnh sát vớt lên, xe vớt lên được thì đã là cục sắt vụn, khi công ty bảo hiểm điều tra sự cố thì được biết, hôm đó cậu ta không uống rượu, rất tỉnh táo, cuối cùng khẳng định rằng cậu ấy có ý định tự tử.

“Có một lần uống say rồi, Tử Tịnh khuyên cậu ấy, bảo tôi đi tìm cô về, nhưng Văn Tấn suýt bật khóc, xin tôi đừng đi, cậu ấy nói, trước đây đã từng cầu xin cô, chỉ muốn cô sống cùng, không cần con cái nhưng cô không đồng ý, cô muốn có con, cậu ấy không nhẫn tâm nhìn cô khóc lóc thảm thiết, cậu ấy nói suốt đời này cũng không muốn thấy cô khóc thêm một lần nữa. Cậu ấy có thể cho cô rất nhiều, tình yêu, hôn nhân và cuộc sống hạnh phúc sau này, nhưng lại không thể cho cô một đứa con, vì thế mọi thứ đều trở nên vô nghĩa. Cô biết không, con gái của Văn Lan, chị gái cậu ấy, vô cùng đáng yêu, xinh xắn, ngoan ngoãn. Sau khi Văn Lan gặp tai nạn máy bay, đứa trẻ cứ thấy đau đầu, đến bệnh viện kiểm tra, lại là ung thư não. Anh trai của Văn Tấn là Văn Tuyên đến lúc hơn bốn mươi tuổi mới phát bệnh, mẹ anh đến lúc sáu mươi mấy tuổi cũng phát bệnh, nhưng đứa cháu gái này lại phát bệnh lúc mới lên bốn, bác sĩ nói có lẽ đứa bé bị ảnh hưởng bởi cái chết đột ngột của bố mẹ. Con bé mới lên bốn nên bác sĩ không dám tùy tiện đưa ra phương án phẫu thuật, sau khi chẩn đoán ra bệnh, chỉ uống thuốc để khống chế. Nhưng do tuổi đời còn quá nhỏ, suốt ngày nó kêu đau đầu, ăn bao nhiêu nôn ra bấy nhiêu, mới có mấy ngày mà mắt đã không nhìn được rõ mọi thứ. Thân hình nhỏ bé của con bé có lúc bị cơn đau hành hạ đến kiệt sức, nó hỏi Văn Tấn, có phải cháu sắp chết không, có phải cháu sắp được gặp bố mẹ không. Văn Tấn lúc ấy cũng chỉ là cậu thiếu niên mười mấy tuổi, từ nhỏ đã được chiều chuộng, trong nháy mắt, những việc thế này quá sức chịu đựng đối với cậu ấy, cuối cùng, chưa kịp làm phẫu thuật thì con bé đã... Con bé không chịu nổi đau đớn, nó mới bốn tuổi. Cô đã bao giờ chứng kiến tận mắt cảnh người thân của mình qua đời mà mình hoàn toàn bất lực, chỉ đứng trơ nhìn chưa? Đặc biệt là con bé còn nhỏ quá, cậu ta sao có thể nhẫn tâm để cô nếm trải nỗi đau khổ mà chính cậu ấy đã trải qua một lần trong đời?”

“Không biết tôi đã nói rõ ràng mọi chuyện chưa, hay cô vẫn canh cánh trong lòng chuyện của Tôn Đại Ảnh, nhưng tôi nói điều này, nếu là cậu ta, chắc chắn tôi không có dũng khí đó. Cứ coi như tôi không có khả năng sinh con, tôi cũng sẽ không bao giờ để vợ mình rời xa mình, cứ coi như tôi mắc bệnh nan y, không sống thêm được ngày nào thì tôi vẫn phải giữ chặt người tôi yêu thương bên cạnh. Vì nếu chỉ có một mình trong giây phút cuối của cuộc đời thì quá ư là tuyệt vọng. Tôi nói đến đây, nếu như cô tha thứ cho cậu ấy, thì đây là địa chỉ phòng bệnh.” Ngừng một lát, Trần Thích nhìn sang Đường Du đang trầm mặc, lặng thinh, anh chua chát nói tiếp: “Nếu cô vẫn không tha thứ được, hãy coi như tôi chưa từng đến đây. Con người của Văn Tấn quá cao ngạo, xin cô đừng để cậu ấy biết.”

Câu nói nhẹ nhàng đó đã đẩy đổ bức tường Đường Du cất công xây lên, quá khứ chợt ùa về, những tháng ngày đắm chìm trong sợ hãi ấy, nước mắt cô tuôn rơi.

Trần Thích chưa từng thấy Đường Du khóc thế này bao giờ, cô ngẩng đầu nhìn Trần Thích, không nói gì, chỉ có nước mắt. Cô không hề lảng tránh, cứ thế nhìn anh, như thể chỉ đơn giản để anh ta thấy cô khóc, để anh ta cảm nhận chút tủi hờn trong lòng.

Trần Thích không dám nhìn cô, anh ta đặt tờ giấy lên trên ghế sofa cạnh chỗ cô ngồi, đứng dậy ra về.

Đường Du vẫn ngồi im, bên cạnh là mảnh giấy Trần Thích để lại, trên đó ghi tên bệnh viện, nhớ đến vẻ tếu táo của Văn Tấn khi kể câu chuyện con thỏ trắng, nhớ đến câu Trần Thích nói trước đây, trái tim anh đã bị chó tha mất rồi, mặt anh đỏ bừng, mắng lại: “Cậu xéo đi”, nhớ lại cả lời Trần Thích vừa kể, anh có ý định tự tử, từng dòng nước mắt cứ thế tuôn trào. Không biết cô đã khóc bao lâu, mãi đến khi không còn sức khóc nữa, cô ngủ thiếp đi trên ghế sofa.

Trong cơn mơ, cô thấy mình đang còn du học ở Pháp. Hôm Noel, cô đang ở Paris, trước cổng một cửa hàng nhỏ nằm kế quảng trường có một cây thông Noel khổng lồ, trên đó treo một con búp bê ông già Noel, dưới cái áo khoác đỏ dài, ông già Noel còn mặc một chiếc quần lót thật màu hồng, khiến cặp tình nhân là lưu học sinh người Trung Quốc cười nghiêng ngả, cô bỗng thấy nhớ Tôn Văn Tấn. Lúc đó, có người đưa cho cô một lá thư, trên phong bì đề “Kính gửi cô Đường Du.” Cô lấy thư ra, nội dung thư viết: “Ông Tôn Văn Tấn bị tai nạn xe,

không cứu được, không may đã qua đời vào ngày 24 tháng 12 năm xx, hưởng thọ 32 tuổi. Tang lễ được cử hành vào hồi 9h30 sáng ngày 27 tháng 12 năm xx tại nhà tang lễ thành phố N, mong có mặt đúng giờ.” Đọc đến đây, trái tim Đường Du thót lại, mắt chăm chăm nhìn vào dòng chữ “Ông Tôn Văn Tấn bị tai nạn xe, không cứu được, không may đã qua đời vào ngày 24 tháng 12 năm xx, hưởng thọ 32 tuổi.”

Cô dẫn vật nhìn câu ấy một hồi lâu, dần tỉnh táo lại. Cô dường như hiểu ra, hàng chữ ấy có nghĩa là người này đã chết, người này đã chết rồi, tức thì chân cô nhẹ bẫng, đầu óc trống rỗng, như thể không còn lấy một mục đích sống trong cuộc đời, tất cả trở nên vô nghĩa. Trái tim cô bỗng nhiên như bị ai đó bóp nghẹt, thít chặt khiến cô không sao thở nổi, chân cô mềm nhũn, trước mắt chỉ là khoảng mờ mịt, giây phút này, cô đau đớn đến nghẹt thở, cổ họng tắc nghẹt, cô khóc không thành tiếng.

Cảm giác hối hận, hối hận khi nghĩ rằng, sao anh lại chết như thế? Cô vẫn chưa về nước, sao anh đã chết rồi? Chưa kịp dành cho cô một chút thời gian nào đã đột ngột ra đi? Nước mắt cô tuôn trào, ân hận, đau đớn, trách mình sao lại giận hờn với anh, sao không cư xử tốt hơn? Anh không cho cô sinh con, không sinh con thì đã sao. Anh coi cô là người thế thân, thế thân người khác cũng có sao. Chỉ cần được ở bên anh, nhưng tại sao cô lại rời xa anh? Cô không ngăn nổi những giọt nước mắt của mình, từng hạt lã chã rơi, vừa khóc vừa giận bản thân, trong lòng cô chỉ có duy nhất một ý nghĩ, cô không thể để anh ra đi một mình, không thể để anh đơn độc như vậy, nhưng chẳng còn cách nào khác. Trong thư rõ ràng ghi là anh đã qua đời, cô giận mình sao không chết ngay lúc này, cô đau đến nghẹt thở, cảm giác ngột ngạt, trái tim cô khe khẽ nhắc rằng, anh đã không còn tồn tại trên thế gian này.

Cô nhìn chăm chăm vào bức thư, không cần biết mình đang ở đâu, sau đó cô cầm lá thư, ngồi sụp xuống, gào khóc. Cô khóc thảm thiết, nhưng cho dù có khóc bao lâu đi nữa, anh cũng không thể quay lại thế giới này, tiếng khóc của cô càng thảm thiết, càng tuyệt vọng. Phải làm sao đây? Anh không còn trên thế gian này nữa, cô còn có thể làm được gì? Chẳng thể làm được gì khác, cô chỉ biết khóc mãi khóc mãi, cô không dám ngừng khóc, như thể nếu ngừng khóc rồi cô sẽ không biết phải làm gì nữa.

Cô khóc trong đau đớn rồi chợt bừng tỉnh. Xung quanh tối đen

như mực, cô không phải đang ở Pháp, cũng chẳng phải ở ngoài đường phố mà đang ngồi trên chiếc ghế sofa trong chính căn phòng của mình. Trên tay cũng không có bức thư thông báo cái chết của Tôn Văn Tấn, chỉ có chiếc ghế sofa thấm đẫm nước mắt, và ly nước của Trần Thích. Rất nhiều chuyện bất chợt ủa về, mơ hồ, mông lung, không hiểu là mơ hay thực, không biết Tôn Văn Tấn rốt cuộc còn sống hay đã chết. Lòng cô tê tái. Rồi lại nghĩ, nếu như Tôn Văn Tấn thật sự không còn sống nữa, cô phải làm thế nào?

Điều đó chắc là không phải, cô nhớ lại một số việc xảy ra trước khi ngủ thiếp đi, chắc là không phải, cô cứ suy nghĩ mãi mới hiểu ra, thì ra đó chỉ là một giấc mơ. Rõ ràng là thế rồi mà không sao cảm được nước mắt, nghĩ tới việc mình lại không phân biệt được chuyện rốt cuộc là mơ hay là thật, cô lại thờ dãi. Nước mắt vẫn không ngừng rơi, cô bỗng nhận ra rằng, có lẽ nếu Tôn Văn Tấn thật sự không còn tồn tại, cô cũng sẽ cảm giác như thế. Nhiều người đợi đến lúc quá muộn rồi mới biết ân hận, nhưng bây giờ cô đã biết cảm giác ấy là như thế nào, nó thật đáng sợ, cô không thể để điều đó xảy ra như thế.

Thật ra, cô không dám mơ được đến chân trời góc biển, chỉ cần có anh ở bên, ăn cơm cùng nhau, ngày ngày có nhau, bên nhau đến lúc già, không để anh cảm thấy cô đơn, buồn bã, được như thế cô mới thấy không hối tiếc, mới không có một ngày đau đớn đến nghẹt thở, mới không sợ tỉnh lúc nửa đêm bởi cơn ác mộng rồi lại suy nghĩ liệu anh còn sống hay đã chết, sau đó dằn vặt mình sao không thể chết ngay lúc ấy. Giờ cô tỉnh táo nhận ra rằng, có một số người, nỗi đau mất họ khiến cô không sao chịu đựng nổi.

Cô chỉ sợ không kịp, chỉ sợ mình sẽ phải chịu sự mất mát ấy, nếu đến một ngày, cô nguyện đánh đổi tất cả nhưng anh mãi mãi không quay về, lúc ấy, cô phải làm sao?

Đường Du vội vã đến bệnh viện, Tôn Văn Tấn vẫn đang ngủ mê mết. Trong giấc ngủ nặng nề, trông gã tiều tụy hơn nhiều so với buổi tối ngày hôm qua, khuôn mặt hơi sưng, nhợt nhạt, quầng mắt thâm đen, chỉ có hàng lông mày và đôi môi là còn chút sức sống. Lúc này cô mới hay, cô chưa từng thấy dáng vẻ của gã khi ngủ, trước đây, khi còn ở bên nhau, gã hình như luôn thức khuya hơn cô. Cô không biết người đàn ông này mang trên mình bao nhiêu chuyện quá khứ, bao nhiêu lần đành chịu bất lực? Những chuyện của bản thân, gã mặc kệ, cô chỉ biết quá khứ của gã qua Thang Đình, Trần Thích và Thẩm Tử

Tịnh. Còn gã, dù có dịu dàng, có tình sâu nghĩa nặng bao nhiêu, gã cũng luôn là người trầm tĩnh và lý trí, đau đớn và chua xót nhưng không bao giờ để cô biết. Gã chịu đựng tất cả một cách lặng lẽ, khiến lòng cô đau tựa dao cắt.

Đường Du đưa tay vuốt nhẹ gương mặt Tôn Văn Tấn, gã nhúu mày, mở mắt nhìn, rồi như chết lặng. Gã có vẻ mơ màng như người trong mộng, đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt Đường Du. Khi tay gã vừa chạm đến, nước mắt cô chọt tuôn trào, gã vẫn rất mơ hồ, bàn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, giọng trầm ấm: “Tiểu Du, em đừng khóc!”

Đường Du khóc như mưa, không sao nín được, trong lòng cô bỗng dâng lên cảm giác buồn tủi, như thể cô đã để tuột mất người đàn ông cô yêu thương nhất, nhưng vì sao cô lại bỏ rơi người ấy? Cuối cùng cũng tìm lại được, lại có được người ấy rồi nhưng vẫn không sao cầm được nước mắt.

Cô vừa khóc vừa nhìn gã, đột nhiên gã nín thở, khẽ gọi: “Tiểu Du?” như muốn xác định sự xuất hiện của cô là thực.

Đường Du nghe xong, cổ họng nghẹn ứ, cô muốn trả lời nhưng chỉ có nước mắt đầm đìa trên mặt.

Tôn Văn Tấn cuối cùng xác định sự hiện diện của cô là thật, cô không phải đang ở nước Pháp xa xôi, cũng không phải là người bạn gái đứng bên Trình Lãng mà là Đường Du đang rơi lệ nhìn gã, là Tiểu Du của riêng gã. Khóe mắt Tôn Văn Tấn bỗng đỏ hoe, trong lòng cũng dâng đầy buồn tủi. Ngày cô đi Pháp, cô đơn lẻ một mình đứng tựa vào chiếc cột ở đại sảnh sân bay, đôi mắt hướng về hai người bạn đang chia tay người thân. Thật ra gã cũng đến đó, khi nhìn chiếc máy bay cất cánh, lúc đó gã cũng đã nghĩ, có lẽ suốt đời cô sẽ chẳng bao giờ quay về, có lẽ một ngày nào đó, cô sẽ dẫn chồng, con về nước. Lúc đó, gã đã nghĩ thế, nhưng giờ thấy cô trở về, đứng trước mặt gã rồi, mà gã vẫn không sao đè nén cảm xúc buồn tủi dâng trào trong lòng.

Đường Du nhìn gã, ánh mắt giống hệt như trước khi cô được đưa vào phòng phẫu thuật, rất lo sợ, cô cứ nhìn gã như thế, ánh mắt vừa tin tưởng, vừa đau khổ, lúc đó như chỉ có mình họ. Giờ đôi mắt long lanh nước lại đang nhìn gã không chớp, trông đôi mắt ấy, nước mắt gã cuối cùng đã rơi.

Đường Du không kìm lòng được, cô sà vào lòng gã, nức nở. Tôn Văn Tấn đưa tay ra nhưng lại nghĩ đến điều gì đó, tay gã chững lại trong không trung. Gã chưa bao giờ nghĩ, có một ngày Đường Du bằng da bằng thịt sẽ xuất hiện trong cuộc sống của gã, không kìm nén được, giờ đây, tất cả những ký ức xa xôi lại ùa về, gã chần chừ, sợ hãi, cô đã trở về rồi nhưng gã lại không dám ôm cô.

Đường Du cảm nhận được sự sợ hãi của gã, cô chua xót, càng ôm chặt gã hơn, cô sục sịt, nói trong tiếng khóc: “Anh đừng đưa em đi đâu nữa, lần nay em không đi đâu, không sinh con cũng chẳng sao, chúng mình sẽ bên nhau suốt cuộc đời này, mãi mãi, được không anh?”

Sao gã có thể rời xa cô, đây chính là Tiểu Du, người gã đã cứu bất chấp đắc tội với Tô Bất Di, là người gã đã lái xe hàng trăm cây số để chỉ nói rằng gã yêu cô, là cô gái gã cực khổ lắm mới tìm được về từ Quế Lâm, là người vợ tương lai gã muốn chung sống cùng bên bờ biển Aegean, là cô gái bé nhỏ mỗi lần gặp ác mộng đều khóc không thành tiếng, sao gã có thể để cô rời xa mình? Sao gã có thể đưa cô đi tận đâu?

Lúc này đây, nghe tiếng khóc nghẹn ngào, cảm nhận cái ôm ghì chắc chắn, hờn giận của cô, những dự định, lo lắng trước đây đều trở nên vô nghĩa. Không kìm lòng được, gã ôm chặt cô vào lòng, chặt đến nỗi tay gã cũng thấy đau, sức mạnh này chính là lòng quyết tâm của gã, sẽ không bao giờ để cô tuột khỏi vòng tay một lần nữa. Giọng gã nghẹn ngào nhưng dứt khoát: “Mình sẽ mãi bên nhau, anh không bao giờ để tuột mất em nữa đâu.”

Mùa thu năm ấy, trải qua trăm cay nghìn đắng, đi hết một vòng, cuối cùng họ lại được bên nhau.

Tôn Văn Tấn và Đường Du quyết định làm đám cưới, việc giải thích với Trình Lãng do Tôn Văn Tấn đích thân nói, Đường Du dù sao cũng thấy có lỗi với Trình Lãng. Hai người đã trải qua bao sóng gió, hôn lễ cũng không định tổ chức âm ỉ, Đường Du xin phép Phù Thanh nghỉ hai tuần phép về thành phố N, hai người chọn thành phố N làm nơi cử hành hôn lễ.

Buổi hôn lễ không định sẽ tổ chức long trọng, họ chọn một nhà thờ trong thành phố, mời một vài người bạn thân đến dự, Đường Du mời Lý Văn, Phù Thanh. Khi viết thiệp mời, Tôn Văn Tấn ở trong

phòng sách cẩn thận vén tay áo lên tìm bút, mực, gã dùng bút lông viết thiệp. Gã viết cho Thang Dĩnh trước tiên, nét chữ mảnh, bay bổng và thanh tú, phóng khoáng, phong thái nghiêm túc, cách hạ bút từ tốn. Tôn Văn Tấn ngoái lại nhìn cô, ánh mắt gã ánh lên vẻ yêu chiều, không kìm được, gã nhướn mày hỏi: “Em nhìn đến nỗi con người sắp rơi ra rồi, khâm phục anh lắm phải không?” Đường Du đáp lại bằng cái nhìn tinh nghịch.

Chương 20: Cánh én Xuân quay về

Gã nghiêng rằng, nhìn cô cảm phần: "Tôn Đại Ảnh, không ngờ cô vẫn chúng nào tạt ấy, cô thích cặp kè với những lão già lắm sao?"

Ngày thứ hai sau khi phát thiệp mời, thư ký Chu từ thành phố SZ bay về thành phố N. Còn hai ngày nữa hôn lễ mới được cử hành, nhưng cô ấy đến sớm hơn, Tôn Văn Tấn định đưa thư ký Chu về nhà nhưng cô nhất quyết ở khách sạn, còn nói thẳng là Tôn Văn Tấn phải đến đó một mình. Năm trước, nghe tin gã sắp kết hôn với Đường Du, cô đã nộp đơn từ chức, sau đó Đường Du rời bỏ gã đi Pháp, cô không nỡ nhìn thấy gã suy sụp nên lại quay về giúp gã quản lý, nhưng không ngờ cuối cùng gã vẫn kết hôn với Đường Du. Tôn Văn Tấn cảm ơn ân tình cô đã giúp gã bao nhiêu năm nay nên đồng ý đến gặp cô.

Địa điểm hẹn gặp là một phòng dành cho hội viên trong quán bar, thư ký Chu vốn thích những nơi sang trọng, cao cấp như thế. Cô đã tốt nghiệp MBA một trường danh tiếng tại Mỹ, gia đình làm kinh doanh, vốn liếng hàng tỷ, lại có một người anh trai, yêu thương cô hết mực. Thư ký Chu đã làm việc cho Tôn Văn Tấn trong nhiều năm, đến nay đã ba mươi tuổi mà chưa lấy chồng, cũng không chịu yêu ai, bố mẹ cô cũng đầu hàng tính bướng bỉnh của con gái mình.

Khi Tôn Văn Tấn đến, cô đã uống say, trong căn phòng kiểu Nhật, cô nằm gục trên bàn, mắt he hé nhìn Tôn Văn Tấn đi vào, lòng cô như có bão tuyết. Gã vẫn dáng vẻ ấy, tuấn tú, điển trai, phong độ. Cô cười khúc khích: "Văn Tấn, anh lại đây, ngồi xuống đi nào!"

Thư ký Chu là người tinh tế trong cuộc sống, thời gian riêng tư cô chẳng bao giờ uống rượu, nhưng giờ đây, trước mặt gã lúc này là một cô gái xinh đẹp đang say khướt. Vừa đi đến nơi, cô liền nắm lấy tay gã, Tôn Văn Tấn sững sờ, cô vẫn cười: "Tôn Văn Tấn, uống với em một ly, có thể sau này chúng ta không có cơ hội nữa."

Nụ cười của cô khiến gã lo lắng, thư ký Chu là người cao ngạo, từ

trước đến giờ cô luôn lễ độ trước mặt gã nhưng hôm nay lại khác hẳn.

Cô kéo gã ngồi xuống, một tay rót rượu, rồi đẩy ly rượu về phía gã. Tôn Văn Tấn toan đón lấy thì cô chợt ôm chầm lấy gã, mặt áp sát vào ngực gã, giọng thì thào: “Em dựa một chút, chỉ một chút thôi, hôn lễ của anh có lẽ em không dự được, ngày mai em đi Mỹ, chắc sau này sẽ không quay về đây nữa.”

Văn Tấn lặng người.

“Có thể ôm em được không?” Giọng cô nhẹ nhàng.

Văn Tấn khẽ vòng tay qua vai cô.

Thư ký Chu hít hà mùi cơ thể gã như không biết chán, cô thì thầm: “Văn Tấn, ngày đầu tiên khi tốt nghiệp từ Mỹ về, em đến công ty anh phỏng vấn tìm việc, thật ra lúc đó chỉ muốn đến cho vui thôi, anh trai em đã mở công ty đợi em về quản lý từ lâu, nhưng em đã gặp anh. Nhưng ánh mắt của anh không hề nhìn em, hơn thế, anh còn vô tâm đến nỗi, chưa đến lượt em phỏng vấn đã rời khỏi phòng. Từ đó, em đã nói với chính mình, sau này nhất định phải khiến anh nhìn em, nhất định không để ánh mắt anh rời khỏi em.

“Nhưng dù em đã trao cho anh những năm tháng tuổi xuân quý giá nhất, trong mắt anh vẫn không có em. Anh khen em biết làm kinh doanh, biết chọn đúng người tài, giỏi giang khi đàm phán hợp đồng, được anh khen, như thể được anh yêu vậy, vì anh chưa từng khen người con gái nào như thế, nên em phải luôn cố gắng giữ phong độ ấy trước mặt anh. Bấy nhiêu năm nay, đúng là rất mệt, nhưng hễ nghĩ đến ánh mắt tán thưởng của anh ở nơi nào đó không xa đang nhìn, em lại không nỡ bỏ đi. Tuy nhiên, em đã thấy vẻ nhớ nhung, suy sụp của anh sau khi Đường Du sang Pháp, thấy dáng vẻ anh khi được cảnh sát vớt từ dưới hồ lên, thấy khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc của anh lúc này, em mới nhận ra rằng, không phải với bất kỳ chuyện gì, chỉ cần mình muốn, mình cố gắng, mình có nghị lực là có thể đạt được, chỉ có một cách duy nhất là, dứt khoát quên nó đi.”

Nói xong, cô đẩy gã ra. Tôn Văn Tấn bị bất ngờ, ánh mắt gã áy náy nhìn cô. Trong khoảnh khắc này, tất cả mọi tủi hờn, kỳ vọng, mất mát tận sâu thẳm trong đáy lòng cô phun trào tựa nham thạch, nước mắt suýt tuôn ra khỏi vành mắt, nhưng cô vẫn cố kìm nén. Cô ngoảnh mặt

đi, bình tĩnh nói: “Đừng nhìn em như thế, chúng ta quen biết nhau bấy lâu, anh đồng ý với em một chuyện được không?” Cô nhìn anh, nước mắt đã được nén lại, “Giúp em đóng chặt cửa từ bên ngoài.”

Tôn Văn Tấn sửng người, chưa kịp phản ứng ngay, cuối cùng gã đứng dậy, đi ra ngoài, đóng cửa lại. Lưỡng lự một lúc, gã ra về mà lòng nặng trĩu. Toan bước xuống cầu thang, đột nhiên dừng lại, người dưới lầu lướt ngang qua gã, định đi vào phòng. Hai người đó hoàn toàn không để ý đến gã nhưng Tôn Văn Tấn lại quan sát họ rất kỹ, khi họ vừa mới ngang qua, gã vội nói với theo: “Xin chờ một chút.”

Hai người liền quay đầu lại, hóa ra là Tô Bất Dị đi cùng với một cô gái. Ông ta nhìn Tôn Văn Tấn, tỏ vẻ hơi ngạc nhiên nhưng rất đặc ý: “Tổng giám đốc Tôn, thì ra là anh, ban nãy tôi không nhìn thấy.”

Tôn Văn Tấn không để ý, cứ nhìn chăm chăm cô gái bên cạnh hắn ta. Sắc mặt cô ấy xanh xao, cô nhìn một lúc mới nhận ra gã rồi vội vã cúi đầu như thế sợ gã nhận ra. Nhưng Văn Tấn đã bước nhanh đến trước mặt cô, ánh mắt hùng hực, cơ thể nhỏ bé của cô gái run rẩy, nhưng vẫn khoát chặt tay Tô Bất Dị, không dám ngẩng mặt lên.

Xa nhau mười mấy năm, cô đã thay đổi nhiều, gầy đi, đôi mắt đầy những nếp nhăn, cặp môi khép kín ấy vẫn rất buống bình, nhưng vóc dáng gầy guộc ấy vẫn thật đáng thương, khiến người ta đau lòng. Tôn Văn Tấn chăm chú nhìn cánh tay đang ôm chặt Tô Bất Dị của cô, không ngờ cô ngẩng đầu lên chào, giọng khe khẽ: “Chào anh!”

Nghe cô chào hỏi thế, Tôn Văn Tấn lại thấy hận mình sao ban nãy còn thấy thương xót cô, gã nghiêng răng, nhìn cô căm phẫn: “Tôn Đại Ảnh, không ngờ cô vẫn chứng nào tật ấy, cô thích cặp kè với những lão già lắm sao?”

Tô Bất Dị thấy khó chịu, nhưng không muốn vì thế mà làm phật lòng Tôn Văn Tấn, hắn gượng gạo ho một tiếng hắng giọng, ý muốn giải vây cho cô gái: “Tổng giám đốc Tôn, anh quen cô Đại Ảnh sao?”

Tôn Văn Tấn không hề để ý, chỉ nhìn Tôn Đại Ảnh, gã chưa từng tỏ ra lạnh lùng với phụ nữ như thế bao giờ, “Tôn Đại Ảnh, chúng ta, cô hãy giải thích rõ cho tôi, cô ra đây một lát.”

Tôn Đại Ảnh không hề động đậy, Văn Tấn đưa tay ra kéo khiến cô

loạng choạng một lúc mới đứng vững. Tô Bất Dị không nhịn được thêm, hấn lớn tiếng: “Tôn Văn Tấn, cậu muốn gì?”

Tôn Văn Tấn ngoái đầu lại, cảm phần nhìn hấn: “Tô Bất Dị, làm ơn ngậm miệng lại.”

Tô Bất Dị tức điên, nhưng lúc này, Tôn Văn Tấn như một con mèo đang xù lông, gồng mình, nhìn bộ dạng ấy của gã, trong lòng hấn cũng thấy sợ, không biết phản ứng thế nào. Đến khi muốn đuổi theo, Tôn Văn Tấn đã lôi Tôn Đại Ảnh xuống lầu, hấn la lên nhưng gã như không nghe không thấy. Tôn Đại Ảnh bị Tôn Văn Tấn lôi đi một cách thảm hại, ra đến cửa còn bị vấp, chân liêu xiêu, nhưng Tôn Văn Tấn không hề mủi lòng, máu trong cơ thể gã như đang sôi lên sùng sục.

Không biết là đã đi bao xa, xuyên qua bao nhiêu con đường, bao nhiêu dòng xe lẫn dòng người, Tôn Văn Tấn hất tay, đẩy Tôn Đại Ảnh ra. Bị bất ngờ, Tôn Đại Ảnh loạng choạng vài bước, suýt ngã nhào.

Tối hôm đó, Đường Du đợi không thấy Tôn Văn Tấn về. Mình cô ở trong căn biệt thự trên núi, xung quanh toàn là cây cối, chỉ có tiếng gió thổi trong rừng cây nghe xào xạc, thi thoảng lại vọng đến tiếng chim kêu ai oán, một mình ở trong tòa biệt thự trên núi nghe có vẻ thật âm u, đáng sợ. Đúng lúc đó, một cơn gió mạnh thổi tung rèm cửa sổ, Đường Du giật nảy mình, cô ngồi bất động trong phòng khách, một lúc sau rèm cửa lại buông xuống, khi đó cô mới dám đóng cửa sổ lại. Bên ngoài, ánh trăng lạnh lẽo, toàn dãy núi rặng cây đều bị màn đêm bao phủ, hư hư ảo ảo. Đây là khu di tích thắng cảnh của thành phố N, trong núi có nhiều ngôi mộ cổ, ban ngày, người đi lại ít, cảm giác đã hoang vu, đêm khuya tĩnh mịch thế này càng khiến người ta nổi da gà, Đường Du vội đóng cửa sổ lại.

Cô đi ra phòng khách mở ti vi, nhưng gió cứ đập cửa sổ hoài và cả vô số những tiếng động lạ khác vang lên trong gió, Đường Du ngồi trên sofa không dám cử động. Có lúc, ở một mình, hễ sợ hãi là dường như tất cả mọi giác quan đều bị ảnh hưởng, những âm thanh vi vu khiến cô thấy sợ, cô cứ ngồi trên ghế sofa chờ Tôn Văn Tấn. Lần này cũng thế, cô ngồi chờ đến tận 12 giờ đêm, điện thoại phòng khách mới reo lên, là Tôn Văn Tấn. Đường Du thở phào nhẹ nhõm, cô vội hỏi: “Văn Tấn, khi nào anh về?”

“Tiểu Du.” Văn Tấn ngập ngừng, “Tối nay, chắc anh không về, có

chút việc.”

“Vậy sao?” Đường Du thất vọng.

Văn Tấn đoán ra được nên hỏi: “Em sợ hả?”

“Không, em đã quen sống một mình từ nhỏ, em không sợ!”

Gã dường như đang đắn đo điều gì đấy, sau một hồi, như thể phải tốn rất nhiều công sức để kiềm chế, giọng gã dịu dàng khác thường: “Em yêu, anh xin lỗi, em tự chăm sóc bản thân nhé.”

Đường Du lờ mờ linh cảm có chuyện gì đó xảy ra, Tôn Văn Tấn ít khi để ý việc của bản thân mình, gã luôn tỏ ra bất cần, chỉ khi người khác gặp chuyện, gã mới hoang mang thế. Đường Du nghĩ hay là đã xảy ra chuyện gì với thư ký Chu, cuối cùng cô cũng không hỏi, tắt ti vi rồi về phòng ngủ, suốt đêm cô trần trọc nằm nghe tiếng gió vi vu ngoài phòng.

Ngày hôm sau mãi mới tỉnh dậy, vừa đẩy cửa cô đã thấy ngay Tôn Văn Tấn ngồi chình ình trong phòng khách, khắp căn phòng nồng nặc mùi thuốc lá. Đường Du nhíu mày, không biết gã đang nghĩ gì. Gã khẽ cựa mình, bất chợt nhìn thấy cô, liền đưa điếu thuốc đang cháy dở trên miệng xuống, dụi vào chiếc gạt tàn rồi gọi cô, “Tiểu Du, có một chuyện, anh cần nói với em.”

Vẻ nghiêm trọng trên khuôn mặt gã khiến lòng cô nặng trĩu, ánh mắt gã chưa bao giờ nhìn cô như thế, cô lờ mờ đoán gã sắp nói chuyện gì rất quan trọng, trong lòng cô linh tính có điềm gở. Nhìn ánh mắt kiên nghị của gã, cô đi đến chiếc ghế sofa, ngồi đối diện.

Không thấy cô hỏi gì, trong lòng Tôn Văn Tấn dâng trào niềm chua xót, gã khẽ cười, nhưng nụ cười lại cay đắng vô cùng, “Tối hôm qua, anh đi thăm con gái, anh ở với nó cả đêm trong bệnh viện nên không về nhà.”

“Con gái anh?” Đường Du nhìn gã khó hiểu.

Đoán trước được phản ứng của cô, gã cười khổ tâm, cố nói tiếp: “Là con gái của anh, năm nay đã mười lăm tuổi, giờ đang ở bệnh viện, mẹ nó chính là...” Nói đến đây, gã không sao nói tiếp được nữa, cố

nuốt sự chua xót, “Con bé bị chứng u não, mẹ nó đưa nó về nước, giờ đang nằm trong bệnh viện, tối qua anh mới gặp mẹ của nó, cũng trong buổi tối hôm qua anh mới biết mình có một đứa con gái...”

Không khí trong phòng chợt như tê cứng lại, Đường Du nhìn gã, lặng im, kiên nhẫn chờ nghe gã nói tiếp.

“Hồi học trung học, công việc của bố mẹ bận rộn, anh chị cũng đều phải đi làm, không ai có thời gian chăm sóc nên anh được đưa về ở với ông bà ngoại ở thành phố N, rồi bố mẹ sợ ông bà không quản được liền gửi anh vào học trong trường nội trú, nghe nói thời đó trường chỉ tuyển sinh con em những nhà giàu có. Khi đó, học sinh trong trường phần lớn nếu không con nhà giàu thì là con nhà quyền thế, anh đã gặp Tôn Đại Ảnh ở đó, cô ấy rất xinh, ăn mặc đẹp, rất có phong cách, cô ấy không ở trong ký túc xá, ngày ngày đều có xe Mercedes đưa đón, nhưng cô ấy rất lạnh lùng, chẳng bao giờ để mắt đến ai. Khi ấy, vì theo đuôi cô ấy, anh đã phải tốn không biết bao công sức. Cuối cùng cô ấy cũng bằng lòng, rồi anh mới biết, nhà Tôn Đại Ảnh rất nghèo, cô là đứa trẻ mồ côi, được một người giàu có nhận nuôi. Vì cô ấy yêu anh nên ông bố nuôi cắt hết mọi khoản chu cấp, vì thế học phí năm cuối trung học hầu như do anh giúp đỡ. Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, không hiểu sao bố mẹ anh biết chuyện, sống chết không đồng ý chuyện yêu đương của anh, nhưng anh sắp phải thi tốt nghiệp nên lúc ấy bố mẹ vẫn chưa dă động gì, anh nghĩ sau khi tốt nghiệp xong, anh và cô ấy sẽ thi vào một trường đại học danh tiếng ở thành phố B, như vậy chắc bố mẹ sẽ không còn phản đối nữa. Bố mẹ chiều anh từ nhỏ, khác với bố mẹ của những đứa trẻ khác trong khu, họ không xem trọng vấn đề môn đăng hộ đối, anh nghĩ họ chẳng có lý do gì để phản đối cô ấy. Chỉ có điều, sau khi tốt nghiệp trung học, anh thi đỗ còn cô ấy lại trượt. Em biết không? Cô ấy học giỏi hơn anh rất nhiều, anh thật sự ngạc nhiên nhưng chẳng còn cách nào khác. Cô ấy không có tiền, biết bố mẹ anh không đồng ý nên không tiêu tiền của anh nữa, và tất nhiên cũng không thể quay lại nhà cha nuôi, cuối cùng, bọn anh quyết định đến thành phố SZ lập nghiệp, năm đó anh mang theo số tiền mười mấy vạn của mẹ cho để đi thành phố SZ.

“Năm ấy, cả hai bọn anh chẳng biết gì cả, chỉ không muốn bị bố quản thúc, anh nghĩ vậy thì phải độc lập về tài chính. Nghe mọi người trong khu nói là có tin tức nội bộ, bảo anh đi thành phố SZ đầu tư cổ phiếu ngân hàng, mua càng nhiều càng tốt, sẽ lãi to. Lúc ấy, anh không suy tính nhiều, vì tin tức mà anh bạn đó nói là tin nội bộ, anh

tin tưởng cậu ta nên đã đổ hết tiền vào đó. Nhưng mãi đến ngày 1 tháng 12 năm 1990, sở giao dịch chứng khoán thành phố SZ mới bắt đầu hoạt động, thời đó, mọi người còn chưa biết cổ phiếu là gì. Ngân hàng phát triển thành phố SZ thành lập năm 1987, nhưng sau khi thành lập, chẳng có ai đến mua cổ phiếu cả vì họ có biết cổ phiếu dùng để làm gì đâu, sợ nếu có đầu tư, kiếm được tiền thì cuối cùng cũng bị nhà nước tịch thu. Trước năm 1992, thị trường cổ phiếu tương đối ảm đạm, khi biết anh đổ tiền vào đầu tư, ai cũng bảo đầu óc anh có vấn đề, làm thế khác gì đổ tiền xuống sông.

“Bọn anh không có tiền, hơn nữa bố mẹ lại phản đối, tìm việc khắp nơi không được, hai người ở lại thành phố SZ vài tháng, sợ bố anh tìm thấy nên cứ lang thang khắp chốn, sau đó anh cũng tìm được một công việc. Cả hai đã trải qua một năm như thế, một hôm, trong khi đang làm, anh bị một viên gạch rơi trúng đầu, ngất đi, hai ngày sau mới tỉnh lại, anh thấy mẹ và Tôn Đại Ảnh đang ở bên. Mẹ nói, bố đã đồng ý chuyện của anh nhưng với điều kiện là anh phải đi học, các trường đại học trong nước đã khai giảng, vậy nên anh sẽ sang Mỹ học. Mọi thủ tục đã xong xuôi, đợi sau khi anh đến Mỹ rồi, bố mẹ sẽ làm thủ tục cho Tôn Đại Ảnh. Lúc ấy anh cứ ngỡ bố mẹ thương anh, dẫu sao anh chưa bao giờ phải làm việc gì nặng nhọc, vả lại mẹ cũng chưa bao giờ nói dối anh. Khi mới tốt nghiệp cấp ba, anh chẳng có bản lĩnh gì, nếu chung sống cùng anh, cô ấy sẽ khổ, bởi vậy anh đã nhận lời, tháng Chín năm ấy, anh sang Mỹ.

“Sau khi đến Mỹ, bố mẹ quả nhiên không nói dối, họ đang chuẩn bị làm thủ tục cho Đại Ảnh, cô ấy cũng đang cố gắng thi TOEFL, nhưng anh sang Mỹ chưa đầy hai tháng thì ở nhà xảy ra chuyện, anh vội vã xin phép trường cho nghỉ để về nước. Mẹ lúc ấy đã đổ bệnh, sau khi đưa mẹ vào bệnh viện, anh đi tìm Tôn Đại Ảnh khắp nơi nhưng không tìm thấy. Sau đó, nghe Trần Thích nói, cô ấy đã đi theo một người đàn ông di cư sang Úc, người đó chính là cha nuôi cô ấy. Anh cứ chờ đợi cô ấy ở Mỹ, vì cô ấy mà lao động cực nhọc, nhưng cô ấy không nói với anh một lời đã bỏ đi, lại còn đi theo chính bố nuôi của mình... Khi đó, anh rất hận cô ấy, nhưng không sao quên nổi. Sau đó, mọi người trong gia đình lần lượt qua đời, anh không còn quan tâm đến tin tức của cô ấy nữa, nhưng, anh thực sự không ngờ...” Tôn Văn Tấn úp mặt vào lòng bàn tay, rất lâu sau, anh mới nói tiếp.

“Đại Ảnh là trẻ mồ côi, năm mười tuổi có người nhận nuôi, khi mới mười mấy tuổi thì bị cha nuôi cưỡng hiếp. Lúc đó, cô ấy còn nhỏ,

sợ cha nuôi đánh, sợ bị ông ấy bỏ rơi nên không dám nói ra, sau đó họ cứ giữ mối quan hệ như thế. Cha nuôi cô ấy giàu có, bao giờ cũng mua những thứ đắt tiền nhất cho cô ấy, hễ đến dịp lễ tết là đưa cô đi nước ngoài du lịch, nhưng cô ấy bắt buộc phải duy trì mối quan hệ đó, cho đến khi gặp anh. Đại Anh rất xinh đẹp, lại lạnh lùng, cá tính, bọn con trai trong trường rất thích cô ấy. Trước khi anh chuyển đến đó học, cô đã có rất nhiều người theo đuổi nhưng đều bị cha nuôi đuổi đi, có lẽ do ông ta biết bố mẹ, anh chị của anh làm gì nên không dám đụng chạm đến anh, chính bởi vậy cô mới quyết định chọn anh. Lúc đầu, Đại Anh vẫn chưa thích anh, chỉ là vì anh có thể giúp cô thoát khỏi người đàn ông kia, nên mới bằng lòng yêu. Có điều, trong thời gian một năm ở thành phố SZ, bọn anh lưu lạc, bất định, gặp vô vàn khó khăn, vì cô ấy mà anh chịu bao khổ cực, điều đó khiến cô dần cảm động. Khi anh bị viên gạch rơi trúng đầu, phải nhập viện, người ta yêu cầu phải đóng tiền đặt cọc, cô ấy không biết đi đâu để tìm người cứu anh, cứ nghĩ bố mẹ anh đã từ bỏ, cô đành đi cầu cứu ông bố nuôi, và họ lại trở về quan hệ như trước đây.

“Sau khi bố mẹ đưa anh ra nước ngoài, cô ấy thực sự học hành nghiêm túc, nếu bố mẹ anh cho phép, cô ấy cũng định sống với anh cả đời. Nhưng hai tháng sau, cô phát hiện mình có thai. Khi anh và cô ấy ở bên nhau, anh luôn dùng bao, cái thai chỉ có thể là của ông bố nuôi. Cô ấy muốn lặng lẽ bỏ cái thai trong bụng, nhưng hắn đã theo dõi, biết được ý đồ của cô liền uy hiếp, không cho phép cô phá thai, nếu không hắn sẽ nói rõ quan hệ giữa hắn và cô với bố mẹ anh. Bố mẹ anh đều là những người có địa vị, nếu biết được điều đó, có thể cả đời hai người sẽ không bao giờ được ở bên nhau. Vì thế, hắn đưa cô đi Úc, và tuyên bố với mọi người rằng họ đã kết hôn.

“Đến Úc rồi, cô ấy luôn bị theo dõi. Đợi mười tháng sau, đứa bé gái ra đời, lúc đầu, hắn vẫn quản cô rất chặt nhưng lại đối xử rất tốt với đứa bé. Lúc con bé được năm tuổi, hắn bắt đầu sinh nghi, nó chỉ giống cô ấy và anh, chẳng có điểm nào giống hắn. Đưa đi xét nghiệm ADN, kết quả cho thấy con bé không phải là con của hắn. Hắn như phát điên, liền đuổi hai mẹ con cô ấy. Vì không có đăng ký kết hôn, đứa bé lại không phải là con hắn, nên hai mẹ con cô ấy không thể nhờ pháp luật can thiệp. Hơn nữa, hắn vừa có quyền, lại vừa có thế, hai mẹ con cô ấy thì chẳng có gì, may mà đã ở đó được mấy năm nên không gặp trở ngại gì về ngôn ngữ. Lúc đầu, cô đến làm việc trong một cửa hàng tạp hóa của người Trung Quốc, hai tháng đầu hắn vẫn đến quấy rầy, nhưng sau đó, không hiểu vì sao lại bị ai đó giết hại

ngay tại khu nhà, cuối cùng, cô cũng thoát khỏi hẳn.

“Đại Ảnh làm việc ở cửa hàng tạp hóa được vài năm, sau đó, cô đã kết hôn với người chủ tiệm sau khi vợ ông ta đi theo người đàn ông khác. Người đó đối xử rất tốt với hai mẹ con, tuy biết quá khứ của cô nhưng chưa bao giờ tỏ ra khinh thường, mọi việc trong tiệm đều do cô quyết định. Đến năm đứa bé mười một tuổi, nó phát bệnh, bắt đầu là đau đầu, buồn nôn, sau đó dần mất đi thị giác. Họ đưa con bé đến bệnh viện, nhưng do bệnh mới ở thời kỳ đầu nên đã chọn phương pháp điều trị bằng tia Gamma, sau hai đợt điều trị, hai mươi mấy lần chiếu xạ, cuối cùng cũng khỏi, nhưng năm sau lại tái phát, lại phải điều trị Gamma. Cứ lặp đi lặp lại vài năm như thế, phần lớn tiền tích góp của ông chủ cửa hàng tạp hóa đều dùng hết vào việc chữa trị bệnh. Chị gái chồng không chịu để người em cực khổ thêm, khuyên em trai ly dị, hơn nữa bà vợ trước của người đó cũng đã quay về, người đó chần chừ trong suốt một năm, cuối cùng cũng quyết định ly dị. Không còn cách nào khác, cô ấy đành đưa con về nước.

“Hiện giờ con bé đang ở bệnh viện, khả năng phải làm phẫu thuật não. Tiểu Du, những chuyện này, trước đây anh chưa từng nói với em, anh xin lỗi.”

Đúng là những chuyện này gã chưa bao giờ nói với cô. Lần trước, gã không cho cô sinh con, gã cũng chẳng hề nói lý do tại sao, cứ một mình âm thầm chịu đựng; cũng như lần đưa cô sang Pháp, gã biết rõ, có thể sau khi lên máy bay, cô sẽ chẳng bao giờ về lại đây nữa.

Có lẽ, những chuyện về cuộc đời mình, gã chưa bao giờ nói ra, có khi, với ngay cả Trần Thích gã cũng không kể, gã chỉ tuân theo nguyên tắc trọng tình trọng nghĩa, tuân theo trách nhiệm của một đấng nam nhi. Gã có thể đưa Tôn Đại Ảnh đi thành phố SZ, chàng công tử từ nhỏ được bố mẹ nâng như nâng trứng này lại có thể vì cô ấy mà đi làm cu li ở công trường, cũng có thể vì không thể cho Đường Du một đứa con mà tự ép mình rời xa cô. Người đàn ông như thế, giờ lại đang kể hết tất cả những gì đã từng trải trong cuộc đời mình cho cô nghe.

Cô từng vì gã mà chịu bao sóng gió để rồi một mình gặm nhấm nỗi buồn, cũng đã từng cầu mong có được giây phút này, nếu gã kể cho cô nghe, để cô được sẻ chia cùng gã, cô sẽ rất lấy làm vui sướng. Giờ đây, khi gã đã kể hết mọi chuyện, cô lại buồn. Tôn Văn Tấn chưa từng để người phụ nữ nào khổ vì mình, đặc biệt là người phụ nữ gã

yêu, nên gã chấp nhận gánh vác hết mọi khổ đau đầy ải trong cuộc sống để họ không phải chịu bất kỳ sự tổn thương nào. Nhưng lần này, gã thành khẩn nói hết mọi chuyện với cô, có thật là muốn cô chia sẻ nỗi đau cùng không? Gã không phải là con người như thế, gã đang hạ mình, đang dùng bộ dạng đau buồn nhất, bộ dạng mà gã không muốn nhất để cô hiểu rằng tương lai của gã và cô thế là hết, để cô tha thứ cho gã, hiểu gã.

Gã chưa từng cầu xin bất kỳ người phụ nữ nào, trong khoảnh khắc này, Đường Du cảm thấy trái tim mình nghẹn lại, mắt rơm rớm. Nhưng cô không thể để mình khóc, cô biết nếu cô khóc, chắc chắn gã rất buồn, cô không muốn để người đàn ông này phải buồn khổ hơn nữa. Cô chớp mắt liên tục, bất giác lồng ngực thắt lại, không sao thở nổi. Cô muốn hỏi nhiều, như là, “Bây giờ, anh còn yêu cô ấy không?”, “Anh có muốn em đợi anh không?”, hay như là... Cô thấy mình không thể nói ra được, dù là nói gì cô cũng sợ nói ra sẽ khiến Tôn Văn Tấn buồn, cô cũng sẽ buồn, và sợ nhất là anh từ chối không cần, cô sợ mình không kìm nén được sẽ khóc òa. Cô miễn cưỡng đứng dậy, cố nén để giọng bớt run, cười nói: “Văn Tấn, em đi vào nhà vệ sinh một lát, em vẫn chưa rửa mặt.”

Cô vừa vào đến nhà vệ sinh đã nghe thấy tiếng gạt nước, âm thanh ấy vang lên rất lâu, rất lâu. Lúc đi ra, sắc mặt cô rất bình thản nhưng khó giấu được vẻ nhợt nhạt, cô không dám nhìn vào mắt gã, chỉ vội vàng nói: “VẬY... vậy em đi thu dọn hành lý, về thành phố B ngay bây giờ. Em sẽ nói với mọi người là sẽ hủy bỏ hôn lễ, may mà giờ hãy còn sớm, vẫn còn hai ngày nữa, em... em sẽ nói với mọi người!”

Cô vừa nói vừa như sợ mình không chịu đựng nổi, vội vã quay về phòng ngủ, từ phía sau, gã đột nhiên ôm chầm lấy cô, ôm rất lâu mà vẫn không muốn buông tay. Nước mắt cô trào ra, cô biết, dù quyết định cuối cùng của gã có thế nào, chỉ cần giây phút này thôi, với cô đã là đủ lắm rồi. Giọng cô run rẩy: “Đủ rồi, Văn Tấn, em biết, em hiểu anh, em không trách anh đâu, em chưa từng trách anh và có lẽ cả đời này em cũng không bao giờ trách anh.”

Gã vẫn không buông tay, ngực gã khẽ run, bầu không khí tĩnh lặng khiến trái tim Đường Du tan nát. Cô biết gã không nỡ bỏ cô, cô cũng biết lúc này gã có ngàn vạn lời muốn xin cô tha thứ, nhưng dẫu có nói ra cũng chẳng thể thay đổi được quyết định cuối cùng nên gã

chỉ lặng câm. Nhưng cô thấu hiểu nỗi đau khổ và sự giày vò trong lòng gã, người đàn ông mang trên mình đầy những vết thương, sâu nặng như biển cả.

Cuối cùng gã cũng chịu buông cô ra, lại trở về dáng vẻ trầm tĩnh, lãnh đạm như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Trong khi cô thu dọn hành lý, gã gọi điện thoại hỏi vé máy bay và rồi đích thân đưa cô ra sân bay. Tất cả những việc làm này chỉ khiến Đường Du muốn bật khóc, thậm chí cô thấy ghét sự bình thản của gã, nhưng nghĩ lại, gã còn có thể làm được gì khác? Chẳng lẽ muốn gã khóc lóc, cầu xin cô, hay là thế nào? Dầu sao, kết quả cũng sẽ không đổi, gã không thể làm ra cái dáng vẻ thảm hại, và nếu gã làm vậy thì sẽ thế nào? Đường Du đau đớn suy nghĩ.

Gã đưa cô đến sân bay, không có thời gian cùng cô đợi cho đến khi lên máy bay, gã còn phải quay về bệnh viện. Lúc tạm biệt, gã lại ôm chặt lấy cô, lòng cô buồn rười rượi, muốn đẩy ra, nhưng khi cô vừa ngẩng mặt lên, gã liền cúi xuống trao cho cô nụ hôn mãnh liệt. Nụ hôn này tuyệt vọng hơn bất cứ lần nào, nhưng cũng mạnh mẽ hơn bao giờ hết, hôn đến mức cô gần như ngộp thở. Rất lâu sau, gã mới buông cô ra, rồi quay đầu đi.

Cô biết, buông tay ra là sẽ không bao giờ còn quay lại được nữa. Cô không đành lòng nhìn gã cả quyết, vội vã như vậy, nhưng cũng không nỡ nhìn gã đau khổ nên chỉ còn biết gắng gượng không quay đầu lại, cảm thấy tim mình vỡ vụn ra thành trăm mảnh, nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt, cuối cùng cô không kìm được, ngoảnh mặt lại nhìn, nhưng bóng dáng gã đã mất hút giữa biển người.

Lại trở về căn phòng nhỏ của mình ở thành phố B, lần trước do gấp gáp nên cô chưa kịp chuyển nhà, mọi thứ vẫn như cũ, chỉ có cô, như vừa trải qua một giấc mơ, nhưng lần này cô biết mình sẽ thật sự phải quên. Trước đây, tuy biết mình sẽ lấy Trình Lãng, biết mình có thể cả đời này cũng không còn được bên gã nữa, nhưng chí ít vẫn còn một con đường khác, chỉ cần cô quay lại, gã sẽ vẫn ở đó, chỉ cần cô muốn quay về, gã sẽ vẫn ở đó chờ cô. Lần này, cô quay lại, nhưng gã đã không còn đó nữa, biết tìm gã ở đâu?

Cô đau đớn, trái tim thắt lại, đau đến nghẹt thở.

Cô quyết định đi châu Phi, lúc trước một khách hàng đi châu Phi

làm dự án từng muốn mời cô sang đó. Giờ cô gọi điện thoại cho người đó, hóa ra họ vẫn chưa tuyển được phiên dịch tiếng Pháp, họ hứa sẽ nhanh chóng làm thủ tục cho cô.

Khi Đường Du đến công ty để xin nghỉ làm và bàn giao công việc, Phù Thanh khuyên can cô rất nhiều, chị không biết vì sao hôn lễ bỗng nhiên bị hủy bỏ. Tâm trạng của Đường Du giờ đây vô cùng suy sụp, hề nhắc đến Tôn Văn Tấn là cô có thể sẵn sàng bật khóc, Phù Thanh không khuyên giải được cô chuyện ấy, chị chỉ không cho phép cô đi châu Phi. Chị lục từ trong tủ ra một tờ báo rồi ném trước mặt Đường Du, “Em xem đi, đây là tờ báo từ năm ngoái. ‘Công trường khai thác dầu Trung Nguyên trực thuộc công ty Y tại nước X bị khoảng 200 phần tử trang bị vũ trang tấn công, ít nhất có 74 người tử vong, trong đó có 9 người Trung Quốc, 65 người nước X, ngoài ra còn có 7 người công nhân Trung Quốc bị bắt cóc.’ Đây còn là công ty nhà nước đấy. Mà lần này em đi là làm việc cho công ty tư nhân, sao có thể đảm bảo được? Lúc đó, ông chủ lo được mạng của mình đã là may lắm rồi, ai mà lo được cho em?”

Rồi Phù Thanh lại chăm chăm nhìn cô, “Còn nữa, em có biết bệnh sốt rét ở đó nghiêm trọng đến mức nào không? Theo thống kê của tổ chức Y tế thế giới, hằng năm ở châu Phi có khoảng một triệu người chết vì bệnh sốt rét, một con muỗi nhỏ cũng có thể mang mầm bệnh chết người. Ngoài ra, ở đấy hằng năm cũng có khoảng 300 ngàn người nhiễm bệnh buồn ngủ. Thêm vào đó, còn có bệnh lao phổi, viêm màng não, bệnh AIDS. Vật giá ở châu Phi rất đắt đỏ, thuốc thang lại hiếm, chị nói cho em biết, lỡ em có bị nhiễm bệnh, đến chỗ chữa trị còn chẳng có, em tưởng đi châu Phi thích lắm sao?”

Đường Du không hề lung lay, “Trước đây, một bạn học người Pháp của em cũng đã đi Phi châu, kỳ thực nơi ấy không nguy hiểm như người ta vẫn tưởng đâu, với lại, hằng năm có bao nhiêu người đến đó làm dự án, cũng có thấy sao đâu.”

Phù Thanh tức giận, “Em... em đúng là điên rồi.”

Đường Du sầu não, nhưng đâu có điên, cô nói: “Chị Phù Thanh, cứ để em đi! Em thật sự không thể ở đây thêm được nữa.”

“Không khuyên được em, chị sẽ để Tôn Văn Tấn khuyên.” Vừa nói Phù Thanh vừa bấm số điện thoại của Tôn Văn Tấn.

Đường Du rối quá, vội giữ điện thoại, miệng cầu xin: “Chị Phù Thanh, đừng gọi điện cho anh ấy, em có lý do riêng.”

Phù Thanh tránh cô, “Mặc kệ là nguyên do gì, hễ cứ dính đến hẳn là em lại trở nên khờ khạo. Rõ ràng là chuẩn bị kết hôn với Trình Lãng rồi lại đột nhiên đi kết hôn với hẳn. Giờ thì tốt rồi, không kết hôn nữa, lại đòi đi châu Phi, để chị đi hỏi hẳn xem hẳn đã cho em uống thứ bùa mê thuốc lú gì.” Đang nói thì điện thoại được kết nối, Phù Thanh áp ống nghe vào tai, nói lớn: “A lô, có phải là Tôn Văn Tấn không? Anh rốt cuộc đã làm gì Tiểu Du, bảo cưới là cưới, bảo hủy là hủy, giờ cô ấy đang một mực đòi đi châu Phi...”

Nói đến đây, Đường Du bất chấp mọi thứ giằng lấy điện thoại, Phù Thanh nhìn cô ôm chiếc điện thoại, khóc không thành tiếng.

Trong lòng Phù Thanh cũng thấy xót xa, chị thở dài: “Đừng khóc nữa, nếu em nhất quyết đi, vậy em cứ đi. Nhưng em nên biết, đi châu Phi, không phải cứ giận dỗi là đi, cũng không phải chỉ nói thế mà thôi, mà là thật sự rất khổ. Chị có người đồng nghiệp từ bên đó trở về, bị bệnh sốt rét, phải chữa trị hai năm, sức khỏe mới hồi lại. Tình hình trị an ở đó cũng bất ổn, phần tử khủng bố, xung đột vũ trang còn cả tập quán sinh hoạt của người châu Phi nữa, những điều này em đều nên chú ý, sau khi tan làm, đừng đi lung tung.” Chị vừa nói, vừa nghĩ ngợi rồi dặn dò thêm, “Với lại, châu Phi còn nghèo, chưa phát triển, những thứ phổ biến ở nước ta bây giờ như ADSL, điện thoại đường dài, rau quả, nhà hàng Trung Quốc đều vô cùng đắt đỏ. Cuộc sống ở đó tẻ nhạt, dẫu sao cũng là nước ngoài, người Trung Quốc không nhiều, ở đó chỉ có một mình, em phải tự biết chăm sóc bản thân.”

Thấy cô khóc lóc, nặng nề đòi đi châu Phi, Phù Thanh đành chịu bó tay. Giờ nghe Phù Thanh nghiêm túc dặn dò, cô càng nức nở hơn, khóc mãi khóc mãi, để rồi cuối cùng cô ngồi thụp xuống để khóc cho hả hê. Không hiểu sao, cảm giác này quen thuộc thế, giống như giấc mơ cô nhận được giấy báo tử của Tôn Văn Tấn trên đại lộ ở Paris. Lúc đó, cô cũng tuyệt vọng, đau đớn như thế này, hễ khóc là không sao nín được.

Chiều hôm ấy, Phù Thanh lái xe đưa cô về nhà, sau đó dặn dò cô thêm một số điều và khuyên cô suy nghĩ lại.

Hôm sau, Đường Du bắt đầu thu dọn đồ đạc, những thứ không

thể cho ai và cũng không mấy giá trị, cô đều vứt bỏ, có một số đồ cô định thu xếp xong sẽ tặng cho Phù Thanh, cuối cùng nhìn đống đồ mang thì không được mà cho người khác cũng chẳng xong, trong lòng cô thoáng buồn. Từ nhỏ cô đã rất ngưỡng mộ những cô bạn có nhiều thú nhồi bông, lúc ấy cô vẫn được bố chu cấp, có thể mua cho mình rất nhiều con thú yêu thích, nhưng vì không có chỗ để và cứ phải chuyển chỗ ở liên tục nên cô chưa bao giờ mua. Hơn nữa, những năm gần đây, đồ đạc của cô luôn gọn gàng, đơn giản, tránh lúc chuyển nhà, bỏ thì thương, vương thì tội. Không ngờ, giờ tốt nghiệp, đi làm rồi, cô vẫn chưa có được một chỗ ở ổn định để chứa những món đồ của mình.

Cô gửi sách và đĩa CD ở nhà Phù Thanh, khi quay về, nghĩ cũng nên báo với chủ nhà một tiếng nên cô gọi điện cho chủ nhà, nói mình sắp đi châu Phi, không thể tiếp tục thuê nhà của họ nữa, để người ta còn đi dán quảng cáo tìm người thuê mới. Cô vừa nói vừa đi lên cầu thang. Đi đến tầng ba, cô định giơ tay ra bật công tắc điện, đáng lẽ, đèn hành lang của tòa nhà đều là cảm ứng tự động, nhưng đèn trên tầng ba bị hỏng, đành phải dùng tay bật công tắc. Bật công tắc xong, toan đi tiếp, bỗng nhiên trước mặt cô xuất hiện một bóng người cao to, đèn sáng, anh ta quay mặt lại, Đường Du chẳng kịp phản ứng, không ngờ gã lại xuất hiện ở đây.

Cô đứng dưới bậc thang, Tôn Văn Tấn cũng không đi xuống, chỉ giơ tay ra, đưa thuốc lên miệng, hút một hơi, khói thuốc nhàn nhạt, xam xám bay lên, ánh đèn lò mờ và khói thuốc khiến khuôn mặt gã trở nên mờ nhạt, ánh mắt gã từ xa như đông cứng. Trong thoáng chốc, cả hành lang yên ắng đến lạ thường.

Lát sau, Đường Du nhớ ra cuộc điện thoại của chị Phù Thanh, cô cất lời phá tan sự yên lặng, “Sao anh lại đến đây? Những lời chị Phù Thanh nói, anh đừng bận tâm, chị ấy cũng chỉ là... chị không biết chuyện gì đâu ạ.”

“Em định đi châu Phi à?”

“Vâng.”

“Nước nào vậy?”

“Nước X.” Lòng cô buồn rười rượi, giờ đã ra nông nổi này rồi,

chẳng lẽ lần gặp mặt cuối cùng này không thể đứng gần nhau hơn một chút sao? Cô bước lên phía trước.

Ánh mắt của Tôn Văn Tấn vẫn dõi theo cô, dưới ánh đèn hành lang vàng vọt, đôi mắt gã trông dịu dàng vô cùng, vẻ dịu dàng đượm buồn, “Em không đi được không?”

“Chắc là không, em đã ký hợp đồng với công ty rồi, nếu không đi, em phải đền họ một khoản tiền lớn vì đã vi phạm hợp đồng, không những thế còn làm lỡ tiến độ dự án của người ta nữa.”

“Sức khỏe của em không tốt, đến đây liệu có thích nghi được không? Nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Điều kiện, trang thiết bị ở các bệnh viện bên châu Phi đều không tốt.”

“Chỉ cần cẩn thận một chút, chắc sẽ không sao. Trước khi sang đó, công ty sẽ tổ chức tiêm vắc xin phòng bệnh, với lại, bọn em ở thành phố XX, thủ đô của nước X, chắc không đến nỗi nào đâu.”

“Sao em lại đến đó, nước X đâu có dùng tiếng Pháp.”

“Có một dự án, hợp tác với người Pháp.”

Nói đến đây, Tôn Văn Tấn như không còn gì để hỏi nữa, gã lặng im.

Đường Du toan nói, gã bỗng nói tiếp: “Nước X không ổn, năm ngoái trên báo hình như có đăng công ty Y đã có rất nhiều người chết ở đó. Hơn nữa, ở đó thường xuyên xảy ra bạo loạn, em đừng đến đó có được không?”

Đường Du miễn cưỡng cười, nói: “Việc này chắc là không được, dự án của công ty đâu thể nói thay đổi là thay đổi được.”

“Tiểu Du...” Văn Tấn khẽ gọi tên cô, như thể sợ nếu gọi to, cô sẽ hoảng sợ mà bỏ chạy, “Ý anh là, em đừng đi có được không, đừng đến nước X, đừng đi châu Phi, em đừng đi, được không?” Gã nói rất chậm, rất nhẹ nhàng. Gã tìm bao nhiêu lý do hóa ra chỉ muốn nói câu này, thật không giống như Tôn Văn Tấn mọi ngày, trước mặt người ngoài, gã luôn tỏ ra bất cần, trước mặt cô, gã cũng chưa từng để lộ ra vẻ yếu đuối khiến cô buồn. Gã vốn rất kiên cường, cô không quen

nhìn dáng vẻ này của gã, khóe mắt cô cay cay, cô ở lại cũng có ý nghĩa gì đâu?

Cô lách người qua gã để mở cửa, cửa vừa mở, gã bỗng giữ tay cô lại, cô muốn rút ra nhưng gã không chịu buông tay, cứ nhìn chăm chăm vào cô, nói: “Em đừng đi, được không?”

Hôm trước, gã buông tay thật dứt khoát, sao hôm nay lại thế này.

Đường Du không rút tay ra được, cô vút mạnh chiếc túi xuống đất, hét to vào mặt gã: “Anh đừng nói gì thêm nữa! Em đã nói với anh là dự án của công ty đâu thể dễ dàng thay đổi, em cũng đã ký hợp đồng rồi, giờ anh muốn em ở lại, em ở lại để làm gì?”

Lúc này Tôn Văn Tấn mới buông tay cô ra, Đường Du ngồi thụp xuống, ôm mặt khóc nức nở, “Giờ anh muốn em ở lại, sao còn ở lại được nữa, anh còn cần đến em ư?” Đây là lần đầu tiên cô để cảm xúc của mình bộc phát, to tiếng cáu giận với gã.

Trước đây, cô chưa từng như thế, dù có tức giận, có buồn phiền, cô cũng không bao giờ trút giận lên gã. Huống hồ, cô biết trong lòng gã cũng đang rất buồn, mà cô lại không muốn gã thêm khó xử, thêm phiền muộn. Nhưng lần này, cô không kiềm chế được, bao nhiêu áp lực, bao nhiêu tuyệt vọng, bao nhiêu chịu đựng, bao nhiêu hờn tủi, bao nhiêu giày vò trong lòng không sao tìm được lối thoát, khiến cô phát điên, giờ trông thấy gã, cô muốn trút ra hết. Dẫu biết mình đã không tự chủ, biết mình khiến gã buồn lòng, cô cũng mặc, cô cũng đang khổ sở không kém, cần có người để sẻ chia.

Tôn Văn Tấn đau đón ôm cô từ phía sau, người con gái này cuốn hút gã nhất bởi sự lãnh đạm, lý trí, thực tế. Cô chưa từng vô cớ giận dữ, cũng không bao giờ nũng nịu. Chính điều này lại khiến gã đau lòng. Gã hy vọng cô cũng giống như các cô gái khác, biết giận dữ, biết nũng nịu, như thế mới chứng tỏ họ không thiếu tình cảm yêu thương, nhưng khi cảm xúc của cô bộc phát, gã lại thấy náo nức. Gã ôm cô rất chặt, cảm tựa trên đỉnh đầu cô, gã thật sự không muốn xa cô, người con gái gã đã từng để tuột mất, rồi lại tìm lại được, người con gái thuộc về riêng gã, và cũng chính là người con gái mà số phận buộc gã phải phụ lòng. Giọng gã khe khẽ: “Anh xin lỗi, anh biết mình không có quyền gì, nhưng em đừng đi xa như thế, em đi xa thế khiến anh nghĩ em sẽ không bao giờ quay lại nữa, khiến anh cảm thấy...” Sống

mũi gã cay cay, giọng gã trở nên lạnh lạnh, giống như người vừa bị cảm cúm nặng, “Em đi đến một nơi xa xôi thế, có phải là không muốn nhìn thấy anh nữa không?”

Ngay lúc ấy, cô rất muốn nói: “Đúng, tôi sẽ đi đến nơi đó, sẽ mãi mãi không quay lại đây, sẽ không bao giờ muốn gặp lại anh nữa.” Cô cũng rất muốn hỏi: “Tôn Văn Tấn, sao anh nghĩ cho nhiều người thế, gánh vác trách nhiệm cho nhiều người thế, nhưng anh có nghĩ cho tôi không? Có nghĩ đến tương lai của chúng ta không?” Nhưng nghe giọng nói nghẹn ngào của gã, trong lòng cô dâng trào nỗi buồn vô hạn. Cô có thể nói thế sao? Có thể yêu cầu gã làm gì, cầu xin gã từ bỏ hết để trở lại bên cô ư? Gã biết cô sẽ không nói thế, cô hiểu mình không làm được điều đó. Về thăm hại ấy không thích hợp với họ, gã không phải là người đàn ông như thế, cô cũng không phải người phụ nữ như vậy. Và điều quan trọng hơn cả là, dù cô có cầu xin, gã cũng không quay về. Nỗi tuyệt vọng một lần nữa giăng kín trái tim cô, cô chỉ biết nức nở, gã chỉ có thể ôm thật chặt cô vào lòng.

Một lúc sau, tiếng điện thoại di động của gã đột nhiên reo vang, gã không muốn nghe máy, không muốn để bất kỳ điều gì len lỏi vào giờ phút chia ly cuối cùng này. Trong không gian yên ắng, tiếng nhạc chuông nghe thật chói tai. Gã buộc lòng rút điện thoại ra, trên màn hình, tên người gọi đến là Tôn Đại Ảnh nhấp nháy, gã không thể không buông cô ra.

Đường Du nín khóc, chỉnh sửa lại bộ dạng của mình, nhặt chiếc túi lên rồi đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Lúc cô đi ra, Tôn Văn Tấn đã rời khỏi đó tự khi nào.

Ngay cả một câu từ biệt, gã cũng chẳng thém nói, nụ cười trên môi cô nào nề, thế là từ nay, cuộc đời gã và cuộc đời cô sẽ chẳng liên quan gì đến nhau nữa, có lẽ đây chính là kết cục mà ông trời đã định sẵn.

Hơn một tháng sau, cuối cùng cũng xin được visa. Ngày ra sân bay, Phù Thanh lái xe đưa cô đi, sau khi tập trung với những người khác trong công ty, do còn đồng nghiệp khác vẫn chưa đến, cô và Phù Thanh ngồi trong sân bay uống cà phê đợi.

Khoảng mười phút sau, người đồng nghiệp đó xuất hiện, tay kéo va li, miệng thở hốt hển, một người trong đoàn phàn nàn: “Đến sớm

quá nhỉ? Cậu xem, giờ đã mấy giờ rồi, cả đoàn chỉ chờ mỗi cậu thôi đấy!”

“Ôi, xin lỗi, xin lỗi, mình... bà ngoại mình... cụ nghe tin mình đi châu Phi nên đã đặt máy bay từ Dương Châu đến, mình... mình...”

“Thôi, thôi, còn mình mình cái gì nữa, mau đi gửi hành lý đi.”

Cậu đồng nghiệp đến muộn chưa kịp ngồi xuống đã đặt ngang chiếc va li xuống, kéo khóa mở xoẹt một tiếng, một đồng nghiệp khác nói: “Giờ này mà cậu còn sắp xếp hành lý nữa à, cậu...”

“Không, không, bà ngoại mang cho mình nhiều thịt xông khói quá, mình đã bảo là không cần, cụ vẫn cố mang từ Dương Châu đến, còn tận mắt nhìn mình xách va li lên taxi mới về. Cậu xem, cả va li đều là thịt xông khói, cụ nghe nói bên châu Phi nghèo lắm nên nhất định bắt mang theo.” Vừa nói cậu ta vừa lôi mấy miếng thịt to tương được gói bằng giấy báo ra, mắt nhìn quanh, “Trong các cậu, ai là người nhà ra tiền, mình biếu chỗ thịt xông khói này, mang lên máy bay thế nào cũng bị phạt, hơn nữa, còn chưa chắc qua được hải quan nước X.”

Mấy miếng thịt được đem cho những người bạn đến tiễn, Đường Du nhìn miếng thịt xông khói, ánh mắt như dán chặt vào, mặc nó dính đầy mỡ, cô đưa một tay ra cầm chặt, một tay cẩn thận lột tờ báo ra, vừa mở ra nhìn, người cô bỗng lặng đi.

Mấy người vẫn còn đang bàn tán về thịt xông khói, cũng có người bắt đầu giục người bạn đồng nghiệp đi làm thủ tục gửi hành lý, Đường Du đột nhiên chạy ra phía ngoài, “Đường Du, Đường Du, mọi người đến đủ rồi, chuẩn bị vào thôi, cô đi đâu đấy?”

Nhưng Đường Du hình như không nghe thấy gì, giữ chặt tờ báo trong tay, chạy thẳng, chẳng mấy chốc bóng cô đã mất hút. Mọi người còn lại nhìn nhau, một lúc sau Phù Thanh mới kịp phản ứng, nói: “Chắc đã xảy ra chuyện gì với cô ấy, để tôi đuổi theo xem sao, mọi người cứ vào trước đi.”

Phù Thanh đuổi theo ra đến cửa đã không thấy bóng dáng của Đường Du đâu, lúc này, điện thoại của chị reo vang, lấy ra xem, là Đường Du gọi, “Tiểu Du, đã xảy ra chuyện gì vậy? Tất cả mọi người

đều đang đợi em.”

Giọng Đường Du hoảng loạn, lo lắng, “Chị Phù Thanh, phiền chị nói với mọi người, em không đi châu Phi nữa, em không đi nữa đâu. Tôn Văn Tấn xảy ra chuyện rồi, anh ấy xảy ra chuyện rồi.”

“Rốt cuộc là làm sao, đã xảy ra chuyện gì? Em hãy bình tĩnh, giờ em đang ở đâu? Chị sẽ qua tìm em.”

“Em đang ở quầy bán vé.”

Phù Thanh chạy qua quầy bán vé, lúc này, người mua vé không đông, vừa đến chị đã nhìn thấy ngay Đường Du. Cô là người đứng cuối cùng trong hàng người, hình như đang gọi điện thoại, người cô run rẩy, nhíu mày bấm số điện thoại, tay kia nắm chặt tờ báo. Có lẽ do quá hoảng loạn, cô ấn mạnh vài nút, chiếc điện thoại di động bỗng trượt khỏi tay rơi xuống đất, pin văng ra rồi trượt một đoạn xa trên sàn gạch láng bóng. Cô vội vã đi nhặt, do nền nhà quá trơn, đôi chân đi giày cao gót của cô lão đảo, cô ngã sóng soài trên đất.

Phù Thanh vội vàng nhặt pin điện thoại và đỡ cô dậy, nhưng chưa kịp đứng vững cô đã vội vàng lắp pin, mở máy. Lúc này Phù Thanh mới nhìn thấy tờ *Tin tức buổi tối* rơi ngay cạnh Đường Du, cái tên quen thuộc khiến chị nhặt tờ báo lên xem, tiêu đề bài báo là “Quan tham thành phố N bị tình địch giết hại, phiên tòa mở ngày hôm nay”, nội dung bên dưới là: “Ngày 12 tháng 9, quận Giang Ninh thành phố N xảy ra một vụ án mạng, nghi phạm Tôn Văn Tấn đã đến đồn cảnh sát tự thú vào tối ngày 13. Qua điều tra, vụ án sẽ được chính thức xét xử tại tòa án nhân dân trung cấp quận Giang Ninh thành phố N vào hồi 13 giờ ngày 27 tháng 11. Anh là chân dung nạn nhân khi còn sống... Nghi phạm Tôn Văn Tấn, nguyên quán thành phố B, nam, 33 tuổi...” Phần tin chi tiết và hình ảnh phía dưới Phù Thanh không dám xem tiếp.

Cuối cùng, đầu dây bên kia cũng có người nghe máy, nhưng Đường Du như người mất hồn, không biết nên nói gì, tâm trạng cô vô cùng hoảng loạn, “Anh Trần... Văn Tấn... anh ấy, anh ấy...” điều cần hỏi khiến cô sợ hãi, không sao nói tiếp được.

Phù Thanh không thể đứng yên nhìn, chị giằng lấy điện thoại, hỏi: “Anh Trần, chúng tôi thấy trên tờ *Tin tức buổi tối* có đăng tin nói Tôn

Văn Tấn giết người, chuyện này là thế nào?”

Qua điện thoại, Trần Thích hẹn gặp họ để nói chi tiết, nghe đến chữ nói chi tiết, Phù Thanh giật thót tim, trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi, nhưng nghĩ lại *Tin tức buổi tối* đã đăng tin rồi, làm gì có chuyện không có thật.

Lên xe, Phù Thanh lo lắng nhìn Đường Du, môi cô xám ngắt, run run, chị liền đưa tay vỗ nhẹ vai cô. Lúc này, Đường Du dường như đã trấn tĩnh lại, cô lấy điện thoại ra gọi, “Tổng giám đốc Quan, tôi không đi châu Phi nữa, giờ tôi có việc, xin lỗi ông, còn hành lý của tôi, thế nào cũng được, không có gì quan trọng cả, rất xin lỗi ông, sau này tôi sẽ giải thích, cảm ơn ông, chào ông.”

Đến nhà Thẩm Tử Tịnh, nhìn thấy họ, Thẩm Tử Tịnh vội sai người giúp việc đưa con về nhà ngoại trước. Chị ta nói: “Trần Thích vẫn đang ở thành phố N tìm người giải quyết vụ án của Văn Tấn, anh ấy không có nhà.”

Đường Du không đợi được nữa, cô nắm chặt tay Thẩm Tử Tịnh, vội vã hỏi: “Sao anh ấy lại có thể giết người? Tối hôm 11 tháng 9 anh ấy còn gặp em mà, sao anh ấy lại có thể về thành phố N giết người? Hơn nữa, sự việc đã xảy ra hơn một tháng nay, sao không ai nói gì với em?” Nếu bà ngoại của người bạn đồng nghiệp mới không phải là người Dương Châu, nếu hôm ấy bà không dùng tờ *Tin tức buổi tối* để gói thịt xông khói, nếu trước khi lên máy bay anh bạn đồng nghiệp ấy không mở va li ra, chắc cô đã đi châu Phi mà không hề hay biết chuyện này.

“Xin lỗi em, do Văn Tấn không muốn bọn chị để em biết.”

“Không để em biết, lại là không để em biết, sao anh ấy lại là người như vậy?” Đường Du tức tưởi.

“Hôm hai người gặp nhau, Tôn Văn Tấn nhận được điện thoại của Tôn Đại Ánh liền lập tức về thành phố N, tới nơi mới biết cô ta đã giết người, giết Tô Bất Dị. Văn Tấn làm giả hiện trường, nhận tội thay Tôn Đại Ánh. Em cũng biết, chuyện liên quan đến mạng người rồi thì khó mà trốn tránh được, hơn nữa, Tô Bất Dị là kẻ tương đối quyền uy trong thành phố N. Không biết anh Văn Tấn có kể với em là lần này Tôn Đại Ánh về, thực ra không có ý tìm lại anh ấy, hai người chỉ vô

tình gặp lại nhau. Văn Tấn mới biết, thì ra Tôn Đại Ảnh đã sinh cho anh đứa con gái, con bé năm nay cũng đã 15 tuổi nhưng nó bị mắc bệnh nan y, cứ mê man suốt, do bệnh quá nặng, cần phải làm phẫu thuật. Tôn Đại Ảnh sau khi về nước không có tiền, cũng không có ý định tìm Văn Tấn, cô ấy tự mình kiếm tiền. Do một cơ hội ngẫu nhiên, cô ấy gặp Tô Bất Dị tại một hộp đêm và được hắt ta bao. Có lẽ, em cũng không biết, kỳ thực Tô Bất Dị ngày trước rất thích em, sau đó Văn Tấn mang em đi, anh ấy đã phải trả giá rất đắt, vì hình thức của Tôn Đại Ảnh rất giống em nên Tô Bất Dị định bao cô ấy trong thời gian lâu dài. Sau đó cô ấy gặp lại Văn Tấn, cũng không biết anh ấy sắp kết hôn với em, chỉ biết là Văn Tấn giờ có khả năng giúp con làm phẫu thuật nên định nói rõ ràng với Tô Bất Dị. Cô ấy đã hứa với Văn Tấn là sau này sẽ không gặp Tô Bất Dị nữa, chỉ ở trong viện chăm sóc đứa con gái đang hôn mê. Nhưng Văn Tấn biết việc em sắp đi châu Phi, ngày 11 anh ấy đã đi máy bay đến tìm em. Anh ấy vừa mới đi khỏi, Tôn Đại Ảnh lập tức đi gặp Tô Bất Dị. Cô ấy muốn gặp hắt để lấy lại một món đồ, hình như Tô Bất Dị không chịu đưa, giữa hai người xảy ra xung đột, Tôn Đại Ảnh vô tình giết chết Tô Bất Dị, trong lúc hoang mang, cô ấy đã gọi điện thoại cho Văn Tấn, anh ấy liền lập tức quay về.

“Văn Tấn về đến nơi thì Tô Bất Dị đã chết trong phòng ngủ của hắt, bên dưới là một vũng máu đen sẫm, hắt đã bị đâm bằng con dao gọt hoa quả. Văn Tấn bảo Tôn Đại Ảnh đi thay bộ quần áo có dính vết máu, anh ấy đang nghĩ làm thế nào để xử lý hiện trường thì không ngờ Tô Bất Dị chợt tỉnh lại, hóa ra ban nãy hắt chỉ bị ngất đi. Thấy thế, Tôn Đại Ảnh sợ quá liền dùng bình hoa trên bàn đập vào đầu hắt, khiến đầu hắt vỡ ra mới thôi. Lần này, Tô Bất Dị chết thật, Văn Tấn bảo Tôn Đại Ảnh đi thay quần áo, tranh thủ đêm khuya vắng người, mang món đồ cô cần về căn biệt thự của anh, sau này không được nói mình đã giết người. Ngày hôm sau, Văn Tấn gọi điện thoại đến sở cảnh sát tự thú, khi cảnh sát đến, hiện trường đã được anh xử lý, anh cũng thừa nhận mình đã giết người, phiên tòa đã được mở tại thành phố N sau quá trình điều tra, lấy bằng chứng, hôm qua anh đã bị xử án tử hình.”

Đường Du cảm thấy trái tim mình vỡ tan, câu nói của Thẩm Tử Tịnh khiến đầu cô tê buốt.

Phù Thanh hỏi: “Nhưng, chẳng phải là Tô Bất Dị lúc trước đã bị Tôn Đại Ảnh dùng dao gọt hoa quả đâm chết sao? Đâm hắt chết rồi,

cô ấy mới gọi điện thoại cho Văn Tấn, anh Văn Tấn lúc đó lại không có mặt ở thành phố N, có thể tìm người làm chứng. Cứ coi như lời khai của Đường Du không có giá trị thì vẫn còn hồ sơ ở sân bay nữa, sao tòa có thể tuyên án một cách tùy tiện như thế?”

“Vụ án này có ảnh hưởng tương đối lớn, nên lãnh đạo cấp trên tạo áp lực, vụ án buộc phải ưu tiên xử lý. Tuy Tôn Đại Ảnh có đâm Tô Bất Dị một nhát dao, nhưng theo kiểm định của pháp y, nguyên nhân gây ra cái chết của Tô Bất Dị lại chính là cái bình hoa, lúc ấy Tôn Văn Tấn đã vào nhà hấn, ai ra ai vào đều được bảo vệ tòa nhà ghi hình lại. Vật chứng là con dao gọt hoa quả và chiếc bình hoa đều đã được Văn Tấn sắp đặt lại, lúc giết người Tôn Đại Ảnh lại đang mặc chiếc áo sơ mi của Văn Tấn, hơn nữa việc Tô Bất Dị chiếm đoạt một công ty địa ốc của Văn Tấn là sự thật có thể điều tra được. Còn Tôn Đại Ảnh, cô ta là mối tình đầu của Văn Tấn, cô đã sinh cho anh một đứa con gái. Văn Tấn khai với cảnh sát rằng, vì Tô Bất Dị muốn cưỡng hiếp Tôn Đại Ảnh, sau khi cô ấy đâm hấn bị thương đã gọi điện cầu cứu anh. Anh đến và phát hiện hấn vẫn chưa chết, sợ hấn gọi cảnh sát nên đã dùng bình hoa đập chết hấn, động cơ giết người, nhân chứng, vật chứng đều đầy đủ.”

“Thế Tôn Đại Ảnh đâu, cô ấy chết ở xó nào rồi?” Phù Thanh bực tức.

“Văn Tấn không muốn cô ấy bị ảnh hưởng, anh đã thừa nhận mọi tội danh. Cô ấy chỉ là tự vệ chính đáng, hơn nữa, lúc ấy Tô Bất Dị vẫn chưa chết, đòn chí mạng là vết thương ở đầu. Và quan trọng hơn cả là Văn Tấn không cho phép chúng tôi tiếp tục điều tra cũng như kháng cáo.”

Đường Du nghe mà sắc mặt trắng bệch, còn Phù Thanh thì tức giận, không kìm được, chửi văng tục: “Tiên sư nhà anh ta, Tôn Văn Tấn là thằng đàn ông thối tha, anh ta yêu cô ta đến thế, vậy tại sao còn luôn mồm đòi kết hôn với Tiểu Du?”

“Văn Tấn biết Đường Du đi châu Phi, anh ta không cho chúng tôi nói với cô ấy, anh nói cả đời này chưa bao giờ cầu cạnh ai, chỉ cầu xin chúng tôi một lần này, anh không đành lòng để Đường Du nhìn thấy anh ấy chết, anh ấy rất kiên quyết...” Thẩm Tử Tịnh quay mặt đi lau nước mắt, “Cứ nghĩ là em đã đi sang châu Phi rồi, ai ngờ...”

Cuối cùng Đường Du cũng cất tiếng, “Án tử hình của Văn Tấn đã thi hành chưa?” Giọng cô như không thể nào nhẹ hơn được nữa, yếu ớt vô cùng. Cô không rõ án tử hình từ lúc tuyên án đến lúc thực thi mất bao nhiêu thời gian, nhưng cô nhớ từ *Tin tức buổi tối* ra ngày hôm qua, hôm qua, gã bị tuyên án tử hình, vậy giờ là mấy giờ rồi? Cô vội nhìn vào chiếc điện thoại di động. Dáng vẻ của Đường Du khiến Thẩm Tử Tịnh xót thương, “Chưa, án tử hình sẽ thực thi sau một tháng.”

Nước mắt Đường Du đã chảy, “Tô Bất Dị là tên tham quan, trên báo cũng đăng là đã điều tra ra đấy thôi, Văn Tấn vẫn bị tuyên án tử hình sao?”

“Tham quan là một chuyện, mưu sát lại là một chuyện khác.”

“Tôn Đại Ảnh đâu, hiện giờ cô ấy ở đâu? Có thể đưa em đi gặp cô ấy được không? Em muốn gặp cô ấy.” Đường Du quá nôn nóng, cô nắm chặt tay của Thẩm Tử Tịnh, móng tay cào cả vào da thịt. Thẩm Tử Tịnh nước mắt lưng tròng, ôm chầm lấy cô. “Tiểu Du, Văn Tấn đã ra nông nỗi này rồi, anh ấy rất quyết tâm, nếu không làm thế thì Tôn Đại Ảnh sẽ gặp chuyện, anh ấy đã lựa chọn cách ấy cho mình rồi. Tính anh ấy là vậy, cả đời chỉ biết nghĩ cho người khác, dẫu sao thì cô ấy đã sinh cho anh ấy một đứa con, anh ấy không nỡ lòng nào. Nếu bản thân anh ấy không muốn, chúng ta có cố gắng nữa cũng chỉ vô ích thôi.”

“Vậy em có thể gặp anh ấy không? Em nhất định phải gặp anh ấy, chị Tử Tịnh, em cầu xin chị, em phải gặp anh ấy, anh ấy không thể chết như thế, em không thể để anh ấy chết.” Đường Du vừa nói vừa khóc, rồi sực nghĩ ra điều gì, cô quỳ sụp xuống trước mặt Thẩm Tử Tịnh, “Chị Tử Tịnh, chị nói với anh Trần Thích để anh dẫn em đi gặp anh ấy, được không chị?”

Tử Tịnh và Phù Thanh đều hoảng, vội đỡ cô dậy, nhưng Đường Du không chịu đứng lên, vẫn không ngừng cầu xin: “Chị Tử Tịnh, cả đời em chưa cầu cạnh ai bao giờ, em cầu xin chị lần này!”

Thẩm Tử Tịnh đưa tay lau nước mắt, “Sao cả hai đều như vậy chứ?” Chị đỡ cô dậy, “Văn Tấn cũng nói thế với Trần Thích, cứ coi như Trần Thích dẫn em đi, anh ấy không muốn gặp em, em cũng không gặp được anh ấy.”

“Vậy không còn cách nào nữa sao? Không lẽ đành đứng nhìn anh ấy chết?” Đường Du gào khóc một cách tuyệt vọng.

Thẩm Tử Tịnh nói, “Anh Văn Tấn có nói, cả cuộc đời này, anh ấy có lỗi nhất với em, vốn dĩ chỉ là chuyện giữa anh và Tôn Đại Ảnh, nhưng lại liên lụy đến cả em.”

Đường Du cắn vào nắm tay mình, Phù Thanh vội phản ứng, chị hùng hổ nhìn Thẩm Tử Tịnh, “Chị nói thế là có ý gì? Tôn Văn Tấn, hẳn rốt cuộc coi Tiểu Du là gì? Hừ, chỉ là chuyện của hắn và Tôn Đại Ảnh, ý của hắn là Tiểu Du đã mặt dày bám lấy hắn à...” Phù Thanh tức đến nỗi không biết nói gì hơn, chị quay người lại, nắm tay Đường Du kéo ra ngoài, “Tiểu Du, việc này là thế nào, người ta muốn làm vị thần tình ái, sẵn sàng chết vì người tình cũ, em còn ở đây làm gì? Em còn khóc lóc, gào thét vì anh ta sao? Người ta đâu muốn em can thiệp, đâu muốn em dính dáng. Chị em mình về thôi, về ngay bây giờ, sống hay chết cũng mặc xác hắn đi.”

Đường Du bị Phù Thanh lôi xềnh xệch khỏi nhà của Thẩm Tử Tịnh, vào đến thang máy, thấy Đường Du khóc một cách thảm hại, chị mới bắt đầu thấy hối hận. Chị không rõ giữa Tôn Văn Tấn và cô Tôn Đại Ảnh kia đã xảy ra chuyện gì, chỉ mơ hồ đoán giữa họ có chút quan hệ, nhưng những gì xảy ra với Đường Du trong mấy năm nay, chị đều biết rất rõ, nghĩ đến câu nói đó của Tôn Văn Tấn, người chị sôi lên vì tức giận.

Ra khỏi nhà của Thẩm Tử Tịnh, Đường Du phải giải quyết rất nhiều việc. Người quản lý của công ty nhắn tin cho cô báo đã giúp cô lấy lại hành lý và đang để ở quầy gửi đồ, cô nhớ mang chứng minh thư đến nhận. Còn nữa, cô đã trả căn phòng thuê tại thành phố B, giờ không biết ở đâu. Cứ nghĩ đến những việc này, Đường Du lại không cầm được nước mắt, mọi thứ trở nên trống rỗng, mờ mịt trước mặt cô. Phù Thanh nhìn vẻ tuyệt vọng của cô mà xót xa, chị ôm nhẹ vai Đường Du nói: “Tiểu Du, về nhà chị ở, đừng đi châu Phi nữa, công ty của chị luôn hoan nghênh em.”

Nhưng một tháng sau, Đường Du vẫn chưa quay lại làm việc, cô đã thuê lại phòng, ngày nào cũng gọi điện thoại cho Trần Thích, cầu xin anh ta đưa cô đi gặp Tôn Văn Tấn, rồi lại gọi điện thoại cho Thang Dĩnh đến nỗi chỉ cần nhìn thấy số điện thoại cô gọi đến, họ đều không dám nghe. Cô đến tận nhà Trần Thích tìm Thẩm Tử Tịnh mới hay chị

ta gần đây dọn về nhà bố mẹ đẻ, cô không thể tìm được họ. Giờ cô mới nhận thấy, thì ra chỉ cần Tôn Văn Tấn rời bỏ cô thì cô chẳng là gì cả, cô không cách nào tìm được gã.

Ý của gã khi nói “Cả cuộc đời này có lỗi nhất với em, vốn dĩ chỉ là chuyện giữa anh và Tôn Đại Ảnh, nhưng lại liên lụy đến cả em” nghĩa là quan hệ giữa gã và cô vốn chẳng có gì. Nhưng, cô không tin, hoàn toàn không tin. Gã từng nói, đến tuổi ba mươi mới biết yêu một người con gái, điều đó quả không dễ dàng. Gã đã vượt nghìn dặm xa xôi đến tận Quế Lâm để tìm cô về; nỗi sợ mất cô của gã khi ở trong bệnh viện; cô sắp đi châu Phi, mặc dù đang phải gánh vác nhiều trách nhiệm nhưng gã vẫn đến để ngăn cản cô, gã nói sợ cô đi rồi sẽ không quay lại nữa... Cô không tin.

Nhưng cô còn có thể làm được gì.

Cô bắt đầu thấy ân hận, nếu hôm ấy không về cùng Phù Thanh, biết đâu có thể cầu xin Thẩm Tử Tịnh đưa cô đi gặp gã.

Phù Thanh nói: “Hắn ta đã quyết tâm chết vì người phụ nữ đó, muốn em đừng bận tâm nữa, nghĩa là em chẳng là gì với hắn cả, sao em vẫn ngốc thế?”

Nhưng cô lại cứ ngốc như vậy, giờ với cô, Văn Tấn có yêu cô hay không cũng chẳng nghĩa lý gì, cô chỉ cần gã sống, chỉ cần gã được sống, dù có phải chết thay gã, cô cũng cam lòng.

Cô đã nói với Phù Thanh: “Chị Phù Thanh, chị đã từng yêu một ai đó chưa, yêu đến mức nếu mất đi người ấy, chị thà chết còn hơn? Em yêu anh ấy, em không muốn anh ấy khổ sở, không muốn anh oan ức, không muốn anh tuyệt vọng, không muốn anh chết. Em thà chết thay anh. Em muốn anh ấy sống hạnh phúc, nếu anh ấy sống hạnh phúc với Tôn Đại Ảnh, điều ấy cũng chẳng sao. Em không muốn anh ấy chết, chỉ cần nghĩ anh ấy sắp không còn tồn tại trên thế gian này nữa là em cũng chẳng thiết sống. Chị, chị nói đi, em nên làm thế nào?”

Cô chẳng còn cách nào, về thành phố N, cô không tìm được ai giúp đỡ, người ta chỉ cần biết đây là vụ việc có liên quan đến một tham quan bị giết mới được điều tra ra là không ai muốn nghe cô kể thêm nữa. Ngày nào cô cũng như người mất hồn, nhìn ngày lại ngày trôi qua. Trước đây, cô luôn thấy thời gian trôi rất chậm, hận mình và

Văn Tấn sao không thể bạc đầu sau một đêm, như thế mới không lo sợ nữa, nhưng giờ đây, cô lại thấy thời gian trôi quá nhanh.

Cuối cùng, Trần Thích cũng đã gọi điện thoại hẹn cô.

Người cô giờ gầy đét, Trần Thích trông cũng chẳng khác hơn. Anh đưa cho cô một bì thư, trong đó có giấy tờ nhà và một số hợp đồng. Cô lật xem, là giấy tờ sở hữu một căn hộ trên đường Tân Giang, Dương Sóc, Quế Lâm, chủ sở hữu mang tên cô.

Trần Thích nói, “Cô xem ngày tháng căn hộ này được mua từ năm ngoái, lúc ấy, cô vừa mới làm xong phẫu thuật, nhưng Văn Tấn vẫn chưa đưa cô.”

Đường Du bỗng nhớ lại gã từng nói, “Chúng mình cưới nhau, anh sẽ bán công ty và cổ phiếu. Nếu em muốn đi du học, anh sẽ đi cùng em, anh thích biển, mình có thể mua một căn hộ bên bờ biển Aegean, cuối tuần có thể đi lặn, mùa đông có thể tắm nắng ở Địa Trung Hải hay đi trượt tuyết trên núi Aples. Anh còn muốn mua một căn hộ ở Dương Sóc, lúc mình không đến ở thì sẽ dùng để mở quán café, nhờ em lại bỏ nhà đi lần nữa, anh còn biết chỗ mà tìm.”

Đó là việc từ khi nào nhỉ? Lúc ấy cô vừa mới làm phẫu thuật xong, Văn Tấn đã lên kế hoạch cho đám cưới, không ngờ gã mua nhà thật, nhưng tại sao gã không hề nói cho cô biết, giờ lại để Trần Thích mang những thứ này cho cô?

Đường Du cất giấy tờ vào, mắt nhìn Trần Thích, cổ họng cô ran rát, nghèn nghẹn, “Hôm nay, em có thể đi gặp anh ấy không?”

“Chắc không được.” Trần Thích nói mà thấy giọng mình khang khác, anh đưa tay ra lau nước mắt, “Hôm nay là ngày hành hình.”

“Là...” trái tim cô run lên, “xử bắn sao?”

“Anh ấy lựa chọn tiêm thuốc.”

“À.” Đường Du rơi xuống hố sâu hoảng hốt, miệng cô lẩm bầm, “Em luôn cảm giác tất cả giống như một giấc mơ. Trần Thích, anh không biết, có một lần em mơ mình ở Paris và nhận được cáo phó của anh ấy, em tưởng anh ấy đã chết, khóc đến nỗi không biết trời đất ở

đâu, cuối cùng tỉnh lại mới biết, hóa ra đó chỉ là một giấc mơ. Anh nói đi, điều đó có phải là mơ không?”

Trần Thích đã thực sự không kìm nén được, anh nắm tay cô, nghẹn ngào không nói nên lời.

“Em vẫn đinh ninh rằng, anh ấy sẽ không làm thế với em, không thể, anh không thể ngay cả trước khi chết cũng không gặp em một lần, em không tin. Có lẽ đây đúng là một giấc mơ, nhưng sao em vẫn chưa tỉnh? Em đã bầu mình rồi mà sao vẫn chưa tỉnh, không biết đến khi nào mới tỉnh lại đây, giấc mơ này sao đau lòng thế, em không muốn mơ tiếp nữa, em hận sao mình không chết quách cho xong.”

Đường Du ôm lấy anh ta, khóc đến khản đặc tiếng.

Sau khi từ biệt Trần Thích, Đường Du đi Dương Sóc, cô cầm theo giấy tờ ngôi nhà Tôn Văn Tấn đã mua cho cô. Ngôi nhà nằm trên đường Tân Giang, trước mắt cách một con phố là dòng Ly Giang, non xanh nước biếc, ngày nào cũng có người dạo chơi trên thuyền, rất nhiều người nước ngoài đến đây thưởng ngoạn phong cảnh và cũng có không ít những thanh niên trẻ.

Căn hộ đã được sửa sang từ trước, bên ngoài có ban công, những hôm trời nắng, ấm áp vô cùng. Ngày nào cô cũng ở trong phòng, nghĩ ngợi, có một người, đã không còn trên thế gian này. Ánh nắng thật ấm áp, căn hộ được trang trí vô cùng đẹp, sống ở đây rất thoải mái, nhưng có một người, đã không còn trên thế gian này nữa, cô không biết làm thế nào để anh hay rằng cô đã dọn về sống ở đây.

Năm nay, cô hai mươi tư tuổi, thật ra còn rất trẻ, so với mấy chục năm còn lại, đúng là còn quá trẻ, chỉ có điều, dù sau này có thêm bao nhiêu năm đi nữa, trong cuộc đời cô cũng sẽ không còn người đó, mãi mãi không có người đó ở bên.

Trái tim cô tan nát, cô chạy đến bên dòng Ly Giang hét lớn: “Tôn Văn Tấn, anh ở đâu? Sao anh không dẫn em theo, anh đã nói là sau này chúng mình sẽ mãi mãi bên nhau mà...” Cô hét mà nước mắt đầm đìa trên mặt, chẳng một ai trả lời. Cô biết, anh đã chết, vĩnh viễn không còn tồn tại trên thế gian này, dù cô có la hét cũng chỉ vô ích mà thôi.

Đột nhiên, có một người nhẹ nhàng, dịu dàng ôm lấy cô. Chỉ có một người từng ôm cô như thế, khuôn mặt đẫm lệ của cô quay lại nhìn, cô bất chợt khóc to hơn. Cô bấu bấu cánh tay anh, vừa khóc vừa hét lớn: “Tôn Văn Tấn, anh đã đi đâu? Sao không chịu đến gặp em? Anh nói sau này chúng mình sẽ bên nhau mãi mãi, sao anh lại bỏ rơi em? Em đã chờ đợi rất lâu mà anh vẫn không đến, anh có biết em tưởng là sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa không? Em muốn nói với anh, anh không yêu em cũng không sao, không muốn ở bên em cũng không sao, không muốn em đi châu Phi em cũng sẽ không đi. Nhưng anh đừng chết, anh chết rồi, hể nghĩ đến cuộc đời phía trước của em còn dài thế mà anh không còn nữa, làm sao em có thể sống nổi?”

Văn Tấn dịu dàng vỗ nhẹ lưng cô, nước mắt tuôn rơi, giọng nghẹn ngào: “Anh xin lỗi, xin lỗi em, sau này anh sẽ không như vậy với em nữa.”

Vụ án của Tôn Văn Tấn đã xét xử, hôm hành hình Tôn Đại Ảnh đã mang một cuộn phim đến sở cảnh sát tự thú. Trong cuộn phim có ghi lại quá trình cô giết người, vụ án được xét xử lại. Một tháng sau, Tôn Văn Tấn được thả. Hóa ra, vào cái đêm Tôn Văn Tấn về thành phố B khuyên Đường Du dừng đi châu Phi, Tôn Đại Ảnh đã đi tìm Tô Bất Dị là để lấy lại cuộn phim quay cảnh ân ái của hai người. Tô Bất Dị có một sở thích, đó là thích quay lại toàn bộ quá trình làm tình của mình nên trong nhà hắn có gắn một chiếc camera nhỏ. Xung đột với Tôn Đại Ảnh và quá trình giết người buổi tối hôm đó đều được ghi lại trong camera, sau khi Tôn Đại Ảnh mang camera đi, cảnh sát đã không tìm được chứng cứ nào khả nghi tại hiện trường. Trước hôm Văn Tấn bị hành hình, anh đã dặn Trần Thích mang giấy tờ nhà giao cho Đường Du, nhờ thế Tôn Đại Ảnh mới biết được sự tồn tại của Đường Du, cuối cùng cô đã mang cuộn phim đến tự thú với cảnh sát.

Cô ấy có để lại cho Tôn Văn Tấn một bức thư:

Gửi anh Văn Tấn,

Cám ơn tình yêu anh dành cho em.

Em mồ côi từ nhỏ, chỉ luôn nghĩ làm thế nào để tiếp tục sống. Sau khi được cha nuôi nhận, em chỉ nghĩ là sau này sẽ không phải quay lại chốn đó nữa, hơn nữa em sợ mình không trưởng thành được nên dù cha nuôi có làm gì em cũng không dám lên tiếng. Em sợ

ông ta không cần em, sợ bị bỏ rơi, sợ ông ta giết. Sau khi quen anh, anh đã giúp em thoát khỏi ông ấy, vì sợ bố mẹ của anh nên ông ấy không dám đả động đến anh, em thực sự rất vui mừng và cũng rất cảm ơn tất cả những gì anh đã làm cho em trong suốt một năm trời chúng ta ở thành phố SZ. Em đã tin những gì anh nói, nếu không thiếu một chút may mắn, em đã thực sự có thể kết hôn cùng anh. Âu cũng là số phận, ở Úc, khó khăn lắm em mới sinh hạ được đứa con, ông bố nuôi cũng đối xử tốt với em hơn. Chỉ không ngờ, số phận của con cũng thật khổ, em lo lắng cho sinh mạng của con, em sợ con không sống nổi. Con bé cũng giống em ngày nhỏ, tính mạng rất mong manh, em không muốn con chết. Em đã vì con mà đi bước nữa, nhưng anh ấy cũng chẳng có cách gì cứu con bé, em đành phải về nước. Em đã tình nguyện theo Tô Bất Di, chỉ cần hắn có thể cứu con gái em, dù thế nào em cũng chịu được. Anh Văn Tấn, không ngờ em lại gặp lại anh, càng không ngờ em lại gây tai họa lớn cho anh, thật sự xin lỗi anh. Cả cuộc đời em, vì sự sinh tồn, em thực sự không có thời gian để đánh giá, để yêu một người đàn ông, nhưng anh đúng là một người đàn ông xuất sắc. Nếu cho em một cơ hội nữa, em sẽ vẫn yêu anh, nhưng chẳng còn cơ hội nào nữa rồi. Em biết anh rất yêu cô Đường Du, em có lỗi với anh và cô ấy. Hy vọng sau khi em chết, hai người giúp em chữa khỏi bệnh cho con bé, cầu xin hãy cứu nó, em chết đi rồi cũng mang ơn hai người.”

Lời trăng trối cuối cùng của Tôn Đại Ảnh.

Phần truyện thêm về Tô Nhiêu

Hoa ly đại cũng có mùa xuân

Sau khi cha mất không lâu, mẹ cũng qua đời, tôi luôn muốn biết về mối quan hệ của họ. Cha có lỗi với mẹ, nhưng mẹ không một lời oán giận. Sau này, vì cha mà tôi rời xa mẹ, mẹ cũng chỉ luôn tỏ ra hờ hững. Tuy nhiên, tôi không ngờ rằng, mẹ lại tự sát sau khi cha mất, vì uống thuốc ngủ quá liều, khi đến bệnh viện thì đã không kịp. Tôi đã an táng cho họ tại khu nghĩa trang ở ngoại ô thành phố N.

Tết Thanh minh năm sau, tôi về nước tảo mộ, thật trùng hợp, tôi đã nhìn thấy họ.

Đường Du mặc áo trắng, Tôn Văn Tấn mặc bộ com lê đen, đeo kính đen, tay dắt Đường Du, dưới nắng xuân, họ là một cặp đôi thật đẹp. Chỉ có điều, sắc mặt họ rất nặng nề, nhưng nhìn họ tay nắm chặt tay, như thể dù còn bao khó khăn ở phía trước, họ cũng sẽ chẳng sợ. Trong lòng tôi như có cơn sóng lạnh trào qua, phảng phất một nỗi buồn.

Nếu đôi tay kia chịu nắm lấy tay tôi, nếu tôi cũng có được một đôi tay như thế... nghĩ đến đây, tôi lấp vào một chỗ khuất, lẳng lặng quan sát họ.

Năm nay Đường Du đã hai mươi lăm tuổi, cô ấy vẫn như xưa, khuôn mặt thanh tú, dáng vẻ lãnh đạm, lẳng lẽ, hiền lành đứng cạnh Tôn Văn Tấn. Đôi mắt trong veo của cô luôn toát ra phong thái điềm đạm chỉ ở cô mới có.

Còn Tôn Văn Tấn...

Anh ấy vẫn phong độ, cặp mắt sâu, đôi mày kiên nghị, vẻ khôi ngô tuấn tú, và cả hành động nắm chặt tay Đường Du nữa. Tôi thật sự rất thích anh ấy, thích ngắm nhìn nụ cười của anh ấy giữa đám đông. Anh luôn bản lĩnh, một hai câu nói của anh cũng khiến người khác đỏ mặt tía tai, để rồi sau đó một mình anh ấy đứng bên cười rất vô tư.

Nụ cười của anh rất cuốn hút, như ánh mặt trời xuyên qua các áng mây, lại như nước hồ lăn tăn gợn sóng, luôn tự tin, đặc ý và hạnh phúc.

Người đàn ông như thế sao có thể không khiến người ta yêu? Anh có tiền, có tài năng, chín chắn thông minh, lại có đủ sự dịu dàng, đôn hậu. Từng có người nói, phụ nữ thích nhìn dáng vẻ người đàn ông khi họ đang chuyên tâm làm việc nhất, thật ra đấy chính là cảm giác an toàn, người phụ nữ nào cũng cần loại cảm giác này.

Lần đầu tiên gặp Tôn Văn Tấn là ở trước cổng trường của một người bạn. Cô ấy là hoa khôi của trường tôi hồi phổ thông, vì hình thức của tôi quá bình thường nên tôi thích làm bạn với những người xinh đẹp. Tôi đến trường thăm cô ấy, khi dạo phố về thì đúng lúc gặp anh họ của cô ấy đến tìm. Anh họ và mấy người bạn của anh ấy đều rất lịch sự xuống xe, chào hỏi, giới thiệu qua vài câu. Trong đó có một người đàn ông mà tôi không dám nhìn thẳng, đứng cạnh anh ấy thôi mà mặt tôi nóng ran. Vì thế, tôi chỉ dám cúi mặt nhìn mũi giày của mình, tôi chưa từng gặp người đàn ông nào điển trai đến thế, biết bề ngoài của mình bình thường nên tôi sợ anh chê.

Nói chuyện được một lúc, mọi người cho nhau số điện thoại, tôi nghĩ đã đến lúc họ về rồi nên thở phào nhẹ nhõm. Ai ngờ anh ấy đột nhiên hỏi: “Cô Tô, số điện thoại của cô là bao nhiêu?”

Tôi sững sờ, ngẩng mặt lên nhìn anh, ánh mắt anh đầy vẻ chân thành, giọng nói trầm trầm, vô cùng cuốn hút. Người bạn đứng cạnh cũng ngó người ra, mãi một lúc sau tôi mới lắp ba lắp bắp đọc số điện thoại của mình. Anh cẩn thận lưu lại, rồi nói: “Tôi đã gọi vào điện thoại cô, đấy là số của tôi.”

Trên đường về trường, tôi cố nín thở, vì trong lồng ngực tôi như có một con chim câu nhỏ, đang vui vẻ muốn tung đôi cánh bay ra, nhưng tôi hết sức kìm nén, không muốn mất thể diện trước mặt người bạn. Cô bạn hoa khôi đi cùng trêu chọc, “Xem ra vị thần tình ái đã bắn trúng mũi tên vào Nhiêu Nhiêu của chúng ta rồi, giữa đường có anh chàng đẹp trai thế đến xin số điện thoại, về trường mình sẽ khoe với bạn bè.”

Có một số người bản tính tự ti, trong lòng luôn mang một bóng đen u ám, biểu hiện của họ luôn cực đoan, nhạy cảm, tự tôn, không

cho phép bất kỳ ai đụng chạm đến góc riêng tư trong tâm hồn mình. Khi bị trêu chọc đến nỗi không biết trốn vào đâu, sẽ xấu hổ quá mà đâm ra tức giận, nhưng hôm nay nghe cô bạn nói thế, tôi chỉ giả vờ đẩy cô ấy một cái, mắng: “Cậu đừng có nói linh tinh, cẩn thận không mình xử lý cậu đấy!”

“Sao lại nói linh tinh? Cậu xem, anh ta đâu có thèm xin số điện thoại của mình, chỉ lấy mỗi số của cậu thôi, chắc chắn là thích cậu rồi.”

“Cậu còn nói nhăng nói quạ nữa, mình giận đấy.”

Tuy miệng nói thế, nhưng trong lòng tôi lại cảm thấy rất ngọt ngào. Người đàn ông đó không xin số điện thoại của cô bạn xinh đẹp, chỉ cần số điện thoại của tôi, cho dù anh ấy chỉ là bốn cột nhất thời thì điều đó cũng đủ khiến tôi vui mừng. Tôi mong cô ấy thông báo để tất cả bạn bè biết, hoa ly đại cũng có niềm vui trong mùa xuân, dù đó là niềm vui vụng dại.

Từ nhỏ, vì lý do ngoại hình, tôi luôn được làm lớp trưởng nhưng chưa bao giờ được chọn vào nhóm múa ba lê của trường, tôi có thể làm tổng phụ trách những buổi dạ hội văn nghệ lớn của trường, nhưng lại chưa bao giờ được làm người dẫn chương trình, tôi có rất nhiều bạn bè, nhưng chưa bao giờ nhận được một bức thư tỏ tình của bọn con trai... Vì thế, tôi đã tự ti trong nhiều năm. Vì bề ngoài của tôi quá bình thường, nên tôi chỉ còn cách cố gắng hoàn thiện tính cách để lấy lòng mọi người, quan hệ của tôi với mọi người rất tốt, đặc biệt là với những người có hình thức xinh đẹp. Tuy những người xinh đẹp bao giờ cũng có một số tính cách kỳ quặc nhưng tôi có thể nhin họ, về mặt hình thức, con người tôi cố chấp đến kỳ lạ.

Sau đó, tôi đợi rất lâu, anh vẫn không gọi điện thoại đến, đến khi tôi về thành phố B mới nhận được điện thoại của anh ấy, chưa bao giờ tâm trạng của tôi lại vui sướng như thế, anh cũng đến thành phố B rồi.

Thực ra, tôi và anh không thân quen, chỉ gặp một lần duy nhất trước cổng trường. Tuy anh có xin số điện thoại của tôi, nhưng con gái thì cũng nên ý nhị một chút. Song tôi lại nhận lời hẹn hò cùng anh ngay vì tôi không dám từ chối.

Tôi vẫn chưa thân với anh lắm, chỉ là anh thường gọi điện thoại hẹn đi chơi, cũng giống như những cặp tình nhân khác, hai đứa đi uống café, ăn cơm, xem phim, gặp gỡ bạn bè. Có thể thấy bạn bè của anh nếu không giàu có thì cũng rất quyền quý, nhưng anh vẫn luôn nói với tôi những lời tếu táo khiến tôi luôn đỏ mặt, tim đập loạn xạ, mặt mòm nhưng tuyệt đẹp, như một thứ rượu dễ say. Lần đầu tiên trong đời được nếm trải cảm giác như thế, tôi không muốn nghĩ ngợi nhiều. Anh hay mua cho tôi các loại quần áo thời trang, anh rất có khiếu thẩm mỹ, lần nào mặc đồ anh chọn mua cho, ngay cả tôi cũng nhận thấy sự thay đổi của bản thân. Anh dạy tôi cách dùng nước hoa, dạy tôi lái xe bằng chính chiếc xe mới của anh. Lần đầu tiên lái thử, tôi không sao phân biệt được cái nào là phanh, cái nào là côn, nên đã đâm vào thùng nước, làm hỏng đầu xe của anh, nhưng anh không hề trách móc. Ở bên anh, tôi cảm thấy quãng đời trước đây của mình thật vô nghĩa, một người đàn ông sao có thể chiều chuộng một người con gái đến thế, mình nghĩ đấy chính là tình yêu mà anh ấy dành cho tôi. Thậm chí, tôi đã ngốc nghếch nghĩ rằng, trên đời này vẫn còn những câu chuyện cổ tích. Tôi đã từng âm thầm cầu nguyện, chỉ cần được ở bên anh, cho dù phải đánh đổi cả phần đời còn lại, tôi cũng cam lòng.

Nhưng, sao trong lòng tôi lại không biết rõ chứ, một cô gái bình thường như tôi, hình thức chẳng có gì đáng nói, gia đình chỉ có một người mẹ đơn thân cũng rất đổi bình thường. Vậy mà kể từ sau khi bố tôi thăng chức, rất nhiều người hàng xóm trước đây khinh thường gia đình tôi giờ bỗng thay đổi cả cách nói chuyện với tôi, những cậu thanh niên trẻ trong khu khi gặp tôi cũng đều chào hỏi. Nguyên nhân của mọi sự thay đổi này chỉ có một, Tôn Văn Tấn đối xử tốt với tôi như thế cũng chỉ vì một lý do, đó là anh có việc gì đó cần bố tôi giúp đỡ. Bố tôi, đối xử với tôi rất tốt, ông thường sai thư ký của mình mang tiền và quà cáp cho tôi, ông muốn làm lành với tôi. Không hiểu vì sao sau khi lấy vợ mới, ông vẫn không có con, ông chỉ có một đứa con gái duy nhất là tôi nên việc cư xử tốt với tôi cũng là đương nhiên. Tôi đã luôn không muốn tha thứ việc ông đã phản bội và bỏ rơi hai mẹ con tôi trước đây, giờ vì Tôn Văn Tấn, tôi sẵn sàng bỏ qua tất cả.

Việc này đã được chứng minh sau vài lần Tôn Văn Tấn khéo léo sắp xếp để tôi ngồi ăn cơm cùng với bố tôi, anh dịu dàng khuyên tôi làm lành với ông. Nhưng tôi không phản ứng gì, anh luôn nằn nĩ, thẳng thắn trong cách đối đãi với phụ nữ, giờ cách nói uyển chuyển, đáng vẻ hạ mình của anh khiến tôi xót thương.

Tôi đã chơi anh bằng một thủ đoạn nhỏ. Tôi nói, chỉ cần anh đồng ý kết hôn với tôi, việc gì tôi cũng có thể bảo cha mình làm giúp anh. Khoảnh khắc ấy, ánh mắt anh nhìn tôi khác hẳn, lạnh lùng, xa lạ khiến tôi rùng mình. Anh từ chối ngay tức khắc, lúc ấy tôi sợ đến thót tim, nhưng với bản tính của mình, tôi kiên nhẫn chờ thêm vài hôm, cuối cùng anh cũng đồng ý.

Thế nên, điều đó cũng đâu có sao, miễn là có được anh, tôi biết việc anh muốn bố tôi giúp quan trọng như thế nào với anh, hơn nữa, tôi cũng biết bố tôi chắc chắn sẽ không nhận lời, ông đã sớm cảnh cáo tôi không được yêu anh.

Thông qua bố, tôi mơ hồ biết được rằng xuất thân của Tôn Văn Tấn rất quyền quý, bố anh là người có địa vị nhưng sau lại bị chính tên thuộc hạ thân tín nhất của mình hại cho cả nhà họ Tôn đến nỗi tan cửa nát nhà. Tôn Văn Tấn đã phải nhẫn nhịn bao nhiêu năm nay, anh gần như không dám quay về thành phố B mà chỉ lập nghiệp ở thành phố SZ. Tuy năm đó tội của bố anh đáng bị trừng phạt, nhưng tên thủ hạ Thạch Quốc Đào, kẻ đã hãm hại bố anh, không những thoát khỏi vòng vây của pháp luật mà còn được thăng quan tiến chức. Sau khi thăng chức, hắn vô cùng cẩn trọng nên Tôn Văn Tấn không cách gì đối phó.

Tôn Văn Tấn mất mấy năm trời mới thu thập được chứng cứ phạm tội của Thạch Quốc Đào, khó khăn lắm mới tìm được bố của tôi. Vì ông bố của bà vợ hai của bố tôi giữ chứng cứ phạm tội của Thạch Quốc Đào, hơn nữa, chứng cứ đó đủ để Thạch Quốc Đào chết vài lần. Vì chứng cứ đó mà ông bố vợ của bố tôi bị Thạch Quốc Đào hãm hại đến mức mất chức, nghe nói trước khi cụ chết, chứng cứ ấy rơi vào tay bố tôi. Thạch Quốc Đào không hãm hại bố tôi mà ngược lại, hắn ra sức đề bạt khiến tương lai của bố tôi xán lạn hơn cả khi ông bố vợ kia còn sống. Bố tôi bỗng chốc trở nên oai phong vì có tên Thạch Quốc Đào đứng sau lưng, ông cũng ngày càng kiêu căng, ngạo mạn hơn.

Tuy Tôn Văn Tấn hứa sẽ hậu tạ bố tôi tới mức ông tiêu xài mấy đời cũng không hết, nhưng bố tôi đâu dễ tự chặt đứt đường quan lộ của mình. Song vì bản tính tham lam, bố tôi lại không nỡ để dàng bỏ qua miếng ngon trước mặt, hai bên đều giữ giới hạn của mình, cùng thăm dò nhau. Văn Tấn và bố tôi đều là những con hồ ly giả hoạt, nhưng tôi cũng không kém, tôi cũng có những suy tính của riêng

mình, tôi phát hiện ra mình càng hiểu thêm về anh ấy, thì lại càng không thể dứt ra. Tôi muốn có Văn Tấn, vậy nên nhất định phải buộc bố tôi giúp anh, nhưng muốn bố tôi giúp anh, thì tôi phải làm gì đây? Trong lòng tôi hiểu rõ, đó là cần phá vỡ mối quan hệ giữa bố tôi và Thạch Quốc Đào. Vào lúc tôi đã sắp thành công một nửa, Tôn Văn Tấn đột nhiên không chịu kết hôn cùng tôi, không cần tôi nữa. Anh hiểu rõ sự trao đổi giữa chúng tôi, nhưng vẫn bất chấp mà cự tuyệt.

Từ nhỏ, vì hoàn cảnh gia đình đơn chiếc, tôi sống trong điều kiện không dư dả gì. Nhưng tôi từ nhỏ vẫn biết cách giành lấy, ví như những lời khen của người lớn, sự thân thiện của bạn bè, và cả thành tích học tập xuất sắc nữa. Hơn thế, để có được thứ gì, tôi chấp nhận trả cái giá rất lớn. Chẳng hạn tôi thích kết bạn với những người xinh đẹp, vậy là tôi có thể chịu đựng tính ngang ngạnh của họ cả mấy năm trời, cho đến khi họ coi tôi là tri kỷ. Tôi có thể trả bất cứ giá nào để có Tôn Văn Tấn. Nhưng lần đầu tiên tôi nhận ra rằng, dù có làm gì cũng vô dụng. Tôi thử điên dại quấy nhiễu anh, dùng tự sát để uy hiếp anh, theo dõi anh, uống say đến đêm khuya ngồi gào khóc trước cổng nhà anh. Trước đây tôi không xấu xa như vậy. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi muốn có một người mà lại phát hiện ra mình hoàn toàn bất lực, tôi chỉ còn một cách cuối cùng, một chút tự trọng còn lại cuối cùng làm vũ khí.

Nhưng, dường như dù cho tôi có làm gì cũng vô ích.

Mấy cô gái tôi quen hồi còn ở cùng anh luôn có ý thù địch với tôi, nhưng đến khi thấy tôi như vậy thì cũng bắt đầu khuyên can, nói bản thân Tôn Văn Tấn luôn như vậy, lúc đối tốt thì có thể hái sao trên trời xuống, nhưng hễ đã cận tình thì sẽ không để chút ảo tưởng nào đâu, cho nên tôi làm gì cũng vô ích thôi.

Nhưng các cô nói gì tôi cũng không nghe, rõ ràng biết là vô ích mà vẫn không chịu từ bỏ, tôi vẫn còn một chiêu cuối cùng.

Tôi nói với Tôn Văn Tấn: “Nếu anh chấp nhận ở bên em, em sẽ bảo bố em giúp anh; nếu anh không bằng lòng, anh có biết nhân vật Mã phu nhân trong Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung không? Bà ấy nói, thứ bà ấy không có được, người khác cũng không thể có... mà em cũng sẽ giống bà ấy...”

Nghe tôi nói vậy, Tôn Văn Tấn rất bình tĩnh, chỉ có Trần Thích hơi

chau mày.

Tôn Văn Tấn mệt mỏi nhìn tôi, nói: “Tùy em thôi.” Nói xong xoay người bước vào cổng. Tôi nhất thời đau đớn cực độ, tôi đâu thực sự muốn đối xử với anh như vậy, làm sao tôi nỡ đối xử với anh như vậy? Nhưng tất cả là tại anh ép ra như thế, tôi chỉ muốn có anh thôi. Tôi gào to: “Tôn Văn Tấn, anh không phải là người, anh không có tính người!”

Nhưng anh và Trần Thích vẫn xoay người bước vào căn biệt thự, tôi trượt người trên bức tường vây tòa biệt thự ngồi thụp xuống, tuyệt vọng khóc đau đớn. Sau đó không lâu, Trần Thích lại xuất hiện, cúi xuống ngồi trước mặt tôi, thấp giọng cảnh cáo: “Ô Nhiêu, cô gây chuyện đủ rồi đấy.”

Tôi nước mắt vòng quanh ngẩng đầu nhìn anh ta.

Trần Thích khẽ cười, “Ô Nhiêu, cô tự hỏi lương tâm mình xem trước đây Văn Tấn đối xử với cô ra sao, với lại, lúc ban đầu có thể anh ấy có lỗi với cô, nhưng gắn bó lâu như vậy, cũng chắc có đôi chút tình cảm chứ? Những chuyện về sau, nếu không phải tại cô, thì chắc không thành ra đến nông nỗi này. Quan hệ giữa hai người cô tự hiểu mà, mọi người đều là người lớn, bây giờ sao phải bày trò ra như thế? Nếu cô thực sự oán hận ghê gớm như vậy, thì cũng đành tự trách mình thôi, không thể hận người khác.”

Quan hệ giữa chúng tôi? Tôi sớm đã biết anh muốn lợi dụng tôi, nhưng sau khi biết rồi, tôi uy hiếp đòi anh kết hôn. Lúc ấy anh vốn đã từ chối ngay, về sau không hiểu sau lại đồng ý. Tôi nhìn Trần Thích, vẫn cố chấp, “Tôi mặc kệ, lúc ấy anh ấy đồng ý rồi, không thể làm trái được.”

Trần Thích bực bội đứng vụt lên, quay người đi vào trong, chắc là rất tức giận. Nhưng một lát sau anh ta không tìm được lại đi ra, đứng nhìn xuống tôi nói, “Ô Nhiêu, tôi thừa nhận cô có thể đem lại nhiều lợi ích cho Tôn Văn Tấn, nhưng cô thực sự cho rằng Tôn Văn Tấn chỉ có thể dựa dẫm vào cô thôi sao? Cô thực sự cho rằng không có cô thì anh ấy không làm nổi chăng? Nếu anh ấy cưới cô thật, điều này quá dễ, nhưng lấy nhau xong anh ấy muốn hành cô sống không bằng chết cũng là chuyện dễ dàng. Hơn nữa, đừng quên rằng, sau khi kết hôn vẫn còn rất nhiều cách để ly dị, mà đến lúc đó một xu cô cũng không

có đâu. Bây giờ tôi đang cảm thấy Tôn Văn Tấn đúng là đàn quá, đang vào lúc then chốt thì lại nhân từ như thế với cô, còn nói cái gì ‘không yêu em, không thể cho em hạnh phúc, không nên đối với em như thế, em nên tìm người tốt hơn anh’. Thật là chết cười! Tôi nói tới đây thôi, cô thích làm gì thì làm, tùy cô.”

Trần Thích nói xong rồi đi, một mình tôi ngồi thần thờ trên đất rất lâu, nhớ đến lời cuối cùng Văn Tấn nói với tôi “hãy đi tìm một người tốt hơn anh”, tôi bỗng rơi lệ, tôi đã mất anh thật rồi.

Tôi quyết định dàn hòa với bố, thế là tôi có tiền, đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ, làm quen bạn trai mới theo sự giới thiệu của bố. Ông hầu như rất cưng chiều tôi, tôi cũng không phải kìm chế tính cách của mình để lấy lòng người khác như trước. Những ngày như vậy trôi qua được vài tháng, bỗng nhiên có một ngày, bạn trai bàn chuyện tốt nghiệp xong sẽ cưới nhau, tôi chợt tức giận đuổi anh ta đi. Hôm đó tôi nghĩ ngợi rất lâu, sau đó gửi tin nhắn cho Tôn Văn Tấn, tôi bỗng trở nên mù mịt luẩn quẩn. Tôi muốn được gặp anh, bởi vì tôi bỗng nghĩ rằng, nếu cứ như thế này, thì cả một đời cũng sẽ không thể nào được cùng anh lần nữa, tôi không cam tâm. Nhưng anh không chịu đến, anh không đến, tôi thực không muốn sống tiếp nữa.

Có lẽ, lúc đó tôi đã phát điên thật.

Về sau, khi nhìn thấy Tiểu Du và anh hôn nhau trước cổng bệnh viện, tôi cảm giác cả con người mình run rẩy, khoảnh khắc đó tôi chỉ hận nỗi không thể giết chết Tiểu Du, vì thế khi cô ấy bối rối hoảng loạn chạy tới cầu xin tôi tha thứ, tôi đã cố ý đẩy cô ấy ngã xuống, tôi muốn đẩy cô ấy ngã chết.

Giây phút đó tôi đã quên mất cô ấy là bạn tốt của tôi, tôi biết ở một mức độ nào đó, tôi là người bạn duy nhất của Tiểu Du, và cô ấy cũng là người bạn duy nhất của tôi. Cô ấy chấp nhận tôi, cho tôi một không gian yên tĩnh, khi không có tiền trả tiền phòng, cô ấy thà một mình đi làm thêm ở hộp đêm chứ không hề nghĩ đến việc đòi tôi; cô ấy muốn tôi quay lại trường học, tôi thì cố chấp muốn đi theo Tôn Văn Tấn, cô cũng không cố nài ép tôi; khi tôi thất tình, Tiểu Du không giấu cợt cũng không trách cứ, chỉ thầm lặng dọn dẹp bãi nôn do say rượu của tôi; cô lặng lẽ bên tôi, không khinh thường tôi, cũng không bao giờ hát hàm ra lệnh. Chúng tôi có một số phận giống nhau, hoàn cảnh gia đình giống nhau, đã bao đêm chúng tôi cùng nhau tâm sự,

rồi lại cố vũ lẫn nhau. Cô ấy đối với tôi tốt vậy, tôi lại ác ý đẩy cô ngã từ trên cao xuống, cảm hận muốn hại chết cô ấy.

Sau khi vết thương của tôi đã lành, vì không sao đối mặt với sự thật đã hoàn toàn mất Tôn Văn Tấn, không sao nhìn bọn họ cặp đôi, hoặc vì không thể đối mặt với một Đường Du đã bị tôi làm cho tổn thương sâu sắc, tôi đi Pháp. Sau này, một số việc tôi làm đã có kết quả, Thạch Quốc Đào nảy sinh nghi ngờ cha tôi. Cha tôi không muốn giẫm vào vết xe đổ của bố vợ ông, dưới sự hỗ trợ của Tôn Văn Tấn và Trần Thích, ông đã dũng cảm đưa ra những bằng chứng buộc tội Thạch Quốc Đào. Cuối cùng, Thạch Quốc Đào bị kết án tử hình, nhưng tôi và Tôn Văn Tấn thì vĩnh viễn không còn cơ hội nữa.

Sau đó nữa, cha tôi qua đời, tôi từ Pháp trở về. Tôn Văn Tấn tự thú, sợ rằng sẽ bị kết án tử hình, vì có liên quan nên tôi cũng biết đôi chút về vụ án này. Nghe nói Đường Du chạy khắp nơi cầu xin được gặp anh một lần, nhưng Văn Tấn không chịu, không ngờ anh lại tuyệt tình như vậy với Đường Du, nhưng lúc đó tôi không hề thấy vui sướng tẹo nào, chỉ có cảm giác buồn bã, ước ao mình là Đường Du, như vậy thì ít ra tôi vẫn có quyền được cố gắng đi gặp mặt anh.

Tôn Văn Tấn đã dắt tay Đường Du đi xa rồi, tôi vẫn ngây nhìn bóng họ mỗi lúc một xa, vẫn một cảm giác hoang vắng lạnh lẽo từ những năm tháng xa xôi ấy đột ngột tràn về. Những sự việc ấy phảng phất vừa xảy ra trong chớp mắt, và chỉ trong một chớp mắt sau, chúng tôi dường như đã trải qua mấy kiếp, không sao ngờ nổi sẽ gặp lại bọn họ ở chỗ này.

Trước lúc đi, tôi hỏi nhân viên quản lý nghĩa trang, ông bảo tôi, hình như Đường Du và Tôn Văn Tấn có một cô con gái mai táng ở đây, con gái của Đường Du và Văn Tấn? Tôi nghe không hiểu, nhưng người quản lý nghĩa trang cũng không nói gì thêm.

Lúc ấy, điện thoại của tôi reo vang, là Paolo, người bạn ở Pháp gửi tôi tin nhắn, “Helene, bao giờ em quay lại? Nếu em không quay lại, hoa ly đại trên núi Pyrénées sẽ nở hết đấy.”

Bấy giờ tôi đã tìm được công việc ở Pháp rồi, vì ở Trung Quốc không còn ai thân thích và tôi đã quen với cuộc sống ở Pháp. Nhưng Pháp là quốc gia phi di dân, chỉ dựa vào công việc thì không thể được cấp thẻ xanh, nên tôi chắc vẫn cần chờ cơ hội.

Tôi trả lời Paolo, “Hoa ly không phải nở vào mùa xuân.” Paolo biết tôi thích hoa ly, đặc biệt là hoa ly dại. Có một bài hát tên là “Hoa ly dại cũng có mùa xuân”, nhưng thực ra hoa ly thường nở vào khoảng từ tháng Sáu tới tháng Tám, bởi vậy hoa ly không có mùa xuân.

“Mặc kệ hoa ly nở lúc nào, em cũng phải quay trở lại nhé, bao giờ em trở lại?”

Tôi vẫn chưa nghĩ được sẽ trả lời thế nào thì một tin nhắn nữa lại tới, “Helene, tôi biết giờ hoa ly vẫn chưa nở. Thực ra tôi muốn nói rằng, em muốn có giấy phép định cư ở Pháp cũng không khó đâu. Em nghĩ xem, em có thể lấy tôi, giả vờ cưới tôi, như thế là có thể được cấp thẻ công dân Pháp. Đợi sau này em gặp được người em thực sự thích, em có thể ly hôn, tôi chắc chắn không ngăn cản em, chúng ta có thể ký hợp đồng. Tất nhiên, nếu em không muốn ly hôn thì cũng được, chúng ta cũng có thể ký hợp đồng.”

Ôi, Paolo!

Có lẽ, hoa ly dại thực sự có mùa xuân.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com